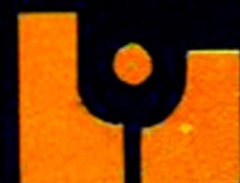

ΣΕΙΡΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΟΥΡΣΟΥΛΑ ΛΕΓΚΕΝ Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΟΥ ΡΑΚΑΝΟΝ

ΚΑΚΤΟΣ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΟΥΡΣΟΥΛΑ ΛΕ ΓΚΕΝ

Ἡ ΟΥΡΣΟΥΛΑ ΛΕ ΓΚΕΝ, κόρη τοῦ Α. Α. Κροῦμπερ (ἀνθρωπολόγου) καὶ τῆς Θεοδώρας Κροῦμπερ (συγγραφέως), γεννήθηκε στὸ Μπέρκλεϋ, τῆς Καλιφόρνιας τὸ 1929. Παρακολούθησε μαθήματα στὸ Κολλέγιο τοῦ Ράντκλιφ καὶ τῆς Κολούμπια καὶ παντρεύτηκε τὸν Κ. Α. Λέ Γκέν στὸ Παρίσι τὸ 1951. Οἱ Λέ Γκέν καὶ τὰ τρία παιδιά τους ζοῦν στὸ Πόρτλαντ τοῦ Ὀρεγκον.

Ἄλλα μυθιστορήματα τῆς Οὐρσουλα Λέ Γκέν εἶναι ὁ ΚΟΣΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΚΑΝΝΟΝ, ὁ ΜΑΓΟΣ ΤΗΣ ΓΗ·Ι·ΝΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ καὶ τὸ ΑΡΙΣΤΕΡΟ ΧΕΡΙ ΤΗΣ ΣΚΟΤΕΙΝΙΑΣ. Τὸ ΑΡΙΣΤΕΡΟ ΧΕΡΙ ΤΗΣ ΣΚΟΤΕΙΝΙΑΣ ἰδιαίτερα συγκέντρωσε μεγάλο ἐνδιαφέρον καὶ ἐπαινέθηκε σημαντικὰ τιμήθηκε μὲ τὰ βραβεῖα Χιόυγκο καὶ Νέμπιουλα.

**Ουρσουλα Λε Γκεν
ο κοσμος του ρακανον**

Τίτλος πρωτοτύπου

«ROCANNON'S WORLD»

© 1977, BY ACE BOOKS

PUBLISHED BY ARRANGEMENT WITH CHARTER
COMMUNICATIONS, INC.

COPYRIGHT ΚΑΚΤΟΣ 1978

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΚΤΟΣ

ΟΔΥΣΣΕΑΣ Ι. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΣΙΑ Ο.Ε.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 57 ΚΑΙ ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ

Τ.Τ. 131 2ος δροφος

Τηλ. 3241200 — 3241958

eliphae

Ουρσουλα Λε Γκεν ο κοσμος του ρακανον

Μετάφραση
Β. ΚΑΤΣΑΝΗ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΚΤΟΣ

Περιεχόμενα

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟ σελ. 11

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Ο ΑΣΤΡΑΦΕΝΤΗΣ » 41

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

Ο ΠΕΡΙΠΑΛΑΝΗΤΗΣ » 123

ΕΠΙΛΟΓΟΣ » 181

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟ

Πώς μπορεί να ξεχωρίσει κανείς το θρύλο απ' την πραγματικότητα και να ξεδιαλύνει τί ακριβώς γίνηκε σ' αυτούς τους κόσμους που απέχουν από μας χρόνια και χρόνια, σ' αυτούς τους δίχως όνομα και δίχως ιστορία πλανήτες που οι άνθρωποι τους ονομάζουν απλά «Ο Κόσμος» κι όπου το παρελθόν γίνεται γρήγορα μύθος μ' αποτέλεσμα ό τυχαίος εξερευνητής που λαχαινει να ξαναπεράσει απ' αυτούς, ύστερα από λίγα χρόνια ν' ανακαλύπτει πώς στις διάφορες πράξεις του έχουν δοθεί οι μυθικές διαστάσεις θεϊκών έπιτευγμάτων; Το παράλογο ισχυώνει το χάσμα του χρόνου που γεφυρώνεται από τα διαστημόπλοιά μας και μέσα στη σκιά του θρασομανοδν και φουντώνουν σαν άγροδόχορτα ή άδεβαιότητα κι ή παραποίηση των γεγονότων.

Δοκιμάζοντας κανείς να πει την ιστορία ενός ανθρώπου, ενός συνηθισμένου έπιστήμονα της Ένωσης, που έτυχε να βρεθεί πριν μερικά μόλις χρόνια σε κάποιον απ' αυτούς τους άγνωστους, μισάγνωστους κόσμους, νοιώθει σαν τον αρχαιολόγο που βρίσκειται ανάμεσα στα έρείπια χιλιετιών, και που πότε πορεύεται ανάμεσα στις πυκνές συστάδες κλαδιών δέντρων και λουλουδιών, ανακαλύπτοντας κάθε τόσο τη λαμπερή γεωμετρία ενός τροχού, ή τη στίλβη ενός λειασμένου από τις βροχές και το χρόνο ριξιμιού λιθαριού και πότε διαβαίνει ένα κοινό κοινότατο ήλιόδλγτο κατώφλι κάποιου κτίσματος, που μέσ στο μισοσκότεινο έσωτερικό του τον περιμένει το σπινθήρισμα ενός πολύτιμου λίθου ή το μισοειδωμένο στη λάμψη της φλόγας του δαδίου του, κίνημα ενός γυναικείου χεριού.

Πώς μπορεί κανείς να ξεχωρίσει το θρύλο απ' την πραγματικότητα, την αλήθεια απ' την αλήθεια;

Σ' ολόκληρη την ιστορία του Ράκανον, γυρίζει και ξαναγυρίζει αδιάκοπα ή γαλάζια λάμψη κάποιου πολύτιμου λίθου.

«Ας αρχίσουμε λοιπόν μ' αυτό.

«Όγδοη Γαλαξιακή Περιοχή Νο. 62 — ΦΟΜΑΛΩΤ II. Ζωικές μορφές με αναπτυγμένη νοημοσύνη. Είδη με τα οποία πραγματοποιήθηκε έπαφή».

Είδος πρώτο:

A) Γκντεμάρ (ένικος Γκντέμι). Αναπτυγμένης νοημοσύνης άνθρωποι με νυκτόβιοι τρωγλοδύτες ύψους 120 - 185 εκατοστών, ανοιχτόχρωμοι με σκούρα μαλλιά. Όταν πραγματοποιήθηκε έπαφή μαζί τους αυτά τ' σπηλαιόδαιτα όντα ήταν οργανωμένα σε μια αυστηρή ολιγαρχική αστική κοινωνία, έπηρεασμένη από μερική αποικιακή τηλεπάθεια ενώ από μορφωτική άποψη βρίσκονταν στην πρώτη έποχή του Άτσαλιού. Η τεχνολογική τους ανάπτυξη έφτασε πια στη διάρκεια της αποστολής της Ένωσης στα 252 - 254, ως το σημείο Γ' της έκδομηχάνησης. Στα 254 στην ολιγαρχία της Περιοχής Κιρίνοι διορίσθηκε ένα αυτόματης πλοήγησης (από και πρὸς τή Νέα Νότιο Γεωργία) διαστημόπλοιο. Κατάσταση Πρωτογενής Γ'.

B) Φία (ένικος Φιάν). Αναπτυγμένης νοημοσύνης ήμερόβιοι, άνθρωποι ύψους 130 εκατοστών, ανοιχτόχρωμοι και με ανοιχτόχρωμα επίσης μαλλιά. Σύνταμες έπαφές μαζί τους φανέρωσαν την ύπαρξη χωρικών και νομαδικών κοινωνιών, μερική αποικιακή τηλεπάθεια και κάποιες ένδειξεις τηλεπικοινωνιών μικρής όμως ακτίνας. Φαίνεται να μὴ διαθέτουν κανενός είδους τεχνολογία και κάποιο ελάχιστο και ρευστό επίπεδο πολιτιστικής καλλιέργειας. Πρὸς το παρόν άφορολόγητοι. Κατάσταση Έρωτηματική Ε'.

Είδος Δεύτερο:

A) Λιούαρ (ένικος Λιού). Αναπτυγμένης νοημοσύνης άνθρωποι ήμερόβιοι, ύψους 1.70. Το είδος αυτό διαθέτει ένα χωριό-φρούριο, κοινωνία οργανωμένη σε πατριές, σταματημένη τεχνολογία (Χαλκός) και ήρωικό-φεισδαλικό πολιτιστικό επίπεδο. Η κοινωνία τους χωρίζεται σε δυό ψευδοφυλές α) Τους Όλγκορ, δηλαδή τους «παρακατιανούς», που είναι ανοιχτόχρωμοι με σκούρα μαλλιά και β) τους Άνγκιάρ, δηλαδή τους «κυ-

ρίους», πού είναι: πολύ ψηλοί, σκουρόχρωμοι και με ξανθά μαλλιά.

— Νάτην, είπε ο Ράκανον, σηκώνοντας τὰ μάτια του από τὸ «Συνοπτικὸ Ὅδηγὸ τῶν Ζωικῶν μορφῶν ἀναπτυγμένης νοημοσύνης» καὶ καρφώνοντάς τα στήν ψηλή, σκουρομελαχροινή ξανθομαλλούσα γυναίκα πού περιτριγυρισμένη ἀπὸ τέσσερις κακομούτσουνοις νάνους στεκόταν στὴ μέση τοῦ διαδρόμου τοῦ μουσείου κοιτάζοντας ἀπληστο μιὰ ἀπὸ τίς γυάλινες προθήκες του.

— Δὲν ἔξερα πὼς στὸν Φόμαλωτ II ζοῦν καὶ ἄλλα εἶδη ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς γνωστοὺς τρωγλοδύτες, εἶπε ὁ ἐπιμελητὴς τοῦ Μουσείου.

— Οὐτε κι' ἐγώ. Ἐδῶ μέσα μάλιστα γράφει πὼς ὑπάρχουν καὶ κάμποσα ἄλλα εἶδη πού χαρακτηρίζονται ὡς «Ἀνεπιβεβαίωτα» ἐπειδὴ δὲν κατορθώθηκε νὰ πραγματοποιηθεῖ μαζί τους κανεὺς εἶδος ἐπαφῆ. Ἐπομένως φαίνεται πὼς εἶναι καιρὸς νὰ ἐπιχειρηθεῖ μιὰ πληρέστερη ἐξερεύνηση τοῦ πλανήτη. Τουλάχιστον ὅμως τώρα ξέρουμε πὼς ἀκριβῶς εἶναι.

— Θάθελα νὰ ὑπῆρχε τρόπος νὰ μάθουμε ποιὰ ἀκριβῶς εἶναι.

Καταγόταν ἀπὸ παλιὰ οἰκογένεια, ἦταν ἀπόγονος τῶν πρώτων βασιλιάδων τοῦ Ἄνγκαρ καὶ παρ' ὅλη τὴ φτώχεια τῆς τῆς μαλλιά τῆς ἑλαμπαν μ' ὅλη τὴν καθάρια χρυσαφένια λάμψη τῆς καταγωγῆς τῆς. Οἱ μικρόσωμοι Φία, ὑποκλίνονταν ὅταν περνοῦσε ἀπὸ μπρὸς τους, ἀκύμο καὶ τὸν καιρὸ πού ἦταν ἓνα γυμνόποδο παιδί κι ἔτρεχε στὰ χωράφια, λαμπρύνοντας μὲ τὸ φωτοδόλο κομῆτη τῶν μαλλιῶν τῆς τοὺς ταραγμένους ἀνέμους τοῦ Κίριεν.

Ἦταν πάρα πολὺ μικρὴ ὅταν τὴν πρωτοεἶδε καὶ τὴν ἐρωτεύτηκε ὁ Ντούραλ ἀπὸ τὸ Χάλλαν καὶ τὴν πῆρε μαζί του στὸ μεγάλο του σπίτι μακριὰ ἀπ' τοὺς γκρεμισμένους τοίχους καὶ τὰ ἀνεμοδαρμένα δώματα τῆς παιδικῆς τῆς ἡλικίας. Βέβαια τὸ δουνίσιο Χάλλαν ἦταν κι αὐτὸ χωρὶς ἀνέσεις ἀλλὰ διατηροῦσε τὴ λαμπρότητά του. Τὰ παράθυρά του δὲν εἶχαν τζάμα, τὰ πέτρινα πατώματα ἦταν γυμνά καὶ τίς νύχτες τοῦ χειμῶνα μποροῦσε κανεὶς νὰ δεῖ τὸ χιόνι νὰ κυλᾷ λεύτερα, σὲ ξαφνικὲς σὺλλάδες μὲς στίς κάμαρες. Ἡ γυναίκα τοῦ Ντούραλ, στεκόταν γυμνόποδη πάνω στὰ χιονοσκεπαστα πατώματα, μὲ ἀπολυμένη τὴ φωτιά τῶν ματιῶν τῆς, κοιτάζοντας χαμογελαστὴ τὸ νεαρό τῆς ἄντρα, μέσα ἀπὸ τὸν ἀσημένιο καθρέφτη πού κρεμόταν στὸ δωμάτιό

τους. Ὁ καθρέφτης αὐτὸς καθὼς καὶ τὸ νυφικὸ φόρεμα τῆς μητέρας του, ἓνα ρούχο πλουμισμένο μὲ μιὰ χιλιάδα μικροσκοπικὰ κρύσταλλα ἦταν ὁ μόνος τους πλοῦτος. Ὅρισμένοι ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς τους, παρ' ὅλο πού ἦταν κατώτεροί τους ἱεραρχικά, ἐξακολουθοῦσαν νὰ διαθέτουν ἱματιοθήκες γιομάτες κεντητὰ φορέματα, χρυσοποίκιλτα ἐπιπλα, ἀσημένια χάμουρα γιὰ νὰ ζεῦουν τ' ἄλογά τους, ἀσημοκέντητα σπαθιά, πολύτιμους λίθους καὶ κοσμήματα πού προκαλοῦσαν τὴ ζήλεια τῆς γυναίκας τοῦ Ντούραλ, ἔστω καὶ ἂν αὐτὲς πού φοροῦσαν τίς διαφορὲς διαμαντοστόλιστες τιάρες ἢ τίς χρυσὲς καρφίτσες ἦταν ὑποχρεωμένες νὰ παραμερίσουν μπροστὰ τῆς ὑποδεέστερες καὶ ἀπὸ καταγωγῆ καὶ ἀπὸ γάμο.

Ὁ Ντούραλ καὶ ἡ γυναίκα του Σήμλυ κάθονταν πάντα στὴν τέταρτη θέσιν ἀπὸ τὸ θρόνο, τόσο κοντὰ στὸν Ἄρχοντα τοῦ Χάλλαν πού συχνὰ ὁ γέροντας ἔχυνε μὲ τὸ ἴδιο του τὸ χέρι κρασί μὲς στὴν κόυπα τῆς Σήμλυ καὶ μιλοῦσε γιὰ κυνήγια μὲ τὸν ἀνηψιὸ καὶ κληρονόμο του Ντούραλ, ἀγκαλιάζοντας τὸ νεαρὸ ζευγάρι μ' ἓνα βλέμμα ὄλο πίκρα καὶ ἀνέλπιδη ἀγάπη. Ἄλλωστε ἡ ἐλπίδα ἦταν πιά κάτι σπάνιο γιὰ τοὺς Ἀγγκιάρ τοῦ Χάλλαν καὶ ὄλων τῶν Δυτικῶν Χωρῶν ἀπὸ τὴ στιγμή πού εἶχαν κάνει τὴν ἐμφάνισή τους οἱ Ἀστραφέντες, μὲ κείνα τὰ φοβερὰ σπίτια τους πού αἰωροῦνταν πάνω σὲ κολίωνες φωτιᾶς καὶ τὰ ἀκατανίκητα ἔπλα τους πού ἦταν ἱκανὰ νὰ ἰσοπεδῶνουν λόφους. Εἶχαν μπεῖ μέσα σ' ὄλα, εἶχαν λάβει μέρος σ' ὄλους τοὺς πολέμους καὶ μ' ὄλο πού τὰ ποσὰ πού τοὺς πλήρωναν ἦταν μηδαμινά, οἱ Ἀγγκιάρ ἐνοιωθάν φοβερὴ ντροπὴ πού ἦταν ὑποχρεωμένοι νὰ καταβάλουν σ' αὐτοὺς φόρο, συνεισφορὰ γιὰ πόλεμο πού οἱ Ἀστραφέντες λογάριαζαν νὰ ἐξαπολύσουν ἐνάντια σὲ κάποιον παράξενο ἐχθρό, κει πέρα στὶς ἀστρικὲς ἐρημιές, στὸ τέλος τῶν χρόνων.

— Θάναί καὶ δικός σας πόλεμος, συνήθιζαν νὰ τοὺς λένε, ἀλλὰ ἐδῶ καὶ μιὰ γενιά οἱ Ἀγγκιάρ δὲν εἶχαν γνωρίσει παρὰ τὴ ντροπὴ νὰ κάθονται ἀνεργοὶ στὰ δῶματά τους, παρακολουθώντας τὰ δίκασμα σπαθιά τους νὰ σκουριάζουν, τοὺς γιούς τους νὰ μεγαλώνουν χωρὶς ν' ἀξιῶνται νὰ λάβουν μέρος σὲ μιὰ ἔστω μάχη, τίς κόρες τους νὰ παντρεύονται φτωχοὺς — ἢ καὶ παρακατιανούς — μὴ διαθέτοντας τὴν ἀνάλογη προίκα πού θὰ τοὺς ἐπέτρεπε νὰ πάρουν ἓνα οὐζυγο ἀπὸ εὐγενικὴ γενιά.

Ἔτσι ὁ Ἄρχοντας τοῦ Χάλλαν παρακολουθοῦσε ὄλο πίκρα

τὸ νεαρὸ ξανθόμαλλο ζευγάρι ποὺ γελοῦσε στὸ πλευρὸ του, πίνοντας πικρὴ μπύρα κι ἀνταλλάσσοντας πειράγματα μὲς στὸ ψυχρὸ, ἔρειπωμένο, ἀλλὰ πάντα θαυμαστὸ κάστρο τῆς ράτσας τους.

Ὅσοιςο καὶ τὸ πρόσωπο τῆς ἴδιας τῆς Σήμλυ σκλήραινε κάθε φορὰ ποὺ κοίταζε πρὸς τὴ σάλλα κι ἔβλεπε τὸ σπιθοδόλημα πολύτιμων λίθων ποὺ ἔρχονταν ἀπὸ θέσεις πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὴ δική της, ἢ ἀκόμα κι ἀπὸ τὴ μεριά τῶν μιγάδων καὶ τῶν παρακατιανῶν μὲ τ' ἄσπρο δέρμα καὶ τὰ μαύρα μαλλιά. Ἡ ἴδια δὲν εἶχε κουβαλήσει τὴν παραμικρὴ προίκα στὸν ἄντρα της, οὔτε καὶ μιὰ ἀσημένια πιάστρα τῶν μαλλιών. Ὅσο γιὰ τὸ φέρεμα μὲ τὴ χιλιάδα τὰ κρύσταλλα αὐτὸ εἶχε γνωστῆς γὰ τὸ κρύψει σ' ἓνα σεντούκι γιὰ νυφιάτικο τῆς κόρης της, θὰ λάχαινε βέβαια καὶ γεννοῦσε κόρη.

Πραγματικὰ τὸ παιδί ποὺ ἤρθε ἦταν κορίτσι καὶ τὸ ὀνομάτισαν Χάλλντρε, κι ὅταν τὸ χνούδι τοῦ μικροῦ καφετιοῦ κεφαλιοῦ μάκρυνε ἔλαμψε σὰν ἀτόφιο χρυσάφι, κληρονομιά τῆς ἀρχοντικῆς τῆς γενιᾶς καὶ μοναδικὸς θησαυρὸς ποὺ ἔμελλε νὰ χεῖ ποτέ της.

Ἡ Σήμλυ δὲν φανέρωνε στὸν ἄντρα της τὴν πίκρα της, γιατί παρ' ὅλη τὴ λεπτότητα μὲ τὴν ὁποία τῆς συμπεριφερόταν ὁ Ντούραλ, ἤξερε πὼς ἀρχοντικὰ περήφανος καθὼς ἦταν ἔτρεφε ἀπεριγραπτὴ περιφρόνηση γιὰ κάθε λογῆς ματαιόδοξη λαχτάρα καὶ ἔτρεμε μήπως τοῦ δώσει ἀφορμὴ καὶ περιφρονήσει καὶ τὴν ἴδια. Ὅμως δὲν ἔκρυβε τὸν κατημὸ της ἀπὸ τὴν ἀδελφή του Ντουρῶσσα.

— Ἡ φαμιλιά μου εἶχε κάποτε στὴν κατοχὴ τῆς ἓναν ἀληθινὸ θησαυρὸ, ἔλεγε. Ἦταν ἓνα περιδέραμο, ὀλόχρυσο ποὺ στὴ μέση του κρεμόταν ἓνα μεγάλο γαλάζιο πετράδι. Νάταν ἄρχγε ζαφείρι;

Ἡ Ντουρῶσσα κουνούσε τὸ κεφάλι της καὶ χαμογελοῦσε μὴ ξέροντας οὔτε αὐτὴ ποῖο θὰ μπορούσε νὰ ναι τὸ ὄνομα τοῦ πετραδιοῦ.

Ἦταν στὸ τέλος τοῦ θερμοῦ καιροῦ, ὅπως ὀνομάτιζαν αὐτοὶ οἱ ὄρειοι: Ἀνγκιάρ τὸ καλοκαίρι, τοῦ ὀχτακοσαήμερου χρόνου, ποὺ ὁ κύκλος τῶν μηνῶν τοῦ ξανάρχιζε σὲ κάθε ἡμερῆ. Αὐτὸς ὁ ἡμερολογιακὸς ὑπολογισμὸς τοῦ χρόνου φαινόταν στὴ Σήμλυ σὰν κάτι ἀφύσικο, ἓνα εἶδος παρακατιανῆς ἀναγνώρισης. Βέβαια τὸν χρησιμοποίησε καὶ ἡ φαμιλιά της, ἀλλὰ αὐτὴ ἦταν πολὺ παληότερη καὶ πολὺ πιὸ εὐγενικὰ ἀπ' ὅλους τοὺς

δορεινούς κατοίκους τῶν βάλτων πού δὲν ἀπόφευγαν ν' ἀνακατεύονται μὲ τοὺς Ὑλγγορ.

Κάθονταν λοιπὸν μὲ τὴν Νταυρόσσα κοντὰ στὸ ἠλιόβλητο πέτρινο πεζούλι τοῦ παράθουρου, στὸ ψηλότερο πάτωμα τοῦ Παληοῦ Πύργου, ὅπου ὄρισκονταν τὰ ὁριζήματα τῆς τελευταίας.

Χηρεμένη καὶ χωρὶς παιδιὰ ἡ Νταυρόσσα εἶχε δοθεὶ στὸν Ἄρχοντα τοῦ Χάλλαν πού ἦταν ἀδελφὸς τοῦ πατέρα της. Ἐπειδὴ ἐπρόκειτο γιὰ δευτέρο καὶ γιὰ τοὺς δύο τους γάμο κι ἐπειδὴ ἀκόμα ἦταν συγγενεὶς μεταξύ τους δὲν τῆς εἶχε ἀπονεμηθεὶ ὁ τίτλος τῆς Ἀρχόντισσας τοῦ Χάλλαν, πράγμα πού θὰ γινόταν μιὰ μέρα μὲ τὴ Σήημι. Παρ' ὅλα αὐτὰ καθισμένη πλάι στὸ θρόνο τοῦ ἄντρα της βασίλευε μαζί μ' αὐτὸν στὴν ἐπικράτειά τους. Μεγαλύτερη στὰ χρόνια ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ της Ντούραλ, ἀγαποῦσε τὴ νύφη της καὶ εὐφραίνονταν στὴ θέα τῆς χρυσομάλλης Χάλλντρε.

— Γιὰ νὰ τ' ἀγοράσουν, συνέχισε ἡ Σήημι, χρειάστηκε νὰ δώσουν ὅλα τὰ πλούτη πού εἶχε ἀποκομίσει ὁ πρόγονός μου Λέυγεν ἀπὸ τὴν κατάκτηση τῶν Νότιων Βαρονεϊῶν. Μὰ γιὰ φαντάσου! Τὰ πλούτη ἐνὸς ὀλάκερω βασιλείου γιὰ ἓνα μονάχα πολῦτιμο πετράδι! ὦ! εἶμαι βέβαιη πὼς τὸ καθετὶ ἐδῶ πέρα στὸ Χάλλαν θὰ θάμπωνε μπρὸς του καὶ πὼς ἡ φεγγαροβολὴ του θὰ σκίαζε ἀκόμα καὶ τὸ σπινθίρισμα τῶν ἀγυλιωτῶν κρυστάλλων πού φορᾷ ἡ ξαδὲλφη σας Ἰσαάρ. Ἦταν τόσο ὁμορφο πού τοῦδωκαν δικό του ὄνομα. Τ' ὀνομάτισαν Μάτι τῆς θάλασσας. Ἡ τελευταία ἀπὸ τὴ φαιμιλία μας πού τὸ φόρεσε ἦταν ἡ προγιαγιά μου.

— Δὲν τὸ εἶδες ποτέ; Ρώτησε τεμπέλικα ἡ μεγαλύτερη στὰ χρόνια γυναίκα, ἀφήνοντας τὴ ματιὰ της νὰ περιπλανηθεὶ τεμπέλικα στὶς πράσινες βουνοπλαγιές, ὅπου τὸ μακρὸ καλοκαίρι ἔστελνε τοὺς πυρακτωμένους καὶ ἀκατάπαυτους ἀέρηδες νὰ περιπλανηθοῦν μὲς στὰ δάση καὶ νὰ κατηφορῶσουν τοὺς ἄσπρους ὁδούς πού ἔφερναν ὡς τὴ μακρυνὴ παραλία.

— Ὅχι! Βλέπεις χάθηκε πρὶν γεννηθῶ. Ἦ μᾶλλον ὄχι, γιατί ὁ πατέρας μου μοῦ ἔχει πει ὅτι ἡ κλοπὴ του συντελέστηκε πολὺ πρὶν ἐμφανισθοῦν στὸ βασίλειό μας οἱ Ἀστραφέντες. Δὲν θὰ μοῦ εἶχε μιλῆσει ποτέ γι' αὐτὸ βέβαια ἂν δὲν ὑπῆρχε κάποια παραμυθοῦ μαμὴ πού δὲν ἔκανε ἄλλο ἀπ' τὸ νὰ μοῦ λέει πὼς ἐκεῖνοι πού πρέπει νὰ ξέρουνε γιὰ τὸ περιδέραιο εἶναι οἱ Φία.

— "Α! Οί Φίια είναι ένα από τὰ πράγματα πού θά ἤθελα νά ζω σ' αὐτόν τόν κόσμο, εἶπε ἡ Ντουρόσσα. Ὑπάρχουν βλέπεις τόσα τραγούδια καί μῦθοι γύρω ἀπ' αὐτούς. Ἀλήθεια γιατί δέν πᾶνε ποτέ στίς Δυτικές περιοχές;

— Νομίζω ἐπειδή είναι πολὺ ψηλά καί τὸ χειμώνα κάνει πολὺ κρύο. Ἔτσι προτιμοῦν τίς ἠλιόλουστες κοιλάδες τοῦ νότου.

— Μοιάζουν ἄραγε μὲ τοὺς Πηλανθρώπους;

— Λύτως δέν τοὺς ἔχω δεῖ ποτέ. Μᾶς ἀποφεύγουν καί μένουν μόνιμα στὸ Νότο. Λένε πὼς είναι λευκοὶ ὅπως οἱ μιγάδες καί οἱ παρακατιανοί. Οἱ Φίια είναι ξανθοί. Μοιάζουν μὲ παιδιὰ μόνον πὺ εἶναι κάπως πιδ μεγαλόσωμοι ἀπ' αὐτὰ καί πιδ λογικοί. Ἀναρωτιέμαι ἂν ξέρουν πὺ θρίσκεται τὸ περιδέραιο, ποῖος τῶκλεψε καί πὺ τὸ ἔχει κρύψει. Γιὰ φαντάσου Ντουρόσσα νά ἔμπαινα στὴ μεγάλη αἶθουσα τοῦ Χάλλαν καί νά πῆγαινα νά καθόμουν πλάι στὸν ἄντρα μου, φορώντας στὸ λαιμό μου ἓνα πετράδι πὺ κοστίζει ὅσο ἓνα βασίλειο καί πὺ θά ξεπερνοῦσε σέ λάμπη ὅλα τὰ κοσμήματα πὺ φοροῦν οἱ ἄλλες γυναῖκες ὅπως ἀκριβῶς ὁ ἄντρας μου ξεπερνᾷ σέ μεγαλεῖο ὅλους τοὺς ἄλλους ἄντρες.

Ἡ Ντουρόσσα ἔσκυψε πάνω ἀπ' τὸ μωρὸ πὺ πλαγιασμένο πάνω σέ μιὰ προβιά ἀνάμεσα στὴ μητέρα καί τὴ θεία του ἦταν ἀπορροφημένο νά κοιτάζει τὰ δάχτυλα τῶν ποδιῶν του.

— Ἡ Σήμιλυ είναι κουτὴ, ψιθύρισε στὸ παιδί. Ἡ Σήμιλυ πὺ λάμπει σὺν πεφτάστερο καί πὺ ὁ ἄντρας τῆς τὴν ἀγαπᾷ πιότερο κι ἀπ' τὸ χρυσάφι.

Ὅμως ἡ Σήμιλυ μὲ τὸ βλέμμα ξεχασμένο πάνω στίς πράσινες πλαγιές τοῦ καλοκαιριοῦ δέν εἶπε λέξη.

Ὅσοτὸσο τὸ ἐπόμενο καλοκαίρι, μετὰ ἀπὸ ἓνα βαρὺ χειμώνα γιομάτο ἀπὸ τὴν παρουσία τῶν Ἀστραφεντάδων πὺ εἶχαν ἐμφανιστεῖ ὅπως πάντα γιὰ νά πάρουν τὸ χρονιάτικο φόρο, χρησιμοποιώντας αὐτὴ τὴ φορά γιὰ διερμηνεῖς τοὺς ἓνα ζευγάρι νάνων Πηλανθρώπων, πράγμα πὺ ταπείνωσε τοὺς Ἀνγκιάρ σέ βαθμὶ ἐξέγερσης, ἡ Σήμιλυ μπῆκε σὰ δώματα τῆς Ντουρόσσα, φέρνοντας μαζί τῆς τὴ Χάλλντρε, πὺ εἶχε μεγαλώσει κι εἶχε ἀρχίσει νά λέει τὰ πρῶτα τῆς λογάκια. Φοροῦσε ἓναν παλῆδ γαλάζιο χιτώνα πὺ ἡ κουκούλα του τῆς σκέπαζε τὸ κεφάλι.

— Κάνε μου τὴ χάρη καί κράτησε γιὰ λίγες μέρες τὴ

Χάλλντρε, παρακάλεσε τήν Ντουρόσσα. Είναι ανάγκη νά φύγω για τὸ Κίριεν.

— Πᾶς νὰ δεῖς τὸν πατέρα σου;

— Ὅχι, πάω νὰ ψάξω νὰ ὄρω τήν κληρονομιά μου. Τὰ ξαδέλφια σου ἀπὸ τήν πατριά Χάργκετ δὲν σταματοῦν νά κοροϊδεύουν τὸν Ντούραλ κι ἀκόμα καὶ κείνος ὁ παληάτσος, ὁ μαυριδερός καὶ κακομούτσουνος Πάρνα, δὲν δισταίνει νά τὸν βασανίζει μὲ τὰ πειράγματά του μόνο καὶ μόνο γιατί ἡ γυναίκα του ἔχει ἓνα μεταξωτὸ σκέπασμα κρεβατιοῦ, ἓνα ζευγάρι διαμαντένια σκουλαρίκια καὶ τρία φουστάνια, ἐνῶ ἐγὼ εἶμαι ἀναγκασμένη νά μπαλλώνω τὸ μοναδικὸ φόρεμα ποὺ διαθέτω...

— Ὡστε ἡ περηφάνεια τοῦ Ντούραλ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰ ρούχα ποὺ φορᾷ ἡ γυναίκα του κι ἔχει ἀπὸ τὸ τί εἶναι αὐτὴ ἡ ἴδια;

Ἡ Σήμλυ ἔμενε ἀσυγκίνητη.

— Οἱ ἄρχοντες τοῦ Χάλλαν γίνονται ὄλο καὶ φτωχότεροι καὶ κοιτεῦν νά καταστήσουν ζητιάνοι μὲς στὸ ἴδιο τους τὸ κάστρο. Θὰ φέρω στὸν κύριό μου τήν προίκα μου καὶ ἡ προίκα αὐτὴ θὰ εἶναι ἀνάλογη μὲ τήν καταγωγή μου.

— Σήμλυ, ὁ Ντούραλ τὸ ξέρει;

— Ὁ γυρισμός μου θὰ τὸν κάνει νά χαρεῖ. Αὐτὸ φτάνει, ἀποκρίθηκε ἡ νεαρὴ γυναίκα, ξεσπάζοντας σὲ ἱλαρὸ γέλιο. Μετὰ ἔσχυψε, φίλησε τὸ μωρὸ καὶ πρὶν ἡ Ντουρόσσα προφτάσει νά πει κουδέντα ἔφυγε γρήγορα σὰν πνοὴ ἀνέμου πάνω στὰ ἡλιόβλητα πέτρινα πατώματα.

Οἱ παντρεμένες γυναῖκες τῶν Ἀνγκιάρ δὲν πήγαιναν πιά ἱππασία γιὰ διασκέδαση καὶ ἡ Σήμλυ ὡς ἐκείνη τὴν ἡμέρα δὲν εἶχε ἀπομακρυνθεῖ οὔτε μιὰ φορὰ ἀπὸ τὸ Χάλλαν. Ἔτσι ὅταν ὀρέθηκε καθάλλα στὸ φτερωτὸ της ἄλογο ἔνωσε σὰν νᾶχε ξαναγίνει τὸ μικρὸ κορίτσι, ἡ ἀνυπότακτη παρθένα ποὺ ἦταν κάποτε καὶ ποὺ συνήθιζε νά καλπάζει καθάλλα στὸ μισοξεραντημένο της ἄλογο, πάνω ἀπὸ τὰ χωράφια τοῦ Κίριεν, μὲς στίς σθιλάδες τοῦ Βορεινοῦ Ἀγέρα. Τὸ ἄλογο ποὺ ἵππευε τώρα καὶ ποὺ τὴν κατέβαζε ἀπ' τοὺς λόφους τοῦ Χάλλαν ἦταν ἀπὸ καλὴ ράτσα, μὲ ραβδωτὸ τρίχωμα, ἰσχυρὸ ἀλλὰ χωρὶς θάρους σχελετό, πράσινα μάτια καὶ τὰ κρατοῦσε μισόκλειστα στὸν ἀνεμο, καὶ δυνατὲς ἀνάλαφρες φτεροῦγες ποὺ ἀνεδοκατέβαιναν ρυθμικὰ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἀπὸ τὴ Σήμλυ μιὰ φανερώοντας καὶ μιὰ

κρύδοντάς της τὰ σύννεφα πού ἔτρεχαν πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι της καὶ τοὺς λόφους πού πυργώνονταν κάτωθι της.

Ἐφτασε στὸ Κίριεν τὴν ἀγῆ τῆς τρίτης μέρας καὶ ξεπε-
ζεύοντας ἦρθε νὰ σταθεῖ μπρὸς στὰ ἐρειπωμένα του δώματα. Ὁ
πατέρας της ὅπως συνήθως ἦταν μεθυσμένος ἀπὸ τὴν ὀλονύχτια
κρασοκατάλυξή του καὶ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου πού τρύπωνε ἀπ' τὴ
διάτρητη στέγη τὸν ἐνοχλοῦσε ἀφόρητα. Περισσότερο ὁμως τὸν
ἐνόχλησε ἡ παρουσία τῆς κόρης του.

— Γιατί γύρισε, γρύλλισε κοιτάζοντάς την μὲ τὰ πρισιμέ-
να του μάτια. Ἐὰ πυρόξανθα μαλλιά πού εἶχε ὅταν ἦταν νέος
κρέμονταν σὲ γκριζες ξεθωριασμένες τοῦφες καὶ μόλις πού κα-
τόρθωναν νὰ τοῦ σιεπάξουν τὸ κρανίο.

— Μπᾶς καὶ ὁ νεαρὸς Χάλλαν δὲν σὲ παντρεύτηκε καὶ
γιὰ τοῦτο μοῦρθε πίσω;

— Ὅχι πατέρα! Εἶμαι πιά γυναίκα τοῦ Ντούραλ κι ἦρθα
νὰ πάρω τὴν προίκα μου.

Ὁ γέροντας γρύλλισε ὅλο δυσαρέσκεια μὰ ἡ Σήμλυ τοῦ
χαμογέλασε τόσο γλυκὰ πού τὸν ἔκανε νὰ τὴν κοιτάξει συνοφρυ-
ωμένος καὶ σχεπτικός.

— Εἶναι ἀλήθεια πατέρα πῶς οἱ Φία μᾶς ἔκλεψαν τὸ πε-
ριδέραιο, «Μάτι τῆς Θάλασσας;»

— Ποῦ θές νὰ ξέρω! Παραμύθια. Τὸ μαραφέτι χάθηκε
πολὺ πρὶν γεννηθεῖς πού νὰ μὴν εἶσινα. Ἄν θές νὰ μάθεις σύρε
καὶ ρώτα τοὺς Φία. Ἄγτε! Σ' αὐτοὺς, στὸν ἀντρα σου, ἔτσι
σοῦ κάνει κέφι. Ἄσε με μόνο ἤσυχο. Στὸ Κίριεν δὲν ἔχει τόπο
γιὰ κορίτσια καὶ χρυσάφια καὶ τὰ παρόμοια. Ἰσαμε δῶ ἦταν.
Δὲν ὑπάρχει π.ἂ τίποτα μέσα σὲ τοῦτο τὸ γκρεμισμένο κάστρο.
Οἱ γιοὶ τοῦ Λένυεν εἶναι ὅλοι τους πεθαμένοι καὶ οἱ θησαυροὶ
τοὺς χαμένοι γιὰ πάντα. Τράβα στὸ δρόμο σου κορίτσι μου.

Γκριζὸς καὶ πρισμένος ὅπως οἱ ἀράχνες τῶν γκρεμισμέ-
νων σπιτιῶν, τῆς γύρισε τὴ ράχη κι ἔφυγε μουρμουρίζοντας κα-
τὰ τὰ ὑπόγεια ζητώντας καταφύγιο ἀπ' τὸ φῶς τοῦ ἡλίου.

Ἡ Σήμλυ κρατώντας ἀπ' τὸ χαλινάρι τὸ ραβδωτὸ φτερωτὸ
ἄλογο τοῦ Χάλλαν ἄφησε τὸ σπιτικό της, κατηφόρισε τοὺς ἀ-
πότομους λόφους, προσπέρασε τὸ χωριὸ τῶν παρακατιανῶν πού
διάστηκαν νὰ τὴν προσκυνήσουν μὲ ὑπερβολικὸ σεβασμὸ, διά-
σχισε χωράφια καὶ βοσκοτόπια ὅπου ἔδοσαν μεγάλα μισοάγρια
ἄλογα μὲ μαδημένα φτερά καὶ τέλος ἔφτασε σὲ μιὰ κοιλάδα
πράσινη σὰν ζωγραφιστὸ βάζο καὶ ξέχειλη ἀπὸ ἡλιόφωτο. Στὸ

όβθος της ξεχώριζε τὸ χωριὸ τῶν Φίια καὶ καθὼς προχώρησε πρὸς αὐτὸ σέρνοντας πάντα πίσω της τὸ ἄλογό της, οἱ μικρόσωμοι, ἀνάλαφροι ἄνθρωποι χύθησαν μὲ γέλια ἀπὸ κήπους καὶ σπῖτια νὰ τὴν ὑποδεχτοῦν τσιρίζοντας μὲ τίς ψιλὲς διαπεραστικὲς τους φωνούλλες.

— Γ'εἰά σου γύφη τῶν Χάλλαν, ἀρχόντισσα τοῦ Κίριεν, ἀνεμογέννητη, χρυσόμαλλη Σήμλυ.

Ἐὰ ὀνόματα ποῦ τὴν προσφωνοῦσαν ἦταν ὅλα πολὺ ὀμορφα καὶ τὴν εὐχαριστοῦσε νὰ τ' ἀκούει καὶ μ' ἔλο ποῦ ἤξερε πὼς γελοῦσαν μ' αὐτὰ ποῦ τῆς φώναζαν δὲν τὴν πείραζε γιατί αὐτὸς ἦταν κι ὁ δικὸς της τρόπος νὰ ἐκφράζεται, νὰ μιλά γελώντας.

Θεόρατη μὲς στὸ γαλάζιο μαντύα της στάλθηκε καταμεσῆς τοῦ πολύθουου καλωσορισματὸς τους.

— Γ'εἰά σας, ἀνάλαφροι, ἡλιοβάτες Φίια.

Τὴν ὀδήγησαν στὸ χωριὸ τους, μὲς στὰ ἀερικὰ σπῖτια, ἐνῶ τὰ παιδιὰ ἀκολουθοῦσαν σαματεύοντας. Ἦταν ἀδύνατο νὰ καθορίσει κανεὶς τὴν ἡλικία ἐνὸς Φιάν ἀπὸ τὴ στιγμή ποῦ αὐτὸς ἔπαυε νὰ εἶναι παιδί καὶ τῆς ἦταν τὸ ἴδιο ἀδύνατο καὶ νὰ ξεχωρίσει τὸν ἕναν ἀπὸ τὸν ἄλλον ἔτσι καθὼς κινιόνταν ὀλόγυρά της σὰν ἔνταμα ποῦ στριφογύριζαν γύρω ἀπὸ τὴ φλόγα ἐνὸς κεριοῦ.

Εἶχε λοιπὸν τὴν ἐντύπωση πὼς μιλοῦσε πάντα μὲ τὸν ἴδιο, ποῦ ἴσως καὶ νὰ ἦταν σωστή, τὴ στιγμή ποῦ οἱ ἄλλοι φρόντιζαν τ' ἄλογό της καὶ τῆς κουβαλοῦσαν νερὸ καὶ γαδάθες μὲ φρούτα ἀπὸ τοὺς δεντροφυτεμένους κήπους τους.

— Δὲν ἦταν οἱ Φίια ποῦ ἐκλεψαν τὸ περιδέραμο τῶν ἀρχόντων τοῦ Κίριεν, φώναξε ὁ μικρόσωμος ἄνθρωπος. Ἄλλωστε τί νὰ τὸ κάνουν οἱ Φίια τὸ χρυσάφι ἀρχόντισσά μου; Τὸ καλοκαίρι ἔχουμε τὸν ἥλιο καὶ τὸ χειμῶνα τὴν ἀνάμνησή του κι αὐτὸ μᾶς φτάνει. Ἐὰ κίτρινα φρούτα, τὰ κίτρινα φύλλα τῶν δέντρων, τὰ χρυσὰ μαλλιά τῆς ἀρχόντισσας τοῦ Κίριεν εἶναι γιὰ μᾶς ἀρκετὸ χρυσάφι. Ἄλλο δὲν χρειαζόμαστε.

— Μήπως τότε τὸ κλεψε κάποιος ἀπ' τοὺς παρακατιανούς; Ἐνα κύμα γέλιου ξεσηκώθηκε κι ἔσβησε ὀλόγυρά της.

— Μὰ πὼς θὰ τολμοῦσε ἕνας παρακατιανὸς νὰ κάνει κάτι τέτοιο; Ὅχι Ἀρχόντισσα τοῦ Κίριεν. Κανεὶς θνητὸς οὔτε ἄνθρωπος οὔτε μισοάνθρωπος οὔτε Φιάν οὔτε κανεὶς ἀπὸ τοὺς Ἐπτὰ Λαοὺς ξέρει πὼς χάθηκε κι ἀπὸ παιδὸν ἀρπάχτηκε τὸ μεγάλο πετράδι. Μόνο οἱ νεκροὶ τὸ γνωρίζουν γιατί ἔχει χαθεῖ

ἐδῶ και πάμπολλα χρόνια, ἀπό τόν καιρό ποῦ ὁ Κίρλυ ὁ Περή-
φανος, ὁ προπάππος σου, σεργιάνιζε στίς θαλασσινές σπηλιές.
Ἴσως ὁμως νά τῶχουν αὐτοί ποῦ μισοῦν τόν ἥλιο.

— Οἱ Πηλάνθρωποι;

Ἔνα καινούργιο κύμα γέλιου, νευρικοῦ αὐτῆ τῆ φορά, ἤ-
ταν ἡ ἀπάντηση.

— Μείνε μαζί μας, χρυσακλλοῦσα Σήμιλυ. Ἄφησε τὸ
δορρά και γύρνα σέ μᾶς.

Κάθισε νά φάει μαζί τους και ἡ εὐγένειά της τοὺς γοή-
τευσε ὅπως ἡ δικιά τους χάρη εἶχε γοητεύσει τὴν ἴδια. Ὅμως
ὅταν τὴν ἄκουσαν νά ξαναλέει πῶς θά πήγαινε στοὺς Πηλαν-
θρώπους νά δεῖ μήπως κι εἶχαν αὐτοί τὴν κληρονομιά της, ἔ-
παφταν νά γελοῦν κι ἄρχισαν λίγο λίγο ν' ἀραιώνουν. Τελικά
ἔμεινε μόνη μὲ κείνον ποῦ της εἶχε πρωτομιλήσει: πρὶν ἀρχί-
σουν νά τρῶνε.

— Μὴ πᾶς στοὺς Πηλανθρώπους Σήμιλυ, τὸν ἄκουσε νά
της λέει και γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔνοιωσε τὸ θάρρος της νά τὴν ἐγ-
κταλείπει.

Ὁ Φιάν φέρνοντας τὸ χέρι ἀντήλιο στὰ μάτια του ἔκανε
τόν ἀγέρα γύρω τους νά σκοτεινιάσει. Τὰ φρούτα βρέθηκαν νά
μυέσκουν σταχτωμένα πιά μὲς στὸ πιάτο κι ὄλα τὰ δοχεῖα μὲ
τὸ πόσιμο νερὸ νᾶχουν ἀδειάσει.

— Οἱ Φίια και οἱ Γκντεμιάρ χώρισαν ἐδῶ και πολλὰ χρό-
νια πάνω στὰ ψηλά βουνά τοῦ πέρα κόσμου, εἶπε ὁ ἀπάλαφρος
ἀκίνητος Φιάν. Πιὸ παλιὰ εἴμαστε ἕνα. Τώρα αὐτοί δὲν εἶναι
μεῖς ὅτε ἐμεῖς εἴμαστε αὐτοί. Σκέψου τὸν ἥλιο και τὸ φῶς του
και τὸ χορτάρι και τὰ δέντρα ποῦ κάνουν καρποὺς Σήμιλυ. Κι
ἔχε τὸ νεῦ σου γιατί οἱ δρόμοι ποῦ ἐδηγοῦν πρὸς τὰ κάτω δὲν
ξαναφέρνουν ἀναγκαστικά και πρὸς τὰ πάνω.

Και κάνοντας μιὰ ὑπόκλιση ἔλαφρογέλασε.

Ἡ Σήμιλυ ἀφήνοντας πίσω της τὸ χωριό, καθάλλησε τὸ
ραβδωτὸ φτερωτὸ της ἄλογο και ἀπαντώντας στίς κραυγές τους
μ' ἕναν ἀποχαιρετισμὸ ὑψώθηκε στὸν ἀνεμο τ' ἀπαιεσήμερου
και πέταξε πρὸς τὰ Δυτικὰ κατὰ τίς σπηλιές ποῦ βρισκόνταν
πέρα στίς ὄλο βράχους ἀκτὲς τῆς Θάλασσας τοῦ Κίριεν.

Φοβόταν πῶς γιὰ νά βρεῖ τοὺς ἀνθρώπους ποῦ ζητοῦσε θά
χρειαζόταν ἴσως νά περιδιαβεῖ μέσα σέ κείνες τίς ὁμοιες μὲ σή-
ραγγες σπηλιές, γιατί εἶχε ἀκούσει νά λέγεται πῶς οἱ Πηλάν-
θρωποι δὲν ἔδβαιναν ποτὲ στὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἀφοῦ τοὺς ἦταν

ἀνυπόφορα ἀκόμα και τὰ φεγγάρια και τὸ Μεγαλάστερο.

Ὁ καλπασιὸς δάσταξε ὦρα και δὲν σταμάτησε παρὰ μιὰ μόνο φορά για νὰ δώσει τὴν εὐκαιρία στ' ἄλογό της νὰ κυνηγήσει δειτροπόντικες και στὸν ἑαυτὸ της νὰ φάει λίγο ἀπὸ τὸ ψωμί πού κουβαλοῦσε στὸ σακούλι της. Βέβαια τὸ ψωμί ἐκεῖνο ἦταν πιὰ ξερὸ και σκληρὸ μὲ μιὰ γεύση πετσιοῦ. Παρ' ὄλ' αὐτὰ ξακολουθοῦσε νὰ κρατᾶ κάποιο λαφρὸ ἄρωμα πού φανέρωνε τὴν προέλευσή του κι ἔτσι για μιὰ στιγμή καθὼς τὸ μασοῦσε καθισμένη σ' ἓνα ξέφωτο τῶν θόρειων δασῶν ἄκουσε νὰ ἤχει στ' αὐτιά της ἡ γαλήνια φωνή τοῦ Ντούραλ ἐνῶ μπρὸς ἀπ' τὰ μάτια της πέρασε ἡ μορφή του, στραμμένη πρὸς τὸ μέρος της και φωτισμένη ἀπὸ τὴ λάμψη, κάποιου κεριοῦ τοῦ Χάλλαν. Χωμένη σὲ τούτη τὴν περαστικὴ δειροπόδηση φαντάστηκε τὴν ὦρα τοῦ γυρισμοῦ, ὅταν θὰ τὸν ξανάδρισκε κουδάλωντας στὸν κόρφο της τὰ λύτρα ἐνὸς δλόκληρου βασιλείου.

— Πήγα για νὰ ὄρω και νὰ φέρω στὸν Κύριό μου, ἓνα ὄωρο ἀντάξιο του, θὰ τοῦλεγε.

Βιάστηκε νὰ συνεχίσει ἀλλὰ ἔταν κατάφερε νὰ φτάσει ἐπιτέλους στὴν ἀκτὴ ὃ ἥλιος εἶχε πιὰ δώσει παρασέρνοντας μαζί του και τὸ Μεγαλάστερο, κι ἀπὸ τὰ τυτικά εἶχε ἀρχίσει νὰ φυσᾶ ἓνας μοχθηρὸς ἄνεμος πού ἐγάντια στίς σκληρές του πνοές βρέθηκε ὑποχρεωμένο νὰ παλεύει τ' ἄλογό της. Βλέποντάς το νὰ ἐξαντλεῖται τὸ ὀδήγησε στὴν ἀμμουδιά. Μόλις πάτησαν κάτω τὸ ἄλογο χλιμίντρισε, δίπλωσε τὰ φτερά του και μαζεύοντας τὰ πόδια του κάτω ἀπ' τὴν κοιλιά του κουλουριάστηκε στὴ γῆ κι ἄρχισε νὰ ρουθουνίζει. Ἡ Σήμλυ στάθηκε πλάι του σφιγγοντας πάνω της τὸ μανδύα της και βάλθηκε νὰ τοῦ χαϊδεύει ἀπαλὰ τὸ λαιμό, κάνοντάς το νὰ μαζέψει τ' αὐτιά του και νὰ συνεχίσει τὸ ρουθούνισμα. Ἡ ζεστή του γούνα παρηγόρησε τὸ χέρι της και τὸ μόνο πού εἶδε ν' ἀπλώνεται γύρω της ἦταν ἓνας γκριζος οὐρανός, μιὰ γκριζα θάλασσα και μιὰ γκριζα ἀμμουδιά, ὅπου σὲ λίγο ξεχώρισε νὰ τρέχει ἓνα μικρόσωμο, σκοτεινόχρωμο πλάσμα, κι ἔστερα ἓνα ἄλλο ἴδιο μὲ τὸ πρῶτο, κι ἄλλο κι ἄλλο, πού ἔλα τους ἔτρεχαν, πήδαγαν, σταμάταγαν και ξαναξεκίναγαν.

Τοῖς φώναξε ὅσο πιὸ δυνατὰ μποροῦσε και μ' ὄλο πού ἦταν φανερὸ πὼς δὲν τὴν ἐθλεπαν, βιάστηκαν νὰ συγκεντρωθοῦν ὀλόγουρά της, φροντίζοντας νὰ παραμένουν σὲ λογικὴ ἀπόσταση

ἀπὸ τὸ φτερωτὸ τῆς ἄλογο πού εἶχε πάψει νὰ ρουθουνίζει, ἔχοντας συνάμα ὀρθοτριχιάσει κάτω ἀπ' τὸ χᾶδι τῆς.

Φχαριστημένη γιὰ τὴν προστασία πού ἔδειχνε νὰ εἶναι ἔτοιμο νὰ τῆς προσφέρει τῶπιασε ἀπ' τὰ χαλινάρια γιὰ νάναί σὲ θέση νὰ τὸ ἐλέγξει σὲ περίπτωση πού ἡ νευρικότητά του θὰ τῶκανε ὑπερβολικὰ ἄγριο.

Γὰ παράξενα πλάσματα εἶχαν στὸ μεταξύ σταθεῖ καὶ τὴν κοίταζαν μὲ τὰ βαριά γυμνά τους πόδια φυτεμένα στὴν ἄμμο. Ὅχι, δὲν εἶχε κάνει λάθος, ἦταν στὸ μπῶι τῶν Φία ἀλλὰ κατὰ τὰ ἄλλα ἔμοιαζαν νάναί ἡ σκιά, ἡ μαύρη εἰκόνα κείνου τοῦ γελαστοῦ λαοῦ καθὼς γυμνοί, κοκκαλιάρηδες, μὲ ἴσια μαῦρα μαλλιά καὶ σταχτερὸ δέρμα, ἐπέμεναν νὰ τὴν ἀτενίζουν ἀσάλευτοι μὲ μάτια πέτρινα.

— Εἶστε οἱ Πηλάνθρωποι.

— Εἶμαστε Γκντεμιάρ, ὑπήκοοι τῶν Ἀρχόντων τοῦ Βασιλείου τῆς νύχτας. Ἡ φωνὴ πού τόσο ἀπρόσμενα τῆς εἶχε ἀποκριθεῖ ἦταν βαριά καὶ βαθιά καὶ ἀκούστηκε ν' ἀντηχεῖ πομπῶδικα μὲς στὸ ἀλμυρὸ, ἀνεμόβλητο ἡλιοβασίλειμα.

Ὅμως, ὅπως καὶ μὲ τοὺς Φία, ἡ Σήμλυ δὲν ἦταν σὲ θέση νὰ ξεχωρίσει μὲ ποιὸν εἶχε ἤδη μιλήσει.

— Σᾶς χαιρετῶ Ἀρχοντες τῆς νύχτας. Εἶμαι ἡ Σήμλυ ἀπ' τὴ θάλασσα Κίριεν, γυναίκα τοῦ Ντούραλ ἀπ' τὸ Χάλλαν καὶ ὀρίσκομα: ἐδῶ γιὰ νὰ σᾶς γυρέψω τὴν κληρονομιά μου, τὸ περιδέραιο πού ὀνομάζουν «Μάτι τῆς Θάλασσας» καὶ πού ἔχει χαθεῖ ἐδῶ καὶ καιρὸ.

— Καὶ γιὰτί τὸ ψάχνεις ἐδῶ πέρα Ἀγγκιάρ; Ἐδῶ δὲν ὑπάρχει παρὰ ξερὴ στάχτη καὶ ἀλάτι.

— Γιατί ἔχουν νὰ ποῦν πῶς τὰ χαμένα πράγματα τὰ βρίσκει κανεῖς στ' ἀπόμερα, ἀποκρίθηκε μὲ ἐτοιμότητα ἡ Σήμλυ. Κι ἀκόμα λένε πῶς τὸ χρυσάφι βρίσκει πάντα τρόπο νὰ ξαναγυρίσει στὴ γῆ πού τῶγαλε. Ἱστοροῦν μάλιστα πῶς καμιά φορά γυρίζει στὸν κατασκευαστή του.

Αὐτὸ τὸ τελευταῖο τὸ εἶχε πει στὴν τύχη, σὺν ἀπλή ὑπόθεση, μὰ ἡ κουδέντα τῆς χτύπησε διάνα.

— Εἶναι ἀλήθεια πῶς ἔχουμε ἀκούσει γιὰ τὸ περιδέραιο πού λέγεται «Μάτι τῆς Θάλασσας». Φτιάχτηκε ἀπὸ μᾶς, μέσα σὲ τούτες δῶ τίς σπηλιές, κι ἐμεῖς εἶμαστε πῶς τὸ πουλήσαμε στοὺς Ἀγγκιάρ. Ὅσο γιὰ τὸ γαλάζιο πετράδι του, αὐτὸ προερχόταν ἀπὸ τὰ Πηλοχώραφα τῶν συγγενῶν μας στὴν Ἀνατο-

λή. Ὅμως ὅλα τούτα εἶναι πάρα πολὺ παλιές ἱστορίες Ἄγγιάρ.

— Μήπως μπορῶ νὰ τίς ἀκούσω στοὺς ἴδιους τόπους ὅπου λέγονται;

Οἱ μικρόσωμοι ἄνθρωποι ἀπόμειναν σιωπηλοὶ καὶ δέβουλοι. Ὁ γκριζὸς ἀνεμὸς σάρωνε τὴν ἄμμο, σκοτεινιάζοντας τὸν τόπο καθὼς τὸ Μεγαλότερο ἔγερνε σταθερὰ στὸ θασιλεμμά του. Ὁ ρόγγος τῆς θάλασσας ἀκούγόταν ὀλοένα καὶ πιὸ θαμπός. Τελικὰ ἡ θαθιὰ φωνὴ ξαναμίλησε.

— Ναι, Ἀρχόντισσα τοῦ Ἄγγιάρ. Μπορεῖς νὰ ρθεῖς στὰ βαθύτερα δώματα. Ἀκολουθήσε μας.

Καθὼς εἶπε τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια ἡ φωνὴ του φάνηκε ν' ἀλλάζει σὲ ψιθύρισμα ἀλλὰ ἡ Σήμιλυ δὲν τὸ πρόσεξε. Ἀκολούθησε τοὺς Πηλανθρώπους πάλιν στὴν ἄμμο, σέρνοντας πίσω τῆς τὸ ἄλογό της. Στὴν εἴσοδο τῆς σπηλιᾶς ἔνα ξεδοντισμένο, ἀπύθμενο στόμα πού ἔβγαζε μιὰ ζεστὴ, ἀποφορὰ ἀναστέναξε θαθιὰ κι ἕνας ἀπὸ τοὺς Πηλανθρώπους εἶπε:

— Τὸ φτερωτὸ ἄλογό σου δὲν μπορεῖ νὰ ρθεῖ μαζί μας.

— Θαρθεῖ, εἶπε ἡ Σήμιλυ.

— Ὅχι, ἀποκρίθηκαν οἱ μικρόσωμοι ἄνθρωποι.

— Δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἐγκαταλείψω, ἐπέμενε ἡ Σήμιλυ. Δὲν εἶναι δικό μου, κι οὔτε πρόκειται νὰ σὰς κάνει ζημιὰ ὅσο θὰ τὸ κρατῶ ἀπ' τὸ χαλινάρι.

— Ὅχι, ἐπανάλαβαν οἱ θαθιὲς φωνές, ἐνῶ ἄλλες ξεσηκώθηκαν λέγοντας σὰς ἔρθει».

Τέλος, μετὰ ἀπὸ λιγότεριμο δισταγμὸ προχώρησαν.

Τὸ σκοτάδι κάτω ἀπὸ τίς πέτρες ἦταν τόσο βαθὺ πού θάλεγε κανεὶς πὼς τὸ στόμιο τῆς σπηλιᾶς εἶχε κλείσει πίσω τους μόλις τὸ πέρασαν. Προχωροῦσαν στὴ σειρά ἕνας ἕνας. Ἡ Σήμιλυ ἔρχόταν τελευταία. Ἡ σκοτεινιά τῆς σήραγγας ἄρχισε ν' ἀλαφρώνει καὶ σὲ λίγο ἔφτασαν κάτω ἀπὸ μιὰ μπάλα ἄσπρης φωτιᾶς πού κρεμόταν ἀπὸ τὸ ταβάνι. Πιὸ κεῖ κρεμόταν μιὰ ἄλλη καὶ παραπέρα ἀκόμα μιὰ. Ἀνάμεσά τους αἰωροῦνταν μαῦρα σκουλήκια δεμένα στὴν ἄκρη κορδονέτων στερεωμένων στοὺς δράχους. Καθὼς συνέχιζαν τὸ δρόμο τους οἱ πύρινες σφαῖρες γίνονταν ὀλο καὶ πυκνότερες, κάνοντας ὅλη τὴ σήραγγα νὰ πλέει μέσα σ' ἕνα λαμπερὸ καὶ ψυχρὸ φῶς.

Ὁ ὁδηγὸς τῆς Σήμιλυ σταμάτησε σ' ἕνα σταυροδρόμι ἀπ' ὅπου ξεκινούσαν τρεῖς σήραγγες πού οἱ εἰσοδοὶ τους φράζονταν

ἀπό κλειδωμένες καὶ σιδερένιες — κατὰ τὰ φαινόμενα — πόρτες.

— Θὰ πρέπει νὰ περιμένουμε Ἀγκιάρ, εἶπαν οἱ ὄχτῳ ἀπὸ αὐτοὺς πού εἶχαν μείνει δίπλα τῆς καθὼς οἱ ἄλλοι τρεῖς ξεκλείδωναν τὴ μὲ ἀπὸ τὶς πόρτες. Τρύπωσαν μὲς στὸ ἀνοιγμὰ καὶ τὸ θυρόφυλλο ἔκλεισε πίσω τους μὲ πάταγο.

Ἡ κόρη τῶν Ἀγκιάρ ἀπόμεινε στητὴ κάτω ἀπὸ τὸ ἄσπρο τυφλωτικὸ φῶς τῶν πύρινων σφαιρῶν ἐνῶ τὸ φτερωτὸ τῆς ἄλλογο ἔτρωγε μὲ τὸ καρφοπέταλό του τὸ ἔδαφος, σάλεινε νευρικῶς τὴ ραβδωτὴ τῶν οὐρὰ καὶ ἀνοιγόκλεινε ὅσο τοῦ ἐπέτρεπε ἡ στενότητα τοῦ χώρου τὰ φτερά του ἀνυπομονώντως θαρρεῖς νὰ πετάξει. Στὴ σήραγγα πού ἔκτεινόταν πίσω ἀπὸ τὴ Σήμιλυ οἱ ὄχτῳ Πηλάνθρωποι σαμάτευαν, μιλώντας χαμηλόφωνα ἀναμεταξύ τους καὶ στὴ γλῶσσα τους.

Τέλος ἡ κεντρικὴ πόρτα ἀνοιξε μὲ πάταγο.

— Ἀφήστε τὴν Ἀγκιάρ νὰ μπεῖ στὸ Βασίλειο τῆς Νύχτας. ἀκούστηκε νὰ λέει μὲ καίνουργια θροντερὴ καὶ περήφανη φωνή.

Στὸ κατώφλι ἐφανίστηκε γιὰ τὸ καλωσόρισμά της ἓνας Πηλάνθρωπος ντυμένος πιὸ θαριὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

— Ἔμπα καὶ δὲς τὰ θαύματα τοῦ τόπου μας, τὰ ἔξοχα ἔργα τῶν χειρῶν μας, τὰ ἐπιτεύγματα τῶν Κυρίων τῆς Νύχτας.

Σιωπηλῶς κρατώντας σφιχτὰ τὴ χαλινάρη τοῦ φτερωτοῦ τῆς ἀλόγου, ἡ Σήμιλυ ἔγυρε τὸ κεφάλι της σὲ χαιρετισμὸ καὶ συγκατάνευση καὶ τὸν ἀκολούθησε, περνώντας τὴ χαμηλὴ, κατασκευασμένη ἀπὸ νάνους καὶ γιὰ νάνους εἴσοδο. Μπροστά της ἀπλώθηκε μὲ καίνουργια φωτολουσμένη σήραγγα πού οἱ τοῖχοι της σπιθοβολοῦσαν τυφλωτικὰ ἄσπρο: ἀλλὰ ἀντὶ γιὰ συμπαγὲς πάτωμα, εἶχε δυὸ ράγες ἀπὸ στιλβωμένο σίδηρο πού ἔκτεινονταν ὅσο ἔφτανε ἡ ματιὰ της. Πάνω στὶς ράγες ἔστεκε ἓνα περίεργο εἶδος ἀμαξιοῦ μὲ μεταλλικὲς ρόδες. Ὑπακούοντας σ' ἓνα γνέψιμο τοῦ καινούργιου της ὀδηγοῦ ἡ Σήμιλυ ἀνέβηκε χωρὶς δισταγμὸ ἢ φόβο στὸ ἀμάξι, σέρνοντας πάντα ἔξω τῆς τὸ φτερωτὸ τῆς ἄλλογο. Ὁ Πηλάνθρωπος ἀνέβηκε κι αὐτὸς μὲ τὴ σειρά του καὶ κάθισε στὴ θέση τοῦ ὀδηγοῦ ἀνάμεσα σὲ τροχοὺς καὶ λευδιέδες πού τοὺς ἔβαλε μονομιᾶς σὲ κίνηση. Ἀκούστηκε ἓνας ὑπόκωφος, ἔσοδος θρόντος. ἓνα τσίριγμα μετάλλου πάνω σὲ μέταλλο καὶ ἀμέσως οἱ τοῖχοι τῆς σήραγγας ἄρχισαν νὰ φεύγουν, ὄλο καὶ πιὸ γρήγορα. ὄλο καὶ πιὸ γρήγορα, ὥσπου οἱ πύρινες σφαῖρες πού

κρέμονταν στην όροφή ξομξαν σ' ένα άξεχώριστο θαμπωτικό δστραμα και ο άκίνητος, χλιαρός άγέρας μεταμορφώθηκε σέ άγριο άνεμο πού έρριξε πίσω τήν κουκούλα τοῦ χιτώνα της.

Τό άμάξι σταμάτησε. Ή Σήμλυ άκολούθησε τόν οδηγό της στην άνάβαση μιας σκάλας άπό βασάλτη. Έφτασαν σ' ένα πελώριο προθάλαμο, τόν προσπέρασαν και μπήκαν σ' έναν άκόμα πιο μεγάλο πού θά πρέπει νάχε δημιουργηθει είτε άπό τή διαβρωτική έέργεια ύπόγειων νερών είτε με έπίπονη έργασία χρόνων και χρόνων και πού ή σκοτεινιά του φωτιζόταν άπό τή λάμψη τών πύρινων σφαιρών, μη έχοντας γνωρίσει τή λαμπρότητα και τή ζέστη τοῦ ήλιόφωτος.

Σέ κόγχες σκαλισμένες μέσα στο θράχο ήταν τοποθετημένες πελώριες λεπιδωτές ρόδες πού γύριζαν άκατάπαυστα άναταράζοντας κι άνανεώνοντας άδιάκοπα τό χλιαρό άέρα.

Ήσσταμάτητο μούρμουρο κατάκλυζε όλον έκείνον τόν πελώριο περίκλειστο χώρο καθώς τό θούσιμα τών λεπιδωτών τροχών πού γύριζαν και οι ψιθυριστές κουδέντες τών Πηλανθρώπων συνεχίζονταν άδιάλειπτα και στους πέτρινους τοίχους άντηχούσαν και τά δυο πολλαπλασιαζόμενα. Όλοι οι Πηλάνθρωποι πού βρίσκονταν εκεί μέσα ήταν ντυμένοι σαν Άστραφέντες, φορώντας πανταλόνια, μαλακές μπότες και μανδύες με κουκούλες και μόνο οι λίγες γυναίκες, δούλες μικρόσωμες σαν νάνοι, πού διακρίνονταν άνάμεσά τους ήταν γυμνές. Πολλοί άπ' τούς σερνικούς ήταν πολεμιστές, έχοντας κρεμασμένα στο πλευρό τους δπλα πού έμοιαζαν με τά φοβερά φλογοδόλα τών Άστραφέντηδων, άν και στην πραγματικότητα δέν ήταν παρά άπλά σιδερένια ρόπαλα πράγμα πού δέν άργησε νά τό άντιληφθει ή Σήμλυ. Ότι είδε τό είδε πάντως χωρίς νά κοιτάζει, πηγαίνοντας άπλά δπου τήν οδηγούσαν κι άποφεύγοντας νά στρέψει τό κεφάλι της δεξιά ή άριστερά. Όταν έφτασε μπροστά σέ μετ άμάδα Πηλανθρώπων πού φορούσαν στα κεφάλια τους σιδερένια στεφάνια, ο οδηγός της στάθηκε, ύποκλήθηκε βαθιά και είπε: Οι Άρχοντες τοῦ Γκντεμιάρ.

Ήταν έφτά και όλοι τους τήν κοίταζαν με τόση περηφάνεια και άκαταδεξιά πού τής ήρθε νά γελάσει βλέποντας τά γκρίζα τους πρόσωπα.

— Ήρθα για νά δω τόν προγονικό μου θησαυρό ώ Άρχοντες τοῦ Σκοτεινού Βασιλείου, είπε διατηρώντας όλη της τή

σοβαρότητα. Γυρεύω τὸ καύχημα τοῦ Λέυνην, τὸ «Μάτι τῆς Θάλασσας».

Ἡ φωνή της κάτω ἀπὸ τὸν τεράστιο θόλο ποὺ ἔσκαπε ἔδωσε τους ἀκούστηκε λαφριά καὶ μισόσθηστη.

— Αὐτὸ ἀκριβῶς μᾶς πληροφόρησε καὶ ὁ μαντάτοράς μας, Ἄρχοντισσα Σήμλυ.

Μπόρεσε νὰ δεῖ καΐνον ποὺ εἶχε μιλήσει.

Ἦταν πολὺ κοντύτερος ἀπ' τοὺς ἄλλους, ἔφτανε μόλις ὡς τὸν ὦμο της καὶ τὸ πρόσωπό του ἦταν ἄσπρο καὶ σκληρό.

— Δὲν ἔχουμε ἔμως αὐτὸ ποὺ ζητᾶς.

— Λέγεται πῶς κάποτε θρῖσκόταν στὰ χέρια σας.

— Πολλὰ λέγονται ἔξω, ἐκεῖ ποὺ λάμπει ὁ ἥλιος.

— Καὶ οἱ κουδέντες εἶναι γεννήματα τοῦ ἀνέμου καὶ σπέρνονται ἀπ' αὐτόν, ἐκεῖ ἔπου φυσᾷ. Δὲν γυρεύω νὰ μοῦ πεῖτε γιὰ τὸ πῶς χάθηκε τὸ περιδέραιο καὶ ζαναγύρισε σὲ σᾶς ποὺ τὸ εἶχατε φτιάξει, γιατί' ἔλ' αὐτὰ εἶναι παλιές ἱστορίες καὶ πίκρες. Τὸ μόνο ποὺ γυρεύω εἶναι τὸ ἴδιο τὸ κῶσμημα. Λέτε πῶς δὲν τῶχετε καὶ σᾶς πιστεῶ. Θὰ πρέπει ὁμως νὰ ξέρετε ποῦ βρίσκεται καὶ αὐτὸ θέλω νὰ μοῦ πεῖτε.

— Δὲν βρίσκεται δῶ.

— Τότε θὰ πρέπει νάναί κάπου ἄλλοῦ.

— Ναί! Ἐκεῖ ποὺ δὲν θὰ μπορέσεις νὰ φτάσεις ποτέ ἐκτὸς κι ἂν σὲ βοηθήσουμε.

— Βοηθήστε με λοιπόν. Σᾶς τὸ ζητῶ σὺν φιλοξενουμένη σας.

— Ἐχει εἰπωθεῖ. Οἱ Ἄγγκιάρ παίρνουν, οἱ Φῖια δίνουν, οἱ Γκντεμιάρ δίνουν καὶ παίρνουν. Ἄν σοῦ δώσουμε τὴ δοθήθεια ποὺ γυρεύεις τί θὰ μᾶς δώσεις ἐσὺ σ' ἀντάλλαγμα;

— Τίς εὐχαριστίες μου Ἄρχοντα τῆς Νύχτας.

Στεκόταν ψηλὴ καὶ στραφτερὴ ἀνάμεσά τους, χαμογελοῦσε καὶ ἔδωκε τους τὴν κολίταξάν μὲ βαθὺ θαυμασμὸ καὶ μὲ δυσκολοσυγκρατημένη πεθυμιά.

— Ἄκουσε Ἄγγκιάρ. Μοῦ γυρεύεις κάτι πολὺ μεγάλο, τόσο ποὺ δὲν μπορεῖς νὰ τὸ καταλάβεις. Καὶ εἶναι φυσικὸ γιατί' ἀνήκει σὲ μιὰ ράτσα ποὺ δὲν γνιιάζεται παρὰ γιὰ ἀνεμοπετάγματα, θερῖσμούς, σπυλομαχίες καὶ φωνοκοπήματα! Ὅμως ποῖος φάχγει τὰ λαμπρὰ --- θιὰ σας; Ἐμεῖς οἱ Γκντεμιάρ. Οἱ ἀφέντες σας ἔρχονται σὲ μᾶς τοὺς Πηλιανθρώπους, γιὰ ν' ἀγοράσουν τὰ σπαθιά τους καὶ μετὰ φεύγουν χωρὶς νὰ ρίξουν μιὰ ματιά,

χωρίς νά νοιώσουν τὸ παραμικρό. Ὅμως τώρα ποὺ ἐσὺ βρίσκεσαι ἐδῶ κοντά μας, θὰ μπορέσεις νά δεις μερικά ἀπὸ τὰ δίχως τελειωμὸ θαυμαστά ἔργα μας, τὸ φῶς ποὺ καίει γιὰ πάντα ἀσθητο, τὸ ἀμάξι ποὺ κινεῖται μόνο του, τὶς μηχανές ποὺ φτιάχνουν τὰ ρούχα μας, μαγειρεύουν τὴν τροφή μας, καθαρίζουν τὸν ἀέρα ποὺ ἀναπνέουμε καὶ γενικὰ μᾶς ὑπηρετοῦν μὲ χίλιους ὄυο τρόπους. Καὶ μάθε ἀκόμα καὶ τοῦτο. Ἐμεῖς οἱ Γκντεμιάρ εἶμαστε φίλοι αὐτῶν ποὺ σεῖς ὀνομάζετε Ἀστραφέντες. Τοὺς συντροφέψαμε στὸ Χάλλαν, στὸ Ρεοχάμ, στὸ Χάλ - Ὁρεν, εἶμαστε μαζί τους ὅταν ἦρθαν στὰ κάστρα σας καὶ τοὺς βοήθησαμε νά συνεννοηθοῦν μαζί σας. Οἱ ἄρχοντες στοὺς ὁποίους σεῖς οἱ περήφανοι Ἀγκιάρ πληρώνετε φόρο ὑποτέλειας, εἶναι φίλοι μας. Μᾶς κάνουν καὶ τοὺς κάνουμε χάρες. Τί ἀξία μποροῦν λοιπὸν νᾶχουν γιὰ μᾶς οἱ εὐχαριστίες σου;

— Αὐτὸ εἶναι κάτι ποὺ πρέπει ν' ἀπαντήσεις ἐσὺ κι ὄχι ἐγώ, ἀποκρίθηκε ἡ Σήμιλυ. Ἐγὼ ἄρχοντά μου σέ ρώτησα, σεῖρά σου νά μ' ἀπαντήσεις.

Ἀκολούθησε λιγόστιγμη σιωπὴ καθὼς οἱ ἐφτά δάλθηκαν νά κρυφοκουβεντιάσουν χαμηλόφωνα. Τὴν κοίταξαν κι ὕστερα ἀπόστρεψαν τὸ δόγμα τους, μιλοῦσαν καὶ μετὰ σώπαιναν. Ὁ λόγουρά τους τὸ πλήθος πύκνωνε ἄργα καὶ σιωπηλὰ ὥσπου ἡ Σήμιλυ ἔνοιωσε κυκλωμένη ἀπὸ ἑκατοντάδες μαύρα κεφάλια καθὼς ὀλόκληρη ἡ θεόρατη σπηλιὰ εἶχε πιά πλημμυρίσει ἀπὸ Πηλανθρώπους ποὺ στοιβάζονταν σχεδὸν ὁ ἕνας ἀπάνω στὸν ἄλλο, ἄφήνοντας ἕνα μικρὸ μονάχα κύκλο, λεύτερο λόγουρά της. Τὸ φτερωτὸ της ἄλογο χλιμίντρισε ἀπὸ φόβο κι ἀνυπομονησία καὶ τὰ μάτια του ἀνοιξαν πελώρια καὶ θαμπά, ὅπως γίνονταν συνήθως τὰ μάτια τῶν φτερωτῶν ἀλόγων ποὺ τ' ἀναγκάζων νά ἐκτελέσουν νυχτερινές πτήσεις. Ἡ Σήμιλυ πάσισε νά τὴ μερέψει χαϊδεύοντάς του ἀπαλὰ τὴ ζεστὴ γούνα τοῦ κεφαλοῦ του.

— Ἦσυχα παλληκάρι μου, ἦσυχα ἀφέντη τοῦ ἀνέμου...

— Ἀποφασίσαμε νά σέ πᾶμε στὸ μέρος ποὺ βρίσκεται ὁ θησαυρός. Ὁ Πηλάνθρωπος μὲ τὸ σιδερένιο στέμμα καὶ τὸ λευκὸ πρόσωπο τὴν κοίταξε.

— Εἶναι τὸ μόνο ποὺ μποροῦμε νά κάνουμε. Πρέπει νάρθεις μαζί μας καὶ νά δευδικήσεις τὸ περιδέραιο ἀπὸ κείνους ποὺ τᾶχουν. Χωρὶς ὁμως τὸ φτερωτὸ σου ἄλογο.

Τὰ γελιη του τραβήχτηκαν πρὸς τὰ πίσω.

— Πόσο μακριὰ θὰ πᾶμε ἀφέντη;

— Μακρυά, πολύ μακρυά 'Αρχόντισσά μου. Μά θά μάς πάρει μιá μόνο νύχτα.

— Σ' εύχαριστώ γιά τήν καλωσύνη σου. Μπορώ όμως νάμει ψουχη πώς θά γναιοαστείτε τό φτερωτό μου αλόγο όσο θά λείψω; Δέν θέλω νά μου κακοπάθει!

— Θά κοιμηθεί ως τήν ώρα τοῦ γυρισμοῦ σου! Ὅταν τό ξαναδεῖς θάσαι πολύ μεγαλύτερο. Κι οὔτε πρέπει νά ρωτήσεις ποῦ θά σέ πάμε.

— Μποροῦμε νά ξεκινήσουμε ἀμέσως. Δέν θάθελα νά λείψω γιά πολύ ἀπό τό σπίτι μου.

— Ἀσφαλῶς... τῆς ἀποκρίθηκε καί τά γκρίζα του χεῖλη ξανατραβήχτηκαν πρὸς τά πίσω καθὼς τήν κοίταζε. Οἱ λίγες ἐπόμενες ἡμέρες πού ἀκολούθησαν ἦταν ὅλο διασύνη, παραξενιά καί φασαρία.

Ἐνῶ ἡ Σήμλυ κρατοῦσε τό κεφάλι τοῦ φτερωτοῦ της ἀλόγου ἕνας Πηλάνθρωπος τοῦμπηξε μιá θελόνα στή χρυσαφένια ραδῶτή του γούνα, πράγμα πού τήν ἔκανε νά κραυγάζει σχεδόν ἀπό ἀγωνία. Ὅμως τό ζῶο ἀπλῶς χλιμίντρισε ἀπαλά, ἀνατρίχιασε καί μονομιᾶς ευθίστηκε σ' ἕνα θαθὺ ὕπνο γουργουρίζοντας. Μιá ομάδα Πηλάνθρωπων πού ἦταν φανερό πὼς ἀναγκάστηκαν νά μαζέψουν ὅλο τους τό κουράγιο γιά ν' ἀγγίξουν τῆ ζεστή του γούνα, τό σήκωσαν καί τό μετέφεραν ἄγνωστο ποῦ καί ἀργότερα χρειάστηκε νά ὑποστει καί ἡ ἴδια μιá παρόμοια ἔνεση πού τῆς γίνηκε στὸ δεξιὸ της μπράτσο. Σκέφτηκε πὼς αὐτὸ τό ἔκαναν μόνο καί μόνο γιά νά δοκιμάσουν τό θάρρος της γιατί δέν ἔνοιωσε νά τῆς φέρνει ὕπνο, μ' ὅλο πού καί γι' αὐτὸ δέν μποροῦσε νάναι σίγουρη. Φορὲς φορὲς χρειάστηκε νά ταξιδέψουν μὲ τ' ἀμάξι πού ἔτρεχε πάνω στίς σιδερένιες ράγες, περνώντας ἀπὸ ἑκατοντάδες σιδερένιες πόρτες καί θολωτὲς σπηλιές.

Κάποια στιγμή τὸ ἀμάξι πέρασε μέσα ἀπὸ μιá ἀπέραντη σπηλιά θουτηγμένη μέσα σὲ ἀπόλυτο σκοτάδι, κατοικημένη ἀπὸ μεγάλα κοπάδια HERILOR. Τὰ ἐρωτικά τους κουκουδίσματα καί οἱ δραχνὲς κραυγὲς τους ἔφταναν εὐδιάκριτα ὡς τ' αὐτιά της καί κάπου κάπου τό φῶς ποῦριχναν μπροστά τὰ φανάρια τοῦ ἀμαξιοῦ, τῆς ἐπέτρεπε νά τὰ δεῖ κιόλας. Τελικά τὰδε κατακάθαρα, καθὼς τό σκοτάδι διασπάστηκε ἀπὸ μιá πλημμύρα ἄσπρου φωτός κι ἀνακάλυψε πὼς ἦταν ὅλα τους ἄφτερα καί τυφλά. Ἐκλεισε τρομαγμένη τὰ μάτια μὴ θαστώντας ἄλλο τό θέαμα. Μά χρειάστηκε νά περάσουν κι ἄλλες σήραγγες, κι ἄλλα

σπήλια κι άλλα γκριζα κορμιά και σκληρά πρόσωπα και όρον-
τερές καυχησιάρικες φωνές, ώσπου τελικά βρέθηκαν στον άνοι-
χτό άγέρα. Ήταν νύχτα, καρδιά της νύχτας. Σήκωσε ανακου-
φισμένη τὰ μάτια κατά τὰ λαμπερά άστέρια κι είδε τὸ μοναδικό
φεγγάρι, τὴ στραφτερὴ Χελίχη νὰ λαμπρύνει τὴ Δύση. "Όμως
οί Πηλάνθρωποι πὸν ξακολουθοῦσαν νὰ τὴν περιτριγυρίζουν, τὴν
ανάγκασαν ν' ἀνέβει σ' ἕνα καινούργιο ἀμάξι. Ήταν μικρό,
γιαμάτο ἀπὸ μικρὰ φῶτα πὸν σπιθοβολοῦσαν σὰν πυγολαμπίδες
καὶ πὸν τὴς φάνηκαν ἐξαιρετικὰ λαμπερά, ὕστερα ἀπὸ τόσες
σπηλιές σκοτεινιάς καὶ τὴ μύλις φωτισμένη ἀπ' τ' άστρα νύχτα.
Ένοιωσε νὰ τὴς κάνουν καινούργια ἔνεση κι ἄκουσε νὰ τὴς λένε
πὸς ὄαπρεπε νὰ δεθεῖ χέρια πόδια πάνω σ' ἕνα εἶδος ἐπίπεδης
πολυθρόνας.

— "Όχι... ἀρνήθηκε ἡ Σήμλυ.

"Όταν ὅμως είδε τοὺς τέσσερις Πηλάνθρώπους πὸν τὴ
συνόδευαν νὰ κάνουν τὸ ἴδιο, ὑπόκυψε καὶ δέχτηκε. Οἱ ὑπόλοι-
ποι ἔφυγαν. Ἀκούστηκε μιὰ μακρόσυρτη θροντή πὸν τὴν ἀκο-
λούθησε ἀπόλυτη σιωπή. Ένοιωσε νὰ τὴν πιέζει ἕνα μεγάλο
ἄθώρητο βάρος. Μετὰ τὸ βάρος ὑποχώρησε καὶ χάθηκε, ἐνῶ ἔ-
παψε ν' ἀκούγεται καὶ ὁ παραμικρὸς ἦχος.

— Εἶμαι ἄραγε νεκρή; ἀναρωτήθηκε ἡ Σήμλυ.

— "Όχι, Ἀρχόντισσα, ἄκουσε νὰ τὴς ἀπαντᾷ μιὰ φωνή
πὸν δὲν τὴς ἄρεσε καθόλου.

"Άνοιξε τὰ μάτια τῆς κι ἀντίκρυσε γερμένο πάνω τῆς ἕνα
ἄσπρο πρόσωπο, πὸν τὰ πλατιά του χεῖλη ἦταν τραβηγμένα πρὸς
τὰ πίσω καὶ τὰ μάτια του ἔμοιαζαν μὲ πέτρες. Νοιώθοντας λευ-
τερωμένη ἀπὸ τὰ δεσμά τῆς βρέθηκε δλόρθη μ' ἕνα πήδημα.
Αἰσθάνθηκε ἀβαρής, λές καὶ εἶχε χάσει τὸ κορμί τῆς, αἰσθάν-
θηκε σὰ νὰ μὴν ἦταν πιά παρὰ ἕνα τρέμισμα άγέρα.

— Δὲν θὰ σᾶς πειράξουμε, εἶπε ἡ βαθιὰ φωνή. Ἀφήστε
μας μόνο νὰ σᾶς ἀγγίξουμε Ἀρχόντισσα. Θέλουμε τόσο πολὺ
ν' ἀγγίξουμε τὰ μαλλιά σας. Ἀφήστε μας.

Τὸ κυκλικὸ ἀμάξι μέσα στὸ ὅποιο ὄρισκονταν τρειοῦλιασε
λιγάκι. Ἐξω ἀπ' τὸ μοναδικὸ του παράθυρο ἔκτεινόταν ἡ ἀφέγ-
γαρη νύχτα. "Ἡ μήπως κι ἦταν ἰμίχλη ἢ ἀπλῶς τὸ ἀπόλυτο
κενό; Μιὰ νύχτα, μόνο μιὰ πολὺ μακριὰ νύχτα. Κάθισε ἀκίνητη
καὶ ὑπόμενε τὸ ἀγγιγμά τους, τὸ σύρσιμο τῶν χοντρῶν γκριζῶν
χεριῶν τους πάνω στὰ μαλλιά τῆς. Πιὸ ὕστερα τὰ χέρια τους
ἄρχισαν νὰ σέρνονται στὰ πόδια καὶ στὰ χέρια τῆς κι ἕνα ἄγ-

γιξε τὸ λαιμὸ τῆς. Ἰνάχτηκε ἀπάνω δείχνοντας θυμωμένη τὰ δόντια τῆς. Ἰποχώρησαν δίαστικά.

— Δὲν σὲ πειράζουμε Ἀρχόντισσα, εἶπαν. Κούνησε τὸ κεφάλι τῆς. Ὅταν ἤρθε ἡ ὥρα ξάπλωσε πάλι πάνω στὴν πολυθρόνα κι ἄφησε νὰ τῆ δέσουν ὅπως καὶ πρὶν. Τὸ ξαφνικὸ ἀστραμα τοῦ χρυσαφένιου ἡλίου στὸ παράθυρο θὰ τὴν εἶχε κάνει νὰ κλάψει χωρὶς ἄλλο. Ἀλλὰ στὸ μεταξύ εἶχε λιποθυμήσει.

— Ἰουλάχιστον, τώρα πιά ξέρουμε πῶς εἶναι, εἶπε ὁ Ράκανον.

— Θᾶθελα νὰ μπορούσαμε νὰ μάθουμε καὶ ποιὰ εἶναι, μур-μούρισε ὁ ἐπιμελητὴς τοῦ Μουσείου. Θὰ πρέπει νὰ γυρεῦει κάτι πού φυλάμε ἐδῶ στὸ Μουσεῖο. Ἔτσι δὲν εἶπαν οἱ τρωγλοδύτες;

— Μὴ τοὺς ἀποκαλεῖς τρωγλοδύτες, ἀποκρίθηκε σκεπτικῶς ὁ Ράκανον. Σὰν Ἐθνολόγος, εἰδικευμένος στὴ μελέτη τῶν Ἀνώτερων Ζωικῶν Μορφῶν ἦταν ὑποχρεωμένος ν' ἀποφεύγει νὰ μεταχειρίζεται ὀρισμένες λέξεις. Δὲν εἶναι βέβαια καὶ πολὺ ὁμορφοί, συνέχισε, δὲν παύουν ὅμως ν' ἀνήκουν στοὺς Συμμάχους, Γ' κατηγορίας. Ἀναρωτιέμαι γιατί τοὺς διάλεξε ὁ Ἀρμωστής, πρὶν κἀν ἔρθει σ' ἐπαφὴ μὲ τὰ ὑπόλοιπα Ἀνώτερα Ζωικά Εἶδη. Πᾶν στοίχημα πῶς αὐτοὶ ποὺ πραγματοποιήσαν τὴν ἐξερευνητικὴ ἀποστολὴ ἦταν ἀπὸ τὸν Κένταυρο, γιατί εἶναι γνωστὸ πῶς οἱ Κενταυρίτες ἔχουν ἀδυναμία στὰ νυκτόβια καὶ τοὺς τρωγλοδύτες. Ἄν ἤμουν στὴ θέση τους πάντως θάχα προτιμήσει δείγματα ἀπὸ τὸ Εἶδος II.

— Οἱ τρωγλοδύτες φαίνεται νὰ τὴν ἀντιμετωπίζουν μὲ κάποιον δέος.

— Ἐσὺ ὄχι;

Ὁ ἐπιμελητὴς τοῦ Μουσείου ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴν ψηλὴ γυναίκα, κοκκίνισε καὶ γέλασε.

— Κατὰ κάποιον τρόπο, ναί, ἀποκρίθηκε. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς δὲν ἔχω ξαναδεῖ ἕνα τόσο ὁμορφο ξενικὸ τύπο στὰ 18 χρόνια πού δρίσκομαι στὴ Νέα Νότια Γεωργία ἢ μάλλον δὲν ἔχω δεῖ ποτὲ στὴ ζωὴ μου μιὰ τόσο ὁμορφη γυναίκα. Μοιάζει μὲ θεά.

Ἡ κοκκινίλα τοῦ προσώπου του εἶχε πιά φτάσει ὡς τὴν ἄκρη τῆς φαλάκρας του ἀλλὰ ἦταν φανερό πῶς δντας ἀπὸ φυσικοῦ του ντροπαλὸς δὲν ἔλεγε ὑπερβολές. Ὁ Ράκανον ἐγνεφε καταφατικὰ ὄλο σοβαρότητα.

— Θᾶθελα νὰ μπορούσα νὰ τῆς μιλήσω κατ' εὐθείαν χωρὶς

νάμει υποχρεωμένος νά μεταχειρισθῶ αὐτοὺς τοὺς... Γκντεμιάρ γιὰ διερμηνεῖς. Ἀλλὰ φαίνεται πῶς δὲν γίνεται.

Προχώρησε πρὸς τὴ μεριά τῆς ἐπισκέπτριάς του καὶ καθὼς αὐτὴ γύρισε τὸ ὑπέροχο κεφάλι τῆς ὑπακλίθηνε βαθιὰ μπροστά της κλείνοντας τὰ μάτια του, ὥσπου τὸ κούτελό της ἀγγίξε τὸ πάτωμα. Αὐτὴ ἦταν ἡ ὑπόκλιση τῆς Γενικῆς Εὐγένειας, ὅπως συνηθίζαν νά τὴν ὀνομάζουν καὶ ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς τὴν ἐκτελοῦσε πάρα πολὺ ἐπιτυχημένα. "Ὅταν ξανασηκώθηκε ἡ ὁμορφὴ γυναίκα τοῦ χαμογέλασε καὶ κάτι εἶπε.

— Σέ χαιρετῶ Ἀστραφέντη, μετάφρασε σὲ παραφθοαρμένη Γαλαξιακὴ διάλεκτο ἕνας ἀπὸ τοὺς νάνους.

— Χαῖρε Ἀρχόντισσα τῶν Ἀγγιάρ, ἀποκρίθηκε ἔ Ράκανον, σέ τί μπορεῖ νά σοῦ φανεῖ χρήσιμο τὸ Μουσεῖο μας;

Ἡ φωνή της ἀνάδρυσε σάν ἀσημένια πνοή ἀνέμου μὲς ἀπ' τὰ γρυλλίσματα τῶν νάνων.

— Παρακαλεῖ νά τῆς ἐπιστραφεῖ τὸ περιδέραιο ποῦ ἀνῆκε στοὺς προγόνους της ἐδῶ καὶ ἀμέτρητα χρόνια.

— Ποῖο περιδέραιο ἀπόρησε ἔ Ράκανον καὶ ἡ γυναίκα καταλαβαίνοντας τί ρωτοῦσε εἰδείξε τὴ μεγάλη διτρίνα ὅπου φιγευράριζε τὸ θαμπωτικό, ἀπὸ συμπαγή ἀλλὰ προσεκτικὰ ἐπεξεργασμένο χρυσάφι ἀντικείμενο, τὸ στολισμένο μ' ἕνα βαθυγάλαζο, στὸ χρῶμα τῆς θάλασσας, ζαφείρι. Τὰ φρύδια τοῦ Ράκανον ὑψώθηκαν ὅλο ἀπορία καὶ ἐκπληξη.

— Ἐχει σι' ἀλήθεια σπάνιο γόδοστο, ψιθύρισε ὁ ἐπιμελητής. Πρόκειται γιὰ τὸ περιδέραιο Φόμαλωτ — φημισμένο γιὰ τὴν τελειότητά του!

Ἡ γυναίκα χαμογέλασε στοὺς δυὸ ἄντρες καὶ κάτι τοὺς εἶπε πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τῶν τρωγλοδυτῶν.

— Ὡ Ἀστραφέντες, Παληοὶ καὶ Νέοι Κτήτορες τοῦ Οἴκου τῶν θησαυρῶν. Ὁ θησαυρὸς τοῦτος εἶναι δικός μου. Μοῦ ἀνήκει ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια. Σὰς εὐχαριστῶ.

— Πῶς ἤρθε τὸ περιδέραιο τοῦτο στὰ χέρια μας, Κῆτο;

— Μιὰ στιγμή νά κοιτάξω στὸν κατάλογο καὶ θά σὰς πῶ. Τὸν ἔχω ἐδῶ! Ὅριστε. Τὸν πήραμε ἀπὸ τοὺς τρωγλοδυτές, θέλω νά πῶ τοὺς Γκντεμιάρ. Ἐχουν μανία μὲ τίς ἀγοραπωλησίες. Τουλλάχιστον εἶται γράφει ἐδῶ μέσα. Γι' αὐτὸ νά μᾶς τὸ δώσουν χρειάστηκε νά τοὺς ἐπιτρέψουμε ν' ἀγοράσουν τὸ διαστημόπλοιο μὲ τὸ ὁποῖο εἶχαν φτάσει ὡς ἐδῶ στὰ 254. Ἐπρόκειτο γιὰ μερικὴ ἐξόφληση. Τὸ περιδέραιο ἔχει κατασκευαστεῖ ἀπ' αὐτοὺς.

— Καί πάω στοίχημα πώς δέν είναι πιά αξιοί νά κάνουν κάτι παρόμοιο έτσι· καθώς έχουν μπει στην Έκδοιμηχάνιση.

— Άπ' ό,τι όμως φαίνεται παραδέχονται πώς τό περιδέ-
ραιο είναι δικό της, όχι δικό τους. Καί θά πρέπει νά ναι στ' αλήθεια κάτι πού μετράει πολύ γι' αυτήν γιά νά κάνει όλο αυτό τό ταξίδι· ώς έδώ ύστερα από τόσα χρόνια αφού τό κόσμημα βρίσκεται από τόσο παληά στά χέρια μας. Άλλωστε δέν είναι καί μικρή ή απόσταση πού μας χωρίζει από τόν Φόβαλντ.

— Κάμποσα χρόνια, αυτό νά λέγεται, αποκρίθηκε ό έπι-
μελητής του Μουσείου μαθημένος νά μετρά τις άστρικές άποστά-
σεις μέ χρόνια. 'Όσοσο ούτε τό «Έγχειρίδιο» ούτε ό «Όδηγός» δίνουν αρκετά στοιχεία πού νά μας έπιτρέπουν νά κάνουμε βάσι-
μες ύποθέσεις. Είναι φανερό ότι τά είδη αυτών των πλασμάτων δέν έχουν μελετηθεί αρκετά. Πιθανόν λοιπόν αυτά έδώ τ' άν-
θρωπάκια νά φέρονται όπως φέρονται από σκέτη εύγένεια. Έξάλ-
λου μπορεί νά εξαρτιέται ένας δλόκληρος διαστρικός πόλεμος απ' αυτό τό καταραμένο ζαφείρι. Δέν αποκλείεται ή έπιθυμία της νά ναι γι' αυτούς νόμος, άκριθώς έπειδή θεωρούν τους έαυτούς τους κατώτερους της. Ή πάλι μπορεί νά ναι καί φυλακισμένη τους, όμηρός τους. Ποιός ξέρει; Τό θέμα όμως είναι άν έχεις τό δικαίωμα νά κάνεις αυτό πού σου ζητά καί νά της τό έπιστρέ-
ψεις.

— 'Ό μ'α φυσικά! Άλλωστε όλα τά αντικείμενα πού βρι-
σκονται έδώ μέσα δέν είναι ιδιοκτησία μας, αλλά άπλως δανει-
σμένα καί τά δίνουμε όταν μ'ας ζητηθούν από τους κυρίους τους. Πολύ σπάνια φέρνουμε άντιρρήσεις. Στο κάτω κάτω, ό,τι λογα-
ριάζεται, όπως νάρθει ό Πόλεμος, είναι μόνο ή Ειρήνη.

— 'Ότε θά σε συμβούλευα νά της τ'όδινες. 'Ο Κήτο χα-
μογέλασε.

— Εύχαρίστησή μου, έλεπε.

Άνοιξε τή βιτρίνα, πήρε τό περιδέραιο, τό κράτησε μιá
στιγμή στο χέρι του κι ύστερα τό άπλωσε κατά τόν Ράκανον.

— Καλύτερα νά της τό δώσεις έσύ.

Γιά μιá στιγμή τό γαλάζιο ζαφείρι αναπαύτηκε στη φω-
χτα του Ράκανον κι εκείνος χωρίς καν νά γνοιαστεί τό πρόσφε-
ρε στην έξωτική, πανέμορφη γυναίκα. Δέν άπλωσε τά χέρια
της γιά νά τό πάρει αλλά γέροντας τό κεφάλι της τόν άφησε
νά της περάσει τή χρυσή αλυσίδα του στο λαιμό της.

Ή γαλάζια του φλόγα σπείριζε πάνω στο χρυσοκάστανο

στήθος της και όταν ή γυναίκα απόσυρε τὰ μάτια της από τὸ κόσμημα και τᾶστρεφε στὸν Ράκανον μέσα τους ἔλαμπε τέτοια περηφάνεια, χαρὰ κι εὐγνωμοσύνη πού ὁ Ράκανον ἔμεινε ἀλλολος ἐνῶ ὁ μικρόσωμος ἐπιμελητὴς τοῦ Μουσείου διάστηκε νὰ μурμουρίσει στή γλῶσσα του:

— Παρακαλοῦμε... παρακαλοῦμε, τίποτα...

Ἡ γυναίκα ἔγειρε τὸ χρυσαφένιο της κεφάλι χαιρετώντας τοὺς δυὸ ἄντρες. Ὑστερα γυρίζοντας ἔγενεψε στοὺς τέσσερις ἀποτρόπαιους συνοδοὺς — ἢ μήπως ἦταν φρουροὶ της; — και τυλίγοντας δὲ γυρὰ της τὸ φθαρμένο μανδύα της βάδισε στὸ μακρὺ διάδρομο τοῦ Μουσείου και χάθηκε ἀφήνοντας τὸν Ράκανον και τὸν ἐπιμελητὴ νὰ τὴν κοιτᾶζουν χαμένοι.

— Νοιώθω σάν... ἄρχισε νὰ λέει ὁ Ράκανον.

— Σάν τί; Τὸν διέκοψε βραχνὰ ὁ ἐπιμελητὴς.

— Νὰ σοὺ πῶ... καιμὰ φορά ὅταν τυχαίνει νὰ συναγτηθῶ μ' ἀνθρώπινα ὄντα ἀπὸ κόσμους πού δὲν γνωρίζουμε ἢ... γνωρίζουμε ἐλάχιστα... ἔχω τὴν αἴσθηση πὼς εἰσβάλλω σ' ἓνα μῦθο... ἓναν τραγικὸ μῦθο πού συχνὰ μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ τὸν καταλάβω.

— Σωστό... ἀποκρίθηκε ὁ ἐπιμελητὴς, καθαρίζοντας μ' ἓνα ξερὸ ἔηξιμο τὸ λαιμὸ του... Σωστό... Ὅμως ἀναρωτιέμαι... Ποιὸ νᾶναι ἄραγε τ' ὄνομά της;

Σήμλυ ἢ Ὅμορφη, Σήμλυ ἢ Χρυσαφένια, Σήμλυ τοῦ Περιδέραιου. Οἱ Πηλάνθρωποι εἶχαν ὑποταχθεῖ στὸ θέλημά της και τὸ ἴδιο εἶχαν κάνει κι οἱ Ἀστραφέντες σὲ κείνο τὸ φοβερὸ μέρος ὅπου τὴν εἶχαν ὀδηγήσει οἱ Πηλάνθρωποι, σὲ κείνη τὴν πολιτεία πού θρῖσκόταν στὴν ἄκρη της νύχτας. Εἶχαν ὑποκλιθεῖ μπροστά της και τῆς εἶχαν ἐπιστρέψει τὸ θησαυρὸ πού κρατοῦσαν ὡς τὰ τότε στή φύλαξή τους.

Κι ὅμως ἔξακολουθοῦσε νὰ μὴ μπορεῖ νὰ λυτρωθεῖ ἀπὸ τὸ φόβο πού τῆς εἶχαν προκαλέσει ἐκεῖνες οἱ σκαλισμένες στὸ βράχο σπηλιές, οἱ τόσο στενές και σκοτεινές ὅπου δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰ ξεχωρίσει τὰ πρόσωπα κείνων πού μιλαγαν και τὰ γκρίζα χέρια πού ἀπλώνονταν πρὸς αὐτὴν ἀναζητητικά. Ἀρκετά! Εἶχε πληρώσει ἀκριβὰ γιὰ νὰ πάρει πίσω τὸ περιδέрайο πού τῆς ἀνῆκε. Τώρα πιά τὸ κόσμημα ἦταν δικό της και τὰ περασμένα περασμένα.

Τῆς εἶχαν ξαναδώσει τὸ φτερωτὸ της ἄλλογο, θγάζοντάς το

ἀπὸ ἓνα εἶδος κρύπτῃς κι εἶδε πὼς τὰ μάτια του ἦταν παχυσμένα κι ἡ γούνα του πασπαλισμένη μὲ λεπτὸ πάγο, καὶ στὴν ἀρχή, μύλις ἐγῆκαν ἀπὸ τὶς σπηλιές τῶν Γκντεμάρ δὲν ἦταν σὲ θέση νὰ πετάξει. Τώρα ὁμως φαίνονταν πὼς εἶχε ξαναδρεῖ ὅλη του τὴ ζωτικότητα καθὼς φτεροκοποῦσε μέσα στὸ χλιαρὸ ἀγέρα, πηγαίνοντάς την κατὰ τοὺς λαμπροὺς οὐρανοὺς τοῦ Χάλλαν.

— Γρήγορα, γρήγορα, βιάσου, τὸ παρότρυνε γελώντας, καθὼς οἱ πνοές τοῦ ἀγέρα ἐδιωχναν ἀπ' τὸ μυαλὸ της καὶ τὰ στερνὰ ὑπολείμματα τῆς σκοτεινιάς. Θέλω νὰ συναντηθῶ μὲ τὸν Ντούραλ, ὅσο πιὸ σύντομα γίνεται.

Συνέχισαν τὴ γρήγορη πτήση τους καὶ στὸ ἠλιοβασιλεῖμμα τῆς δεύτερης μέρας θρῖσκονταν κιόλας στὸ Χάλλαν. Οἱ σπηλιές τῶν Πηλανθρώπων ἔμοιαζε ν' ἀνῆσκον πιά σὲ περασμένους ἐφιέλτες. Τὸ φτερωτὸ ἄλογο τὴν ἀνέδασε τὰ χίλια σκαλοπάτια τοῦ Χάλλαν καὶ τὴν πέρασε ἀπὸ τὸ γιοφύρι τοῦ Χάους ὅπου τὰ πυκνὰ δάση γκρεμιζόνταν σὲ γκρεμοὺς βαθιοὺς χίλια μέτρα. Ἐπέξεψε στὸ προαύλιο τοῦ φρούριου καθὼς τὸ χρυσὸ φῶς τοῦ δειλινοῦ ἀπαλόσθηγε γύρω της καὶ ἀνέδθηκε τὰ τελευταῖα σκαλοπάτια πού τὴ χωρίζαν ἀπὸ τὸ κτίριο, προσπερνώντας τὶς σκαλισμένες πάνω σὲ πέτρα μορφές τῶν ἡρώων καὶ τοὺς δυὸ φρουροὺς πού φύλαγαν τὴν εἴσοδο καὶ πού ὑποκλίθηκαν στὸ διάδα της μὲ τὰ μάτια καρφωμένα ὅλο θαυμασμὸ στὸ πολῦτιμο κόσμημα πού στόλιζε τὸν κόρφο της. Στὸν προθάλαμο σταμάτησε κάποιον περαστικὸ καὶ πολὺ ἄμορφο κορίτσι πού τὰ χαρακτηριστικά του φανέρωναν πὼς θὰ πρέπει νὰ ἦταν κάποια συγγένισσα τοῦ Ντούραλ, μὰ πού ἡ Σήμλυ δὲν μπόροσε νὰ θυμηθεῖ τ' ὄνομά της.

— Μὲ γνωρίζεις μικρή μου; Εἶμαι ἡ Σήμλυ, ἡ γυναίκα τοῦ Ντούραλ. Μπορεῖς νὰ πᾶς νὰ πεῖς στὴν Ἀρχόντισσα Ντουρόσσα πὼς ξαναγύρισα; Κι αὐτὸ γιὰτὶ φοβόταν νὰ μπεῖ καὶ ν' ἀντικρύσει μόνη της τὸν Ντούραλ, προτιμώντας νάχει σ' αὐτὴ τους τὴ συνάντηση μαζί της καὶ τὴν Ντουρόσσα γιὰ ὑποστήριξη.

Τὸ κορίτσι τὴν κοίταξε ὅλο ἔαφνιασμα, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτα. Μουρμούρισε μονάχα ἓνα «μάλιστα Κυρία» καὶ διάστηξε ν' ἀπομακρυνθεῖ τρέχοντας κατὰ τὸν Πύργο.

Ἡ Σήμλυ ἀπόμεινε μονάχη μὲς στὸ γυμνὸ, ἐρειπωμένο χώλλ, περιμένοντας. Κανεὶς δὲν φάνηκε νὰρχεται. Νᾶλειπαν

τάχα ὄλοι τους στο Ρέβενχωλλ για τὸ δεῖπνο; Ἡ ἀνήσυχη σιωπὴ ἐξακολούθησε νὰ τὴ ζῶνει ἀδιάσπαστη. Ὑστερα ἀπὸ μιὰ λιγύλεπτη ἀναμονή ἡ Σήμλυ κινήθηκε κατὰ τὴν πέτρινη σκάλα ποὺ ὀδηγοῦσε στὸν Πύργο ὅταν εἶδε ξαφνικά νὰρχεται πρὸς τὸ μέρος της μ' ἀνοιχτὰ τὰ χέρια καὶ κλαίγοντας, μιὰ γερόντισσα.

— ὦ Σήμλυ... Σήμλυ...

Δὲν θυμόταν νὰ τὴν ἔχει δεῖ ποτέ της καὶ ἐπισθοχώρησε, ἀνατριχιάζοντας.

— Ποιὰ εἰστε Κυρία;

— Ἡ Ντουρόσσα, Σήμλυ!

Τὴν ἄφησε νὰ τὴν ἀγκαλιάσει κι ὅσο ἐκείνη τὴ φιλοῦσε καὶ τὴ χαιδεύε κλαίγοντας, ρωτώντας τὴν μὲς στ' ἀναφυλλητά της ἀν ἦταν ἀλήθεια πῶς τὴν εἶχαν ἀρπάξει οἱ Πηλάνθρωποι ἢ οἱ Φίλια, καὶ τὴν εἶχαν κρατήσει μαγεμένη ὅλα τοῦτα τὰ χρόνια, ἀπόμεινε ἀκίνητη κι ἀνέκφραστη προσπαθώντας νὰ καταλάβει.

Τελικά ἡ Ντουρόσσα σταμάτησε νὰ κλαίει καὶ ἀποσπᾶστηκε ἀπὸ πάνω της.

— Εἶσαι πάντα νέα Σήμλυ. Νέα ὅσο καὶ τὴν ἡμέρα ποῦφυγες ἀπὸ δῶ. Καὶ φορᾶς στὸ λαιμό σου τὸ περιδέραιο.

— Ἴδ' ἔφερνω δῶρο στὸν ἄντρα μου, τὸν Ντούραλ. Ποῦ εἶναι;

— Ὁ Ντούραλ εἶναι νεκρός.

Ἡ Σήμλυ μαρμάρωσε.

— Ὁ ἄντρας σου, ὁ ἀδελφός μου, ὁ Ντούραλ, ὁ ἄρχοντας τοῦ Χάλλαν σκοτώθηκε σὲ μάχη πρὶν ἀπὸ ἑπτὰ χρόνια. Ἐννιά χρόνια ἔχουν περάσει ἀπὸ τότε ποῦ ἔφυγες. Οἱ Ἄστραφέντες δὲν ξαναφάνηκαν. Μπλεχτήκαμε σὲ πολέμους μὲ τοὺς Ἀνατολικούς Χάλλς, μὲ τοὺς Ἀγγκιάρ τοῦ Λόγκ καὶ τοῦ Χάλ - Ὀρεν. Ὁ Ντούραλ σκοτώθηκε πολεμώντας, χτυπημένος ἀπὸ τὸ κοντάρι ἑνὸς παρακατιανοῦ, γιατί ἦταν λαφριά ἀρματωμένος καὶ πιὸ τολμηρὸς ἀπ' ὅσο ἔπρεπε. Τώρα ἀναπαύεται κεῖ πέρα, στὰ χωράφια τοῦ Ὀρεν Μάρτς.

Ἡ Σήμλυ πσιωπάτησε.

— Θὰ πάω νὰ τὸν βρῶ, εἶπε ἀγγίζοντας τὴ χρυσὴ ἀλυσίδα τοῦ περιδέραιου ποῦ δάραине στὸ λαιμό της. Θὰ πάω νὰ τὸν βρῶ νὰ τοῦ δώσω τὸ δῶρο μου.

— Στάσου Σήμλυ... Περίμενε... Εἶναι δῶ ἡ κόρη τοῦ

Ντούραλ, ή κόρη σου, ή Χάλλντρε ή Πανέμορφη, όπως τή λένε.

Ήταν ή κοπέλλα πού είχε πρωτοσυναντήσει και τήν είχε παρακαλέσει νά ειδοποιήσει τήν Ντουρόσσα. Θα πρέπει νάταν γύρω στά δεκαεννιά και τά μάτια της ήταν σκούρα γαλάζια, όπως ακριβώς τά μάτια του Ντούραλ. Ήτσι καθώς στεκόταν πλάι στην Ντουρόσσα, κοιτάζοντας άπληστα τή Σήμλυ, ή όμοιότητα άνόμισα σέ μητέρα και κόρη ήταν χτυπητή, τόσο χτυπητή πού θάλεγε κανείς πως είχαν τήν ίδια ήλικία. Μόνο πού ή Σήμλυ ήταν κάπως ψηλότερη κι είχε στό λαιμό της τό γαλάζιο πετράδι.

— Πάρτο... πάρτο... Τόφερα για τον Ντούραλ και τή Χάλλντρε... Για χάρη τους πήγα και τ' άναζήτησα ως τήν άκρη τής νύχτας...

Κρυύγασε όλο σπαραγμό ή Σήμλυ και σκύδοντας τό κεφάλι της ξεπέρασε τήν άλυσίδα από τό λαιμό της κι άφησε τό κόσμημα νά κυλήσει πάνω στό πέτρινο πάτωμα.

— Πάρτο Χάλλντρε, είναι δικό σου, ξαναφώνηξε θρηνητικά και κλαίγοντας τούς έστρεψε τή ράχη κι έφυγε τρέχοντας μακριά από τό Χάλλαν, μακριά από τό γιοφύρι και τά μεγάλα φαρδιά σκαλοπάτια, εκεί κατά τά ανατολικά έπου και χάθηκε μέσ στις πυκνόφυτες δουνοπλαγιές σαν άγρίμι πού πασίζει νά ξεφύγει.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Ο ΑΣΤΡΑΦΕΝΤΗΣ

I

Έτσι τελειώνει το πρώτο μέρος του μύθου και κάθε λέξη του είναι αλήθεια, πέρα για πέρα. Άς δοθμε τώρα μερικά εξίσου αληθινά στοιχεία που περιέχονται στον Όδηγό της Όγδοης Γαλαξιακής Περιοχής.

Άριθμός 62 — ΦΟΜΑΛΩΤ II. Τύπος ΑΕ — Ζωικός άνθραξ. Πλανήτης με σιδερένιο πυρήνα, διάμετρο 6.600 μίλια και πλούσια σε δευτερόγεννη ατμόσφαιρα. Διάρκεια περιστροφής γύρω από τον ήλιο 800 γήινες ημέρες, 8 ώρες, 11 λεπτά και 42 δευτερόλεπτα. Διάρκεια περιστροφής γύρω από τον άξονά του 29 ώρες, 51 λεπτά και 2 δευτερόλεπτα. Μέση απόσταση από τον ήλιο 3.2. Γροχιακή παρέκκλιση ελάχιστη, πόλωση της εκλειπτικής $24^{\circ} 20' 20''$, που προξενεί σαφώς εποχιακές μεταλλαγές. Βαρύτης 0.86 σταθερή.

Τέσσερις κύριες χερσαίες μάζες: Η Βορειοδυτική, ή Νοτιοδυτική, ή Ανατολική και ή Ανταρκτική. Αυτές οι 4 ήπειροι καταλαμβάνουν το 38% της επιφάνειας του πλανήτη.

Τέσσερις δορυφόροι (Πέρνερ, Λοκίχ, R - 2 και Φόβος). Ο συνοδός πλανήτης του Φόμαλωτ είναι όρατος σαν υπέρλαμπρο άστρο.

Ο κοντύτερος σε αυτόν κόσμος της Ένωσης: Νέα Νότια Γεωργία, πρωτεύουσα Κέργκκελεν (άπόσταση 7.88 έτη φωτός).

Ίστορία: Ο πλανήτης χαρτογραφήθηκε από την άποστολή Έλικσον στα 202. Η πρώτη προσεδάφιση ρομποτ πραγματοποιήθηκε στα 218.

Πρώτη Γεωγραφική έξερεύνηση στα 235 - 236.

Ἄρχηγός: Τζ. Κιόλαφ. Οἱ κύριες χερσαῖες μάζες ἐξερευ-
νήθηκαν ἐναέρια (δὲς τοὺς χάρτες 3114, α, β, καὶ γ καὶ 3115 α
καὶ β). Προσεδαφίσεις, γεωλογικὲς καὶ βιολογικὲς ἐξερευνή-
σεις καθὼς καὶ ἡ ἀποκατάσταση μιᾶς πρώτης ἐπαφῆς μὲ ὄντα
Ἀνωτέρας Ζωικῆς Μορφῆς, πραγματοποιήθηκαν μόνον στὴν Ἀ-
νατολικὴ καὶ Βορειόδυτικὴ Ἡπειρὸς (δὲς τὴν περιγραφὴ τῶν
λογικῶν ὄντων ποὺ ἀκολουθεῖ παρακάτω).

Ἀποστολὴ παροχῆς Τεχνικῆς Βοήθειας στὸ εἶδος I - A,
στὰ 252 - 254. Ἐπικεφαλῆς τῆς Ἀποστολῆς: Τζ. Κόλαφ (στὴ
Βορειοδυτικὴ μόνον Ἡπειρὸς).

Ἀποστολὲς ἐλέγχου καὶ φορολογίας τῶν εἰδῶν I - A καὶ
II διενεργήθηκαν κάτω ἀπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Περιφερειακῆς Ὀρ-
γάνωσης τοῦ Κέργκκελεν, Νέας Νοτίου Γεωργίας, στὰ 254, 258,
262, 266 καὶ 270. Στὰ 275 ὁ πλανήτης μπήκε κάτω ἀπὸ τὴν
ἀρμοδιότητα τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς γιὰ θέματα Ἀνωτέρων
Ζωικῶν Μορφῶν καὶ ἐκκρεμεῖ ἡ διενέργεια μιᾶς λεπτομερέστε-
ρης Μελέτης τῶν Λογικῶν ὄντων ποὺ τὸν κατοικοῦν.

Ἡ Πρώτη Ἐθνολογικὴ Ἐπισκόπηση πραγματοποιήθηκε
στὰ 321. Ἐπικεφαλῆς τῆς: Τζ. Ράκκνον.

**

Ξαφνικὰ ἓνα ψηλόκρομο δέντρο θαμπωτικῆς ἀσπράδας, ὑ-
ψώθηκε ἀστραπιαῖα καὶ ἀθόρυβα κατὰ τὸν οὐρανὸ, ἀπὸ τὴ με-
ριά τῆς Νότιας Χαράδρας κάνοντας τοὺς φρουροὺς ποὺ στέκον-
ταν δάρδια ψηλά στὸν πύργου τοῦ κάστρου τῶν Χάλλαν, νὰ μπή-
ξουν τίς φωνῆς καὶ νὰ χτυπήσουν — χαλκὸ πάνω σὲ χαλκὸ —
τ' ἀκόντιά τους στὶς ἀσπίδες. Ὡστόσο τὴν ἄλλη κιόλας στιγμὴ
ὁ ὄρυμαγδὸς τοῦ συναγερμῶ τους εἶχε κιόλας πνιγεῖ μὲ τὸ βου-
ητὸ τοῦ ἀνέμου ποὺ φύσηξε σαρωτικὸς πάνω στὰ δάση.

Ὁ Μόγκιεν τοῦ Χάλλαν ἔπεσε πάνω στὸν καλεσμένο του
Ἀστραφέντη τὴ στιγμὴ ποὺ αὐτὸς κατευθυνόταν ὄλο διάση γιὰ
τὸ προαύλιο τοῦ κάστρου.

— Ἦταν τὸ πλοῖο σας Ἀστραφέντη;

— Ναί, ἦταν τὸ πλοῖο μου, ἀποκρίθηκε κατάχλωμος ἀλλὰ
πάντα ἤρεμος ὁ ἄλλος.

— Ἀκολουθήστε με, εἶπε ὁ Μόγκιεν φέρνοντας τὸν καλε-
σμένο του ὡς τὸ φτερωτὸ ἄλογο ποὺ πρόσμενε σελλωμένο κι ἐ-
τοιμὸ στὴν αὐλή. Ἴδιο μὲ γκρίζο φύλλο ποὺ ταξιδεύει στὸν

άνεμο, τὸ φτεριωτὸ ζῶο πέταξε πάνω ἀπὸ τὰ χίλια σκαλιὰ καὶ τὸ γεφύρι τοῦ Χάους καὶ τὶς ἀπόκρημνες δασωμένες πλαγιές τῆς περιοχῆς τῶν Χάλλαν καὶ καθὼς περνοῦσε πάνω ἀπὸ τὴ Νότια χαράδρα οἱ ἀναβάτες του εἶδαν γαλάζιο καπνὸ ν' ἀνεβαίνει καὶ νὰ θαμπώνει τὴ χρυσὴ λάμψη τοῦ πρώτου ἡλιόφωτος. Μιὰ φωτιά εἶχε ἀνάψει καὶ κατάρτωγε σφυρίζοντας τὶς ὑγρὲς συστάδες κάποιου δάσους ἀπλωμένου στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ.

Ξάφνου, ἀκριδῶς κάτωθι τους ἀνοίχτηκε μιὰ βαθιὰ τρύπα πού τραυμάτιζε τὴν πλαγιά τοῦ λόφου, ἓνα βαθὺ πηγάδι ἀπ' ὅπου ἀνάβρυξε μαύρη ὄλο καπνὸ σκόνη. Σὲ κύκλο γύρω ἀπὸ τὸ μέρος τῆς καταστροφῆς ἔμνεσκον δέντρα γκρεμισμένα καὶ καρβουσιασμένα ἀπ' τὴ φωτιά, ὅλα μὲ τὶς κορφές τους νὰ δείχνουν στὴν ἀντίθετη διεύθυνση, ἀπὸ κείνη πού βρισκόταν τ' ὀλοσκότεινο πηγάδι.

Ὁ νεαρὸς Ἄρχοντας τοῦ Χάλλαν, κράτησε τ' ἔλογό του πάνω ἀπὸ τὴ ρημαγμένη κοιλάδα καὶ κοίταξε πρὸς τὰ κάτω χωρὶς νὰ πεῖ λέξη. Εἶχε ἀκούσει ἀμέτρητες φορές τοὺς μύθους πού λέγονταν ἀπὸ τὸν καιρὸ τῆς γιαιγιᾶς του καὶ τῆς προγιαιγιᾶς του καὶ πού μιλοῦσαν γιὰ τὴν πρώτη ἐμφάνιση τῶν Ἀστραφέντηδων καὶ γιὰ τὸ πῶς αὐτοὶ εἶχαν καταφέρει μὲ τὰ τρομερά τους ὅπλα νὰ ἐξαφανίσουν ὀλόκληρους λόφους καὶ νὰ κάνουν τὴ θάλασσα νὰ θράσει, ἀναγκάζοντας ἔτσι τοὺς Ἄρχοντες τοῦ Ἄνγκαρ νὰ τοὺς δηλώσουν ὑποταγῆ, ἀλλὰ σήμερα ἦταν ἡ πρώτη φορὰ πού πίστευε ὅτι ὡς τὰ τότε νόμιζε γιὰ σέκτα παραμύθια. Ἐνοιωσε τὴν ἀναπνοή του νὰ κόβεται.

— Τὸ πλοῖο σας...

— Τὸ πλοῖο μου βρισκόταν σ' αὐτὸ ἀκριδῶς τὸ σημεῖο. Ἦταν τὸ μέρος ὅπου θὰ συναντιόμουν μὲ τοὺς ὑπόλοιπους. Ἄρχοντα Μόγκιεν, θὰ πρέπει νὰ συστήσεις στὸ λαό σου ν' ἀποφύγει γιὰ λίγο τὴ μεριά τούτη, τουλάχιστον ὡς μετὰ τὶς βροχὲς τοῦ ἐπόμενου χειμῶνα.

— Πρόκειται γιὰ μαγικὴ κατάρα;

— Γιὰ δηλητήριο. Πού μπορεῖ νὰ τὸ ξεπλύνει μόνο ἡ βροχὴ.

Ἡ φωνὴ τοῦ Ἀστραφέντη εξακολουθοῦσε νὰ ναι πάντα ἤρεμη μὰ καθὼς κοίταξε πρὸς τὰ κάτω ἄρχισε ξαφνικὰ νὰ μιλᾷ στὴ γλῶσσα του, στὴ γλῶσσα τῶν Ἀστραφεντάδων, ἔχι στὸν Μόγκιεν. ἀλλὰ σὲ κείνο τὸ μαῦρο πηγάδι πού ἀπλωνόταν κά-

τωθέ τους χαρακωμένο πιά από τὸ λαμπερό, πρῶιμο φῶς τοῦ ἡ-
λιου.

Ὁ νεαρός Ἄγγικαρ ἔσφιξε τὰ χαλινάρια τοῦ ζώου του
προσπαθώντας νὰ τὸ πειθαρχήσει, ὅταν ἄκουσε τὴ βαθιὰ φωνή
τοῦ Ἀστραφέντη νὰ ὑψώνεται πίσω του σὰν ἀναστεναγμός.

— Ἄς γυρίσουμε στὸ Χάλλαν. Ἐδῶ δὲν ἔχει ἀπομείνει
πιὰ τίποτα. Τὸ ζῶο πέταξε πάνω ἀπὸ τὶς γιομάτες καπνὸ πλα-
γιές.

— Ἄρχοντα Ράκανον, ἂν οἱ δικοί σου ἔχουν μπλεχτεῖ σὲ
κάποιο ἀστρικό πόλεμο, ὑπόσχομαι νὰ σὲ προστατέψουν τὰ σπα-
θιά τοῦ Χάλλαν.

— Σ' εὐχαριστῶ Ἄρχοντα Μόγκιεν, ἀποκρίθηκε ὁ Ἀστρα-
φέντης, γαντζωμένος πάνω στὴ σέλλα καὶ ὁ ἀγέρας τῆς πτή-
σης ἔδειρε τὸ γκρίζο του κεφάλι ἔτσι καθὼς τ' ἀλαφρογύρισε,
σ' ἀναγνώριση τῆς προσφορᾶς ποὺ τοῦ γινόταν.

Ἡ μακρόσυρτη μέρα δὲν ἄργησε νὰ περάσει κι ὕστερα ἡ-
ταν ὁ νυχτερινὸς ἄνεμος ποῦρθε νὰ ξεσπάσει στὴν κάμαρά του,
στὸ κάστρο τοῦ Χάλλαν, κάνοντας νὰ τριζοβολήσει ἡ φωτιά ποὺ
ἔκαιγε στὸ τζάκι του. Ὁ χειμῶνας θρυσκόταν πιὰ στὸ τέλος
του καὶ μπορούσε κανεὶς νὰ ὀσμιστεῖ τὴν ἀνησυχία τῆς ἀναξῆς
πρὸς πλανόταν στὸν ἀγέρα. Σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ μονομιᾶς
ἐνοιωσε νὰ τὸν πλημμυρίζει ἡ γλυκὴ πικρὴ μυρουδιά τῆς χορτα-
ρένιας ταπεταρίας ποὺ σκέπαζε τοὺς τοίχους καὶ ἡ φρέσκια
ὑγρὴ πνοή τῆς νύχτας ποὺ πλανόταν πάνω στὰ ἀπλωμένα γύ-
ρω ἀπὸ τὸ κάστρο δάση.

Ἔβαλε σὲ λειτουργία γιὰ μὴ ἀκόμα φορὰ τὸν πομπό του:
«Ἐδῶ Ράκανον... ἔδῶ Ράκανον... Μ' ἀκοῦτε». Ἀφουγκράστηκε
γιὰ κάμποσο τὴ σιωπὴ τοῦ δέκτη καὶ ξαναπροσπάθησε, στὴ συ-
χνότητα τοῦ πλοίου. «Ἐδῶ Ράκανον...». Ὅταν τελικὰ συνειδη-
τοποίησε πῶς μιλοῦσε χαμηλόφωνα, σχεδὸν ψιθυριστά, σταμά-
τησε ἀπότομα καὶ διέκοψε τὴν ἐκπομπή. Ἦταν νεκροὶ ὅλοι τους
καὶ οἱ δεκατέσσερίς τους. Οἱ φίλοι του, οἱ σύντροφοί του, ἦταν
πεθαμένοι πιά. Εἶχαν φτάσει στὸν Φόμαλωτ II πρὶν ἀπὸ μισὸ
χρόνο περίπου (σύμφωνα μὲ τὸ ἡμερολόγιο ἐκείνου τοῦ πλα-
νήτη) κι ἦταν πιὰ οἱ μέρες ποὺ ἔπρεπε νὰ συναντηθοῦν, νὰ συγ-
κρίνουν τὶς σημειώσεις τους καὶ νὰ συσχεφτοῦν.

Ἔτσι τὸ Σμέιτ καὶ τὸ πλήρωμά του ξεκινώντας ἀπὸ τὴν
Ἀνατολικὴ Ἠπειρὸ εἶχε κάνει κύκλο, εἶχε μαζέψει στὸ πέρα-
σμά του ὅσους θρυσκόνταν στὴν Ἀνταρκτικὴ καὶ εἶχε κατευθυ-

θει σε τούτη τή μεριά για να συναντήσει τον Ράκανον, Προϊστάμενο της πρώτης Έθνογραφικής αποστολής, τον άνθρωπο δηλαδή που τούς είχε φέρει ίσαμε τούτο τον πλανήτη. Και τώρα ήταν νεκροί. Όλοι τους και μαζί τους είχαν χαθεί, είχαν γίνει σκόνη κι όλες τους οι σημειώσεις, όλες οι μαγνητοταινίες που είχαν γράψει, όλες οι φωτογραφίες που είχαν πάρει, κάθε τι που πιθανόν να μπορούσε ακόμα και να δικαιώσει το θάνατό τους. Ο Ράκανον συντόνισε για μιὰ ακόμα φορά τον πομπό του στο μήκος κύματος έκτακτης ανάγκης χωρίς όμως και ν' ανοίξει το μεταδότη, ξέροντας πως κάθε κλήση ήταν πιά μάταιη, αφού το μόνο που θα κατάφερνε θάταν να γνωστοποιήσει στον Έχθρο πως υπήρχε κάποιος που είχε επιζήσει. Απόμεινε ακίνητος, καθισμένος κει που θρισκόταν κι ήταν άκουσε κάποιον να τού χτυπά την πόρτα του αποκρίθηκε μ' ένα ξερό «Μπρός» στην παράξενη γλώσσα που θα ήταν πιά υποχρεωμένος να μεταχειρίζεται από δω και μπρός.

Ήταν ο νεαρός Άρχοντας των Χάλλαν που είχε σταθεί ως εκείνη τή στιγμή ο καλύτερος πληροφοριόδότης του για τὰ ἔθνη και τὰ ἔθιμα του Εἰδους II και που από δω και μπρός κρατούσε στα χέρια του τήν τύχη του Ράκανον. Ο Μόγκιεν, όπως ὄλοι οι ἄνθρωποι της φυλής του ήταν ψηλός, ξανθομάλλης και με σκούρο δέρμα και το ὄμορφο πρόσωπό του ἀκτινοβολούσε μιὰ ἤρεμη σιγουριά που κάπου κάπου φωτιζόταν από ἀναλαμπές συναισθηματικῶν ἐκρήξεων, θυμοῦ, φιλοδοξίας και χαράς. Μπήκε ἀκολουθούμενος ἀπό τόν ὑπηρετή του Ράχο τῆς φυλής τῶν Ὀλγκορ, που ἀφοῦ ἀκούμπησε πάνω σ' ἕνα ἐρμάρι ἕνα κίτρινο φλασκί και δυὸ κοῦπες τίς ὁποῖες και γιόμισε, φρόντισε νὰ ἀποσυρθεῖ.

— Ἦρθα νὰ πιῶ μαζί σου Ἄστραφέντη, εἶπε ὁ κληρονόμος του Χάλλαν.

— Κι οἱ δικοί μου θὰ πιοῦν μέ τούς δικούς σου Ἄρχοντα, τού ἀποκρίθηκε ὁ Ἐθνολόγος που ἡ διαβίωσή του σέ ἐννιά διαφορετικούς πλανῆτες τόν εἶχε διδάξει τήν ἀξία τῶν καλῶν τρόπων.

Σήκωσαν κι οἱ δυὸ τους τίς ξύλινες ἀργυροστόλιστες κοῦπες και ἤπιαν.

— Ἴδὼ φωνοκούτι, εἶπε ὁ Μόγκιεν κοιτάζοντας τόν ἀσύρματο, φαίνεται πως δὲν θὰ ξαναμιλήσει πιά.

— Ὅχι βέβαια. Τουλάχιστον μέ τίς φωνές τῶν φίλων μου.

Ἡ καστανόχρωμη ὄψη τοῦ Μόγκιεν δὲν φανέρωσε τίποτα. Εἶπε.

— Ἄρχοντα Ράκανον. Τὸ ὄπλο πού τοὺς σκότωσε θὰ πρέπει νάναί κάτι φανταστικά τρομερό.

— Ἡ ἔνωση ὄλων τῶν Κόσμων διαθέτει τέτοιου εἶδους ὄπλα πού τὰ φυλάει γιὰ νὰ τὰ χρησιμοποιήσει στὸν Πόλεμο πού πρόκειται νὰ γίνει, κι ὄχι ἐνάντια στοὺς δικούς μας κόσμους.

— Μήπως λοιπὸν ὁ Πόλεμος ἔχει κίβλας ἀρχίσει;

— Δὲν νομίζω. Στὸ πλοῖο εἶχε μείνει ὁ Γιαντάμ, πού τὸν ἤξερες καὶ σύ. Ἄν εἶχε συμθεῖ κάτι τέτοιο θὰ τὸ εἶχε ἀκούσει στὸν ἀσύρματο καὶ θὰ μᾶς εἶχε εἰδοποιήσει ἀμέσως. Θὰ μεσολάβησε κάποια προειδοποίηση. Ἐπομένως θὰ πρέπει νὰ πρόκειται γι' ἀνταρσία. Εἶναι ἀλήθεια πὼς ὅταν ἔφυγα ἀπ' τὸ Κέργκελεν πρὶν ἀπὸ ἐννιά ἡλιακὰ χρόνια, ὑπῆρχαν πληροφορίες πὼς σ' ἓνα πλανήτη πού λέγεται Ψαρανταίη σιγδώραζε ἐπανάσταση.

— Τὸ μικρὸ φωνοκῶτι δὲν μπορεῖ νὰ ἐπικοινωνήσει μὲ τὴν πόλη τοῦ Κέργκελεν;

— Ὅχι. Ἄλλ' ἀκόμα καὶ νὰ μπορούσε, οἱ λέξεις θὰ χρειάζονταν ὄχτὼ χρόνια γιὰ νὰ φτάσουν ὡς ἐκεῖ καὶ ἄλλα τόσα γιὰ νὰ φτάσει ὡς ἐμᾶς ἡ ἀπάντηση πού θὰ μᾶς ἔστειλαν.

Ὁ Ράκανον μλοῦσε μὲ τὸ συνηθισμένο σοβαρὸ καὶ ἀπλὰ εὐγενικό του τρόπο, ἀλλὰ ἡ φωνή του ἦταν κάπως ὑπόκωφη καὶ θαμπή καθὼς συνέχισε τίς ἐξηγήσεις του.

— Θυμᾶσαι ἐκεῖνο τὸ μεγάλο μηχάνημα πού εἶχα στὸ πλοῖο καὶ πού μ' αὐτὸ μπορούσε κανεὶς νὰ ἔρθει σὲ ἀμεση ἐπικοινωνία μὲ ἄλλους πλανῆτες — χωρὶς τὴν παραμικρὴ ἀπώλεια χρόνου; Ἐ! λοιπὸν ἔχω τὴ γνώμη πὼς αὐτὸ εἶχαν στόχο τους κι αὐτὸ θέλησαν νὰ καταστρέφουν. Τὸ ὅτι οἱ φίλοι μου βρίσκονταν ὄλοι μὲς στὸ πλοῖο ἦταν σκέτη κακοτυχία. Καὶ χωρὶς τὸ μηχάνημα αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ κάνω τὸ παραμικρό.

— Μὰ ἂν οἱ δικοί σου, οἱ φίλοι σου, στὴν πόλη τοῦ Κέργκελεν θελήσουν νάρθουν σ' ἐπαφή μαζί σου καὶ δὲν πάρουν ἀπάντηση θὰ καταλάβουν...

Ὁ Μόγκιεν ἔνοιωσε τὴν ἀπάντηση τοῦ Ράκανον πρὶν αὐτὸς προλάβει νὰ τὴν ξεστομίσει.

— Σ' ὄχτὼ χρόνια...

Ξεναγώντας τὸν Μόγκιεν στὸ διαστημῶπλοιο τῆς ἀποστολῆς ὁ Ράκανον δὲν εἶχε παραλείψει νὰ τοῦ δείξει τὸ μηχάνημα ἀμεσῆς ἀναμετάδοσης καὶ νὰ τοῦ μιλήσει γιὰ τὰ καινούργια

διαστημόπλοια πού μπορούσαν νά ναξιδέψουν από τόν ένα στόν άλλο πλανήτη σέ μηδέν χρόνο.

— Νομίζεις πώς τὸ διαστημόπλοιο πού σκότωσε τοὺς φίλους σου ἦταν αὐτόματο;

— Ὅχι, θὰ πρέπει νά ἦταν ἐπανδρωμένο. Πράγμα πού σημαίνει πώς υπάρχουν ἐχθροὶ ὀλόγουρά μας.

Ὁ Μόγκιεν ἀναλογίστηκε ὅσα τοῦ εἶχε πει παληότερα ὁ Ράκανον γιὰ τὰ αὐτόματα διαστημόπλοια καὶ ἀναγκάστηκε νά συμφωνήσει. Κανένα ἀνθρώπινο πλάσμα δὲν ἦταν δυνατὸ νά ζήσει ἢ νά ταξιδέψει μέσα σ' αὐτά. Ἔτσι τὰ χρησιμοποιοῦσαν ἀπλῶς σὰν αὐτόματα βομβαρδιστικὰ ἔπλα πού μπορούσαν νά ἐμφανιστοῦν, νά χτυπήσουν καὶ νά ἐξαφανιστοῦν μέσα σέ μιὰ μόνο στιγμή. Ἦταν μιὰ παράξενη ἱστορία, ἀλλὰ ὄχι τόσο ὅσο ἡ ἄλλη πού ὁ Μόγκιεν ἤξερε πώς εἶναι ἀληθινή καὶ πού ἀφοροῦσε τὸ ταξίδι τοῦ Ράκανον, ἓνα ταξίδι πού εἶχε θαστάξει χρόνια καὶ χρόνια, ὅσα ἀκριβῶς εἶχε χρειαστεῖ τὸ διαστημόπλοιό του γιὰ νά διασχίσει τὴ νύχτα πού χώριζε τοὺς διάφορους πλανῆτες, μὰ πού γιὰ τὸν ἴδιο τὸν Ράκανον καὶ τοὺς συντρόφους του δὲν φαινόταν νάχει διαρκέσει παραπάνω ἀπὸ λίγες ὥρες. Ἄλλωστε ὁ Ράκανον ἦταν ὁ ἀνθρώπος πού εἶχε μιλήσει μὲ τὴν ἴδια τὴ Σήμιλυ τοῦ Χάλλαν καὶ τῆς εἶχε δώσει τὸ πετράδι πού εἶχε τ' ὄνομα «Μάτι τῆς Θάλασσας» ἐδῶ καὶ πενήντα περίπου χρόνια, στὴν πόλη τοῦ Κέργκελεν, στόν πλανήτη Νέα Νότια Γεωργία.

Καὶ ἐνῶ τώρα ἡ Σήμιλυ — πού εἶχε ζήσει δεκάξη χρόνια μέσα σέ μιὰ νύχτα — ἦταν πιά νεκρή, ἡ κόρη τῆς Χάλλντρε γριά καὶ ὁ ἐγγονός τῆς Μόγκιεν σωστός ἀντρας, ὁ ἴδιος ὁ Ράκανον δὲν φαινόταν καθόλου γέρος ἔτσι πού καθόταν ἀντίκρου του. Σίγουρα, ὄλ' αὐτὰ ἦταν παράξενα, πολὺ παράξενα, χωρὶς ἕμως αὐτὸ νά σημαίνει πώς δὲν ὑπῆρχαν κι ἄλλες ἱστορίες ἀκόμα πιδ παράξενες.

— Ὅταν ἡ γιαγιά μου ἡ Σήμιλυ διέσχισε τὴ νύχτα, ἀρχισε νά λέει ὁ Μόγκιεν...

— Στάθηκε ἡ πιδ ἁμορφὴ γυναίκα τοῦ κόσμου, ἀποκρίθηκε ὁ Ράκανον καὶ τὸ λυπημένο του πρόσωπο φωτίστηκε.

— Ὁ Ἀφέντης πού τῆς φέρθηκε τόσο φιλικὰ θὰ εἶναι πάντα καλόδεχτος ἀπὸ τοὺς συγγενεὶς τῆς, εἶπε ὁ Μόγκιεν. Κεῖνο ἔμως πού θάθελα νά μοῦ πεις Ἀφέντη μου εἶναι ἀν ξέρεις μὲ τί λογῆς πλοιο ταξίδεψε. Ἐξακολουθοῦν ἀραγε νά τῶχουν οἱ Πηλάνθρωποι; Κι ἀν ναί, μήπως ἔχει κι αὐτὸ κανένα μηχάνημα

πού νά μπορεί νά σέ φέρει σ' έπαφή μέ τούς δικούς σου γιά νά τούς προειδοποιήσεις γιά τούς έχθρούς;

Ό Ράκανον τόν κοίταξε γιά μιá στιγμή σαστισμένος σά νά τόν είχε χτυπήσει κεραυνός, αλλά τήν άλλη κιόλας στιγμή είχε ξαναβρεί τήν ψυχραιμία του.

— Όχι, είπε... Δέν έχει τέτοιο μηχανήμα. Τό πλοίο έκεινο δόθηκε στους Πηλανθρώπους σάν δώρο έδω κι έβδομήντα χρόνια και τήν έποχή εκείνη δέν είχε έφευρεθεί ακόμα τό μηχανήμα άκαριαίας μετάδωσης. Τό δυστύχημα μάλιστα είναι πώς τό μηχανήμα τούτο έπρόκειτο νά τοποθετηθεί έδω πάνω ύπου νάναι, γιατί ό πλανήτης σας θρискόταν κάτω άπό άπαγόρευση έδω και σαράντα πέντε χρόνια. Κι αυτό εξαιτίας μου, εξαιτίας τής παρέμβασής μου. Γιατί άμέσως μετά τή συνάντησή μου μέ τήν Άρχόντισσα Σήμλυ, φρόντισα νά πάω στους δικούς μου και νά τούς πώ: Τί κάνουμε σ' αυτόν τόν πλανήτη πού δέν τόν ξέρουμε καθόλου; Γιατί παίρνουμε τά χρήματα τών κατοίκων του και τούς κακομεταχειριζόμαστε; Μέ ποιό δικαίωμα; Άν όμως είχα αφήσει τά πράγματα όπως ήταν θά εξακολουθούσατε νά μήν έχετε παρά έναν έπισκέπτη, πού θά σάς έρχόταν κάθε δυό χρόνια. Ένώ τώρα θρίσκεστε στό έλεος τού έπιδρομέα.

— Μά τί μπορεί νά ζητάει άπό μäs αυτός ό έπιδρομέας; ρώτησε όλο μετριοφροσύνη αλλά και περιέργεια ό Μόγκιεν.

— Έόν πλανήτη σας φαντάζομαι. Τόν κόσμο σας. Τή γή σας... Ίσως και νά θέλει και σās τούς ίδιους, γιά σκλάβους. Ποιός μπορεί νά ξέρει;

— Άν οι Πηλάνθρωποι εξακολουθούν νά έχουν εκείνο τό πλοίο Άρχοντα Ράκανον κι αν τό πλοίο είναι σέ θέση νά ταξιδέψει ως τήν πόλη τού Κέργκελεν, τότε θά μπορέσεις νά φύγεις και νά σμίξεις μέ τούς δικούς σου.

Ό Άστραφέντης άπόμεινε νά τόν κοιτάζει.

— Φαντάζομαι πώς θά μπορούσα άποκριθήκε και ή φωνή του άκούστηκε πάλι υπόκωφη.

Μεσολάβησε μιá λιγόστιγη σιωπή κι ύστερα πρόσθεσε.

— Έγώ φταίω γιά τόν κίνδυνο πού άπειλεί τή στιγμή αυτή τό λαό σου. Έγώ οδήγησα τούς ανθρώπους μου ως έδω και νά πού τώρα είναι νεκροί. Δέν σκοπεύω νά τό βάλω στα πόδια και νά διατρέξω μελλούμενα οχτώ χρόνια γιά νά δω μετά τί έχει γίνει. Άκουσε Άρχοντα Μόγκιεν. Άν μέ βοηθήσεις νά πάω στα Νότια στους Πηλανθρώπους, πιθανόν νά μπορέσω νά

τούς πάρω τὸ πλοῖο καὶ νὰ τὸ χρησιμοποιήσω ὄχι γιὰ νὰ φύγω ἀλλὰ γιὰ περιπολίες, ἐδῶ σὲ τοῦτο τὸν πλανήτη. Δὲν ἀποκλείεται μάλιστα ἂν καταφέρω νὰ τὸ μετατρέψω σὲ αὐτόματης πλοήγησης, νὰ τὸ στείλω στὸ Κέργκελεν μαζί μὲ σχετικὸ μήνυμα. Ἐγὼ ὁμως θὰ μείνω ἐδῶ.

— Ὁ Μύθος λέει πῶς ἢ; Σήμλυ τὸ θρῆκε στὶς σπηλιές τῶν Γ'αντεμιάρ κοντὰ στὴ θάλασσα τοῦ Κίριεν.

— Θὰ μοῦ δανείσεις ἓνα φτερωτὸ ἄλογο, Ἄρχοντα Μόγκκιεν;

— Θάρθῶ μάλιστα καὶ μαζί σου, ἂν μὲ θέλεις.

— Χίλια εὐχαριστῶ.

— Οἱ Πηλάνθρωποι δὲν εἶναι καὶ πολὺ εὐγενικοὶ μὲ τοὺς μοναχικοὺς ἐπισκέπτες τους, ἀποκρίθηκε ὁ Μόγκκιεν, δείχνοντας χαρούμενος, γιατί ἡ λαχτάρα του νὰ χρησιμοποιοῦσε τὰ δυὸ μακρὰ σπαθιά ποὺ κρέμονταν ἀπ' τὴ μέση του ἦταν τόση ποῦ ἡ σκέψη ἐκείνης τῆς μαύρης σκαμμένης στὰ πλευρὰ τοῦ λόφου τρύπας δὲν ἔφτανε γιὰ νὰ τὴ μετριάσει. Ἄλλωστε εἶχε περάσει πιά τόσος πολὺς καιρὸς ἀπὸ τὸν τελευταῖο πόλεμο.

— Εἶθε οἱ ἐχθροὶ μας νὰ πεθάνουν ἄκληροι, εἶπε ὁ Ἄνγκιάρ, ὑψώνοντας τὴν ξαναγεμισμένη κούπα του.

Ὁ Ράκνον, ποὺ οἱ φίλοι του εἶχαν πεθάνει ὅλοι τους μέσα σ' ἓνα ἄσπλο διαστημόπλοιο δὲν δίστασε.

— Εἶθε νὰ πεθάνουν ἄκληροι, εἶπε καὶ ἤπιαε μαζί μὲ τὸν Μόγκκιεν κάτω ἀπὸ τὸν κίτρινο χεῖμαρρο τοῦ φωτὸς τοῦ διπλοῦ Φεγγαριοῦ ποὺ ἔλουζε τὸν Πύργο τῶν Χάλλαν.

Τὸ σούρικο τῆς δεύτερης μέρας ὁ Ράκνον ἦταν πιασιένος καὶ ἀνεμόδαρτος, ἀλλὰ εἶχε μάθει πιά νὰ κάθεται ἄνετα πάνω στὴν ψηλὴ σέλλα καὶ νὰ ὀδηγᾷ μὲ κάποια σχετικὴ ἐπιδεξιότητα τὸ μεγαλόσωμο φτερωτὸ ζῶο ἀπὸ τοὺς στάβλους τοῦ Χάλλαν. Ὁ ρόδινος ἀγέρας τοῦ μακρόσυρτου ἡλιοδρασιέμματος τοὺς περίζωνε μὲ τὴν χρυστάλλινη μαρμαρυγὴ του. Τὰ φτερωτὰ ζῶα ποὺ ἔπλευσαν πετοῦσαν ὅσο πιὸ ψηλὰ μπορούσαν, πασχίζοντας νὰ κρατηθοῦν ὅσο πιὸ πολὺ γινόταν στὴ θαλπωρὴ τοῦ ἡλιοῦ γιατί, ὅπως ὅλα τὰ αἰλουροειδῆ, ἀγαποῦσαν ὑπερβολικὰ τὴ ζέστα. Ὁ Μόγκκιεν ποὺ προπορευόταν καθάλλα στὸ μαῦρο του δρόμωνα (ἄραγε πῶς θὰ πρέπει νὰ τὸ χαρακτηρίσει κανεὶς, ἀναρωτήθηκε ὁ Ράκνον, αὐτὴ ἢ γάτο) κοίταξε ἐρευνητικὰ τὸ ἔδαφος φάχνοντας νὰ θρεῖ κατάλληλο μέρος γιὰ νὰ κατασκηνώσουν, γιατί τὰ ζῶα τους δὲν ταξίδευαν μὲ τὸ σκοτάδι. Δυὸ πα-

ρακατιανοί τούς ακολουθούσαν καθάλλα σέ μικρόσωμα άσπρα ζώα πού τά φτερά τους λαμπύριζαν ρόδινα στήν αντιφεγγιά του μεγάλου ήλιου Φόμαλοιτ.

— Κοιτάχτε, Άστραφέντη.

Τό ζώο του Ράκανον, γρούλλισε και όρθοτρίχιασε βλέποντας κείνο πουδειχνε ό Μόγκιεν. Ήταν ένα μικρό μαύρο αντικείμενο πού πετούσε σέ χαμηλό ύψος μπροστά τους, γιομίζοντας τό ήσυχο απόγειυμα μ' ένα παράξενο ρυθμικό θόρυβο. Ό Ράκανον έγνεφε προστάζοντας προσγείωση. Όταν ξεπέξεψαν στο πρώτο ξέφωτο πού θρέθηκε μπροστά τους ό Μόγκιεν τόν ρώτησε:

— Ήταν διαστημόπλοιο, σάν τό δικό σου Άστραφέντη;

— Όχι, ήταν ένα έλικόπτερο. Θα πρέπει νά τδχουν φέρει ως έδω μέ κάποιο άλλο πλοίο πολύ μεγαλύτερο, πολεμικό ή μεταγωγικό. Φαίνεται πως φτάνουν όργανωμένοι. Και θα πρέπει νάχουν άρχίσει νάρχονται πολύ πριν φτάσω έγώ και οί σύντροφοί μου. Όμως τί τά θέλουν έδω πέρα τά θομβαρδιστικά και τά έλικόπτερα, άφού θα μπορούσαν νά μās πλήξουν από πολύ μακρυσά, μέσα από τό ίδιο τό διάστημα, χωρίς νά χρειαστεί νά φτάσουν ως έδω; Γι' αυτό και θα πρέπει λοιπόν νά έχουμε τό νοδ μας Άρχοντα Μόγκιεν.

— Τό πλοίο πού λές, έρχόταν άπ' τά Πηλοχώραφα. Έλπίζω νά μή πρόλαβαν νά πάνε εκεί πριν από μās.

Ό Ράκανον κούνησε καταφατικά τό κεφάλι όλος θυμύ στή θέα κείνου του μαύρου σημείου πού ξεχώριζε μέσ στο ήλιοσασίλεμμα, λεκιάζοντας μέ τήν παρουσία του έναν άμόλυγτο ως τότε κόσμο. Ήταν φανερό πως αυτοί πού είχαν θομβαρδίσει και καταστρέφει τό άσπλο διαστημόπλοιο τής άποστολής του, κρατούσαν τόν πλανήτη κάτω από τήν επίβλεψη τους και λογάριαζαν νά τόν καταλάβουν είτε για νά τόν άποικίσουν είτε για νά τόν χρησιμοποιήσουν για στρατηγικούς λόγους. Όσο για τά όντα Άνώτερης Ζωικής Μορφής, πού τόν κατοικούσαν και πού ήταν τουλάχιστον τριών ειδών, αυτά είτε θα τά άγνοούσαν, είτε θα τά ύποδούλωναν είτε θα τά έξόντωναν, ανάλογα μέ τό τί θα ήταν πιό βολικό άφού κάθε επιθετικός λαός τό μόνο πού λογαριάζει είναι ή τεχνολογία. Και δω άκριβώς, θρίσκεται τό αδύνατο σημείο τής «Ένωσης» σκέφτηκε ό Ράκανον, παρακολουθώντας τους παρακατιανούς νά ξεσελλώνουν τά ζώα και νά τά άφήνουν, λεύτερα για τό νυχτερινό τους κυνήγι. Τό μόνο πού ένδιέφερε

ήταν ή τεχνολογία. Οί δυο άποστολές πούχαν πραγματοποιηθει σέ τοῦτο τόν πλανήτη στή διάρκεια τοῦ περασμένου αιώνα είχαν αρχίσει νά σπρώχνουν τό ένα άπ' τά είδη τών "Οντων του σέ μία προ-ατομική τεχνολογία πρίν ακόμα έξερευνησουν και τις άλλες ήπείρους του κι έρθουν σ' έπαφή και μέ τά υπόλοιπα λογικά όντα πού τόν κατοικοῦσαν. Βέβαια είχε καταφέρει τελικά νά σταματήσει όλη αὐτή τήν ιστορία και νά οδηγήσει ώς έδω μία έξερευνητική άποστολή για νά μπορέσει νά μάθει μερικά πράγματα γύρω άπό τόν πλανήτη. Όμως δέν είχε αὐταπάτες. Ήξερε πολύ καλά πώς ολόκληρη ή έργασία του θά χρησίμευε σαν πληροφοριακό υλικό για νά προχωρήσουν μέ βάση πιά αὐτό, στήν τεχνολογική εκπαίδευση τοῦ είδους εκείνου τών "Οντων πού θά προσφερόταν περισσότερο για κάτι τέτοιο. Αὐτός άλλωστε ήταν ό τρόπος μέ τόν όποιο οργανωνόταν και έξοπλιζόταν ή "Ένωση για νά αντιμετώπισει τόν "Υστατο Έχθρό. Είχε ήδη εκπαιδεύσει και έξοπλίσει μία ολόκληρη εκατοντάδα πλανητῶν ένώ σέ άλλους χίλιους και παραπάνω μόλις είχε αρχίσει νά διδάσκει τή χρήση τοῦ τροχού και τοῦ άτσαλιού, τοῦ έλκυστήρα και τοῦ αντιδραστήρα. Όμως ό ίδιος ό Ράκαγον, πού δέν ήταν δουλειά του νά διδάσκει αλλά νά μαθαίνει και πού έξαιτίας αὐτής ακριβώς τής ιδιότητάς του είχε τύχει νά ζήσει σέ κάμποσους, τεχνολογικά καθυστερημένους πλανήτες, διατηρούσε ζωνηρές άμφιβολίες για τό αν ήταν σωστό νά στηρίζει κανείς τά πάντα στή χρήση τών όπλων και τών μηχανῶν. Η "Ένωση, κυριαρχημένη άπό τις επιθετικές, πολυμήχανες ράτσες τών ανθρωποειδῶν τοῦ Κενταύρου, τής Γῆς και τών Σέτιανς, είχε φτάσει νά παραμελήσει και νά παραβλέψει τις δυνατότητες πού προσφέρει ή πνευματική ανάπτυξη και είχε καταλήξει νά κρίνει τό κάθετι κάτω άπό υπερβολικά στενό πρίσμα.

"Ετσι ό πλανήτης τοῦτος, πού δέν είχε καν δικό του όνομα πέρα άπό τό συνθηματικό Φόμαλωτ II, ήταν άμφίβολο αν θά τραβοῦσε ποτέ τήν προσοχή πού ίσως αξιζε μäs και πρίν άπό τήν άφιξη τών άποστολῶν τής "Ένωσης ό πολιτισμός τών διαφόρων ειδῶν πού τόν κατοικοῦσαν δέν ξεπερνοῦσε τό επίπεδο τοῦ σφυριού και τοῦ άμμοιού. Και ήταν πολύ λογικό άφού σέ τόσους άλλους πλανήτες υπήρχαν ένα σωρό άλλα είδη όντων πολύ πιό έξελιγμένα, πού θά μπορούσαν νά εκπαιδευτοῦν πολύ ταχύτερα ώστε νά νάναι σέ θέση νά βοηθήσουν όταν έφτανε ή ώρα νά άποκρούσουν τήν ύστατη επίθεση τοῦ Έξω-Γαλαξιακοῦ έχ-

θροῦ. Ναί, δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία πῶς μιὰ τέτοια πολιτικὴ ἦ-
ταν ἀναπόφευκτη. Σκέφτηκε τὸν Μόγκιεν καὶ τὴν προθυμία του
νὰ πολεμήσει τὰ ἀστραπιαίας ταχύτητας βομβαρδιστικά μὲ τὰ
ξίφη τῶν Χάλλαν. Ὅμως ἀν τὰ ἀστραπιαίας ταχύτητας βομβαρ-
διστικά ἢ ἀκόμα καὶ τὰ τελευταίου τύπου διαστημόπλοια αὐτό-
ματης πλοήγησης ποὺ εἶχε στὴ διάθεσή της ἡ Ἐνωσὴ ἀποδει-
κνύονταν σκέτα μπρούτζινα σπαθιά μπρὸς στὰ ὅπλα ποὺ πιθα-
νὸν νὰ διέθετε ὁ ἐχθρὸς; Ἄν τὰ ὅπλα τοῦ ἐχθροῦ ἦταν καθαρὰ δια-
νοητικά; Ὅχι! Ἡ πολιτικὴ ποὺ εἶχε υἱοθετήσῃ καὶ ἐφάρμαζε ἡ
Ἐνωσὴ ἦταν ὑπερβολικὰ κοντόφθαλμη. Ὁδηγοῦσε σὲ μιὰ ἀσυλλό-
γιστη σπατάλη καὶ νὰ ποὺ τελικὰ εἶχε προκαλέσει ἐπανάσταση.
Ἄν ἐπρόκειτο γιὰ τὸ ξέσπασμα τῆς καταιγίδας ποὺ κλωθόταν ἐδῶ
καὶ δέκα χρόνια στὸν πλανήτη Φαραναίη, τότε σήμαινε πῶς
μιὰ καινούργια Ἐνωσὴ, καλὰ διδαγμένη καὶ ἄριστα ἐξοπλισμέ-
νη, εἶχε κιόλας ξεκινήσει γιὰ νὰ δημιουργήσῃ τὴ δική της δια-
στρική αὐτοκρατορία.

Ὁ Ράκανον, ὁ Μόγκιεν καὶ οἱ δυὸ μαυρομάλληδες ὑπηρέ-
τες ἀφοῦ ἔφαγαν λίγο καλὸ καὶ σκληρὸ ψωμί, ψημένο στοὺς
φούρνους τοῦ Χάλλαν κι ἤπιαν κίτρινο «βάσιαν» ἀπὸ ἓνα πέτσινο
ἀσλί, πλάγιασαν νὰ κοιμηθοῦν. Γύρω ἀπὸ τὴ μικρὴ φωτιά τους,
στέκονταν τὰ ψηλόκορμα δέντρα, περιτριγυρίζοντάς τους μὲ τὰ
σκοτεινὰ τους κλαδιὰ κατάφορτα ἀπὸ κοφτεροὺς, σκοτεινοὺς,
κλειστοὺς κώνους. Τὴ νύχτα, μιὰ ψιλή, κρύα βροχὴ σάρωσε ψι-
θυρίζοντας τὸ δάσος. Ὁ Ράκανον κουκουλώθηκε μὲ τὸ γούνινο,
φοδραρισμένο μὲ πούπουλα σκέπασμά του καὶ κοιμήθηκε νανου-
ρισμένος ἀπὸ τὸν ἦχο της, ὡς τὴν αὐγὴ ποὺ γύρισαν τὰ φτερωτὰ
ζῶα. Πρὶν χαράξει ὁ ἥλιος ἦταν κιόλας στὸν ἀέρα, ἀρμενίζον-
τας κατὰ τὴν ἀχρωμὴ γῆ ποὺ βρισκόταν κοντὰ στὸν κόλπο ὅ-
που κατοικοῦσαν οἱ Πηλάνθρωποι.

Γύρω στὸ μεσημέρι, εἶχαν πιά προσγειωθεῖ σ' ἓνα χωράφι
ξεραμένου πηλοῦ καὶ καθῶς ὁ Ράκανον καὶ οἱ δυὸ ὑπηρέτες
ἔρριχναν ἀνήσυχες ματιές δλόγυρα, σαστισμένοι ποὺ δὲν ἔδλε-
παν τὸ παραμικρὸ ἶχνος ζωῆς ὁ Μόγκιεν εἶπε μ' ὄλη τὴ βεβαιό-
τητα ποὺ τοῦ ἔδινε ἡ ράτσα του:

— Θάρθοῦν.

Πραγματικὰ δὲν ἄργησαν νὰ φανοῦν. Ἦταν ἐξῆ μικρόσω-
μοι ἀνθρωποειδεῖς, σὰν ἐκείνους ποὺ εἶχε δεῖ ὁ Ράκανον πρὶν
χρόνια στὸ μουσεῖο καὶ ποὺ τὸ μπόι τους δὲν ξεπερνοῦσε τὸ στή-
θος του ἢ τὴ ζώνη τοῦ Μόγκιεν. Δὲν φοροῦσαν ροῦχα καὶ εἰ-

χαν ένα ασπρόγκριζο χρώμα, ίδιο με το χρώμα των πηλοχώραζών τους. Ήμοιαζαν ιδιαίτερα γκιώδεις κι όταν μίλησαν ήταν σά να μιλούσαν όλοι μαζί! αλλά με μιὰ μόνο τραχιά φωνή, πράγμα πού δημιουργούσε μιὰ παράξενη αίσθηση. «Μερική αποικιακή, τηλεπάθεια» ψιθύρισε ο Ράκανον, ξαναφέροντας στο νοῦ του ὅσα εἶχε διαβάσει στὸν «Ὁδηγὸ» καὶ κοίταξε με ἀυξημένο θαυμασμὸ κείνους τοὺς ἄσκητους μικρόσωμους ἀλλὰ πλουτισμένους μ' ἕνα τόσο σπάνιο χάρισμα ἀνθρώπου. Ὅμως οἱ τρεῖς ψηλόκορμοι συνοδοὶ του δὲν φαίνονταν νὰ συμμερίζονται τὰ αἰσθήματά του. Ἀντίθετα ἦταν μᾶλλον σκυθρωποί.

— Ἴτι θέλουν οἱ Ἀγγκιάρ καὶ οἱ δοῦλοι τῶν Ἀγγκιάρ στὰ χωράφια τῶν Ἀφεντάδων τῆς Νύχτας; Ἀκούστηκαν νὰ ρωτοῦν οἱ Πηλάνθρωποι. στὴν Κοινὴ Διάλεκτο, ἕνα ἰδίωμα δηλαδὴ τῆς γλώσσας τῶν Ἀγγκιάρ, πού τὸ χρησιμοποιοῦσαν ὅλα τὰ εἶδη ἐκείνου τοῦ πλανήτη γιὰ νὰ συνεννοῦνται μεταξὺ τους.

— Εἶμαι ὁ Ἄρχοντας τοῦ Χάλλαν, ἀποκρίθηκε ὁ Μόγκιεν μοιᾶζοντας σιωπὸς γίγαντας ἀνάμεσά τους. Καὶ μαζί μου βρίσκεται ὁ Ράκανον, Ἄρχοντας τῶν ἄστρων καὶ τῶν δρόμων πέρα ἀπὸ τὴ νύχτα, ἀποσταλμένος τῆς Ἐνώσης ὅλων τῶν Πλανητῶν, φίλος καὶ φιλοξενούμενος τῶν Χάλλαν. Γιὰ τοῦτο καὶ πρέπει νὰ τὸν τιμῆσετε ἀνάλογα. Ὁδηγεῖστε μας λοιπὸν σ' αὐτοὺς πού μποροῦν νὰ μιλήσουν μαζί μας. Ὑπάρχουν πράγματα πού πρέπει νὰ εἰπωθοῦν γιὰτὶ πολὺ σύντομα τὸ χιόνι θὰ διώξει τὴν καλοκαίρια, ἀνεμοὶ θὰ φυσήξουν ἀνάποδα, καὶ δέντρα θὰ γυρίσουν τ' ἀπάνω κάτω.

Ὁ τρόπος πού μιᾶ ὁ Ἀγγκιάρ, σκέφτηκε ὁ Ράκανον, εἶναι σ' ἀλήθεια γοητευτικὸς καὶ σοῦ κάνει χαρὰ νὰ τὸν ἀκοῦς, ἄσχετα ἂν δὲν τὸν διακρίνει ἢ παραμικρὴ λεπτότητα.

Οἱ Πηλάνθρωποι ἀπόμειναν νὰ τοὺς κοιτοῦν σιωπηλοὶ καὶ δίδουλοι.

— Εἶναι ἀλήθεια; Ἀκούστηκε τελικὰ ἡ φωνὴ τους.

— Πέρα γιὰ πέρα. Καὶ ἡ θάλασσα θὰ γίνει δάσος ἐνῶ οἱ πέτρες θὰ γισμίζουν δάχτυλα. Ὁδηγεῖστε μας στοὺς ἀρχηγούς σας. πού αὐτοὶ τουλάχιστον ξέρουν τί πάει νὰ πεῖ Ἀστραφέντης.

Ἀκολούθησε σιωπὴ καὶ ὁ Ράκανον ἔτσι καθὼς στέκονταν ἀνάμεσα στοὺς μικρόσωμους τρωγλοδύτες ἔνοιωσε νὰ τὸν γισμίζει μιὰ παράξενη αἴσθηση, ἔνοιωσε κάτι σὰν ψίθυρο, πού θύμιζε

πέταγμα φύλλου, να τυραννά τ' αὐτιά του. *Ήταν φανερό πώς κουβέντιαζαν προσπαθώντας να πάρουν μιὰ ἀπόφαση.

— Ἐλάτε, εἶπαν τελικὰ οἱ Πηλάνθρωποι καὶ τοὺς ὀδήγησαν μὲς ἀπ' τὸ ξεραμένο χωράφι. Μαζεύτηκαν διαστικὰ γύρω ἀπὸ ἓνα ἀνάχωμα, ἔσκυψαν κι ὕστερα παραμέρισαν ἀποκαλύπτοντας μιὰ τρύπα καὶ τὴν ἄκρη μιᾶς σκάλας ποὺ πρόδινε ἀπ' αὐτήν. Ἦταν ἡ εἴσοδος στὸ Βασίλειο τῆς Νύχτας.

Ἐνῶ οἱ παρακατιανοὶ ἀπόμειναν πίσω νὰ φυλάγουν τὰ φτερωτὰ ζῶα, ὁ Μόγκιεν κι ὁ Ράκανον κατέβηκαν τὴ σκάλα γιὰ νὰ βρεθοῦν σ' ἓναν ὑπόγειο κόσμο διασταυρούμενων καὶ διακλαδούμενων σηράγγων σκαλισμένων μὲς στὸν πηλὸ καὶ στερεωμένων μὲ τσιμέντο. Φωτίζονταν μὲ ἠλεκτρικὰ φῶτα καὶ ἀνάδυναν βαριά ὀσμὴ ἀπὸ ἰδρώτα καὶ σάπια τροφή.

Σέρνοντας τὰ πηλόχρωμα πόδια τους οἱ φρουροὶ ποὺ ἔρχονταν πίσω τους τοὺς ὀδήγησαν σ' ἓνα μισοφωτισμένο, στοργυλὸ δωμάτιο ποδομοιάζε μὲ φουσαλῖδα, ἐγκλωβισμένη μὲς στὸ βράχο κι ἔφυγαν παρατώντας τους μονάρχους.

*Απόμειναν νὰ περιμένουν.

Γιὰ ποιὸ ἄραγε λόγο, ἡ πρώτη ἀποστολὴ σὲ τοῦτον τὸν πλανήτη εἶχε διαλέξει αὐτοὺς ἀκριβῶς τοὺς ἀνθρώπους γιὰ μέλη τῆς Ἐνωσης; Ἡ μόνη ἐξήγησις ποὺ μποροῦσε νὰ σκεφτεῖ ὁ Ράκανον δὲν ἦταν καὶ πολὺ πειστικὴ. Ἴσως ὅμως αὐτὸ νὰ εἶχε συμβεῖ γιατί τὰ μέλη τῆς ἀποστολῆς προέρχονταν ἀπὸ τὸν ψυχρὸ Κένταυρο κι ἔτσι θὰ τοὺς εἶχε χαροποιήσει ἡ κατάβασή τους στὶς σπηλιές τῶν Γκντεμάρ, δίνοντάς τους μιὰ διέξοδο γιὰ νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὰ κύματα τοῦ φωτός καὶ τῆς κάψας ποὺ ξέχυνε ὁ πελώριος ἥλιος Α - 3. Ἄλλωστε γι' αὐτοὺς, ὑπερευαίσθητα ὄντα καθὼς ἦταν, ἡ ὑποχθόνια ζωὴ τῶν Γκντεμάρ θὰ εἶχε φανεῖ ἀνείπωτα βολικὴ, θυμίζοντάς τους τὸ δικὸ τους κόσμο. Ὅμως γιὰ τὸν Ράκανον ὁ ἄσπρος κωφερὸς ἥλιος κι οἱ λαμπρὲς νύχτες οἱ φωτισμένες ἀπὸ τέσσερα φεγγάρια, οἱ ἔντονες ἀλλαγές τοῦ καιροῦ καὶ οἱ ἀκατάπαυτοι ἄνεμοι, ὁ πλοῦσιος σ' ὀξυγόνο ἀέρας καὶ ἡ ἐλάχιστη θαρύτητα ποὺ εἶχε σὰν ἀποτελεσματὴν ὑπαρξὴ τόσων ἱπταμένων πλασμάτων δὲν ἦταν πράγματα ἀπλῶς ἀνεκτὰ ἀλλὰ κυριολεκτικὰ ἀπολαυστικά. Ὅμως γι' αὐτὸ ἀκριβῶς κι ἦταν ὁ λιγότερο κατάλληλος νὰ κρίνει (ἢ καὶ νὰ ἐπικρίνει) τὴν ἐπιλογὴ ποὺ εἶχαν κάνει οἱ Κενταυρίτες. Τὸ σίγουρο πάντως ἦταν πῶς οἱ σπηλαιολογισταὶ Γκντε-

μιάρ ήταν πράγματι έξυπνοι. Συγχρόνως ήταν και τηλεπαθητικοί — διέθεταν δηλαδή μιὰ δύναμη πολύ πιδ σπάνια και πολύ πιδ δυσκολονόητοι από τόν ίδιο τόν ήλεκτρισμό — άσχετα αν οί Κενταυρίτες τής πρώτης άπαστοίης δέν είχαν φροντίσει νά τή διερευνήσουν και νά τή χρησιμοποιήσουν ανάλογα. Τό μόνο πού είχαν κάνει ήταν νά δωρίσουν στους Γκντεμιάρ μιὰ ήλεκτρογεννήτρια. Ένα διαστημόπλοιο, μερικές μαθηματικές γνώσεις και νά τούς παρατήσουν εκεί πού βρίσκονταν φιλοδωρώντας τους και με κάποια χαιδευτικά χτυπηματάκια στή ράχη. "Αραγε τί είχαν καταφέρει νά φτιάξουν στο μεταξύ αυτά τά μικρόσωμα άνθρωπάκια; "Αναρωτήθηκε. "Απεύθυνε τήν ίδια έρώτηση στον Μόγκιεν κι ο νεαρός "Αρχοντας πού σίγουρα ως τά τότε δέν είχε δει τίποτα παραπάνω από κεριά και δαυλούς άφησε τή ματιά του νά πλανηθεί άδιάφορα ένα γύρω με κατάληξη τόν ήλεκτρικό λαμπτήρα πού κρεμόταν πάνω από τή κεφάλι του.

— "Ήταν από πάντα τους επιδέξιοι τεχνίτες. άποκρίθηκε με τήν έκπληκτικά άπερίφραστη ύπεροψία πού τόν χαρακτήριζε.

— "Εφτιαξαν τίποτα καινούργιο τώρα τελευταία;

— "Αγοράζουμε τά σπαθιά μας πάντα άπ' αυτούς. "Από τόν καιρό του παππού μου άκόμα είχαν σιδεράδες πού ήξεραν νά δουλεύουν τή άτσάλι. Τί έκαναν όμως πριν άπ' αυτό δέν ξέρω. "Ο λαός μου έζησε πολλά χρόνια με τούς Πηλανθρώπους, άσώνοντάς τους νά σκάδουν σήραγγες στά σύνορά μας και πληρώνοντάς τους μ' άσψιμ τά σπαθιά πού χρειάζονταν. Λένε πως είναι πολύ πλούσιοι, αλλά δέν κάνουν πόλεμο γιατί κάτι τέτοιο είναι άπαγορευμένο — ταμπού. "Όπως ξέρεis άλλωστε ο πόλεμος ανάμεσα σε δυο φυλές είναι κάτι πολύ κακό. "Ακόμα και ο παππούς μου, ο Ντούραλ, τότε πού ήρθε ως έδω γυρεύοντας τή γυναίκα του, έπειδή νόμιζε ότι ήταν αυτοί πού του τήν είχαν κλέψει. άπόφυγε νά σπάσει αυτό τó ταμπού για νά τούς αναγκάσει νά μιλήσουν. Δέν λένε ποτέ ψέματα αλλά ούτε και τήν άλήθεια. αν μπορούν. Δέν μας άγαπούν και δέν τούς άγαπούμε. Θαρρῶ πως θυμούνται τά παλιά, πριν τή δημιουργία του ταμπού. Και δέν είναι καθόλου, με καθόλου γενναίοι.

Ξαφνικά πίσω άπ' τήν πλάτη τους ήχησε μιὰ βροντερή φωνή.

— "Υποκλιθείτε μπρος στους "Αρχοντες τής Σκοτεινιάς.

"Ο Ράκανον έβαλε τή χέρι του στο πιστόλι των άκτινων

Λέτζερ πού είχε περασμένο στη μέση του ενώ ο Μόγκιεν διάσπηξε να χουφτιάσει τις λαβές και των δυο σπαθιών του. "Όμως την άλλη κιόλας στιγμή ο Ράκανον είχε έντοπισει το μεγάφωνο πού δρισκόταν άρμωσιμένο στον τοίχο.

— Μην άπαντάς, ψιθύρισε στον Μόγκιεν.

— Μιλείστε λοιπόν, ώ επισκέπτες των Σπηλαίων του Λαού της Σκοτεινιας. Η ουριστική ένταση τοῦ ήχου ήταν από μόνη της τρομαχτική αλλά ο Μόγκιεν ξακολούθησε να στέκεται ακίνητος με τα φρύδια σηκωμένα σε περιφρονητικό μορφασμό.

— Για πές μου αλήθεια Άρχοντα Ράκανον! Ποιές είναι οι έντυπώσεις σου από τον πρωινό καλπασμό μας; Ένοιωσες πιά πόσο διασκεδαστικό είναι να διασχίζεις καδάλλα τον άέρα;

— Μιλείστε και θα εισακουσθείτε.

— Και πολύ μάλιστα! Και μπορώ να πω πως τα ραδωτά σας άλογα τρέχουν τόσο γρήγορα, όσο και ο δυτικός άνεμος στην περίοδο τοῦ καλοκαιριοῦ, άποκρίθηκε ο Ράκανον, επαναλαμβάνοντας ένα κοπλιμένο πού το είχε άκούσει να λέγεται κάποτε. σ' ένα δείπνο στο Ρέβενχωλλ.

— Ά! ναί... Είναι πολύ καλή ράτσα.

— Μιλείστε! Σας άκούμε.

Όμως αυτοί έξακολούθησαν να κουδεντιάζουν για φτερωτά άλογα. χωρίς να δίνουν την παραμικρή σημασία στα μεγάφωνα πού συνέχιζαν να όρύονται. Τελικά στη σήραγγα έμφανίστηκαν δυο Πηλάνθρωποι.

— Έλάτε, είπαν κοφτά.

Τους όδήγησαν μέσα από καινούργια συγκροτήματα στοών ως ένα μικρό ήλεκτροκίνητο τραίνο. Έμοιαζε με πελώριο αλλά άποτελεσματικό παιχνίδι, πού τους μετέφερε κάμποσα μίλια μακριά μέσα από καινούργιες σήραγγες όχι πιά σκαλισμένες στον πηλό αλλά στο γρανίτη. Τερμάτισε στην είσοδο ενός έντονα φωτισμένου προθάλαμου. Στο βάθος του στέκονταν τρεις τρωγλοδύτες, περιμένοντάς τους. Παρ' όλο πού ο Ράκανον ήταν έθνολόγος, στην αρχή νόμισε πως κι οι τρεις τους ήταν όλοιδιοι. άκριθως όπως όλοι οι Κινέζοι φαίνονται ίδιοι στους Όλλαντέζους και οι Ρώσοι στους Κενταυρίτες. Δέν άργησε όμως να ξεχωρίσει πως ο μεσιανός από τους τρεις είχε κάτι το ξεχωριστό, καθώς το πρόσωπό του έφεξε άσπρο και όλο δύναμη κάτω από το σιδερένιο στέμμα πού φορούσε.

— Τί ζητάει ο Άστραφέντης στις Σπηλιές των Δυνατών;

Ἡ τυποποιημένη Κοινή Διάλεκτος πούχε χρησιμοποιήσει ἀπευθύνοντάς του τὸ λόγο ἦταν ὅ,τι ἀκριβῶς ταίριαζε στὸν Ράκανον.

— Εἶχα τὴν ἐλπίδα πὼς κάποτε θάφτανα σὲ τοῦτες τίς σπηλιές σὰν καλεσμένος, γιὰ νὰ δῶ τὸν τρόπο ζωῆς τῶν Ἀρχόντων τῆς Σκοτεινιάς καὶ νὰ θαυμάσω τὰ ἔργα τῶν χειρῶν τους. Ἐξακολουθῶ νὰ ἐλπίζω πὼς θὰ μοῦ δοθεῖ καιρὸς κι εὐκαιρία γιὰ κάτι τέτοιο. Μὰ γιὰ τὴν ὥρα ἄσκημα καμώματα μ' ἀναγκάζουν νὰ διαστώ. Εἶμαι ἀξιωματοῦχος τῆς Ἐνώσης ὅλων τῶν Πλανητῶν καὶ θέλω νὰ μοῦ δώσετε τὸ διαστημόπλοιο πού σᾶς ἔχει δωρίσει ἡ Ἐνωση σὰν δειγμ. τῆς ἐμπιστοσύνης πού σᾶς ἔχει.

Οἱ τρεῖς Γκντεμιάρ τὸν κοίταζαν χωρὶς νὰ δείξουν τὸ παραμικρό. Τὸ σκαλοπάτι ὅπου στέκονταν τοὺς ἔφερε στὸ ἴδιο ὕψος μὲ τὸν Ράκανον καὶ τὰ φαρδιά, χωρὶς ἡλικία πρόσωπά τους ἦταν τέλεια ἀνέκφραστα. Τέλος, κείνος πού στεκόταν στ' ἀριστερά, σήκωσε τὸ χέρι του.

— Δὲν ὑπάρχει πλοῖο, εἶπε σὲ παραφθαρμένη Γαλαξιακὴ διάλεκτο.

— Ὑπάρχει.

Μετὰ ἀπὸ λιγόλεπτη σιγὴ ὁ ἄλλος ἐπανέλαθε.

— Δὲν ὑπάρχει πλοῖο.

— Καλύτερα νὰ μιλοῦμε στὴν Κοινή Διάλεκτο. Ζητῶ τὴ βοήθειά σας. Σὲ τοῦτο τὸν Πλανῆτη κυκλοφοροῦν ἐχθροὶ τῆς Ἐνώσης. Ἄν τοὺς ἀφήσετε, ὁ κόσμος αὐτὸς θὰ πάψει νὰ σᾶς ἀνήκει.

— Δὲν ὑπάρχει πλοῖο, ἐπανέλαθε γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ ὁ Πηλάνθρωπος πού στεκόταν στ' ἀριστερά. Οἱ ἄλλοι δυὸ συνέχιζαν νὰ μένουν ἀκίνητοι σὰν σταλαγμίτες.

— Πρέπει μῆπως νὰ πῶ στὸς ὑπόλοιπους Ἀστραφέντες τῆς Ἐνώσης πὼς οἱ Πηλάνθρωποι πρόδωσαν τὴν ἐμπιστοσύνη πού τοὺς ἔδειξαν καὶ πὼς εἶναι ἀνάξιοι νὰ λάβουν μέρος στὸν Πόλεμο πού ἔρχεται: Ἀκολούθησε πάλι σιωπὴ.

— Τὸ σωστὸ εἶναι νὰ δείχνουν ἐμπιστοσύνη καὶ οἱ δυὸ πλευρές. Ἀλλιῶς καμιά... εἶπε τελικὰ ὁ μεσιανὸς ἀπὸ τοὺς τρεῖς Πηλανθρώπους, μιλώντας σὲ Κοινή Διάλεκτο.

— Θὰ σᾶς γύρευα νὰ μὲ βοηθήσετε ἂν δὲν σᾶς εἶχα ἐμπιστοσύνη; Θὰ μπορέσετε τουλάχιστον νὰ μοῦ κάνετε τὴ χάρη καὶ νὰ στείλετε μὲ τὸ πλοῖο ἓνα μήνυμα στὸ Κέργκελεν; Δὲν θὰ

χρειαστεί πλήρωμα κι έτσι κανείς σας δέν θά χάσει χρόνια. Θά τó φτιάξω έτσι πού νά πάει μονάχο του.

Τά λόγια του τά διαδέχτηκε καινούργια σιωπή.

— Δέν υπάρχει πλοίο, είπε για μιά ακόμη φορά μέ τή βαριά σοβαρή φωνή ó Πηλάνθρωπος πού στεκόταν στ' άριστερά.

— "Άς πηγαίνουμε "Αρχοντα Μόγκιεν, είπε ó Ράκανον και γύρισε τή ράχη του στους τρεις Πηλανθρώπους.

— Αύτοι πού προδίνουν τούς "Αστροφέντες, είπε ó Μόγκιεν μέ τήν κατακάθαρη, όλο περηφάνεια φωνή του, καταπατούν παληότερες συμφωνίες. "Από παληά τά σπαθιά μας τά φτιάχνετε πάντα σεις! Και τά σπαθιά μας έχουν άρχισει πιά νά σκουριάζουν Πηλάνθρωποι!

Μαζί μέ τόν Ράκανον άκολούθησε τούς βαρυπάτητους φρουρούς πού τούς όδήγησαν σιωπηλοί ώς τó ηλεκτρικό τραίνο και από κει μέσα από τó λαδύρινθο τών ηλεκτροφώτιστων στοών ώς τήν έξοδο και τó λαμπρό φώς τής μέρας.

"Αφού κάλπασαν ώσπου νά θγούν για καλά από τήν περιοχή τών Πηλανθρώπων προσγειώθηκαν τελικά στίς δχθες ένός δασωμένου ποταμιού για νά σκεφτούν και ν' αποφασίσουν τί έπρεπε νά κάνουν. "Ο Μόγκιεν ένοιωθε σάμπως νάχε ξεγελάσει τόν καλεσμένο του. Δέν ήταν συνηθισμένος νά βλέπει νά έξευτελιζεται ή γεννηιοδωρία του και ή αύτοπεπο!θησή του ήταν κάπως κλονισμένη.

— Τυφλοπόντικες, είπε! Φοδ:τσιάρικες ψείρες! Ποτέ δέν λένε ξεκάθαρα τί έχουν κάνει ή λογαριάζουν νά κάνουν. "Ολοι ο! Μικρόσωμοι φέρονται μέ τόν ίδιο τρόπο. "Ακόμα και ο! Φίια. Μόνο πού τούς Φίια μπορεί κανείς νά τούς έμπιστευτεί. Λές νά έδωσαν τó διαστημόπλοιο στον έχθρό;

— Ποιός μπορεί νά ξέρει;

— Δέν δίνουν ποτέ τίποτα άν δέν πληρωθούν τά διπλά άπ' όσα αυτό άξιζει. Μαζεύουν, μαζεύουν — δέν κάνουν άλλο άπ' τó νά μαζεύουν. "Ομως τί έγνωσσε εκείνος ó γέρος όταν έλεγε πώς ή έμπιστοσύνη πρέπει νά είναι άμοιβαία;

— Νομίζω πώς ήθελε νά πει πώς ó λαός του πιστεύει ότι έμεις — δηλαδή ή "Ενωση — τούς έχουμε προδώσει. "Οτι πρώτα τούς ένθαρρύναμε κι ύστερα ξαφνικά τούς παρατήσαμε για σαρανταπέντε όλόκληρα χρόνια χωρίς νά τούς στείλουμε ούτε ένα μήνυμα, άποκαρδιώνοντάς τους, κάνοντάς τους νά καταλάβουν πώς έπρεπε νά φροντίσουν για τά δικά τους από

μόνοι τους. Κι ὄλ' αὐτὰ ἐξαιτίας μου, μ' ὄλο πού δὲν τὸ ξέρουν. Γιὰ ποιὸ λόγο λοιπόν νὰ μὲ ἐξυπηρετήσουν; *Ὅσο γιὰ τὸ ἂν ἔχουν ἔρθει σ' ἐπαφή μὲ τὸν ἐχθρό... ἀμφιβάλλω. *Ἡ τουλάχιστον δὲν ἔχουν ἔρθει ἀκόμα. *Ὅμως αὐτὸ δὲν ἔχει καὶ μεγάλη σημασία γιατί ἀκόμα κι ἂν τοὺς ἔχουν πούλησει ἤδη τὸ διαστημόπλοιο αὐτὸ θὰ τοὺς εἶναι λιγότερο χρήσιμο ἀπ' ὅ,τι θὰ ἦταν σὲ μένα.

— Ράκανον, εἶπε ὁ Μόγκιεν μιλώντας του γιὰ πρώτη φορά ὅπως θὰ μιλοῦσε σὲ συγγενή του, ἐδῶ παρακάτω μέσα σ' αὐτὸ τὸ δάσος, ζοῦν τὰ ξαδέρφια μου οἱ Κιόντιορ. Εἶναι δυνατὴ πατριά. Τριάντα σπαθοφόροι Ἀνγκιάρ καὶ τρία χωριά παρακατιανῶν. Θὰ μᾶς βοηθήσουν νὰ τιμωρήσουμε τοὺς Πηλανθρώπους γιὰ τὴν ἀναλιδειά τους.

— *Ὅχι, ἀποκρίθηκε βαριὰ ὁ Ράκανον. Πῆς μόνο στοὺς ἀνθρώπους σου νὰ προσέχουν τοὺς Πηλανθρώπους, γιατί δὲν ἀποκλείεται νὰ ἔχουν πράγματι ἐξαγοραστεῖ ἀπὸ τὸν ἐχθρό. *Ὅμως δὲν θέλω νὰ καταπατηθεῖν ταμποῦ καὶ νὰ γίνουν πόλεμοι γιὰ λογαριασμό μου. Δὲν ὑπάρχει λόγος γιὰ κάτι τέτοιο. Σὲ καιροὺς σὰν καὶ τοὺς τωρινούς, ὅ,τι μετράει δὲν εἶναι ἡ ζωὴ ἐνός καὶ μόνο ἀνθρώπου.

— Τότε, τί μετράει λοιπόν; Ρώτησε ὁ Μόγκιεν στρέφοντας πρὸς τὰ πάνω τὸ μελαχροινὸ του πρόσωπο.

— *Ἀρχοντες, εἶπε ὁ νεαρὸς καὶ λεπτόκορμος παρακατιανὸς Γιαγαν, κάποιος εἶναι κεῖ πέρα ἀνάμεσα στὰ δέντρα.

*Ἐδειξε κατὰ τὸ ποτάμι, σὲ κάτι χρωματιστὸ πού ἀντίλαμψε γιὰ μὰ στιγμὴ ἀνάμεσα στὰ σκοτεινὰ κωνοφόρα.

— Εἶναι Φλία, εἶπε ὁ Μόγκιεν. Κοιτᾶχτε τὰ ζῶα!

Καὶ τὰ τέσσερά τους κοίταζαν κατὰ τὸ ποτάμι μ' ἀνορθωμένα τ' αὐτιά τους.

— *Ὁ Μόγκιεν, ὁ Ἀρχοντας τοῦ Χάλλαν, δὲν θέλει παρὰ τὴ φιλία τῶν Φλία, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Μόγκιεν, σκεπάζοντας τὸν ἦχο τοῦ ρηχοῦ, τρεχάμενου νεροῦ καὶ ξαφνικὰ φάνηκε νὰ σαλεύει στὴν πέρα ὄχθη ἓνα μικρὸσωμο πλάσμα, ἀνάμεσα στὰ ἰσκιώματα πορριχναν οἱ φυλλωσιές τῶν δέντρων. Ἡ κίνησή του εἶχε κάτι τὸ γορευτικὸ κι ἦταν δύσκολο νὰ τὸ παρακολουθήσει κανεὶς ἔτσι καθὼς ἔπαιζαν πάνω του οἱ ἐναλλαγές ἡλίου καὶ ἴσκιου, κάνοντάς το πότε νὰ σπινθιρίζει καὶ πότε νὰ θαμπώνει. Γιὰ μὰ στιγμὴ ὁ Ράκανον νόμισε πῶς εἶδε στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ, τὴν ἀπάλαφρα προχωροῦσε πρὸς τὸ μέρος τους χω-

ρίς καν να ταραξεί το κύλισμα του ρυακίου. Το ραβδωτό φτερωτό ζώο σηκώθηκε, προχώρησε κατά την δχθη και βούτηξε τα χοντρά, αλαφροκόκκαλα μπροστινά του πόδια στο νερό. Καθώς ο Φιάν αναδύθηκε μές απ' αυτό, το πελώριο ζώο έσχυψε το κεφάλι του κι ο άνθρωπάκος έπλωσε το χέρι του και το χάιδεψε τα μαλλιαρά του αυτιά. Ύστερα προχώρησε κατά το μέρος όπου στέκονταν ο Ράκανον και ή συντροφιά του.

— Χαίρε Μόγκιεν, ξανθομάλλη και σπαθοφόρε κληρονόμο του Χάλλαν. Η φωνή του ήταν παιδικά λεπτή και γλυκιά, ή κοψιά ήταν κι αυτή παιδικά μικρή και λαφριά, μα ή δψη δέν ήταν καθόλου παιδική.

— Χαίρε, Άστραφέντη, ταξιδευτή και ξένο του Χάλλαν. Για μιá στιγμή ο Ράκανον είδε να καρφώνονται πάνω του, τα μεγάλα στραφτερά, όλο διαύγεια, μάτια του Φιάν.

— Οι Φία ξέρουν τα πάντα, ειάστηκε να τον κατατοπίσει ο Μόγκιεν χαμογελώντας, αλλά ο μικρόσωμος Φιάν παρέμεινε αγέλαστος, πράγμα που παραξένεψε όλους τους, ακόμα και τον ίδιο τον Ράκανον, που σαν έθνολόγος που ήταν έτυχε κάποτε να μείνει μαζί με κάποια μέλη της άποστολής σ' ένα από τα χωριά των Φία.

— Πές μας Άστραφέντη, ακούστηκε να λέει ή γλυκιά κι όλο τρέμουλο φωνή. Ποιός είναι μές στα διαστημόπλοια που έρχονται και μās σκοτώνουν;

— Σας σκοτώνουν; Έσας;

— Σκότωσαν όλους τους συγχωριανούς μου, αποκρίθηκε ο μικρόσωμος άνθρωπος, με γλυκιά κι όλότρεμη φωνή. Εύτυχώς έγω ήρισκόμουν με τα κοπάδια πέρα στους λόφους. Μόλις ακουσα τις φωνές έτρεξα προς το χωριό και φτάνοντας τους βρήκα όλους να κατατρώγονται από φλόγες και να κραυγάζουν. Άντιλήφθηκα δυό πλοία όπλισμένα με στριφογυριστές φτερούγες. Τα είδα να ξερνούν φωτιά. Έτσι έμεινα μόνος, όλομόναχος, αναγκασμένος να φωνάζω για να γιομίζω τή μοναξιά μου αφού δέν έχω πιά συντοπίτες και στον τόπο μου βασιλεύει μονάχα ή φωτιά και ή σιωπή. Όμως γιατί άρχοντές μου, γιατί γίνηκαν όλα τούτα;

Καθώς μλοδσε κοίταζε τότε τον Ράκανον και τότε τι Μόγκιεν. Όμως κανείς απ' τους δυό τους δέν είπε το παραμικρό.

Ό Φιάν διπλώθηκε στα δυό, τον άνθρωπος θανάσιμα πλη-

γυμνός κι έκρυψε τὸ πρόσωπό του στὶς φουχτες του.

Ὁ Μλόγκιεν ἤρθε καὶ στάθηκε ἀπὸ πάνω του, μὲ τὰ χέρια ἀκουμπισμένα στὴ λαδὴ τῶν σπαθιῶν του, τρέποντας δλόκληρος ἀπὸ θυμὸ.

— Ὅρκίζομαι νὰ ἐκδικηθῶ αὐτοὺς πού πείραξαν τοὺς Φία. Ὅμως γιατί τῶκαναν Ράκανον; Οἱ Φία δὲν ἔχουν οὔτε ὄπλα, οὔτε πλούτη καὶ ὡς τώρα δὲν εἶχαν οὔτε ἐχθροὺς. Κόιταξέ τους. Οἱ συντοπίτες του, οἱ ἄνθρωποι πού μαζί τους μποροῦσε νὰ κουβεντιάζει χωρὶς νὰ μιλά εἶναι ὄλοι τους νεκροί. Καὶ σὲ λίγο θὰ πεθάνει κι αὐτὸς γιατί κανένας Φιάν δὲν μπορεῖ νὰ ζήσει μόνος του. Τί λοιπὸν τοὺς ἔκανε νὰ πειράξουν αὐτὴ τὴ ράτσα;

— Ἴσως γιὰ νὰ κάνουν σ' ὄλους γνωστὴ τὴ δύναμή τους, ἀποκρίθηκε τραχιὰ ὁ Ράκανον. Ἔλα! Ἄς τὸν πάρουμε μαζί μας στὸ Χάλλαν. Ὁ ψηλόκορμος ἄρχοντας γονάτισε πλάι στὸν μικρόσωμο, πεσμένο στὰ τέσσερα, ἀνθρωπάκο.

— Φιάν, φίλε τοῦ ἀνθρώπου, ἔλα μαζί μας. Δὲν μπορῶ βέβαια νὰ σοῦ μιλήσω μὲ τὴ σκέψη, ὅπως οἱ συντοπίτες σου, ἀλλὰ νάσαι σίγουρος πὼς κάθε τί πού πετᾷ δὲν εἶναι ἀναγκαστικά καὶ ἐπίφοδο.

II

Ἰππευσαν σιωπηλοί, μὲ τὸν Φιδᾶν καθισμένο σὺν παιδί στην ἴδια ἀψηλὴ σέλλα μαζί μὲ τὸν Μόγκιεν καὶ τὰ τέσσερα φτερωτὰ ζῶα διαόστηκαν νὰ ὑψωθοῦν πάλι στὸν ἀέρα. Ἡ πτήση τους βοηθήθηκε ἀπὸ ἕναν ἀνατολικὸ φορτωμένο βροχὴ ἄνεμο καὶ κατὰ τὸ δειλινὸ τῆς ἐπόμενης μέρας ὁ Ράκανον διέκρινε ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ πλατάγισμα τῶν φτερῶν τοῦ ζώου του τὴ μαρμαρένια σκάλα ποὺ φιδοσερνόταν μες στὸ δάσος, τὸ Γιοφύρι τοῦ Χάους κρεμάμενο πάνω ἀπὸ τὴν Ἄβυσσο καὶ τοὺς πύργους τοῦ Χάλλαν ἰσκεροῦς μες στὸ δυσμικὸ φῶς.

Δὲν πρόφτασαν νὰ πατήσουν τὸ χῶμα τῆς αὐλῆς τοῦ κάστρου καὶ βρέθηκαν περιτριγυρισμένοι ἀπὸ τοὺς κατοίκους του — ξανθοὺς ἀφέντες καὶ μελαχραιοὺς δούλους — ποὺ εἶχαν διαστεί νὰ προστρέξουν γιὰ νὰ τοὺς ἀναγγείλουν μὲ φωνές τὴν καταστροφὴ τοῦ γειτονικοῦ κάστρου τοῦ Ρέοχαν καὶ τὸ θάνατο ἐκείνων ποὺ τὸ κατοικοῦσαν. Σύμφωνα μ' ὅσα μπόρεσαν νὰ καταλάβουν ἢ καταστροφὴ εἶχε γίνῃ ἀπὸ δυὸ ἐλικόπτερα καὶ μιὰ φούχτα ἀντρῶν ὀπλισμένων μὲ ὅπλα λήγξερ καὶ οἱ πολεμιστὲς καὶ οἱ δουλευτάδες τοῦ Ρέοχαν εἶχαν σφαγιαστεῖ ἀστραπιαῖα καὶ ἀνοικίρμονα χωρὶς νὰ προλάβουν νὰ ἐπιστρέφουν ἔστω κι ἕνα ἀπὸ τὰ πλῆγματα. Οἱ κάτοικοι τοῦ Χάλλαν ἔβρισκονταν σὲ μιὰ κατάσταση τρόμου ἀλλὰ καὶ ἀγανάκτησης ποὺ μετατρέπηκε σὲ δέος ὅταν ἀντίκρουσαν τὸν Φιδᾶν ποὺ κουβαλοῦσαν μαζί τους οἱ δυὸ ταξιδευτὲς καὶ ἄκουσαν τὸ νεαρό τους ἀφέντη νὰ τοὺς λέει ὅλα ὅσα εἶχαν γίνῃ. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς, μόνιμοι κάτοικοι καθὼς ἦταν ἐκείνου τοῦ ὑπερβόρειου κάστρου, δὲν εἶχαν δεῖ ποτὲ

τούς Φίλια αλλά όλοι τους είχαν ακούσει τούς σχετικούς μ' αὐτούς μύθους καί όλοι τους ἤξεραν γιά τήν πανίσχυρη ἱερή συμφωνία. Μιά ἐπίθεση ἐνάντια στούς ἰδιούς καί τά κάστρα τους ἦταν κάτι πού μπορούσαν νά τὸ κατιλάβουν μιάς κι ἦταν ράτσα πολεμική καί πολεμοχαρῆ. Τὸ ὅτι ἔμως εἶχαν βρεθεῖ ἀνθρώποι πού εἶχαν ἐπιτεθεῖ στούς Φίλια, τούς φάνηκε ἀδιανόητο, ἐγκληματικὸ καί ἱερόσυλο καί φυσικὰ ἐξοργίστηκαν.

Ἄργά τὸ ἴδιο θράδν, οἱ θυμωμένες φωνές τους ἀκούγονταν ὡς τὸ δωμάτιο τοῦ Ράκανον, ἐκεῖ ψηλά στήν κορυφή τοῦ πύργου, καθὼς εἶχαν μαζευτεῖ στή μεγάλη αἰθουσα τοῦ κάστρου καί δοκίζονταν μὲ ἐκφράσεις ὄλο μεγαλοστομία καί στόμφο νά ἐκδικηθοῦν καί νά καταστρέψουν τὸν ἄγνωστο ἐχθρό. Τί καυχησιάρικη ράτσα ἀλήθεια! Ἄπὸ τὸ λεξιλόγιό τους ἔλειπε ὀλίγελα τὸ ρῆμα «δὲν μπορῶ» καί ἐκδικητικοί, πεισματάρηδες καί ἀγράμματοι πίστευαν σὲ μιὰ θρησκεία πού δὲν εἶχε Θεό, ἀλλὰ μόνο ἥρωες.

Ξαφνικά, μιὰ ἀλλιώτικη κοντινὴ φωνὴ σκέπασε μὲ τὸ δικό της ἤχο τὴ μακρυνὴ βαδούρα τῶν Ἄνγκιάρ, ἐντυπωσιάζοντας τόσο πολὺ τὸν Ράκανον, πού διάστηκε ν' ἀποτραβῆξει ἐντελῶς ἀσυνείδητα τὸ χέρι του ἀπὸ τὸ κουμπὶ τοῦ ἀσύρματου. Ἐπιτέλους εἶχε βρεῖ τὸ κύμα συχνότητας τῶν ἐπικοινωνιῶν τοῦ ἀντιπάλου του. Βέβαια θά ἦταν ὑπερβολικὴ καλοτυχία ἀν ἡ ἐκπομπὴ πού ἦταν σὲ θέση πιά ν' ἀκούσει γινόταν στή Γαλαξιακὴ διάλεκτο γιὰ τὴν Ἐνωσὴ τῶν Πλανητῶν μιλιόνταν ἑκατοντάδες γλώσσες, ἀν λογάριάζε κανεῖς κοντὰ σὲ κείνες τῶν γνωστῶν πλανητῶν καί τίς ὑπόλοιπες, τίς γλώσσες δηλαδὴ τῶν πλανητῶν πού δὲν εἶχαν ἐξερευνηθεῖ ἀκόμα ἐπισταμένα. Πάντως ἡ φωνὴ πού τώρα ἀκουγε ἀνάφερε γιά τὴν ὥρα μιὰ σειρά ἀριθμῶν πού ὁ Ράκανον μπορούσε νά τούς καταλάβει γιὰ τὸ λέγονταν στὸ Σετικὸ Ἰδίωμα. τὴ γλώσσα μιᾶς φυλῆς πού οἱ ἐπίδοσεις της στὰ μαθηματικὰ εἶχαν σὰν ἀποτέλεσμα νά υλοθετηθεῖ ἀπ' ὄλα τὰ μέλη τῆς Ἐνώσεως τῶν Πλανητῶν τὸ δικό της ἀριθμητικὸ σύστημα. Ὅμως, παρ' ὅλο πού ὁ Ράκανον ἀκουγε μὲ τὴ μεγαλύτερη προσοχὴ αὐτὸ τὸ ἀράδιασμα ἀριθμῶν τούς ὁποίους ἀναγνώριζε, στάθηκε ἀδύνατο νά καταλάβει τὸ παραμικρό.

Ξαφνικά, ἐντελῶς ἀπροειδοποίητα, ἀκριδῶς ὅπως εἶχε ἀρχίσει, ἡ φωνὴ σταμάτησε νά μιλά καί ἡ κάμαρα πλημμύρισε ἀπὸ τὸ σύριγμα ἀπλῶς τοῦ βουβοῦ πιά ἀσύρματου. Ὁ Ράκανον σή-

κλωσε τὰ μάτια καὶ κοίταξε τὸν μικρόσωμο Φιὰν πὺ εἶχε ζητή-
σει νὰ μείνει μαζί! του καὶ πὺ τῶρα καθόταν σιωπηλὸς σταυ-
ροπόδι κοντὰ στὸ ξεχάσκωτο παράθυρο.

— Αὐτὸ πὺ ἀκούσαμε Κίο, ἦταν ὁ ἐχθρὸς!

Τὸ πρόσωπο τοῦ Φιὰν παρέμεινε ἀνέκφραστο.

— Γιὰ πὺς μου Κίο, συνέχισε ὁ Ράκανον ἀποκαλώντας τὸν
Φιὰν μὲ τ' ὄνομα τοῦ χωριοῦ του, ὅπως ἦταν συνήθεια, μιᾶς καὶ
ἦταν σ' ἄλλους ἄγνωστο ἀν οἱ ἄνθρωποι αὐτῆς τῆς ράτσας εἶχαν
δικὰ τους ὀνόματα, ἀν προσπαθήσεις θὰ μπορέσεις τάχα νὰ δια-
τάσεις τηλεπαθητικὰ τῆ σκέψη τοῦ ἐχθροῦ μας;

Ἀπὸ τίς πρόχειρες σημειώσεις πὺ εἶχε κρατήσει στὴ διάρ-
κεια μιᾶς σύνταξης ἐπίσκεψῆς του σ' ἓνα χωριὸ τῶν Φίια ἤξερε
πὺς τὰ ἄτομα πὺ ἀνήκουν στὸ Εἶδος Β' σπάνια ἀπαντοῦν ἀπ'
εὐθείας στὶς ἐρωτήσεις πὺ τὸς γίνονται καὶ θυμύταν ὀλοκά-
θαρα τὸ χαμογελαστὸ τρόπο μὲ τὸν ὅποιο ξέφευγαν. Ὅμως ὁ
Κίο, ἀπελπισμένος καὶ μόνος καθὼς ἦταν πιά σὲ τοῦτο τὸν ξένο
γι' αὐτὸν χῶρο ὅπου θασίλευε ἡ μεγαλόφωνη ὀμυλία, δὲν ἔκανε
τὴν παραμικρὴ προσπάθεια νὰ ξεγλιστρήσει.

— Ὅχι, ἀφέντη, ἀποκρίθηκε υποταχτικὰ.

— Ἰὺτε μήπως μπορεῖς ν' ἀκούσεις τηλεπαθητικὰ αὐτὰ
πὺ κουβεντιάξουν οἱ ἄνθρωποι τῆς ράτσας σου, στὰ διάφορα
χωριά τους;

— Λίγο... Ἄν ἔμενα μαζί τους... ἴσως... καμιά φορά βλέ-
πετε οἱ Φίια πᾶνε καὶ μένουν καὶ σ' ἄλλα χωριά... ἐκτὸς ἀπὸ
τὸ δικὸ τους. Λέγε μάλιστα... πὺς κάποτε οἱ Φίια καὶ οἱ Γκντε-
μάρ, μιλοῦσαν μεταξύ τους τηλεπαθητικὰ... σὰ νὰ ἦταν τῆς ἴ-
διας ράτσας... Ἐχουν ὁμως περάσει ἀπὸ τότε πάρα πολλὰ χρό-
νια... Ἐχω ἀκούσει ἀκόμα...

Σταμάτησε ἀπότομα.

— Πράγματι, σεις καὶ οἱ Πηλάνθρωποι εἴσατε μιὰ ρά-
τσα, παρ' ὄλο πὺ ἔχετε ὀλότελα διαφορετικὲς συνήθειες... Ἀ-
ποκρίθηκε ὁ Ράκανον... Τί εἶναι ὅμως αὐτὸ πὺ εἶπες πὺς ἔ-
χεις ἀκούσει;...

— Ἐχω ἀκούσει πὺς πολὺ παλιά, στὰ ψηλῶματα τοῦ Νό-
του, αὐτὰ πὺ λέγονται γκριζοὶ τόποι, ζοῦσε μιὰ ράτσα πὺ μπο-
ροῦσε νὰ μιᾶ τηλεπαθητικὰ μ' ὄλες τίς ἄλλες... Ἔτσι αὐτοὶ
οἱ Ἀρχαῖοι, οἱ πολὺ πολὺ Ἀρχαῖοι, ἦταν σὲ θέση νὰ διαβάζουν
τῆ σκέψη τοῦ καθενὸς... Ὅμως στὸ μεταξύ ἀφήσαμε τὰ βουγά,

κατεβήκαμε στις κοιλάδες και τις σπηλιές και λίγο λίγο ξεμάθαμε...

Τὰ λόγια του Έρριξαν τὸν Ράκανον σὲ σκέψεις. Ἄπ' ὅ,τι ἤξερε ἢ ἤπειρος πὺ ἀπλωνόταν στὰ Νότια τοῦ Χάλλαν δὲν εἶχε θουνά. Σηκώθηκε νὰ κοιτάξει τοὺς χάρτες τοῦ Ὅδηγοῦ τῆς 8ης Γαλαξιακῆς Περιοχῆς ὅταν ἀπὸ τὸν ἀσύρματο πὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ σφυρίζει ὑψώθηκε μὰ καινούργια φωνή πὺ τὸν ἀκίνητοποίησε. Ἄκουγόταν ἀπόμακρη και ἀπόσβηστη, μὲ ἀδιάκοπα σακαμπανεδάσματα, ἀλλὰ μιλοῦσε Γαλαξιακά. «Νούμερο ἔξι... Σ' ἀκούω... Μπρός... Νούμερο ἔξι... πὺ εἶσαι... σ' ἀκούω... Νούμερο ἔξι ἐπαναλαμβάνω... σ' ἀκούω... Νούμερο ἔξι... πὺ εἶσαι; Ἄποκρίσου!»

Μετὰ ἀπὸ ἀναρίθμητες ἐπαναλήψεις και ἐπικλήσεις σὺπασε γιὰ νὰ συνεχίσει ἀμέσως μετὰ. «Ἐδῶ Παρασκευή... Ὅχι... ἐδῶ Παρασκευή... Ἐδῶ Ἐστία! Μ' ἀκούς νούμερο ἔξι; Τὰ FLT ἀναμένεται νὰ φτάσουν αὔριο και θέλω μὰ πλήρη ἀναφορὰ γιὰ τὸ δίχτυ και τὰ πλευρικά 7 και 6. Ἄφηστε ν' ἀναλάβει τὸ σχέδιο τρομοκράτησης τὸ Ἀνατολικὸ Ἀπόσπασμα. Μ' ἀκούς νούμερο ἔξι; Ἀπὸ αὔριο θὰ ἔχουμε ἄμεση ἐπικοινωνία μὲ τὴ βάση... Φρόντισε νὰ μοῦ ὄρεις ἀμέσως τίς πληροφορίες πὺ σοῦ ζήτησα. Πλευρικά 7 και 6... Δὲν εἶναι ἀναγκαῖο...» Ἐνας δρυμαγδὸς ἀστρικῶν θορύβων χύμηξε και κατακάλυψε τὴ φωνή. Ὅταν ξανακούστηκε ἦταν ἀκόμα πιὸ ἀδύνατη και δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰ ξεχωρίσει παρὰ κομμάτια φράσεων. Αὐτὸ συνεχίστηκε γιὰ δέκα περίπου λεπτά, ὡς τὴ στιγμή πὺ μπήκε στὴ μέση μὰ πιὸ δυνατὴ και κοντινότερη φωνή πὺ μιλοῦσε γρήγορα και στὴ γλώσσα πὺ εἶχαν ἐκφωνηθεὶ λίγο πρὶν τὰ διάφορα νούμερα. Ὁ Ράκανον ἀπόμεινε ν' ἀκούει προσεκτικά, ἀκίνητος, μὲ τὸ χέρι του ἀκουμπισμένο πάνω στὸν «Ὅδηγό» πὺ εἶχε σηκωθεί νὰ πάρει, ἐνῶ ὁ Φιάν ἔμεινε πάντα ἀσάλευτος στὴ γωνιά του. Ἀκούστηκε ἡ ἐκφώνηση δυὸ ζευγαριῶν ἀριθμῶν, πὺ ἐπαναλήφθηκε σχεδὸν ἀμέσως. Τὴ δευτέρη φορά ὁ Ράκανον κατάφερε νὰ συλλάβει τὴ Γαλαξιακὴ λέξη πὺ σήμαινε «μοῖρα». Βιάστηκε ν' ἀνοίξει τὸ σημειωματάριό του και νὰ καταγράψει τὰ νούμερα. Στὴ συνέχεια, χωρὶς νὰ πάψει ν' ἀκούει, ἀνοίξε τὸν «Ὅδηγό» του στὸ χάρτη τοῦ Φόμαλωτ II.

Οἱ ἀριθμοὶ πὺ εἶχε καταγράψει ἔδειχναν 28° 28 και 121° 40. Μήπως λοιπὸν ἐπρόκειτο γιὰ συντεταγμένες μῆκους και πλάτους;

Ἐσχιψε καὶ μελέτησε τὸ χάρτη ἀκουμπώντας κάπου κάπου τὴ μύτη τοῦ μολυβιοῦ του σὲ μεριές ὅπου δὲν ὑπῆρχε παρὰ μόνο θάλασσα. Ἐλικὰ δοκιμάζοντας τὴ συντεταγμένη 121 Δυτικὰ καὶ 28 Βόρεια ἔπεσε πάνω σὲ μιὰ σειρά βουνῶν, στὴ μέση περίπου τῆς Νοτιοδυτικῆς Ἡπείρου. Ξανακάθησε μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὸ χάρτη. Στὸ μεταξὺ ἡ φωνὴ στὸν ἀσύρματο εἶχε σωπάσει.

— Ἀστραφέντη;

— Ἐπάρῳ πῶς μᾶς φανέρωσαν ποῦ βρίσκονται. Δὲν εἶναι βέβαια παρὰ μιὰ ὑπόθεση. Καὶ θὰ πρέπει νὰχοῦν ἐγκαταστημένο πομπὸ ἀμεσης ἐπικοινωνίας.

Κοίταξε ἀφηρημένα τὸν Κίλο καὶ ξανάσκυψε πάνω στὸ χάρτη.

— Ἄν βρίσκονται αὐτοῦ ποῦ ὑποθέτω κι ἂν μπορέσω νὰ φτάσω ὡς αὐτοὺς καὶ νὰ τοὺς ἀνατρέψω τὰ σχέδια... ἂν καταφέρω καὶ μεταχειριστῶ τὸν πομπὸ τους ἔστω καὶ γιὰ μιὰ μόνο φορά, ἴσα ἴσα γιὰ νὰ εἰδοποιήσω τὴν Ἐνωσὴ... ἂν βρῶ τρόπο...

Ἡ χαρτογράφηση τῆς Νοτιοδυτικῆς Ἡπείρου εἶχε γίνεи μονάχα ἀπὸ τὸν ἄερα κι ἔτσι τὰ μόνον πράγματα ποῦ ὄρισκονταν σημειωμένα στὸ χάρτη ἦταν τὰ βουνὰ καὶ τὰ ποτάμια τῆς. Στὴν οὐσία λοιπὸν ἐξακολουθοῦσε νὰ παραμένει ἓνας χῶρος ὀλότελα ἄγνωστος καὶ ἀνεξερεύνητος. Καὶ μέσα σ' αὐτὸν ἓνας πιθανὸς στόχος, τὸ ἴδιο ἄγνωστος ὅσο καὶ τὸ περιβάλλον ὅπου βρίσκονταν.

— Κι ὥστόσο δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ μείνω ἐδῶ πέρα καὶ νὰ μὴ προσπαθῶ νὰ κάνω κάτι, εἶπε ὁ Ράκανον σηκώνοντας τὰ μάτια του ἀπ' τὸ χάρτη καὶ καρφώνοντάς τα στὸν μικρόσωμο Φιάν ποῦ ἐξακολουθοῦσε νὰ μένει ἀκίνητος κοιτάζοντάς τον μὲ τὸ ἴδιο πάντα καθάριο καὶ ἀνυποφίαστο βλέμμα.

Στάθηκε ὀρθιος κι ἄρχισε νὰ πηγαινοέρχεται μὲς στὴν κάμαρη. Ἀπὸ τὸν ἀσύρματο δὲν ἀνάβλυζαν πιά παρὰ σφυρίγματα καὶ παράσιτα.

Δὲν εἶχε παρὰ ἓνα μόνο πλεονέκτημα μὲ τὸ μέρος του. Οἱ ἐχθροὶ δὲν τὸν περίμεναν, δὲν ὑποπεύονταν κἂν τὴν ὑπαρξή του, εἶχαν τὴν ἐντύπωση πῶς ὁ πλανήτης ὄρισκόταν πιά ὀλοκληρωτικὰ στὰ χέρια τους.

Ὅμως τὸ πλεονέκτημα αὐτὸ ἦταν ἄραγε ἀρκετὸ ἀπὸ μόνο του;

— Θάθελα νὰ χρησιμοποιοῦσα ἐναντίον τους τὰ ἴδια τους τὰ

ὄπλα, εἶπε. Θαρρῶ πῶς θά πρέπει νά ψάξω νά τοὺς βρῶ. Στὰ Νότια... Οἱ ξένοι αὐτοὶ σκότωσαν τοὺς συντρόφους μου, ὅπως ἀκριβῶς σκότωσαν καὶ τοὺς δικούς σου, Κίλο. Ἐπὶ καὶ γὼ εἶμαστε πιά μόνοι, ἀναγκασμένοι νά μιᾶμε μιὰ γλώσσα ποὺ δὲν εἶναι ἡ δικιά μας. Θά μοῦκανε χαρὰ νά σ' ἔχω μαζί μου.

Ἦταν μιὰ πρόταση ποὺ σχεδὸν δὲν ἤξερε γιατί τὴν εἶχε κάνει. Τὸ πρόσωπο τοῦ Φιάν φωτίστηκε ἀπὸ τὴν ὑποψία ἑνὸς χαμόγελου. Ἔψωσε τὰ χέρια του πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του. Τὸ πορφυρὸ φῶς τοῦ ἡλιοβασιλέματος συντριβόταν πάνω στοὺς πέτρινους τοίχους τῆς κάμαρας σχηματίζοντας κώνους καὶ σχήματα ποὺ ἄλλαζαν ἀκατάπαυτα διαστάσεις καὶ μορφή.

— Ἐχει εἰπωθεῖ πῶς ὁ Περιπλανητὴς θά διαλέξει αὐτὸς ὁ ἴδιος τοὺς συντρόφους του. Τουλάχιστον γιὰ λίγο.

— Ὁ Περιπλανητὴς; ρώτησε ὁ Ράκανον.

Ἄλλὰ τὰ φορὰ τούτη ὁ Φιάν ἔεν τοῦ ἀποκρίθηκε.

III

Ἡ κυρά τοῦ κάστρου διέσχιζε ἄργά τὸ μεγάλο προθάλαμο σαρώνοντας μὲ τίς φοβστες τῆς τὸ πέτρινο πάτωμά του. Μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου τὸ θαυμελάχροινο δέριμα τῆς εἶχε σκουρήνει ἀκόμα πιδ πολὺ, ἀγγίζοντας πιά τὸ μαῦρο, ἐνῶ τὰ ξανθά τῆς μαλλιὰ εἶχαν λευκανθεῖ δλότελα. Παρ' ὄλ' αὐτὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ διατηρεῖ τὴν ὁμορφιά τῆς γενιᾶς τῆς. Ὁ Ράκανον τὴ χαιρέτησε μὲ μιὰ θαθιὰ υπόκλιση καὶ λόγια ἀνάλογα μὲ αὐτὰ ποὺ συνήθιζαν νὰ χρησιμοποιοῦν οἱ ἄνθρωποι τῆς ράτσας τῆς σὲ παρόμοιες περιπτώσεις.

— Χαίρε ἀρχόντισσα τοῦ Χάλλαν, κόρη τοῦ Ντούραλ, ὦ-
ραία Χάλλντρε.

— Χαίρε Ράκανον, φιλοξενούμενέ μου, τοῦ ἀποκρίθηκε καὶ ψηλότερῆ του καθὼς ἦταν, ὅπως ἄλλωστε καὶ ὄλες οἱ γυναῖκες τῶν Ἀγγκιάρ, ἄφησε τὸ ἤρεμο βλέμμα τῆς νὰ κυλήσει πάνω του.

— Γιατί πᾶς Νότια; Συνέχισε, ἐξακολουθώντας τὸ δρόμο τῆς.

Ὁ Ράκανον τὴν ἀκολούθησε βαδίζοντας στὸ πλευρό τῆς. Δὲν ἦταν παρὰ οἱ δυὸ τους, κυκλωμένοι ἀπὸ τὸ σκοτεινὸ ἀγέρα, τοὺς πέτρινους τοίχους, τίς σκοτεινόχρωμες κουρτίνες καὶ τὸ μεταλλικὸ φῶς τῆς πρώιμης αὐγῆς ποὺ χυνόταν ἀπ' τὰ ψηλά παράθυρα καὶ σερόνταν πάνω στὰ δοκάρια τῆς στέγης λεκιάζοντάς τα.

— Πᾶω νὰ βρῶ τοὺς ἐχθρούς, ἀρχόντισσά μου.

— Καὶ τί θὰ κάνεις διαν τοὺς βρεῖς;

— Ἐλπίζω νὰ καταφέρω νὰ τρυπώσω μὲς στὸ κάστρο τους... καὶ νὰ μπορέσω νὰ χρησιμοποῦναι τὰ δικά τους μέσα ἐπικοινωνίας γιὰ νὰ εἰδοποιήσω τὴν Ἐνωσὴ πὺς βρίσκονται σὲ τοῦτο δῶ τὸν πλανήτη. Ὅπως ἔχω καταλάβει τὸν ἔχουν διαλέξει γιὰ κρυπτήγετό τους κι εἶναι δύσκολο νὰ τοὺς ἀνακαλύψει κανεὶς ἀφοῦ οἱ πλανῆτες εἶναι ὅσοι καὶ οἱ κόκκοι τῆς ἄμμου σ' ἀκροθαλάσσι. Πρέπει ὅμως ν' ἀποκαλυφθοῦν γιὰτὶ ἔχουν κάνει κίβλας μεγάλο κάκὸ καὶ θὰ κάνουν ἀκόμα μεγαλύτερο ἂν τοὺς ἀφήσουμε.

Ἡ Χάλλντρε κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι.

— Εἶναι ἀλήθεια πὺς λογαριάζεις νὰ πᾶς μὲ λίγους μόνο μαζί σου;

— Ναι ἀρχόντισσα. Βρίσκονται πολὺ μακριὰ ἀπ' ἐδῶ καὶ θὰ χρειαστεῖ νὰ διασχίσουμε θάλασσα γιὰ νὰ τοὺς φτάσουμε. Κι εἶναι τόσο δυνατοὶ πού γιὰ νὰ τοὺς νικήσουμε εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ βασιστοῦμε στὴν πονηριά κι ὄχι στὴ δύναμη.

— Θὰ χρειαστεῖ κάτι παραπάνω ἀπὸ πονηριά, Ἀστραφέντη, ἀποκρίθηκε ἡ γερασμένη γυναίκα. Γι' αὐτὸ θὰ σοῦ δώσω τέσσερις ἀπὸ τοὺς πιστούς μου ἀκόλουθους, ἂν βέβαια νομίζεις πὺς θὰ σοῦ φτάσουν μόνο τόσο λίγοι, δυὸ φτερωτὰ ὑποζύγια, ἕξ ἄρματωμένα ἄτια κι ἕνα δυὸ κομμάτια ἀσήμη γιὰ τὴν περὶπτωση πού οἱ θάρβαροι τῶν τόπων πού θὰ διασχίσεις σοῦ ζητήσουν πληρωμὴ γιὰ νὰ σοῦ δώσουν τόπο νὰ κοιμηθεῖς. Κι ἀκόμα θὰ σοῦ δώσω τὸ γιό μου, τὸν Μόγκιεν.

— Ὁ Μόγκιεν; Θάρθει λοιπὸν μαζί μου; Μὰ αὐτὸ εἶναι τὸ πιὸ πολῦτιμο ἀπ' ὅλα τὰ πολῦτιμα δῶρα σου ἀρχόντισσά μου!

Γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ βλέμμα τῆς γυναίκας ἀναπαύτηκε πάνω του γαλήνιο, καθαρὸ κι δλόπικρο.

— Χαίρομαι πού αὐτὸ σ' εὐχαριστεῖ Ἀστραφέντη.

Ξανάρχισε νὰ περπατᾶ μὲ τὸν Ράκανον πάντα στὸ πλευρό της.

— Ὁ Μόγκιεν σ' ἀγαπᾶ ἀλλὰ ἀγαπᾶ καὶ τὴν περιπέτεια. Γιὰ τοῦτο καὶ θέλει νάρθει μαζί σου. Καὶ νὰ πού καὶ σὺ, ἕνας τόσο μεγάλος ἄρχοντας, χαίρεσαι πῶς θὰ τὸν ἔχεις κοντά σου σὲ μιὰ τόσο ἐπικίνδυνη ἀποστολή. Ἄρα ἔκανε καλὰ πὺς διὰλῆξε νὰ σ' ἀκολουθήσει. Ὅμως θὰ σοῦ πῶ κάτι καὶ σημείωσέ το. Δὲν νομίζω πὺς θὰ ξαναγυρίσει.

— Μὰ εἶναι ὁ κληρονόμος τοῦ Χάλλαν ἀρχόντισσά μου!

Προχώρησε σιωπηλῆ ὡς τὴν ὄχρη τοῦ δωματίου ὅπου κρε-

μόταν μιά φαρδιά κουρτίνα στολισιένη με παραστάσεις φτερω-
των γιγάντων και στρέφοντας απότομα τὸν ἀντιμετώπισε θαρ-
ρετά.

— Τὸ Χάλλαν δὲν θὰ χαθεῖ. Θὰ βρεθοῦν κληρονόμοι νὰ τ' ἀναλάβουν.

Ἡ φωνή της ὑψώθηκε ξερή και παγερή.

— Γιὰ μιά ἀκόμα φορά ἤρθατε σεις οἱ Ἀστραφέντες κου-
βαλώνοντας μαζί σας καινούργια εἶδη πολέμου και καταστροφῆς.
Πόσο νομίζεις ὅτι μπορεῖ ν' ἀντέξει τὸ Χάλλαν; Ὁ πλανήτης
κατάντησε πιά ἕνας κόκκος ἄμμου στις ὄχθες τῆς νύχτας. Ὁ-
λα ἔχουν ἀλλάξει. Μὰ γιὰ ἕνα πράγμα εἶμαι βέβαιη. Ἡ σκο-
τεινιά θὰ σκεπάσει τὴ γενιά μου. Ἡ μητέρα μου, πού δπως λές
τὴ γνώρισες, χάθηκε μὲς στὴν τρέλλα της στὰ δάση. Ὁ πατέ-
ρας μου σκοτώθηκε σὲ μάχη και τὸν ἄντρα μου τὸν δολοφόνη-
σαν προδοτικά. Ἐγὼ πάλι, δταν ἔφερα στὸν κόσμον τὸ γιό μου
ἐνοίωσα τὴν πίκρα νὰ σκιάζει τὴ χαρά μου γιὰτὶ προμάντεψα
μυομιμῆς πὺς ἡ ζωὴ του θάταν σύντομη. Τὸν ἴδιο ἔμωσ αὐτὸ
δὲν τὸν νοιάζει. Στὸ κάτω κάτω εἶναι ἕνας Ἀγγικιὰρ ζωσιμένος
διπλὰ σπαθιά. Μὰ τὸ δικό μου σκοτεινὸ ριζικὸ εἶναι νὰ κυβερ-
νήσω ἕνα ἄδειο κάστρο και νὰ συνεχίσω νὰ ζῶ τελευταία ἀπ'
ὅλους τους...

Ξανασῶπασε γιὰ μιά στιγμὴ.

— Μπορεῖ νὰ χρειαστεῖς πιότερους θησαυροὺς ἀπ' ὅσους
εἶμαι σὲ θέση νὰ σοῦ δώσω ἐγὼ, θησαυροὺς πού ἴσως σοῦ χρη-
σιμέψουν γιὰ νὰ ἐξαγοράσεις τὴ ζωὴ σου ἢ τὸ δρόμο τοῦ γυρι-
σμοῦ. Γιὰ τοῦτο και σοῦ δίνω αὐτὸ ἐδῶ. Θὰ μποροῦσα νὰ τὸ
δώσω στὸν Μόγγιεν μὰ προτιμῶ νὰ τὸ πάρεις ἐσὺ Ράκανον. Γιὰ
σένα δὲν τὸ θαλαίνει κανένας ἰσκιος. Ἄλλωστε ἦταν κιόλας
δικό σας τότε σὲ κείνη τὴν πολιτεία πού βρισκεται πέρ' ἀπ' τὴ
νύχτα. Γιὰ μᾶς στάθηκε θάρος και σκιά. Πάρτο πίσω Ἀστρα-
φέντη. Χρησιμοποίησέ το γιὰ λύτρα ἢ γιὰ δῶρο.

Ξεχρέμασε ἀπ' τὸ λαιμὸ της τὸ περιδέριο μὲ τὸ γαλάζιο
πετράδι πού εἶνε κοστίζει τὴ ζωὴ τῆς μητέρας της και τ' ἐπλω-
σε κατὰ τὸν Ράκανον. Τὸ πήρε ἀκούγοντας σχεδὸν μὲ τρίμο τὸ
κροτάλισμα τῆς χρυσῆς του ἀλυσίδας και ὑψώνοντας τὰ μάτια
του κοίταξε τὴ Χάλλντρε. Στεκόταν ἀκίνητη, ἰσκιερὴ μὲς στὴ
σκοτεινιά κι οἱ γαλάζιες κόρες τῶν ματιῶν της μόλις πού ξε-
χύριζαν νυχτωμένες και μεγαλωμένες μὲς στὸ σκοτάδι πού πλα-
νιόταν στὸ μεγάλο προθάλαμο.

— Καί τώρα πάρε τὸ γιό μου Ἄστραφέντη κι ἀκολούθα τὸ δρόμο ποῦχεις χαράξει. Ἄμποτε ἔλοι οἱ ἔχθροί σου νὰ πεθάνουν ἄκληροι.

Λίγα πλαταγίσματα τῶν φτερῶν τοῦ ζώου ποῦ ἴππευε ὁ Ράκανον ἔφτασαν γιὰ νὰ βρεθεῖ μέσα σὲ μιὰ στιγμή μακρὰ ἀπ' τὶς φωτιές τῶν δαυλῶν, τὸν καπνὸ, τὶς κυνηγημένες σκιές, τὶς φωνές τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ζώων κι ὅλη ἐκεῖνη τὴ χλαλὸς ποῦ ζωντάνευε τὴν αὐλὴ τοῦ κάστρου. Σὲ λίγο τὸ Χάλλαν δὲν ἦταν παρὰ μιὰ φωτεινὴ κουκίδα ποῦ μόλις καὶ διακρινόταν μὲς στὸ σκοτεινὸ κυμάτισμα τῶν λόφων κι ὁ μόνος θόρυβος ἦταν τὸ πλατάγισμα τῶν φτερωτῶν ζώων ποῦ τοὺς κουβαλοῦσαν μακρὰ. Πίσω ἀπὸ τὴ ράχη του ἢ ἀνατολὴ μόλις εἶχε ἀρχίσει νὰ χαράζει χλωμὴ ἀκόμα κι ἀδέβαιη καὶ τὸ Μεγαλάστερο, ἀστράφτοντας ὡς λαμπρὸ κρύσταλλο ἦταν σὰ νὰ προμηνόσσε τὸν ἥλιο, μ' ὄλο ποῦ ἢ ἀνατολὴ του ἀργόσσε ἀκόμα. Σ' αὐτὸν τῶν πλανήτη ποῦ χρειαζόταν 30 ὥρες γιὰ νὰ κάνει μιὰ πλήρη στροφὴ, ἢ μέρα, ἢ νύχτα καὶ τὸ ἡλιοβασιλεμμά διαδέχονταν τὸ ἓνα τ' ἄλλο μὲ ἀργόσυρτο ρυθμὸ καὶ τὸ ἴδιο συνέβαινε καὶ μὲ τὶς ἐποχές. Βρίσκονταν ἤδη στὴν ἑαρινὴ ἡμερὰ κι αὐτὸ σημαίνει πὼς εἶχαν μπρὸς τοὺς τετρακόσιες ὀλόκληρες ἀνοιξιὰτικες καὶ καλοκαιρινὲς μέρες.

— Θὰ μᾶς κάνουν τραγοῦδι στὰ ψηλὰ κάστρα, εἶπε ὁ Κίο. καθισμένος πισωκάπουλα στὸ φτερωτὸ ζῶο ποῦ ἴππευε ὁ Ράκανον. Καὶ τὰ τραγοῦδια αὐτὰ θὰ ἱστοροῦν γιὰ τὸ πὼς ὁ Περιπλανητὴς καὶ οἱ σύντροφοί του, κάποια σκοτεινὴ βραδυά, λίγο πρὶν τὸν ἔρχομό τῆς ἀνοιξῆς κάλπασαν Νότια.

Μισογέλασε.

Κάτωθὲ τοὺς ξεδιπλώνονταν οἱ λόφοι καὶ οἱ πλούσιες πεδιάδες τῶν Ἀνγκιὰρ συνθέτοντας ἓνα παράξενο τοπίο, ζωγραφισμένο θαρρεῖς πάνω σὲ γκριζο μετὰξι ποῦ πλουμίστηκε ξαφνικὰ μὲ χρώματα καὶ σκιές, καθὼς πίσω τοὺς ἀνέτειλε ὁ πολυδύναμος καὶ καταλυτικὸς ἥλιος. Τὸ μεσημέρι ἀναπαύτηκαν γιὰ δυὸ περίπου ὥρες πλάι στὸ ποτάμι ποῦ κυλοῦσε μὲ κατεύθυνση νοτιοδυτικὰ καὶ ποῦ τὴν κοίτη του ἀκολουθοῦσαν στὸ δρόμο τοὺς κατὰ τὴ θάλασσα. Τὸ ἡλιοβασιλεμμά προσεδάφιστηκαν σ' ἓνα μικρὸ κάστρο ποῦ ὅπως ὄλα τὰ κάστρα τῶν Ἀνγκιὰρ ἦταν κτισμένο στὴν κορυφὴ ἑνὸς λόφου σὲ κάποια καμπὴ τοῦ ἴδιου πάντα ποταμοῦ. Στὴν ὑποδοχὴ τοὺς πρωτοστάτησε αὐτοπροσώπως ὁ

ἀφέντης του μαζί μ' ὄλο τὸ προσωπικό του καὶ ἦταν φανερὴ ἡ περιέργεια ποὺ τὸν κυρίεψε ὅταν εἶδε πῶς ὁ ἄρχοντας τοῦ Χάλλαν ταξίδευε συντροφεμένος ἀπὸ ἕναν Φιάν, τέσσερις ἀκολουθούς καὶ κάποιον ποὺ μιλοῦσε περίεργα, ἦταν ντυμένος σὰν ἄρχοντας χωρὶς ὅμως νὰ φορᾷ σπαθὶ καὶ εἶχε πρόσωπο λευκὸ σὰν τὰ πρόσωπα τῶν παρακατιανῶν. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς ἀνάμεσα στὲς δύο ράτσες, τοὺς Ἀνγκιάρ καὶ τοὺς Ὀλγκορ σημειώνονταν περισσότερες ἐπιγαμίες ἀπ' ὅσες ἦταν διατεθειμένοι νὰ παραδενοῦν οἱ ἴδιοι οἱ Ἀνγκιάρ καὶ γιὰ τοῦτο μπορούσε κανεὶς νὰ βρεῖ ἀνοιχτόγρωμους πολεμιστὲς καὶ ξανθομάλλους δούλους. Ὅμως ὁ «Περιπλανητὴς» ἀποτελοῦσε μιὰ ὀλότελα γτυπητὴ παραφωνία. Ὁ Ράκανον, μὴ θέλοντας νὰ μαθευτεῖ καὶ παραπέρα ἡ παρουσία του, προτίμησε νὰ μείνει σιωπηλὸς καὶ ὁ οἰκοδεσπότης του δὲν τόλμησε νὰ ζητήσει ἀπὸ τὸν νεαρὸ κληρονόμο τοῦ Χάλλαν περισσότερες πληροφορίες. Ἔτσι δὲν ἔμαθε καὶ ποιὸς ἦταν ὁ παράξενος περαστικός ποὺ φιλοξένησε, παρὰ χρόνια ἀργότερα, ἀπ' τὰ τραγούδια τῶν τροβαδούρων.

Ὁλόκληρη τὴν ἐπόμενη μέρα οἱ ταξιδιώτες συνέχισαν τὸ πέταγμα τους πάνω ἀπὸ κείνη τὴν ἄμορφη γῆ. Πέρασαν τὴ νύχτα τους σ' ἕνα χωριουδάκι τῶν Ὀλγκορ κοντὰ στὸ ποτάμι καὶ τὴν τρίτη μέρα βρέθηκαν πάνω ἀπὸ μιὰ καινούργια περιοχή ποὺ δὲν τὴν ἤξερε οὔτε ὁ ἴδιος ὁ Μόγκιεν. Ὁ ποταμὸς ἔστριβε τώρα πρὸς τὰ νότια κάνοντας ἕνα σωρὸ τσαλίμια καὶ δημιουργώντας μιὰ σειρά λιμνοῦλες, οἱ λόφοι λίγο λίγο ἔσθησαν δίνοντας τὴ θέση τους σὲ μακρόστενες κοιλάδες καὶ πέρα μακριὰ φάνηκε ἕνα ὠχρὸ στρατωτάλιμα ποὺ ἀντανάκλουσε τὸν ἴδιο τὸν οὐρανὸ. Κοντὰ στὸ σῆμαίμι τῆς μέρας προσεδαφίστηκαν σ' ἕνα φρούριο κτισμένο στὴν κορυφὴ ἐνὸς ἀσπριδεροῦ λοφίσκου. Πέρ' ἀπ' αὐτὸν δὲν ὑπῆρχε παρὰ μιὰ σειρά μικρὲς λίμνες, μιὰ ἀπλωσιὰ γροῦζας ἄξιμου καὶ τελικὰ ἡ ἴδια ἡ θάλασσα.

Ὁ Ράκανον ξεπέξεψε κουρασμένος καὶ ζαλισμένος ἀπὸ τὴν πολὺωρη πτήση καὶ τὸ ἀκατάπαυτο φύσημα τοῦ ἀέρα καὶ ἔλεποντας τὸ κάστρο ἐκείνο στοχάστηκε πῶς ἦταν τὸ θλιβερότερο ἀπ' ὅσα εἶχε δεῖ ὡς τότε. Τὴν εἰκόνα τῆς κακομοιρίας τὴ συμπλήρωνε μιὰ ἀρμαθιά τρωγλές πρὸς στέκονταν στριμωγμένες σὰν βρεγμένα κοτόπουλα στὸν ἴσχιό τῶν ξεφτισμένων τειχῶν του.

— Θαρρεῖς καὶ ζοῦν παρὲα μὲ τοὺς Πηλανθρώπους, εἶπε ὁ Μόγκιεν. Πάντως ἂν δὲν μᾶς ἔχει παραστρατήσει ὁ ἄνεμος,

τὸ μέρος τοῦτο θὰ πρέπει νὰ εἶναι τὸ Τόλεν. Ἐ, ἄρχοντες τοῦ Τόλεν. Σὰς ἔρχονται ξένοι.

Ἄπὸ τὸ κάστρο δὲν ἤρθε ἡ παραμικρὴ ἀπόκριση.

— Ἡ Πύλη τῶν Τόλεν χάσκει στὸν ἀνεμο, εἶπε ὁ Κίο.

Πραγματικὰ ἡ ξύλινη χαλκοδεμένη πύλη τοῦ κάστρου κρεμόταν ξεχαρβαλωμένη ἀπὸ τοὺς ρεζέδες τῆς καὶ πηγαινοερχόταν ἔρμαιο τοῦ παγεροῦ θαλασσινοῦ ἀγέρα ποῦ σάρωνε τὸ χωριό.

Ὁ Μόγκιεν τὴν ὀρθάνοιξε σπρώχνοντάς την μὲ τὴ μύτη τοῦ σπαθιοῦ του. Τοὺς ὑποδέχτηκε πηχτὸ σκοτάδι, πλαταγίσματα φτερῶν καὶ μιὰ ἀφόρητη δυσωδία.

— Φαίνεται πὼς οἱ ἄρχοντες τοῦ Τόλεν δὲν περίμεναν νὰ τοὺς ἔρθουν ξένοι, εἶπε ὁ Μόγκιεν. Ἐ, Γιάχαν, γιὰ συνεννοήσου μαζί τους, καὶ πὲς τους νὰ μᾶς βροῦν κάποιο τόπο νὰ κοιμηθοῦμε. Ὁ νεαρὸς ἀκόλουθος στράφηκε πρὸς τὴ σύναξη τῶν κατοίκων τοῦ χωριοῦ ποῦ εἶχαν συναχθεῖ στὴν πέρα ἄκρη τῆς αὐλῆς τοῦ κάστρου καὶ τοὺς κοίταζαν σιωπηλοί. Κάτι τοὺς εἶπε καὶ τελικὰ ἔνας ἀπ' αὐτοὺς θρῆκε τὸ θάρρος, προχώρησε ἕνα βῆμα μπρὸς καὶ κάνοντας ἀδιάκοπες ὑποκλίσεις ἄρχισε νὰ μιᾶ στὸν Γιάχαν. Μ' ὄλο ποῦ ὁ Ράκανον καταλάβαινε ἐλάχιστα τὴ διάλεκτο τῶν Ὀλγκορ, ἀντιλήφθηκε πὼς ὁ γέροντας ἐξηγοῦσε πὼς τὸ χωριὸ τους δὲν εἶχε κατ' ἄλληλο μέρος γιὰ νὰ φιλοξενησεὶ ἀνάλογα τοὺς Πεντανάρ, ἔποιοι κι ἂν ἦταν. Στὴν κουβέντα δὲν ἄργησε ν' ἀνακατευτεῖ μὲ σφοδρότητα καὶ ὁ μεγαλόσωμος ἀκόλουθος Ράχο, ἀλλὰ ὁ γέροντας συνέχισε νὰ ὑποκλίνεται καὶ ν' ἀπαντᾷ τραυλίζοντας χωρὶς ὄμωσ καὶ ν' ἀλλάζει ὄψος ὥσπου μπῆκε στὴ μέση ὁ ἴδιος ὁ Μόγκιεν. Ἐπειδὴ σύμφωνα μὲ τὸν κώδικα τῶν Ἀγκιάρ τοῦ ἦταν ἀπαγορευμένο ν' ἀπευθύνει κατ' εὐθείαν τὸ λόγο στοὺς δουλοπάροικους κάποιου ἄλλου ἄρχοντα, γύμνωσε τὸ σπαθί του καὶ κρατώντας τὸ ψηλὰ στράφηκε καὶ χύθηκε στὰ σκοτεινὰ δρομάκια τοῦ χωριοῦ. Οἱ σύντροφοί του τὸν ἀκολούθησαν σέρνοντας ξοπίσω τους τὰ ζῶα ποῦ οἱ φτεροῦγες τους σάρωσαν τίς χαμηλὲς στέγες τῶν φτωχοκάλυθων ποῦ βρίσκονταν κι ἀπ' τίς δυὸ μεριές τῶν δρομίσκων.

— Κίο, τί θὰ πεῖ Πεντανάρ;

Ὁ μικρὸς ὄμωσ ἀνθρωπάκος περιορίστηκε νὰ χαμογελάσει.

— Γιάχαν, τί σημαίνει ἡ λέξη Πεντανάρ;

Ὁ νεαρὸς, καλοκαμωμένος καὶ πρόσχαρος ἀκόλουθος φάνηκε νὰ διστάζει.

— Πένταν, ἄρχοντά μου, λέγεται κείνος πού πορεύεται ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους.

Ὁ Ράκανον κούνησε τὸ κεφάλι του. Ἀπὸ τὸν καιρὸ ἀκόμα πού ἦταν ἕνας σκέτος μελετητῆς καὶ ὄχι σύμμαχος ἐκείνου τοῦ εἶδους τῶν ἀνθρώπων πού τὸν περιτριγύριζαν τούτη τῆ στιγμή, εἶχε ἐνδιαφερθεῖ γιὰ τὴ θρησκεία τους κι ἔφαχνε νὰ βρεῖ σὲ τί πίστευαν. Τὸ συμπέρασμα πού εἶχε καταλήξει ἦταν ὅτι δὲν πίστευαν σὲ τίποτα. Μ' ὅλα ταῦτα φαίνονταν νάναί ἀρκετὰ εὐπιστοὶ ἀλλὰ καὶ δεισιδαίμονες γιὰτὶ ἔπαιρναν στὰ σοβαρὰ τίς κατάρεις καὶ τίς μαγγανείες καὶ ἡ σχέση τους μὲ τὴ γύρω φύση ἦταν ἔντονα ἀνιμιστικῆ. Πάντως δὲν εἶχαν θεοὺς. Κι ὡστόσο κείνη ἡ λέξη πού εἶχε προφερθεῖ μόλις πρὶν ἀπὸ λίγο κουβαλοῦσε μέσα τῆς κάποια μεταφυσικὴ ἔννοια, ἡ τουλάχιστον ἔτσι τοῦ φάνηκε μᾶς καὶ δὲν ἤξερε ἀκόμα πῶς ἀναφέρονταν σ' αὐτὸν τὸν ἴδιο.

Χρειάστηκαν τρεῖς ἀπὸ κείνες τίς ἀξιοθρήνητες καλύδες γιὰ νὰ στεγαστοῦν καὶ οἱ ἑπτὰ τους. Ὅσο γιὰ τὰ ζῶα, οἱ καλύδες ἦταν πολὺ μικρὲς γιὰ νὰ τὰ χωρέσουν κι ἔτσι ἀναγκάστηκαν νὰ τὰ δέσουν ἔξω ἀπ' αὐτές κι αὐτὰ κυνηγημένα ἀπ' τὸ θαλασσινὸ ἀέρα πού τριχύμζε τίς χαῖτες τους ἔσπευσαν νὰ στριμωχτοῦν τὸ ἕνα κοντὰ στὸ ἄλλο. Τὸ ἄτι τοῦ Ράκανον μάλιστα βάλθηκε νὰ γρατζουνίζει τὸν τοῖχο τῆς καλύδας πού ἔμενε αὐτὸς γρυλλίζοντας τόσο πένθιμα πού γιὰ νὰ τὸ ἡσυχάσει ἀναγκάστηκε νὰ πάει νὰ τοῦ ξύσει τ' αὐτιά του.

— Τὸ κακόμοιρο, εἶπε ὁ Μόγκιεν καθίζοντας πλάι στὸν Ράκανον, κοντὰ στὴ λακούβα μὲ τ' ἀναμμένα κάρβουνα πού θρῖσκήταν στὸ κέντρο τῆς καλύδας κι ἔπαιζε τὸ ρόλο θερμάστρας. Πού νὰ ξέρουν τί τὰ περιμένει. Φοβοῦνται, ξέρεις, τὸ νερό.

— Στὸ Χάλλαν μοῦ ἔλεγες πῶς δὲν πετοῦν ποτὲ πάνω ἀπὸ τὸ νερό καὶ ἀπ' ὅσο εἶδα οἱ χωριάτες δῶ πέρα δὲν ἔχουν τὸ παραμικρὸ πλεούμενο πού θὰ μᾶς βοηθοῦσε νὰ διασχίσουμε τὴ θάλασσα.

— Ἐχεις μαζί σου τὴν εἰκόνα τῆς χώρας πού πάμε; ρώτησε ὁ Μόγκιεν. Οἱ Ἀγγκιάρ δὲν ἤξεραν ἀπὸ χάρτες καὶ ὁ Μόγκιεν ἦταν γοητευμένος ἀπὸ τοὺς γεωγραφικοὺς χάρτες πού ὑπῆρχαν στὸν «Ὁδηγό.»

Ὁ Ράκανον ἀνέσυρε τὸ βιβλίο μὲς ἀπ' τὸ παλιὸ πέταινο δισάκι του πού χρόνια τώρα τῶσπερνε μαζί του στίς διάφορες περιπλανήσεις του ἀπὸ πλανήτη σὲ πλανήτη καὶ πού ἐκτός ἀπὸ

τὸν ὁδηγὸ φύλαγε κι ὅσα ἔλαχε νᾶχει πάνω του τὴ μέρα ποὺ καταστράφηκε τὸ διαστημόπλοιά του — δηλαδή τὰ σημειωματάριά του, μιὰ φορεσιά, ἓνα ὄπλο, τὸν ἀσύρματό του, ἓνα κουτί μὲ φάρμακα καὶ ἐπιδέσμοις, ἓνα γήινο σκάκι κι ἓναν στραπατσαρισμένο τόμο Χαϊνῆς ποίησης. Στὴν ἀρχή, μαζί μ' ἔλα τ' ἄλλα, θρυσκόταν καὶ τὸ περιδέραιο μὲ τὸ ζαφεῖρι, μὰ τὴν προηγούμενη μὲλις νύχτα γνοιασμένος ἀπὸ τὴ μεγάλη του ἀξία εἶχε ἀποφασίσει νὰ τὸ φυλάξει σὲ πιὸ σίγουρο μέρος. Ἔτσι τῷχε ράφει μέσα σ' ἓνα μικρὸ, μαλακὸ, πέτσινο σακουλάκι ποὺ στὴ συνέχεια τὸ εἶχε κρεμάσει ἀπὸ τὸ λαιμό του κάτω ἀπ' τὸν μανδύα του, ὅπως κρεμοῦν τὰ μενταγιὸν ; μὲ τρόπο ποὺ νὰ μὴν μπορεῖ νὰ τὸ χάσει παρὰ μονάχα ἂν ἔχανε καὶ τὸ ἴδιο του τὸ κεφάλι.

Ὁ Μόγκιεν ἔσυρε τὸ μακρὸ σκληρὸ του δείκτη πάνω στὰ περιγράμματα τῶν δύο Δυτικῶν Ἑπειρῶν ποὺ ἀπλώνονταν στὸ χάρτη ἀντικρυστὰ ἢ μιὰ στὴν ἄλλη. Ξεχώριζαν καθαρὰ ὁ μακρυνὸς νότος τῶν Ἀγγικιάρ μὲ τοὺς δυὸ βαθιοὺς κόλπους του καὶ τὴ χοντρή χερσονήσο ποὺ φύτρωνε ἀνάμεσά τους σημαδεύοντας τὸ νοτιᾶ καθὼς καὶ τὸ βορεινὸ ἀκρωτήρι τῆς Νοτιοδυτικῆς Ἑπείρου ποὺ ὑψωνόταν ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ τῆς θάλασσας καὶ ποὺ ὁ Μόγκιεν τ' ὀνόμαζε Φέρν.

— Βρισκόμαστε σ' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ σημεῖο, εἶπε ὁ Ράκανον, τοποθετώντας στὴν ἄκρη τῆς χερσονήσου ἓνα κόκκαλο ἀπ' τὸ ψάρι ποὺ εἶχαν φάει πρὶν ἀπὸ λίγο γιὰ δεῖπνο.

— Κι ἐδῶ θὰ πρέπει νὰ θρῖσκειται ἓνα ἀκόμα κάστρο ποὺ λέγεται Πλένοτ, ἂν βέβαια αὐτοὶ οἱ ψαροφάγοι φειρῆδες μᾶς εἶπαν τὴν ἀλήθεια. ἀποκρίθηκε ὁ Μόγκιεν δάξοντας ἓνα δεῦτερο ψαροκόκκαλο ἓναν πόντο πιὸ ἀνατολικά ἀπὸ τὸ πρῶτο.

— Πάντως, συνέχισε ὁλο θαυμασιμῶς, ἓνα κάστρο κοιταγμένο ἀπ' τὰ ψηλὰ μοιάζει ὅπως ἀκριβῶς εἶναι ζωγραφισμένο ἐδῶ πέρα. Γι' αὐτὸ μὲλις ξαναγυρίσουμε στὸ Χάλλαν λέω νὰ στείλω καιμὰ κατοσταριά ἄντρες μὲ φτερωτὰ ζῶα νὰ ἐπιθεωρήσουν ὅλη τὴ χώρα κι ἀπ' τίς εἰκόνες ποὺ θὰ κάνουν νὰ χαράξουμε πάνω σὲ πέτρα ἓνα μεγάλο πίνακα ποὺ νὰ περιλαβαίνει ὅλους τοὺς Ἀγγικιάρ. Ὅσο γιὰ τὸ Πλένοτ εἶμαι σίγουρος πῶς ἐκεῖ θὰ θρῶδμε ὅπωςδὴποτε καράβια — τὰ δικὰ τους καὶ τούτων ἐδῶ τῶν κακομοίρηδων γιατί ἀπ' ὅ,τι εἶπε ὁ γέρος στὸν Γιάχαν φαίνεται πῶς γίνηκε κάποιος πόλεμος ἀνάμεσα στοὺς ἀρχόντες του καὶ σ' αὐτοὺς ἐδῶ πέρα κι αὐτὸς εἶναι ἡ αἰτία ποὺ τὸ Τόλεν θρῖσκειται ἔργιμο παραδομένο πιὰ στὴ νύχτα καὶ τοὺς ἀγέρηδες.

— Σύμφωνοι, οί Πλένοτ δμως θά δεχτοῦν ἄραγε νά μᾶς δανείσουν τὰ καράδια τους;

— Οί Πλένοτ δέν πρόκειται νά μᾶς δανείσουν τὸ παρμι-κρό. Ὁ ἄρχοντάς τους δέν εἶναι παρά ἕνας Πλανόβιος.

Στὸν περίπλοκο κώδικα ποῦ καθόριζε τίς σχέσεις τῶν Ἀνγκιάρ, αὐτὸ σήμαινε πὼς ἐπρόκειτο γιὰ ἕναν ἄρχοντα ἐξοβελισμένο ἀπὸ τοὺς ὑπόλοιπους, ἀπόδλητο καὶ παράνομο ποῦ εἶχε πάψει νά δεσμεύεται ἀπὸ τοὺς κανόνες τῆς φιλοξενίας, τῆς ἀνταπόδοσης καὶ τῆς ἀποκατάστασης.

— Δέν διαθέτει παρά δυὸ μονάχα φτερωτὰ ἄτια, συμπλήρωσε ὁ Μόγκιεν ξεθηλυκῶνοντας τῆ ζώνη του, καὶ λένε πὼς τὸ κάστρο του εἶναι φτιαγμένο μὲ ξύλα.

Τὸ ἐπόμενο πρωὶ καθὼς διέσχιζαν τὸν ἀγέρα πετώντας πρὸς τὸ ξύλινο κάστρο, ἕνας ἀπὸ τοὺς φρουρούς του τοὺς εἶδε τὴν ἴδια ἀκριβῶς στιγμή ποῦ τὸν εἶσαν κι αὐτοὶ καὶ σχεδὸν ἀμέσως τὰ δυὸ ἄτια βρέθηκαν νά γυροφέρνουν πετώντας τὸν πύργο ἐνῶ τὰ παράθυρά του γιόμισαν ἀπὸ κοψιές ἀνθρώπων ὀπλισμένων μὲ τόξα. Ἦταν φανερὸ πὼς ἕνας ἀπόδλητος ἄρχοντας δέν περίμενε νᾶχει φίλους, καὶ τότε ὁ Ράκανον κατάλαβε, γιὰ πρώτη φορά, πὼς ὅλα τὰ κάστρα τῶν Ἀνγκιάρ ἦταν σκεπασμένα ἔτσι ποῦ τὸ ἐσωτερικὸ τους νά θυμίζει σκοτεινὸ σπήλαιο, μόνον καὶ μόνον γιὰ νά προστατεύονται ἀπὸ ἐναέριες ἐχθρικές ἐπιθέσεις. Ὡστόσο, παρ' ὅλο ποῦ τὸ Πλένοτ ἦταν μικρὸ καὶ ἀκόμα πιδ ἄθλιο ἀπ' τὸ Τόλεν, χωρὶς κἄν χωρὶς παρακατιανῶν, γαντζωμένο σὲ μιὰ μαύρη κορφή πάνω ἀπ' τὴ θάλασσα, ὁ Ράκανον ἐνοιωσε νά τὸν κυριεύει ἡ ἀμφιβολία γιὰ τὸ ἂν θά μπορούσαν νά τὸ ὑποτάξουν οἱ ἔξῃ τους, πράγμα ποῦ φαινόταν νά πιστεύει ὁ Μόγκιεν. Πάντως, ἐλαστημώντας καὶ τὴν κακοτυχία του καὶ τὸν ἑαυτό του, ἔλεγε τὰ σελλοχάμουρά του καὶ ἔσφιξε στὸ χέρι του τὴ μακρὰ λόγχη ποῦ εἶχε φροντίσει νά τοῦ προμηθεύσει ὁ Μόγκιεν, χωρὶς νά πάψει νά σκέφτεται πὼς ἕνας ἐθνολόγος σαράντα τριῶν ἐτῶν σάν κι αὐτὸν ἦταν ὀπωσδήποτε τὸ λιγότερο κατάλληλο πρόσωπο γιὰ τέτοια πράγματα.

Ὁ Μόγκιεν χύθηκε μπροστὰ καθάλλα στὸ μαῦρο του φτερωτὸ ἄτι καὶ ὕψωσε τὴ λόγχη του μπήζοντας μιὰ φωνή. Τὸ ἄτι τοῦ Ράκανον χαμήλωσε τὸ κεφάλι του κι ὄρμησε κι αὐτὸ ἀκολουθώντας σὲ πλήρη καλπασμό. Τὰ μεγάλα μαυρόγκριζα φτερά του ἀνεβοκατέβαιναν ἀκατάπαυτα μὲ γρηγοράδα ἀνεμιστήρα, ἐ-

νώ δλόκληρο τό μακρύ, γερδ και λυφρύ σώμα του τρανταζόταν άκέριο άπ' τούς δυνατούς χτύπους τής καρδιάς του. Καθώς ό άγέρας σφύριζε δλόγουρά του, τοϋ φάνηκε πώς ό ξύλινος πύργος τοϋ Πλένοτ και οι δυο φύλακες μέ τούς γρύπες τους έρχονταν κατ' εύθείαν πάνω του. "Έγυρε πάνω στο λαιμό τοϋ ζώου του μέ τή λόγγη έτοιμη. Ένα παράξενο και ξεχασμένο αίσθημα εύφορίας τόν πλημμύρισε. Γέλασε και συνέχισε τήν πτήση του. 'Ο ξύλινος πύργος και οι δυο ίπτάμενοι φύλακές του έρχονταν δλο και κοντύτερα, όταν ξαφνικά ό Μόγκιεν μπήγοντας μιá άγρια, παράφωνα στριγγιλιά ξαπόλυσε τή λόγγη του. Τδ έπλο, γράφοντας μιá άσημένια άστραπή στον άγέρα, χτύπησε κατά-στηθα τόν αντίπαλο αναβάτη μέ τόση σφοδρότητα πού τόν τί-ναξε άπ' τή σέλλα και τόν έστειλε νά κατρακυλήσει, γράφον-τας μιá φαρδιά καμπύλη, πάνω στα έπάκτια θράχια πού άσπρο-γάλιαζαν τριακόσια μέτρα κάτωθέ τους. 'Ο Μόγκιεν ξεπερνών-τας τό άκυδέρνητο πιά και χωρίς αναβάτη ζωο, χύθηκε πάνω στον δεύτερο ίππέα κι άρχισε νά πολεμá μαζί του σώμα μέ σώ-μα, πασχίζοντας νά τόν χτυπήσει μέ τό σπαθί του, ξεφεύγον-τας άδιάκοπα τή λόγγη, πού ό άλλος άντι νά τοϋ τήν έκσφενδο-νίσει τή χρησιμοποιούσε για ν' άποκρούει τις έπιθέσεις του.

Οι τέσσερις άκόλουθοι κεδάλλα στα άσπρα και γκριζα τους ζώα σμάριασαν κατά κει σαν φοβερά περιστέρια, έτοιμα νά βοή-θήσουν τόν άφέντη τους, άποφεύγοντας όμως ν' αναμιχθούν για τήν ώρα στη μονομαχία του και περιορίζοντας τή δραστηριό-τητά τους στο νά πετούν δλόγουρα άπό τούς δυο μαχητές και φυ-σικά άρκετά ψηλά, έτσι πού νά μη τούς φτάνουν τά θέλη πού έκτόξευαν οι τοξότες τοϋ πύργου προσπαθώντας νά τρυπήσουν τις προσφυλαγμένες μέ δερμάτινα καλύμματα κοιλιές των ζώων τους. Όμως ξαφνικά, θγάζοντας ένα παράτονο, ανατριχιαστικό σύρλιαχτό, έρμησαν δλοι μαζί πάνω στους δυο μονομάχους. Για μιá στιγμή, τό μόνο πού μπορούσε νά δει κανείς ήταν ένας στρόβιλος άσπρων φτερών πού πλατάγιζαν και άτσάλινων λε-πίδων πού σπινθίριζαν στον άγέρα, ώσπου τελικά μέσα άπό κείνο τόν κυκεώνα φάνηκε νά ξεκολλá ένα κορμί πού στριφο-γυρίζοντας άπελπισμένα στον άγέρα, ήρθε νά χτυπήσει πάνω στην κορυφή τοϋ κάστρου, για νά έκσφενδονιστεί στη συνέχεια στα σκληρά θράχια πού καταδοκούσαν δλόγουρα άπ' αυτό.

'Ο Ράκανον δέν άργησε νά καταλάβει γιατί οι άκόλουθοι είχαν επέμβει έτσι ξαφνικά στη μονομαχία. 'Ο φρουρός τοϋ

κάστρου, παραβαίνοντας όλους τους κανόνες, αντί να χτυπήσει τον Μόγκιεν είχε χτυπήσει το φτερωτό του άλλογο που με τη μά του φτερούγα πορφυρωμένη από το αίμα της πληγής κατευθυνόταν αργοπετώντας πιά κατά τους αμμόλοφους. Στο μεταξύ δυο από τους ακόλουθους ξεπερνώντας το κινιόνταν κιόλας να αιχμαλωτίσουν τα δυο αδέσποτα ζώα των αντιπάλων τους που γυρόφερναν άκυβέρνητα προσπαθώντας να βρουν το δρόμο για το στάβλο τους. Ο Ράκανον κατευθύνθηκε προς αυτούς, τους προσέλασε και στρέφοντας δεξιά βρέθηκε πάνω από το κάστρο. Είδε τον Ράχο να πιάνει με θηλιά ένα από τα αδέσποτα άλλογα αλλά την ίδια στιγμή ένοιωσε κάτι να τρυπά το πόδι του. Το αναπήδημά του άγριεψε το ήδη άγριεμένο του ζώο. Έσφιξε τα χαλινάρια για να το συγκρατήσει, μα κείνο καμπούριασε και για πρώτη φορά από τότε που τόχε καθαλλικέψει άρχισε να χοροπηδά και να κυλιέται στον αέρα πάνω από το κάστρο. Πυκνά βέλη σαν ανάστροφη βροχή έπεφταν όλόγυρά του κι είδε να περνούν πλάι του ούρλιάζοντας και γελώντας, οι ακόλουθοι και ο Μόγκιεν καβάλλα τούτη τη φορά σ' ένα άγριομάτιχο κίτρινο ζώο. Το φτερωτό του άτι ρίχτηκε πίσω τους.

— Πιάστο 'Αστραφέντη, φώναξε ο Γιάχαν κι ο Ράκανον είδε ν'άρχεται προς το μέρος του κάτι που έμοιαζε με κομμάτι.

Όδηγημένος από ένα αίσθημα αυτοπροστασίας διάστριξε να τ' αδράξει, για να ανακαλύψει πώς έπρόκειτο για ένα δαυλό από ρεταίνι κι έσπευσε να σμίξει με τους υπόλοιπους που γυρόφερναν τώρα πάνω από το κάστρο και σε χαμηλό ύψος, πασχίζοντας να του δάλουν φωτιά.

— Έχεις ένα θέλας μπηγμένο στο πόδι σου, του φώναξε ο Μόγκιεν προσπερνώντας τον.

Ο Ράκανον ξέσπασε σε γέλια και χωρίς να του αποκριθεί σφεντόνισε το δαυλό του μέσα στο άνοιγμα ενός παράθυρου απ' όπου έσκυβε σημαδεύοντάς τους ένας τοξότης.

— Σπουδαίο σημάδι!.. Φώναξε ο Μόγκιεν και χύθηκε με κάθετη έφορμηση στη σκεπή του κάστρου. Γλώσσες φωτιάς ύψώθηκαν καθώς ξαναβρέθηκε στα ύψη.

Ο Γιάχαν κι ο Ράχο ξαναγύρισαν κουβαλώντας καινούργιους πυρσούς που τους είχαν ανάψει στους αμμόλοφους και δάλθηκαν να τους ρίχνουν όπου ξπαιρνε το μάτι τους καλάμα ή ξόλα. Ο πύργος όλόκληρος φλεγόταν πιά συντριβανίζοντας σπί-

θες και τὰ φτερωτά ἄλογα ἐξαγριωμένα ἀπὸ τὸ ἀδιάκοπο χαλίνωμα και τὲς σπῖθες ποὺ ἔκαιγαν τὲς γούνες τους, στριφογύριζαν σὰν τρελλὰ πάνω ἀπὸ τὲς στέγες τοῦ κάστρου σὺρλιάζοντας τρομαχτικά. Ἡ ἀνάστροφη ἄροχὴ τῶν θελῶν εἶχε πιὰ πάφει και σὲ λίγο εἶδαν νὰ χύνεται στὴν αὐλὴ τοῦ κάστρου ἕνας ἄνθρωπος ποὺ φοροῦσε στὸ κεφάλι του ἕνα περίεργο ξύλινο κράνος ἐνῶ στὰ χέρια του κρατοῦσε κάτι ποὺ ὁ Ράκανον στὴν ἀρχὴ θάρρεψε πὼς ἦταν καθρέφτης, μὰ ποὺ ἀμέσως μετὰ ἀνακάλυψε πὼς ἦταν μιὰ λεκάνη γιομάτη νερό. Κρατώντας σφιχτά τὰ χαλινάρια τοῦ κίτρινου ζώου του, ποὺ ἔξακολουθοῦσε νὰ παλεύει νὰ γυρίσει στὸ στάβλο του, ὁ Μλόγκιεν πέταξε πάνω ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο και φώναξε.

— Μίλκ γρήγορα! Οἱ ἄντρες μευ ἀνάβουν καινούργια δαυλιά.

— Ἀπὸ ποῦ ἔρχεστε ἄρχοντά μου;

— Ἄπ' τὸ Χάλλαν.

— Ὁ Πλανόδιος ἄρχοντας τοῦ Πλένοτ ζητᾶ ἀνακωχὴ γιὰ νὰ στήσει τὲς φωτιές, ἄρχοντα τοῦ Χάλλαν.

— Θὰ τὴν ἔχει ἂν μοῦ δώσει σ' ἀντάλλαγμα τὲς ζωές και τοὺς θησαυροὺς τῶν ἀνθρώπων τοῦ Τόλεν.

— Δεκτό... δεκτό, φώναξε ὁ ἄνθρωπος και κρατώντας πάντα τὴ λεκάνη μὲ τὸ νερὸ ἔτρεξε μὲς στὸ κάστρο.

Οἱ ἐπιτιθέμενοι ἀποτραβήχτηκαν στοὺς ἀμμόλοφους ἐνῶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ Πλένοτ ξεχύθηκαν ἀπὸ τὸ κάστρο και σχηματίζοντας μιὰ ἀνθρώπινη ἀλυσίδα ὡς τὴ θάλασσα πάσκιον νὰ στήσουν μὲ κουδᾶδες ποὺ περνῶσαν ἀπὸ χέρι σὲ χέρι τὴ φωτιά. Γιὰ τὸν πύργο ἦταν πολὺ ἀργὰ γιὰ τὴν ὀλοκληρωτικὰ πιὰ παραδομένους στὲς φλόγες. Κατάφεραν ὅμως νὰ διασώσουν τὰ ὑπόλοιπα τείχη και τὸ μεγάλο προθάλαμο τῆς εἰσόδου, παρ' ὅλο ποὺ ὄλοι μαζί δὲν ἦταν παραπάνω ἀπὸ δυὸ δωδεκάδες ἄντρες και γυναῖκες. Μόλις οἱ φλόγες ἔσβησαν, κάμποσοι ἀπ' αὐτοὺς διάβηκαν τὴν πύλη και προχώρησαν πρὸς τοὺς ἀμμόλοφους. Πρῶτος, ὀδηγώντας τοὺς ὑπόλοιπους, πήγαινε ἕνας ψηλόκορμος ἀδύνατος ἄντρας μὲ τὸ σκοῦρο δέρμα και τὰ ξανθὰ μαλλιά τῶν Ἀγγιάρ. Πλάι του δάδιζαν δυὸ στρατιῶτες φορώντας τὰ περίεργα ξύλινα κράνη τους ἐνῶ πίσω του προχωροῦσε μιὰ ντουζίνα κουρελλιασμένοι ἄντρες και γυναῖκες μὲ ὑποταγμένο προβατῖσιο βλέμμα. Ὁ ψηλόκορμος ἄντρας στάθηκε και ὕψωσε τὴν πήλινη λεκάνη μὲ τὸ νερὸ ποὺ κρατοῦσε.

— Είμαι ὁ Ὑγκορεν, τοῦ Πλένοτ, Πλανόδιος ἄρχοντας τούτης τῆς περιοχῆς.

— Κι ἐγὼ ὁ Μόγκιεν, κληρονόμος τῶν Χάλλαν.

— Οἱ ζωὲς τῶν ἀνθρώπων τοῦ Τόλεν εἶναι δικές σου ἄρχοντά μου, εἶπε δείχνοντας τοὺς ἔξῃ κουρελλιασμένους ἀνθρώπους πού τὸν ἀκολουθοῦσαν. Ὅσο γιὰ θησαυρούς, συνέχισε, στὸ ἴδιον δὲν ἔβρηκα τέτοιο πράγμα.

— Οἱ Τόλεν εἶχαν ὅμως δυὸ καράδια, Πλανόδιε.

— Ὁ δαίμονας πού ἤρθε πετώντας ἀπ' τὸ βορρὰ τὰ βλέπει ὅλα, ἀποκρίθηκε μὲ πίκρα ὁ Ὑγκορεν. Τὰ καράδια τοῦ ἴδιου εἶναι κι αὐτὰ δικά σου.

— Μόλις τὰ δῶ ν' ἀράζουν στὸ μουράγιο θὰ σοῦ γυρίσω πίσω τὸ φτερωτό σου ζῶο, ἀποκρίθηκε μεγαλόψυχα ὁ Μόγκιεν.

— Ποιὸς εἶναι ὁ δεύτερος ἄρχοντας πού μοῦκανε τὴν τιμὴ γὰ μὲ πολεμήσει καὶ γὰ μὲ νικήσει; Ρώτησε ὁ Ὑγκορεν κοιτάζοντας τὸν Ράκανον πού φοροῦσε τὴν πανοπλία πολεμιστῆ τῶν Ἀγγκιάρ, χωρὶς ὅμως καὶ γὰ κρατᾶ σπαθί.

Ὁ Μόγκιεν κοίταξε τὸ φίλο του κι ὁ Ράκανον ἀποκρίθηκε πετώντας τὸ πρῶτο δνομα πού τοῦ ἤρθε στὸ μυαλό καὶ πού ἦταν ἐκεῖνο μὲ τὸ ὄποιο τὸν εἶχε ἀποκαλέσει ὁ Κίο.

— Ὑλγκορ! ὁ Περιπλανητής.

Ὁ Ὑγκορεν τὸν περιεργάστηκε μιά στιγμὴ μὲ τὸ βλέμμα του κι ὕστερα ὑποκλίθηκε καὶ στοὺς δυὸ τους.

— Ἡ λεκάνη εἶναι γεμάτη ἄρχοντες!

— Ἄμποτες τὸ νερό της γὰ μὴ σπαταληθεῖ κι ἡ συμφωνία μας γὰ μὴ σπάσει!

Ὁ Ὑγκορεν, συνοδευόμενος ἕκτ' τοὺς δυὸ ἀνθρώπους του, πῆρε τὸ δρόμο γιὰ τὸ μισοκατεστραμμένο κάστρο του πού ἐξακολουθοῦσε γὰ καπνίζει, χωρὶς γὰ ρίξει οὔτε μιά ματιὰ στοὺς λευτερωμένους αἰχμαλώτους του. Ὅμως ὁ Μόγκιεν τοὺς εἶπε:

— Πάρτε μαζί σας τὸ φτερωτό μου ἄτι. Εἶναι πληγωμένο στὴ φτερούγα.

Καὶ καβαλλώντας τὸ κίτρινο ζῶο τῶν Πλένοτ, ἀπογειώθηκε. Ὁ Ράκανον τὸν ἀκολούθησε ρίχνοντας μιά τελευταία ματιὰ στὴν ἀξιολύπητη ὀμάδα πού εἶχε ἀρχίσει κόβλας γὰ μπαίνει στὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ.

Ὅταν ἔφτασαν στὸ Τόλεν, τὸ πολεμικό του μένος εἶχε πιά καταλαγιάσει γιὰ καλὰ μέσα του κι εἶχε ξαναρχίσει γὰ καταριέται τὸν ἑαυτό του. Εἶχε πράγματι ἓνα θέλος στὸ ἀριστερό

του πόδι, πού τὸ εἶχε ἀνακαλύψει μόνο τῆ στιγμῇ πού εἶχαν ξεπεζέψει στοὺς ἀμμόλοφους. Κρεμόταν χωρὶς νὰ πονάει ὡς τὴν ὥρα πού τὸ τράδηξε βιαστικὰ χωρὶς νὰ γνοιαστῆ νὰ κοιτάξει πρῶτα ἀν ἦταν ἀγκασθιτὸ, πράγμα πού δυστυχῶς ἦταν. Βέβαια ἤξερε πῶς οἱ Ἀγγικῆρ δὲν μεταχειρίζονταν δηλητήριο ἀλλὰ ὑπῆρχε πάντα ὁ κίνδυνος μιᾶς δηλητηρίασης τοῦ αἵματος. Τὸ λάθος του ἦταν πῶς παρασυρμένος ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμὸ τῶν συντρόφων του εἶχε ντραπεῖ νὰ φορέσει τὴν προφυλακτικὴ καὶ σχεδὸν ἀδρατῆ στολή του. Ἔτσι, παρ' ὄλο πού διέθετε μιὰ πανοπλία ἀδιάτρητη ἀπὸ ἀκτίνες λέξηερ, θρισκόταν ξαφνικὰ μπροστὰ σὲ θανάσιμο κίνδυνο ἐξαιτίας τῆς γελοίας γραντζουνιᾶς ἐνὸς χάλκινου βέλους. Καὶ νὰ φανταστῆ κανεὶς πῶς εἶχε ξεκινήσει νὰ σώσει ἕναν ὀλόκληρο πλανήτη τῆ στιγμῇ πού δὲν ἦταν σὲ θέση νὰ προφυλάξει τὸ ἴδιο του τὸ πετσί.

Τὸν φρόντισε ὁ ἡμέρος καὶ γεροφτιαγμένος Ἴοτ, ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἡλικιωμένους δουλοπάραικους τοῦ Χάλλαν, πού γοργοκίνητος καὶ χωρὶς νὰ πεῖ λέξη ἤρθε, γονάτισε μπρὸς του καὶ γνοιάστηκε νὰ τοῦ πλύνει καὶ νὰ τοῦ ἐπιδέσει τὸ τραῦμα του. Σὲ λίγο ἐμφανίστηκε καὶ ὁ ἴδιος ὁ Μόγκιεν, ντυμένος ἀκόμα μὲ τὴν πανοπλία του πού τὸ κράνος τῆς τὸν ἔκανε νὰ φαίνεται δέκα πόδια ψηλότερος, ἐνῶ ὁ κρεμασμένος στοὺς ὤμους μανδύας ἔδινε στὶς πλάτες του ἕνα πρόσθετο φάρδος πέντε περίπου ποδῶν. Πίσω του μπῆκε ὁ Κίο, σιωπηλὸς σὰν ἕνα παιδί πού θρῖσκεται ἀνάμεσα σὲ σκληροπρόσωπους πολεμιστῆς. Τελευταῖοι μπῆκαν ὁ Γιάχαν, ὁ Ράχο καὶ ὁ νεαρὸς Μπιέν. Οἱ πάσσαλοι, πάνω στοὺς ὁποίους στηριζόταν ἡ καλύδα, ἄρχισαν νὰ τρίβουν δταν ὄλοι τους μαζεύτηκαν γύρω ἀπὸ τὴ λακούδα μὲ τὰ κάρβουνα. Ὁ Γιάχαν γιόμισε ἐφτά ἀσημοκαπνισμένα κύπελλα, πού ὁ Μόγκιεν τὰ μοίρασε στοὺς ὑπόλοιπους, ὄλο σοβαρότητα. Ἦπιαν καὶ ὁ Ράκανον ἄρχισε νὰ νοιώθει καλύτερα. Ὁ Μόγκιεν τὸν ρώτησε γιὰ τὸ τραῦμα του κι ὁ Ράκανον ἐνοιωσε ἀκόμα καλύτερα. Ἦπιαν κι ἄλλη «βάσκαμ» ἐνῶ κάθε τόσο τὰ φοβισμένα καὶ γεμάτα θαυμασμὸ πρόσωπα τῶν χωρικῶν ἐμφανίζονταν νὰ κοιτοῦν φευγαλέα ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τῆς πόρτας πού ἔδγαζε στὸ μισοφωτισμένο δρομάκι. Ὁ Ράκανον αἰσθάνθηκε νὰ κυριεύεται ἀπὸ ἥρωικὴ μεγαλοθυμία. Ἐφαγαν κι ἤπιαν ὅσο τραβοῦσε ἡ καρδιά τους κι ὕστερα ὁ Γιάχαν κρατώντας μιὰ μπρούτζινη λύρα μὲ ἀσημένιες χορδές, σηκώθηκε καὶ μὲς στὴ γεμάτη καπνοῦς, ἰδρώτα καὶ μυρουδιά ψημένου φαριοῦ καὶ καμμένου λίπους κα-

λύβρα, τραγούδησε τὰ κατορθώματα τοῦ Ντοῦρχολ τοῦ Χάλλαν, πού εἶχε λευτερώσει στὰ χρόνια τοῦ Κόκκινου Ἀφέντη, τοὺς φυλακισμένους τοῦ Κόραλι, κοντὰ στὰ ἔλη τοῦ Μπόρν. Στὴ συνέχεια κι ἄφου ἔφαλλε τὴ γενιά κάθε πολεμιστῆ πού εἶχε λάβει μέρος σὲ κείνη τὴ μάχη κι ἄφου ἐξύμνησε κάθε χτύπημα πού δόθηκε στὴ διάρκειά της, βάλθηκε νὰ τραγουδᾷ γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση τῶν ἀνθρώπων τοῦ Ἰόλεν καὶ γιὰ τὸ κάψιμο τοῦ πύργου τοῦ Πλένοτ, γιὰ τὸ δαυλὸ πού πέταξε ὁ Περιπλανητὴς μέσα ἀπὸ τὴ βροχὴ τῶν βελῶν καὶ γιὰ τὸ βαρὺ χτύπημα πού κατάφερε ὁ κληρονόμος τῶν Χάλλαν Μόγκκιεν, ὅπως καὶ γιὰ τὴ λόγχη πού σφύριζε στὸν ἀγέρα καὶ βρῆκε κατ' εὐθείαν τὸ στόχο της σὰ νὰ ἦταν ἡ ἀσφαλτὴ λόγχη τοῦ μυθικοῦ ἥρωα Χέντιν. Ὁ Ράκανον, μακάριος καὶ πιωμένος, ἀφηνόταν σ' αὐτὴ τὴν πλημμύρα τῆς μουσικῆς νοιώθοντας ἄρρηκτα πιά δεμένος μ' αὐτὸν τὸν πλανήτη πού γιὰ χάρη του εἶχε κιόλας χύσει τὸ αἷμα του κι ὅπου εἶχε φτάσει σὰν ξένος ἀπὸ τὴν ἄλλη ὄχθη τῆς νύχτας, ἐνῶ πλάι του ὁ μικρόσωμος Φιάν ξεκολλοθεῖσε νὰ παραμένει σιωπηλός, ἀπόμακρος καὶ ἀμέτοχος, χαμογελώντας πότε αἰνιγματικὰ καὶ λυπημένα.

IV

Ἡ θάλασσα ἀπλωνόταν σέ μακρυνούς ὀμχλώδεις κυματισμούς κάτω ἀπὸ μιὰ ἀχνιστὴ βροχὴ. Μῆτε ἓνα χρῶμα δὲν φώτιζε πιά τὸν κόσμον. Τὰ δυὸ φτεροτὰ ζῶα ποὺ βρίσκονταν ἀλυσοδεμένα στὴν πρύμη τοῦ καραβιοῦ, μὲ τὰ φτερά τους δεμμένα κι αὐτά, κλαψούριζαν καὶ θρηνηλογοῦσαν κι ἓνα παρόμοιο κλαψούρισμα ἐρχόταν σὰν ἤχῳ πάνω ἀπὸ τὰ κύματα, ξεκινώντας ἀπὸ τὸ ἄλλο καράδι.

Εἶχαν περάσει κάμποσες μέρες στὸ Τόλεν, περιμένοντας νὰ γιαιτρευτεῖ τὸ τραῦμα τοῦ Ράκανον καὶ τὸ πληγωμένο φτερό τοῦ ἀλόγου. Ἐκτὸς ὅμως ἀπ' αὐτά, ἡ κύρια αἰτία τῆς καθυστέρησης ἦταν ἡ ἀπροθυμία τοῦ Μόγκι:εν νὰ ἀνοιχτεῖ στὴ θάλασσα ποὺ ἔπρεπε νὰ διασχίσουν. Ὑπερβολικὰ ἀνήσυχος ξαφνικὰ δὲν ἔπαυε νὰ κόβει βόλτες στὴν γκριζα ἄμμουδιὰ μὲ τὶς λιμνοῦλες ποὺ ἀπλωνόταν πέρα ἀπὸ τὸ Τόλεν, παλεύοντας θαρρεῖς μὲ τὰ ἴδια προαισθήματα ποὺ εἶχε νοιώσει καὶ ἡ μητέρα του Χάλλντρε. Τὸ μόνο ποὺ μπόρεσε νὰ πει στὸν Ράκανον ἦταν πῶς ἡ θέα τῆς ἄμμου καὶ τῆς θάλασσας καὶ ὁ ἤχος τῶν κυμάτων τὸν ἔκαναν νὰ νοιώθει δυσάρεστα. Ὅταν τελικὰ τὸ μαῦρο του ἔτι γιαιτρεύτηκε ἐντελῶς, ἀποφάσισε ξαφνικὰ νὰ τὸ στελεῖ πίσω στὸ Χάλλαν μὲ τὸν Μπιέν σὰ νὰ ἤθελε νὰ προφυλάξει ἀπὸ τὸν κίνδυνον κάτι πολύτιμο. Συμφώνησαν ἀκόμα ν' ἀφήσουν δυὸ ἀπὸ τὰ ὑποζύγια τους καὶ τὶς περισσότερες ἀπὸ τὶς προμήθειές τους στὴ φύλαξη τοῦ γερο-ἄρχοντα τοῦ Τόλεν καὶ τοῦ ἀνηψιοῦ του, ποὺ πάσχιζαν νὰ διορθώσουν, ὅσο μπορούσαν, τὸ ρημαγμένο τους κάστρο. Ἔτσι μέσα στὰ δυὸ πλοῖα μὲ τὶς περίτεχνες

πλώρες πού ἀρμένιζαν στή βροχερή θάλασσα, δὲν βρίσκονταν παρά ἐξῆ μονάχα ταξιδιώτες καὶ πέντε φτερωτά ζῶα — ὄλοι βρεμμένοι καὶ οἱ περισσότεροι παραπονούμενοι. Τὰ πλοῖα τὰ κουμαντάριζαν δυὸ σκυθρωποὶ ναυτικοὶ ἀπὸ τὸ Τόλεν κι ἐνῶ ὁ Γιάχαν πάσχιζε νὰ γαληνέψει τὰ ἀνήσυχα ζῶα φάλλοντάς τους ἕνα μακρόσυρτο μονότονο μοιρολόι γιὰ κάποιον ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια νεκρὸ ἀρχοντα, ὁ Ράκανον καὶ ὁ Φιὰν στέκονταν στὴν πλώρη τυλιγμένοι μὲ τοὺς μανδύες τους καὶ τὶς κουκούλες κατεβασμένες πάνω στὰ κεφάλια τους.

— Κίο, κάποτε μοῦ μίλησες γιὰ τὰ βουνὰ πού βρίσκονται στὰ Νότια, εἶπε ὁ Ράκανον.

— *Ω ναί, ἀποκρίθηκε ὁ μικρόσωμος ἄνθρωπος κι ἔρριξε ἕνα γρήγορο βλέμμα στ' ἀνατολικά κατὰ τὴ χαμένη πιά ἀκρογιαλιά τοῦ Ἀγγκέν.

— Τί ξέρεις ἀλήθεια γιὰ τοὺς Φέρν, τοὺς ἀνθρώπους πού ζοῦν στὰ Νότια;

Ἄ *Ο Ὀδηγός» του δὲν ἦταν καὶ πολὺ διαφωτιστικὸς πάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα καὶ ὁ λόγος πού εἶχε ἐπιχειρήσει τὴν ἐπίσκεψή του σ' αὐτὸν τὸν πλανήτη ἦταν γιὰ νὰ συμπληρώσει τὰ κενὰ πού ὑπῆρχαν στὴ σχετικὴ χαρτογράφηση. Σύμφωνα μὲ ὅσα ἔγραφε λοιπὸν τὸ διβλίο ἐκεῖνο, στὸν Φόμκλωτ II ζῶσαν πέντε εἶδη δντων Ἀνώτερης Πνευματικῆς Μορφῆς, ἀλλὰ δὲν περιγράφονταν παρά μόνο τρία ἀπ' αὐτά, δηλαδή οἱ Ἀνγκιάρ/Ἄ *Ολγκορ, οἱ Φίια καὶ οἱ Γκντεμιάρ καὶ ἕνα μὴ ἀνθρωπόμορφο εἶδος πού εἶχε ἀνακαλυφθεῖ στὴ μεγάλῃ Ἀνατολικῇ Ἡπειρῷ πού δρισκόταν στὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ πλανήτη. Οἱ γεωγραφικὲς σημειώσεις σχετικὰ μὲ τὴ Νοτιοδυτικὴ Ἡπειρῷ ἦταν ἐντελῶς ἀτελεῖς. Ἀνεπιβεβαίωτα εἶδη 4; Λέγεται πὺς ὑπάρχουν μεγάλωσωμα ἀνθρωποειδῆ πού κατοικοῦν σὲ μεγάλες πόλεις (;) Ἀνεπιβεβαίωτα εἶδη 5; Φτερωτὰ μαρσιποφόρα; Συνοπτικὰ οἱ πληροφορίες ἦταν τόσο λίγο ἐπιδοθητικὲς ὅσο καὶ τὰ ὅσα ἔλεγε ὁ Κίο, πού συχνὰ φαινόταν νὰ πιστεύει πὺς ὁ Ράκανον ἤξερε ἀπὸ τὰ πρὶν τὴν ἀπάντηση σὲ κάθε ρώτημα πού τοῦ ἔκανε. *Ετσι καὶ τώρα τοῦ ἀποκρίθηκε σάν μαθητοῦδι.

— Μὰ στὸ Φέρν ζοῦν οἱ Ἀρχαῖοι. *Ἔτσι δὲν εἶναι;

Ἄ *Ο Ράκανον περιορίστηκε νὰ στρέψει τὸ βλέμμα του κατὰ τὰ δυτικά, ὅπου κρυμμένη μὲς στὴν ἐμίχλη τοὺς πρόσμενε ἡ ἀγνωστὴ, ἕλω ἐρωτηματικὰ ἡπειρος, ἐνῶ γύρω του ὁ ἀγέρας ἔα-

κολουθοῦσε νὰ ἀντηχεῖ ἀπὸ τὸ κλαυθμῆρισμα τῶν φτερωτῶν ζώων καὶ ἡ βροχὴ νὰ σταλάζει παγερὴ στὸ λαιμὸ του.

Κάποια στιγμή, στὴ διάρκεια τοῦ ταξιδιοῦ τους νόμισε πῶς ἄκουσε ἀκριβῶς ἀπὸ πάνω τους τὸ θόρυβο ἑνὸς ἐλικόπτερου καὶ αἰσθάνθηκε εὐγνωμοσύνη γιὰ τὴν ὀμίχλη ποὺ τοὺς ἐκρυβε, μὰ τὴν ἄλλη κιόλας στιγμή σήκωσε ἀδιάφορα τοὺς ὄμους του. Γιατὶ νὰ κρῦβονται; Ὁ στρατὸς ποὺ σκόπευε νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸ τοῦτον πλανήτη σὰν βάση του γιὰ τὴν ἐξαπόλυση ἑνὸς διαστρικοῦ πολέμου, δὲν θὰ γνοιαζόταν ἔτσι κι ἄλλιῶς γιὰ δέκα ἀνθρώπους καὶ πέντε μεγαλόσωμα ζῶα ποὺ ἀρμένιζαν στὸ κυματιστὸ πέλαγος μέσα σὲ δυὸ σαπιοκάραβα.

Συνέχισαν τὸ ταξίδι τους μέσα σὲ μιὰ ἀδιάκοπη καὶ ὁμοίμορφη ἐναλλαγὴ βροχῆς καὶ κυμάτων. Ἐνα ἡμιγλῶδες σκοτάδι ἄρχισε ν' ἀναδύεται μέσα ἀπ' τὸ νερὸ κι ἡ παγερὴ νύχτα δὲν ἔργησε ν' ἀπλωθεῖ. Ξαφνικὰ ἕνα γκριζο φῶς ἔλαμψε ἀποκαλύπτοντας βροχὴ, ὀμίχλη καὶ κύματα. Μονομᾶς οἱ δυὸ σκυθρωποὶ ναυτικοὶ ποὺ κουμαντάριζαν τὸ κάθε καράβι δραστηριοποιήθηκαν καὶ βάλθηκαν νὰ παλεύουν μὲ τὸ διάκι, κοιτάζοντας ἴσια μπροστὰ ὀλο ἀγωνία. Ἐντελῶς ἀπροσδόκητα φάνηκε νὰ κρέμεται πάνω ἀπὸ τὰ πλοῖα ἕνας θεόρατος βράχος κομματιασμένος ἀπ' τὴν πυκνὴ ὀμίχλη. Καθὼς τὸν διάβηκαν σύρριζα, ἀγριόθαινα καὶ ἀνεμοδαρμένα δέντρα σάρωσαν τὰ πανιά τῶν καραβιῶν. Στὸ μεταξύ ὁ Γιάχαν εἶχε φροντίσει νὰ ρωτήσῃ λεπτομέρειες ἕναν ἀπ' τοὺς δυὸ ναῦτες.

— Λέει πῶς θὰ πρέπει νὰ περάσουμε τὴν ἐκβολὴ ἑνὸς μεγάλου ποταμοῦ ποὺ ξεχύνεται ἐδῶ πέρα, γιατί τὸ μόνο μέρος ποὺ εἶναι κατάλληλο γιὰ ἀποβίβαση βρίσκεται ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ κι ἄλλο δὲν ὑπάρχει.

Δὲν εἶχε τελειώσει ἀκόμα τὴν κουβέντα του κι ἡ ὀμίχλη πυκνότερη τούτη τὴ φορά εἶχε κιόλας ξανασκεπάσει τὸ βράχο καὶ εἶχε τυλίξει γιὰ τὰ καλά τὸ καράβι ποὺ ἔτρεμε ὀλόσωμο καθὼς ἕνα καινούργιο θαλάσσιο ρεῦμα χτύπησε τὴν καρένα του. Ἡ πλῶρη του ποὺ παρίστανε δράκο σαμπανέθηκε βίαια κι ἄρχισε ὀλομεμιάς νὰ στρέφει. Ὁ ἀγέρας γίνηκε πνιχτικὸς καὶ κόκκινος καὶ οἱ ναῦτες ἔμπηξαν τίς φωνές καλώντας τοὺς συντρόφους τους στὸ ἄλλο καράβι.

— Ὁ ποταμὸς ἔχει πλημμυρίσει, ἐξήγησε ὁ Γιάχαν. Πασχίζου νὰ πάρουν στροφή. Κρατηθεῖτε.

Ὁ Ράκανον ἄρπαξε τὸν Κίλο ἀπ' τὸ μπράτσο καθὼς τὸ

πλοιο χόρεψε τρελλά στη δίνη των αντίθετων ρευμάτων λές κι έκτελούσε κάποιο παλαδό χορό, ενώ οι ναυτικοί αγωνίζονταν να τὸ ἰσορροπήσουν, ἢ ὀμίχλη ἔσιμιγε μὲ τὸ νερὸ καὶ τὰ φτερωτὰ ζῶα ξετρελλαμένα ἀπὸ φόβο χλιμίντριζαν πασκίζοντας νὰ λευτερώσουν τὰ δεμένα τους φτερά.

Ἡ δρακόμορφη πλώρη φάνηκε νὰ προχωρεῖ πάλι σταθερὰ ὅταν μιὰ σβιλάδα βαρυφορτωμένου ἀπὸ ὀμίχλη ἀγέρα ταλάνισε τὸ ἀσταθές σκάφος καὶ τῶκανε νὰ γείρει στὸ πλευρό. Τὸ πανὶ του χτύπησε τὸ νερὸ παφλάζοντας, κόλλησε πάνω του κι ἔκανε τὸ πλοιο νὰ ἀναποδογυρίσει δλοκληρωτικά. Ὁ Ράκανον ἔνοιωσε τὸ κόκκινο χλιαρὸ νερὸ νὰ χτυπᾷ τὸ πρόσωπό του καὶ νὰ γειμίζει τὸ στόμα καὶ τὰ μάτια του. Δράχτηκε ἀπὸ τὸ πρῶτο σταθερὸ ἀντικείμενο ποῦ βρέθηκε κοντὰ του καὶ πάσκισε νὰ ξανακερδίσει τὸν ἀέρα. Ἀνακάλυψε πῶς κρατοῦσε τὸ μπράτσο τοῦ Κίο κι ἔτσι βρέθηκαν νὰ παλεύουν συτροφικὰ μὲ τὴν κόκκινη σὰν αἶμα θάλασσα ποῦ κόχλαζε ἕνα γύρω τους τραμπολλίζοντας καὶ ἀπομακρύνοντάς τους ὄλο καὶ περισσότερο ἀπ' τὸ ἀναποδογυρισμένο καράβι. Ὁ Ράκανον φώναξε ζητώντας βοήθεια ἀλλὰ ἡ φωνή του ἔμεινε ἀναπάντητη χωνεύοντας μὲς στὴ βαθιὰ σιωπὴ τῆς ὀμίχλης ποῦ κατακαθόταν βαριὰ πάνω στὰ νερά. Ὑπῆρχε ἀραγε ἔκει κοντὰ κάποια ἀκτὴ κι ἂν ναι πόσο μακριὰ βρισκόταν καὶ κατὰ ποιά μεριά; Συνέχισε νὰ κολυμπᾷ πασκίζοντας νὰ μείνει κοντὰ στὸ μισοδυθισμένο σκάφος, σέρνοντας μαζί του καὶ τὸν Κίο.

— Ράκανον!

Εἶδε τὴν δρακόμορφη πλώρη τοῦ ἄλλου καραβιοῦ νὰ προβαίνει μὲς στὴν ὀμίχλη καὶ τὸν Μόγκιεν μὲ πρόσωπο συσπασμένο ἀπὸ ἀγωνία καὶ τὰ ξανθὰ του μαλλιά σκοτεινιασμένα ἀπὸ τὸ νερὸ ποῦ τὰ μούσκει, νὰ παλεύει ἀπεγνωσμένα μὲ τὸ δυνατὸ ρεῦμα καὶ νὰ προσπαθεῖ, μισογραπωμένος ἀπὸ τὰ πλευρὰ τοῦ καραβιοῦ, νὰ πιᾶσει τὸν ἴδιον καὶ τὸν Κίο μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς σκοινένιου βρόγγχου. Τελικὰ βρέθηκαν ὄλοι πάνω στὴν ἀσφάλεια τῆς κουδέρτας τοῦ καραβιοῦ μὲ τελευταῖο τὸν Μόγκιεν. Ὁ Γιάχαν καὶ ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ φαράδες τοῦ Τόλεν εἶχαν κιόλας περισυλλεγεῖ ἀλλὰ ὁ δεῦτερος φαράς καὶ τὰ δυὸ φτερωτὰ ζῶα δὲν εἶχαν καταφέρει ν' ἀποφύγουν τὸν πνιγμὸ καθὼς εἶχαν βρεθεῖ κάτω ἀπὸ τὴν ἀναποδογυρισμένη βάρκα. Πάντως πρέπει νὰ ἦταν ἀρκετὰ μίλια μακριὰ ἀπὸ τὴν ἐκβολὴ τοῦ ποταμοῦ γιατί τώρα καὶ ὁ ἀνεμὸς ἦταν λιγότερο σφοδρὸς καὶ ἡ θάλασσα λιγό-

τερο άγρια. Ή θάρκα παραφορτωμένη με μουσκευμένους και σιωπηλούς ανθρώπους εξακολούθησε τὸ σκαμπανέδασμά της πάνω στο κόκκινο νερό κυκλωμένη πάντα από τήν ίδια πηχτή δμίχλη.

— Ράκανον, πώς τὰ κατάφερες και δέν είσαι βρεγμένος;

Παραζαλισμένος ακόμα ὁ Ράκανον κοίταξε τὰ στεγνά του ρούχα χωρίς νάσαι σέ θέση ν' ἀποκριθῆι μὰ ὁ Κίλο πρόλαβε κι ἔδωσε χαμογελαστός τήν ἀπάντηση γι' αὐτόν.

— Ὁ Περιπλανητής φοράει ἕνα δεύτερο δέρμα.

Ἐννοοῦσε βέβαια τήν ἀδιάδροχη στολή πού ὁ Ράκανον εἶχε φροντίσει νά φορέσει τήν περασμένη νύχτα γιά νά προφυλαχτεῖ ἀπό τὸ κρύο και τήν ὑγρασία κι ἦταν πραγματικά σά νά φοροῦσε ἕνα δεύτερο δέρμα γιατί τὸν σκέπαζε ἐρμητικά ὀλόκληρο ἀφήνοντας ἀκάλυπτα μονάχα τὸ κεφάλι του και τοὺς καρπούς τῶν χειρῶν. Ἄν ὁμως μαζί μ' αὐτόν εἶχε σωθεῖ και τὸ Μάτι τῆς Θάλασσας πού ἐξακολουθοῦσε νά βρίσκεται καλά φυλαγμένο μες στο κρεμασμένο πάντα ἀπό τὸ λαιμό του πέτσινο σακουλάκι, ὅλα τὰ ὑπόλοιπα γήινα ὑπάρχοντά του, ὅλος ὁ τεχνικός ἐξοπλισμός πού κουβαλοῦσε πάνω του μετά τήν καταστροφή τοῦ διαστημόπλοιού του — πομπός, χάρτες, ὄπλο — εἶχαν χαθεῖ πιὰ γιά πάντα.

— Γιάχαν, θά γυρίσεις στο Χάλλαν.

Ὁ ἀκόλουθος κοίταξε τὸν ἀφέντη του. Στέκονταν ἀντικρυστὰ ὁ ἕνας στον ἄλλον, στήν ὄχθη τῆς δυτικῆς ἠπείρου, με τήν ἑμίχλη νά τοὺς κυκλώνει ἀπ' ὅλες τίς μεριές και τὸ κύμα νά παφλάζει δίπλα στά πόδια τους.

Ὁ Γιάχαν δέν ἀπάντησε.

Ἔτσι πού εἶχαν ἔρθει τὰ πράγματα ἦταν ἕξη ἄντρες, και τρία μόνο φτερωτά ζῶα. Ὅμως, ἂν ὁ Κίλο ἦταν βολετό νά ἱππεύσει μαζί με κάποιον ἀπό τοὺς ἀκολουθούς και ὁ Ράκανον νά μοιραστεῖ τὸ δικό του ζῶο μ' ἕναν ἀκόμα ἀπ' αὐτούς, ὁ Μόγκιεν ἦταν ὑπερβολικά θαρῆς ἀπό μόνος του γιά νά μπορέσει νά φιλοξενήσει στή σέλλα του και δεύτερο ἀναβάτη, εἰδικά τῆ στιγμῆ τούτη πού μπρός τους ἀπλωνόταν ἕνας ἀτελεύτητος μακρὺς ὄρομος. Ἐπομένως γιά νά μὴν ἐξαντληθοῦν τὰ ζῶα ἕνας ἀπό τοὺς τρεῖς ἀκολουθούς ἔπρεπε νά γυρίσει πίσω στο Χάλλαν και ὁ Μόγκιεν εἶγε ἀποφασίσει πώς αὐτός ἔπρεπε νά εἶναι ὁ πιὸ νέος ἀπ' ὅλους, δηλαδή ὁ Γιάχαν.

— Δέν σέ στέλνω πίσω ἐπειδὴ ἔκανες κάτι πού δέν ἔπρεπε.

ἢ παράλειψες νὰ κάνεις κάτι πού ἔπρεπε. Σέ στέλνω γιατί δέν μπορεί νὰ γίνει ἀλλιῶς. Καί τώρα πῆγαινε. Οἱ ψαράδες δέν περιμένουν παρά ἐσένα γιά νὰ σαλπάρουν.

Ὁ ἀκόλουθος οὔτε πού σάλεψε. Πίσω του οἱ ψαράδες ἔσθηναν κιόλας τή φωτιά πού πλάι της εἶχαν γευματίσει κλωτσώντας ἀμμο πάνω στή θράκα της καί ζωηρόχρωμες σπίθες ἀναπηδούσαν καί φώτιζαν τήν γκριζα ὀμίχλη.

— Ἄρχοντα Μόγκιεν, ψιθύρισε ὁ Γιάχαν, γιατί νὰ φύγω ἐγώ καί ὄχι ὁ Ἰοτ;

Τὸ πρόσωπο τοῦ Μόγκιεν σκοτείνιασε καί τὸ χέρι του ἀκούμπησε στή λαβή τοῦ σπαθιοῦ του.

— Πήγαινε Γιάχαν.

— Ὅχι, ἄρχοντά μου, δέν φεύγω.

Τὸ σπαθί ξεθηκαρώθηκε σφυρίζοντας καί ὁ Γιάχαν μπήγοντας μιά κραυγή ὄλο ἀπελπισία πισωδρόμησε καί στρίβοντας ἀπότομα τῶθαλε στά πόδια. Μέσα σέ μιὰ στιγμή εἶχε ἐξαφανιστεῖ στήν πυκνή ὀμίχλη.

— Πέριμένετέ τον λίγο, εἶπε ὁ Μόγκιεν στοὺς ψαράδες μὲ ἀδέτερη προστακτικὴ φωνή. Μόνο γιά λίγο, ἐπανέλαβε. Μετὰ εἶστε λεύτεροι νὰ φύγετε. Ὅσο γιά μᾶς, στράφηκε στοὺς ὑπόλοιπους, εἶναι θαρρῶ ὦρα ν' ἀρχίσουμε τὸ ψάξιμο.

Κοίταξε τὸν Κίο.

— Ἐ, μικρούλη, θές νὰ καθαλλήσεις στὸ ζῶο μου ὅσο αὐτὸ περπατάει καί δέν πετάει;

Ρίγος διέτρεξε τὸν Κίο. Ἀπὸ τὴν ὥρα πού εἶχαν πατήσει τὸ χῶμα τῆς Φέρν δέν εἶχε θάλει μπουκιά στὸ στόμα του καί εἶχε μείνει ἀπόλυτα σιωπηλός, λές κι εἶχε χάσει τὴ φωνή του. Ὁ Μόγκιεν τὸν ἀνέβασε στή σέλλα τοῦ γκριζοῦ ζώου του κι ὕστερα πιάνοντάς το ἀπὸ τὸ χαλινάρι βάλθηκε νὰ τὸ ὀδηγᾷ μὲς στήν ὀμίχλη. Ὁ Ράκανον τὸν ἀκολούθησε κοιτάζοντας μιὰ κατὰ τὴ μεριά πού εἶχε χαθεῖ ὁ Γιάχαν καί μιὰ τὴν κοψιά τοῦ φίλου του πού προπορευόταν ἀπορώντας πῶς γινόταν ν' ἀλλάζει ἔτσι εὔκολα ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμή στήν ἄλλη, ἔτοιμος πότε νὰ σκοτιώσει καί πότε νὰ φερθεῖ μὲ τὴν πιδ μεγάλη ἀπλόττητα καί καλωσύνη καί πῶς κατάφερνε νὰ συνδυάζει ἔτσι τὸν ἐγωισμό μὲ τὴ νομιμοφροσύνη, τὴν ἀδιαλλαξία μὲ τὴν εὐμένεια, παρουσιάζοντας ἕνα μοναδικὸ πρότυπο ἀρμονικῆς δυσαρμονίας.

Οἱ ψαράδες τοὺς εἶχαν πει πῶς ἐκεῖ κοντὰ στ' ἀνατολικά τοῦ κόλπου θρισκόταν ἕνας οἰκισμός. Τράβηξαν λοιπὸν κατὰ κει

τριγυρισμένοι πάντα από τή θανατερή ώχρή διμίχλη, αδιάκοπα αϊχμάλωτοι τοῦ μαλακοῦ ἀλλά ἀδιαπέραστου τοίχου της. Ἄν ἔπυαν καὶ πετοῦσαν πιθανὸν νὰ κατάφερναν νὰ τῆς ξεφύγουν ἀλλὰ τὰ ζῶα ἦταν τόσο κουρασμένα καὶ τόσο ἀγριεμένα ἀπὸ τὸ συνεχές δέσιμο δυὸ δλάκερων ἡμερῶν ποὺ δὲν ἦταν σὲ θέση νὰ πετάξουν. Ὁ Μόγκιεν, ὁ Ἰοτ καὶ ὁ Ράχο τὰ ὀδηγοῦσαν κρατώντας τὰ ἀπὸ τὴ χαλινάρι, ἐνῶ ὁ Ράκανον ἐρχόταν ξωπίσω τους ὀλομόναχος χωρὶς νὰ παύει νὰ ρίχνει ματιές κατὰ κεὶ ποῦχε καθεὶ ὁ Γιαχάν γιὰ τὸν ὁποῖο ἐνοιωθε μιὰ ὀλωσδιόλου ξεχωριστὴ συμπάθεια. Φυσικὰ δὲν εἶχε βγάλει τὴν ἀδιάδροχη στολή του ποὺ τὸν φύλαγε ἀπὸ τὸ κρῦς καὶ κρατοῦσε ξέσκεπο μονάχα τὸ κεφάλι του, γιὰτὶ ἂν ἔβαζε καὶ τὴν κουκούλα της ἢ ἀπομόνωσὴ του ἀπὸ τὸν γύρω κόσμο θὰ ἦταν ὀλοκληρωτικὴ. Ὅμως ἀκόμα κι ἔτσι δὲν ἔπαυε νὰ νοιώθει δυσάρεστα ὄντας ὑποχρεωμένος νὰ πορεύεται: σὲ μιὰ ἀγνωστὴ παραλία μέσα σὲ μιὰ τυφλωτικὴ διμίχλη καὶ γιὰ τοῦτο καθὼς πήγαινε ἔφαχνε ἀδιάκοπα μὲ τὰ μάτια του στὴν ἄμμο ἐλπίζοντας νὰ βρεῖ κάποιον ξύλο ἢ κάτι ἄλλο παρόμοιο ποὺ νὰ μπορέσει ἂν χρειάζεσταν νὰ τὸ χρησιμοποιήσῃ σὰν μπαστοῦνι ἢ ὄπλο. Ξαφνικὰ, ἀνάμεσα στὰ φύκια, στὸ ξεραμμένο ἄλατι καὶ τ' αὐλάκια ποὺ ἄφηναν πίσω τους τὰ σερνάμενα φτερά τῶν ζῶων εἶδε νὰ ξεπροβάλλει ἕνα κούτσουρο καὶ σκύδοντας τὸ μάζεψε ὀλο ἀνακούφιση. Ὅμως ἢ στιγμιαία αὐτὴ καθυστέρηση τὸν ἔκανε νὰ μείνει κάπως ξέμακρα ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ γρηγόρεψε τὸ δῆμα του γιὰ νὰ τοὺς προλάβει ἔταν στὰ δεξιά του γρύφτηκε ἢ σκοτεινὴ φιγούρα ἀνθρώπου. Νοιώθοντας μονομιᾶς πὼς δὲν ἦταν κάποιος ἀπὸ τοὺς συντρόφους του σήκωσε τὸ ξύλο ποῦχε βρεῖ γιὰ ν' ἀμυνθεῖ ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμὴ δυὸ χέρια τὸν ἔρραξαν ἀπὸ πίσω καὶ τὸν ἀναποδογύρισαν πάνω στὴν ἄμμο ἐνῶ κάτι σὰν ὑγρὸ δέρμα μαστίγωσε τὸ πρόσωπό του φιμώνοντάς τον. Πάτησε νὰ λευτερωθεῖ ἀλλὰ τὸ μόνον ποὺ κατάφερε ἦταν νὰ δεχτεῖ ἕνα γερὸ χτύπημα στὸ κεφάλι ποὺ τὸν ἔκανε νὰ χάσει τίς αἰσθήσεις του.

Ὅταν συγῆλθε, ἐπώδυνα καὶ ἀργά, ὀρέθηκε νὰναι πεσμένος τ' ἀνάσκελα πάνω στὴν ἄμμο καὶ σὲ λίγο μισοξεχώρισε δυὸ στιβαροὺς ὀμιχλώδεις ἴσκιους ἀνθρώπων, ποὺ στέκοταν ἀπὸ πάνω του κρουβεντιάζοντας γι' αὐτόν. Μιλοῦσαν στὴ διάλεκτο τῶν Ὀλγκορ κι ἔτσι μπόρεσε νὰ καταλάβει τί πάνω κάτω ἔλεγαν.

— Ἐγὼ λέω νὰ τὸν ἀφήσουμε ἐδῶ πέρα, πρότεινε ὁ ἕνας μὲ ὁ ἄλλος φαινόταν νὰχει ἀντιρρήσεις.

— Καλύτερα νά τόν σκοτώσουμε ἀφοῦ ἔτσι κι ἄλλιῶς δὲν ἔχουμε νά ὠφεληθοῦμε τίποτα ἀπ' αὐτόν.

Ὁ Ράκανον ἀκούγοντάς τον ρίγησε καὶ γυρίζοντας στὸ πλάι διάστηξε νά φορέσει καὶ νά κουμπώσει τὴν κουκούλα τῆς στολῆς του. Καθὼς ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ γίγαντες ἔσκυψε ἀπὸ πάνω του γιὰ νά τὸν περιεργαστεῖ, μπόρεσε ἐπιτέλους νά δεῖ πὼς ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα γεροφτιαγμένο παρακατιανὸ τυλιγμένο σὲ γοῦνες.

— Καὶ γιατί νά μὴν τὸν πᾶμε στὸν Ζγκάμκ; Μπορεῖ αὐτὸς νά τὸν θέλει, εἶπε ὁ ἄλλος.

Ἀκολούθησε λιγὸλεπτή συζήτηση καὶ τελικὰ ἀρπάζοντας τὸν Ράκανον ἀπὸ τὰ χέρια ἀρχισαν νά τὸν σέρνουν διαστικὰ. Ἐκεῖνος πάσκιζε νά παλαίψει μὰ ἦταν μάταιο. Ἐνοίωσε τὸ κεφάλι του νά γυρίζει καὶ τὴν ὁμίχλη νά γλιστρᾷ καὶ ν' ἀπλώνεται ὀλοένα καὶ πυκνότερη μέσα στὸ ἴδιο του τὸ μυαλὸ κι ὕστερα τὸν κυρίεψε ἡ αἴσθησις ἑνὸς σκοταδιοῦ, ἄκουσε φωνές, εἶδε ἕναν τοῖχο ἀπὸ πηλὸ, ξύλα καὶ καλάμια, ξεχώρισε τὴ λάμπη ἑνὸς δαυλοῦ ποὺ ἀναδε σὲ μιὰ κώχη, διαίσθανθηκε τὴν ὕπαρξιν μιᾶς στέγης πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, ἄκουσε φωνές ποὺ πλήθυναν καὶ ποὺ μαζὶ τους πλήθυνε καὶ τὸ σκοτάδι καὶ τελικὰ βρέθηκε μπρουμυτισμένος πάνω σ' ἕνα πέτρινο πάτωμα.

Σήκωσε τὸ κεφάλι του. Ἀκριβοῦς μπρὸς του ξέκρινε τὴ δυνατὴ λάμπη μιᾶς φωτιᾶς ποὺ ἔκαιγε σ' ἕνα τζάκι φαρυδῶ ὅσο μιὰ καλύβη καὶ ἕνα σωρὸ γυμνὰ πόδια ποὺ σχημάτιζαν ἕνα φράχτη. Σηκώνοντας κι ἄλλο τὸ κεφάλι του μπόρεσε νά δεῖ τὴν ὄψη τοῦ ἀνθρώπου ποὺ στεκόταν ἀπὸ πάνω του. Ἦταν λευκόδερμος καὶ μαυρομάλλης, μὲ μακρυὰ καὶ πυκνὴ γενειάδα καὶ φοροῦσε πρασινομαυρὲς γοῦνες καὶ γούνινο καλπάκι.

— Ποιὸς εἶσαι τοῦ λόγου σου; Ρώτησε μὲ τραχιὰ φωνὴ κοιτάζοντας ἄγρια τὸν Ράκανον.

— Ζητῶ τὴ φιλοξενία σου, ἀποκρίθηκε ὁ Ράκανον κατορθώνοντας νά σταθεῖ στὰ γόνατά του καὶ θρῖσκοντας πὼς γιὰ τὴν ὥρα δὲν ὑπῆρχε λόγος νά προσθέσει τίποτ' ἄλλο.

— Θαρρῶ πὼς τὴ γεύτηκες κίβλας, χλεύασε ὁ γενάτος ἀνθρώπος παρακολουθώντας τον προσεχτικὰ καθὼς σήκωσε τὸ χέρι του κι ἄγγιξε τὸ φουσκωμένο ἀπὸ τὸ χτύπημα κεφάλι του. Τί ἄλλο θέλεις;

Τὰ λασιάρικα πόδια καὶ τὰ κουρελλιάρικα γουναρικά ποὺ ἔζωναν ὀλοῦθε τὸν Ράκανον ἀνασάλεψαν, οἱ δεκάδες μαῦρα μά-

τια πού τόν κύκλωναν ἄνοιξαν διάπλατα, τ' ἄσπρα πρόσωπα πού τόν περιτριγύριζαν μόρφασαν.

Στάθηκε στά πόδια του καί προσπάθησε νά ἰσορροπήσει. Τά κατάφερε μέ δυσκολία καί καθῶς ὁ πόνος τοῦ χτυπημένου τοῦ κεφαλοῦ εἶχε πιά καταλαγιάσει, κάρφωσε τὸ βλέμμα του στά λαμπερὰ σκοτεινόχρωμα μάτια τοῦ συνομιλητῆ του.

— Εἶσαι ὁ Ζγκάμα, ἔτσι δὲν εἶναι; Εἶπε.

Ὁ γενάτος ἄνθρωπος ἔκανε ἓνα ἔημα πρὸς τὰ πίσω φανερὰ τρομαγμένος καί ὁ Ράκανον πού ἦ περιπλάνησή του σέ δεκάδες πλανήτες τὸν εἶχαν διδάξει πῶς νά φέρεται σέ παρόμοιες περιπτώσεις δὲν δίστασε νά χρησιμοποιοῦναι τὸ πλεονέκτημα πού τοῦ εἶχε προσφερθεῖ τόσο ξαφνικά.

— Εἶμαι ὁ Ὀλγκορ, ὁ Περιπλανητής, ἀνάγγειλε. Ἔρχομαι ἀπὸ τὰ ὄρεια, ἀπὸ τὴ θάλασσα, ἀπὸ τὴ χώρα πού βρισκεται πίσω ἀπὸ τὸν ἥλιο. Ἔρχομαι εἰρηνικά καί εἰρηνικά θά φύγω. Πηγαίνω στά Νότια καί ἡ μονιά τοῦ Ζγκάμα βρέθηκε τυχαία στό δρόμο μου. Γνωιάσου νά μὴν ἀφήσεις νά μέ σταματήσουν.

Ἔνα μούρμουρο σηκώθηκε ὀλόγυρά του καί τ' ἄσπρα πρόσωπα πού τόν κύκλωναν μόρφασαν ἀπορημένα καί κατάπληκτα. Αὐτὸς ὅμως δὲν ξεκόλλησε τὰ μάτια του ἀπὸ τὸν Ζγκάμα.

— Ἐδῶ πέρα ἀφεντεύω ἐγώ, ἀποκρίθηκε ὁ μεγαλόσωμος ἄνθρωπος μέ τραχιὰ καί ἀνήσυχη φωνή. Κανείς δὲν μπορεῖ νά μέ προπεράσει.

Ὁ Ράκανον ἀπόμεινε σιωπηλὸς καί ἀκίνητος μέ τὰ μάτια καρφωμένα πάντα πάνω του. Ὁ Ζγκάμα νοιώθοντας πῶς ἂν συνεχιζόταν ἐκεῖνη ἡ μάχη τῶν ματιῶν ὁ ἠττημένος θάταν αὐτὸς κι ὄχι ὁ ξένος του ἀναπήδησε.

— Πάψε νά μέ κοιτᾶς ἔτσι, μούγκρισε.

Ὁ Ράκανον δὲν σάλεψε. Εἶχε καταλάβει πῶς θρῖσκόταν μπροστά σέ πεισματάρη ἀντίπαλο ἀλλὰ ἦταν πιά πολὺ ἀργά γιὰ ν' ἀλλάξει τακτική.

— Εἶπα σταμάτα νά μέ κοιτᾶς ἔτσι, οὖρλιαξε πάλι ὁ Ζγκάμα. Καί τραβώντας μέσα ἀπ' τὶς γοῦνες του ἓνα σπαθί τὸ στριφογύρισε στὸν ἀέρα καί κατάφερε ἓνα τρομερὸ χτύπημα στό κεφάλι τοῦ Ράκανον. Ὁ Ράκανον κλονίστηκε χωρὶς ὅμως καί νά πάθει τίποτα ἐνῶ τὸ σπαθί τοῦ Ζγκάμα ἀναπήδησε σὰ νάχε χτυπήσει πᾶνω σέ βράχο. Κάτι σὰν μούρμουρο τρόμου διέτρεξε τοὺς ἀνθρώπους πού στέκονταν κύκλο γύρω τους κι ὁ ἴδιος ὁ Ζγκάμα ἔνοιωσε νά τὸν διατρέχει ἓνα ρίγος. Ἡ σπαθιά του

θᾶπρπε κανονικά νάχε θερίσει τὸ λαιμὸ τοῦ ξένου κι ὁμως νά πού ἐκείνος ξακολουθοῦσε νά στέκεται: ἄπρωτος μπρὸς του κοιτάζοντάς τον ὅπως καὶ πρὶν.

Γιὰ μιὰ στιγμή τοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ νά τὸν ἀφήσει νά φύγει, ὅπως τοῦ ζητοῦσε, μὰ τελικὰ τὸ πείσμα του νίκησε τὴ σαστιμάρα καὶ τὸ φόβο.

— Πιάστε τον, οὔρλιασε. Καὶ ὀλέποντας τοὺς ἀνθρώπους του νά μὴ κινιῶνται δρμησε ὁ ἴδιος. Τὸ παράδειγμά του ἔκανε τοὺς ὑπόλοιπους νά τὸν ἀκολουθήσουν. Ὁ Ράκανον δὲν ἀντιστάθηκε. Ἡ στολή του ἦταν ἱκανή νά τὸν προστατέψει ἀποτελεσματικὰ ἀπὸ κάθε τί — ὑψηλὲς θερμοκρασίες, ραδιενέργεια, σαθισμοὺς καὶ σφαῖρες καὶ χτυπήματα μέτριας σφοδρότητας καὶ θάρους — ἀλλὰ δὲν μπορούσε φυσικὰ νά τὸν βοηθήσει νά ξεφύγει ἀπὸ τὸ ἄρπαγμα δέκα - δεκαπέντε ρωμαλέων ἀντρῶν ἢ νά τοὺς ἀντιπαλαίψει.

— Κανείς δὲν μπορεῖ νά προσπεράσει τὴ μονιά τοῦ Ζγκάμα, ἄρχοντα τοῦ μεγάλου κόλπου.

Τώρα πού οἱ ἄνθρωποι του κρατοῦσαν τὸν αἰχμάλωτο ἀκινήτοποιημένο ὁ μεγαλόσωμος ἄνθρωπος δὲν εἶχε λόγο νά μὴν ἀφήσει τὴν ὀργή του ἀνεμπόδιστη.

— Εἶσαι σπιονος τῶν κιτρινοκέφαλων Ἄγγκιάρ, οὔρλιασε. Σὲ ξέρω καλά. Ἦρθες γιὰ ν' ἀνοίξεις τὸ δρόμο στὰ δρακόπλωρα καράδια τους. Μὰ δὲν θὰ σᾶς περάσει. Ὁ τόπος τοῦτος δὲν εἶναι ξέφραγο ἀμπέλι. Ἐδῶ ἀφεντεύω ἐγώ, ἄρχοντας ὄλων ἐκείνων πού δὲν ἀναγνωρίζουν ἀφέντη. Ἄς κοπιᾶσουν οἱ κιτρινοκέφαλοι καὶ οἱ τσανακογλύφτες τους καὶ θὰ δοῦν τί ἔχουν νά πάθουν. Θὰ τοὺς δώσουμε ἓνα μάθημα πού δὲν θὰ τὸ ξεχάσουν ποτέ. Ὅσο γιὰ σένα πού μοῦ βγήκες σέρνοντας ἀπὸ τὴ θάλασσα καὶ γυρεύεις μιὰ θέση κοντὰ στὴ φωτιά μου γιὰ νά ζεσταθεῖς θὰ σὲ κανονίσω ἀνάλογο. Θὰ σὲ ζεστάνω ὅσο τραβᾷ ἡ καρδιά σου. Καὶ θὰ σὲ ταῖσω ψητὸ κρέας μέχρι νά σκάσεις. Μπρὸς ἔσεις, τί κάθεστε καὶ τὸν φυλάτε. Στὸ παλούκι. Δέστε τον γρήγορα στὸ παλούκι.

Τὸ ἄγριο κτηνώδες του ξέσπασμα φάνηκε νά ζωντανεύει καὶ νά ἐμψυχώνει τοὺς ἀνθρώπους του γιὰ τὴ ζωντανεύουσα μονομιᾶς ἔσπευσαν νά δέσουν τὸν αἰχμάλωτό τους σ' ἓνα ἀπὸ τὰ παλούκια πού ἀναβάσταζαν τὴ σκάρα τῆς φωτιᾶς τους καὶ νά σωρέψουν ὀλόγουρά του ξύλα.

Ἄκολούθησε σιωπὴ καὶ ὁ Ζγκάμα γιγάντιος μὲς στὴ γού-

νες του και μορφάζοντας άγρια άρπαξε ένα άναμιμένο δαυλι από τή φωτιά και κουνώντας το άπειλητικά μπρός στά μάτια του Ράκανον έβαλε μ' αυτό φωτιά στά ξύλα πού τον έζωναν. Μέσα σέ μιá σιγιμή τά ξύλα άναψαν και κόρωσαν σπιθοβολώντας, ή φωτιά λαμπάδιασε άνάβοντας τον μανδύα και τήν κουκούλα του Ράκανον κι ο άνθρωπος δρέθηκε τυλιγμένος μέσ στή λαμπρότητα και τήν πυράδα των φλογών της. Ένα μούρμουρο διέτρεξε τούς ανθρώπους πού τον κύκλωναν όταν κάποιος τους έμπηξε μιá φωνή.

— Κοιτάχτε.

Οι φλόγες είχαν άρχισει νά καταλαγιάζουν και μέσ στον καπνό πού άφηγαν ο Ράκανον έξακολουθούσε νά ξεχωρίζει: άφθαρτος και άκίνητος, μέ τó βλέμμα στραμμένο πάντα κατά τον Ζγκάμα και τά πόδια κυκλωμένα από τις στεργές γλώσσες τής φωτιάς, ενώ πάνω στο γυμνωμένο πιά στήθος ξεχώριζε ένα μεγάλο πετράδι πού κρεμόταν από τó λαιμό του μέ μιá χοντρή μαλαματένια άλυσίδα και στραφτοκοπούσε σαν πελώριο όρθό ανοιχτό μάτι.

— Πένταν, Πένταν, κλαψούρισαν οι γυναίκες κι έτρεξαν νά κρυφτούν στις πιό σκοτεινές γωνιές πού μπορούσαν νά βρουν. Όμως ο Ζγκάμα βιάστηκε ν' ανακόψει τον πανικό μέ τή βροντερή του φωνή.

— Θα καεί. Άφήστε τον και θα καεί. Ντέχο, ρίξε κι άλλα ξύλα στή φωτιά γιατί κατά πώς φαίνεται ο σπιούνος είναι δυσκολόψητος.

Άδραξε ένα παιδι και σπρώχνοντάς το κατά τή φωτιά πού χοροπήδαγε τó άνάγκασε νά τήν τροφοδοτήσει μέ κινούργια ξύλα.

— Και τώρα φαί. Έ, γυναίκες. Φέρτε νά φάμε! Και σύ Όλγχορ τó νοδ σου! Κόλτα πώς τρώμε για νά πάρεις μιá ιδέα για τή φιλοξενία μας.

Άρπαξε ένα κότσι μέ κρέας από τó δίσκο πού ειχε σπεύσει νά τού φέρει μιá γυναίκα και στέκοντας μπρός άκριβώς στον Ράκανον, άρπασε νά τó τρώει άρπαχτά και λαίμαργα αφήνοντας τά ζουμιά νά κατρακυλουν λεύτερα πάνω στά γένια του. Δυό τρεις από τούς ύποτακτικούς του τον μιμήθηκαν και λίγο λίγο άκολούθησαν και οι ύπόλοιποι μόνο πού οι περισσότεροι τους φρόντιζαν νά κρατιούνται όσο πιό μακριά γινόταν από τή φωτιά. Όμως ο Ζγκάμα τούς άνάγκασε νά φάνε και νά πιουν

και να φωνάζουν και πριν περάσει πολύ ώρα κάμποσα από τ' αγόρια τόλμησαν να πλησιάσουν και να τροφοδοτήσουν με καινούργια ξύλα τη φωτιά όπου έστεκε κυκλωμένος πάντα από τις φλόγες της και λαμπρός μες στο πυρωμένο και παράξενο δέρμα του ο σιωπηλός και ήρεμος εκείνος άντρας. Τέλος ήρθε κάποια στιγμή που και η φωτιά έσβησε και ο θόρυβος κατάπεσε καθώς οι άντρες και οι γυναίκες κύλησαν ο ένας μετά τον άλλο σε βαθύτατο ύπνο πάνω στα γούνινα ταπέττα και τις ζεστές στάχτες που σκέπαζαν το πάτωμα. Οι μόνοι που έμειναν να ξαγρυπνούν ήταν ένα ζευγάρι φρουροί που κάθονταν κουρνιασμένοι σε μια γωνιά με τα σπαθιά τους άκουμπισμένα στα γόνατά τους κι ένα φλασκι κρασί πλάι τους.

Ο Ράκανον άφησε τα μάτια του να κλείσουν και σταυρώνοντας τα δάχτυλά του κατάφερε να ξεκουμπώσει λίγο την κουκούλα της στολής του και ν' αναπνεύσει καθαρό αέρα. Η μακρυνύχτα θρισκόταν πιά στο τέλος της και η καινούργια αύγη είχε αρχίσει κιόλας να φωτίζει. Γκρίζο φως κατακύλησε μέσα απ' την ομίχλη που έκλεινε τα παράθυρα και ο Ζγκάμα, γλιστρώντας πάνω στα λίπη που γλίτιαζαν το πάτωμα και σκουντουφλώντας στα σώματα των κοιμισμένων συντρόφων του που ροχάλιζαν, ήρθε και στάθηκε μπρος στον αιχμάλωτό του. Βάλθηκε να τον περιεργάζεται σιωπηλός, όμως βλέποντάς τον πάντα ακίνητο και ζωντανό και μην μπορώντας ν' αντιμετωπίσει το σταθερό κι άφοβο βλέμμα που αυτός τον κοίταζε, ένοιωσε για μια ακόμα φορά πόσο αδύνατος ήταν μπροστά του και σκύλιασε.

— Κάρβουνο, κάρβουνο. Θα μείνεις αυτός ώσπου να γίνεις κάρβουνο, μούγκρισε και στρέφοντάς του απότομα την πλάτη βγήκε έξω.

Ο Ράκανον μπορούσε τώρα ν' ακούει τη φασαρία που έκαναν τα χέριλор, τα παχιά δηλαδή φτερωτά οικιακά ζώα που προμήθευαν στους Άνγκιάρ το αναγκαίο κρέας και που συνήθιζαν να τα συντηρούν σε κοπάδια αφού πρώτα τους έκοβαν τις φτεροδuges. Ήταν φανερό πως το ίδιο γινόταν κι εδώ πέρα και πως τα θοσκούσαν κοντά στ' ακροθαλάσσι. Σε λίγο δλόκληρος ο χώρος είχε άδειάσει και οι μόνες που κυκλοφορούσαν εκεί μέσα ήταν κάτι γυναίκες με τα μωρά τους. Όμως ακόμα κι αυτές φρόντιζαν να μένουν μακριά του και δεν τον πλησίασαν ούτε όταν ήρθε η ώρα να έτοιμάσουν το βραδινό τους φαί.

Όσο ο Ράκανον που κόντευε πιά να κλείσει τριάντα ώ-

ρες ὀρθοστασίας δεμένος πάνω σέ κείνο τὸ παλούκι εἶχε ἀρχίσει νὰ βασανίζεται ἀπὸ τὸν πόνο καὶ κυρίως ἀπὸ τὴ δίψα. Ἄλλωστε αὐτὸ ἦταν καὶ τὸ αἰὺνισμὸ σημεῖο γιατί ἐνῶ μποροῦσε ν' ἀντέξει σέ κάθε τί καὶ δὲν τὸν φόβιζε οὔτε ἡ πείνα, οὔτε ἡ ὀρθοστασία, οὔτε ἡ ξαγρύπνια, ἤξερε πῶς χωρὶς νερὸ δὲν θὰ κατάφερνε νὰ βαστάξει οὔτε κ' ἐν ὧς τὸ τέλος τῆς μέρας.

Στὸ μεταξύ ὄντας σὲ κείνη τὴν κατάστασι τῆς ἀπόλυτης ἀδυναμίας δὲν εἶχε κανένα μέσο γιὰ νὰ πείσει ἢ ἔστω νὰ δωροδοκῆσει τὸν Ζγκάμα, γνωρίζοντας πολὺ καλά πῶς κάθε του προσπάθεια τὸ μόνο ποῦ θὰ πετύχαινε θὰ ἦταν νὰ κορώσει ἀκόμα πὺ πολὺ τὸ εἶσθιο πείσμα τοῦ δεσμοφύλακά του.

Τὴν ἴδια νύχτα παρακολουθώντας μέσα ἀπ' τὶς φλόγες τῆς φωτιᾶς ποῦ εἶχαν ξανανάψει γύρω του τὸ ἀσπρουδερὸ γενειοφόρο πρόσωπο τοῦ Ζγκάμα ἄρχισε νὰ βλέπει μὲ τὴ φαντασία του ἕνα ἄλλο ἀλλιώτικο ξανθόμαλλο καὶ σκουρομελάχροينو πρόσωπο καὶ τὸ πρόσωπο αὐτὸ ἦταν τοῦ Μόγκιεν ποῦ εἶχε καταλήξει νὰ τὸν ἀγαπᾷ σὰν φίλο καὶ καμιὰ φορὰ ἀκόμα καὶ σὰν γιὸ του. Κι ὡς ἡ νύχτα προχωροῦσε κι ἡ φωτιὰ συνέχιζε νὰ καίει ὁ νοῦς του ἔτρεξε στὸν Κίο, τὸν τόσο παιδικὸ καὶ ἀπονήρευτο μικρόσωμο Φιάν καὶ στὸν ἀναπάντεχο τρόπο ποῦ αὐτὸς εἶχε βρεθεῖ στὸ δρόμο του κι ἀκόμα εἶδε τὸν Γιάχαν νὰ τραγουδᾷ τὰ κατορθώματα τῶν ἀρχαίων ἡρώων καὶ τὸν Ἴοτ καὶ τὸν Ράχο νὰ γελοῦν καὶ νὰ πειράζονται καθάλλα στὰ φτερωτά τους ζῶα καὶ τὴν Χάλλντρε νὰ ξελύνει ἀπὸ τὸ λαιμὸ τῆς τῆ χρυσὴ ἀλυσίδα. Μ' ὄλο ποῦ εἶχε ζήσει γιὰ πολλὰ χρόνια σ' ἕνα σωρὸ πλανῆτες, κι εἶχε κάνει ἕνα σωρὸ πράγματα, εἶχε δεῖ καὶ μάθει ἄλλα τόσα, δὲν θυμόταν τίποτα ἀπολύτως λές καὶ ὅλα τους δὲν εἶχαν ὑπάρξει ποτέ. Ἐαφνικὰ τοῦ φάνηκε πῶς βρισκόταν στὸ Χάλλαν σὲ κείνο τὸ μεγάλο προθάλαμο τὸν στολισμένο μὲ τὶς βαριές κουρτίνες ποῦ εἶχαν ζωγραφισμένες πάνω τους μάχες ἀνθρώπων καὶ γιγάντων καὶ πῶς μπρὸς του στεκόταν ὁ Γιάχαν προσφέροντάς του μιὰ κούπα γιομάτη νερό.

— Πιές Ἀστραφέντη. Πιές.

Ἦπιε.

V

Ὁ Φένι καὶ ὁ Φέλι, τὰ δυὸ μεγαλύτερα φεγγάρια χόρευαν μὲ λευκὲς ἀντιφεγγιὲς μὲς στὸ νερὸ καθὼς ὁ Γιάχαν τοῦφερε μιὰ δευτέρη κούπα. Ἡ φωτιὰ εἶχε χωνέψει πιά σὲ θράκα καὶ ὀλόκληρος ὁ χώρος ἦταν βυθισμένος σ' ἓνα σκοτάδι διάστικτο ἀπὸ τοὺς λεκέδες τοῦ φεγγαρόφωτου ἐνῶ τὸ μόνο πράγμα ποὺ ξεχώριζε μὲς στὴ σιωπὴ ἦταν οἱ ἀνάσες καὶ τὸ ἀνασάλεμμα τῶν κορμιῶν τῶν πολυάριθμων κοιμισμένων ἀνθρώπων.

Ὁ Γιάχαν τοῦ χαλάρωσε προσεχτικὰ τίς ἀλυσίδες καὶ ὁ Ράκανον ἀκούμπησε ὅλο τὸ θάρος τοῦ κορμιοῦ του πάνω στὸ παλούκι ὅπου βρισκόταν δεμένος ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή γιατί τὰ μουδιασμένα του πόδια δὲν ἦταν σὲ θέση νὰ τὸν στηρίξουν.

— Ἦς ἔξω πύλες τίς φρουροῦν ὅλη νύχτα, ψιθύρισε στ' αὐτί του ὁ Γιάχαν καὶ οἱ φρουροὶ τοὺς δὲν κοιμούνται ποτέ. Γι' αὐτό, αὔριο τὸ πρωί, τὴν ὥρα ποὺ θὰ βγάλουν ἔξω τὰ κοπάδια τοὺς...

— Καλύτερα αὔριο τὸ βράδυ! Δὲν εἶμαι σὲ κατάσταση γιὰ νὰ τρέξω. Σκέφτομαι λοιπὸν νὰ μπλοφάρω. Φρόντισε νὰ ξαναδέσεις τίς ἀλυσίδες ἀλλὰ μὲ τρόπο ποὺ νὰ μπορῶ ν' ἀκουμπῶ τὸ θάρος μου πάνω στὸ παλούκι. Καὶ στρίψε τὴν κλειδωνιά τοὺς πρὸς τὰ ἐδῶ, κοντὰ στὸ χέρι μου γιὰ νὰ εἶναι εὐχρλο νὰ τὴν ἀνοίξω μόνος μου ὅποτε θελήσω.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς κοιμισμένους ἐκεῖ κοντὰ, ἀνασηκώθηκε μὲς στὸν ὕπνο του καὶ καθὼς ἀνακάθισε καὶ τεντώθηκε ὁ Γιάχαν βούλιαξε ἀθόρυβα μὲς στὸν ἴσκιό κι ἐξαφανίστηκε.

Ὁ Ράκανον δὲν τὸν ξαναεἶδε παρὰ τὴν ἀγγὴ πιά ὅταν ντυ-

μένος ἔπως ἀκριβῶς καὶ οἱ ἄλλοι καὶ μὲ τὰ μαῦρα του μαλλιὰ νὰ στέκουν ὀρθία σὰν βούρτσα, πέρχσε συντροφιά μὲ κάμπουσους ἀπ' αὐτοὺς γιὰ νὰ πᾶνε νὰ θγάλουν στὴ βοσκή τὰ κοπάδια τῶν χέριλор. Ὁ Ζγκάμα δὲν παράλειψε νὰ τὸν ζυγώσει καὶ νὰ τὸν σαρκάσει, γιὰ μιὰ ἀκόμα φορά, ὅμως ὁ Ράκανον διαισθανόταν πῶς στὴν πραγματικότητα ὁ θάρβαρος ἐκείνος ἄνθρωπος θὰ ἦταν πρόθυμος νὰ δώσει τίς μισές ἀπὸ τίς γυναῖκες του καὶ τὰ μισὰ ἀπὸ τὰ κοπάδια του φτάνει νὰ γλύτωνε ἀπὸ τὸν παράξενο αἰχμάλωτο πού ἡ τύχη εἶχε ρίξει τόσο ἀπροσδόκητα στὰ χέρια του, καὶ πῶς τὸ ὅτι δὲν τὸν λευτέρωνε ὀφειλόταν στὴν παγίδα πού τοῦ εἶχε στήσει ἡ ἴδια του ἡ σκληρότητα. Ἔτσι ὁ φύλακας ἦταν στὴν οὐσία φυλακισμένος τοῦ φυλακισμένου του.

Ἐχοντας κοιμηθεῖ πάνω στὶς στάχτες ἦταν γιομάτος ἀπ' αὐτὲς σὲ τρόπο πού νὰ φαίνεται πῶς ὁ καμμένος ἦταν αὐτὸς καὶ ὄχι ὁ Ράκανον πού τὸ γυμνὸ του δέρμα ἔλαμπε στιλπνὸ καὶ κάτασπρο. Ἐλικά ἔφυγε καὶ σὲ λίγο ὁ χῶρος ἄδειασε ὀλότελα κι ὄλη τὴ μέρα δὲν φάνηκε ψυχὴ ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς δυὸ φρουροὺς πού φύλαγαν τὴν εἰσοδὸ του.

Ὁ Ράκανον ξόδεψε τὸ χρόνο του κάνοντας διάφορες μονότονα ἰσομετρικὲς ἀσκήσεις. Κάποια στιγμή καθὼς τεντωνόταν πῆρε τὸ μάτι του κάποια γυναῖκα πού περνοῦσε καὶ πού τὸν εἶδε, ἀλλὰ ἀντὶ νὰ φροντίσει νὰ κρύψει τὴν κίνησή του, τεντώθηκε ἀκόμα περισσότερο καὶ χασμουρήθηκε προφέροντας μιὰ ἀκατάληπτη λέξη ποῦμοιαζε μὲ ξόρκι ἢ κατάρρα, πράγμα ποῦκανε τὴ γυναῖκα νὰ πέσει στὰ τέσσερα καὶ νὰ μακρύνει ἀρκουδίζοντας ὅσο πιὸ γρήγορα μποροῦσε.

Ἡ σκοτεινόχρωμη δμίχλη τοῦ ἡλιοβασιλέμματος μπούκωνε πιά τὰ παράθυρα, σκυθρωπὲς γυναῖκες ἔβραζαν κρέας καὶ θαλασσόχορτα τοιμάζοντας τὸ θραδυνὸ γεῦμα καὶ τὰ κοπάδια γύριζαν ἀπὸ τὴ βοσκή καὶ συνάζονταν στὶς στάνες τους ἕνα γύρω δταν τελικὰ μπῆκε ὁ Ζγκάμα συνοδευόμενος ἀπὸ τοὺς ἄντρες του. Ἀπὸ τὰ γένεια καὶ τίς γούνες του κρέμονταν σταγόνες δμίχλης καὶ καθὼς καθίσαν νὰ φᾶνε ὁ τόπος γιόμισε ἀχνούς, κροταλίσματα κι ἀποφορὰ ἰδρώτα. Στὰ πρόσωπα ὄλων ἦταν γραμμένη ἡ στενοχώρια πού τοὺς προκαλοῦσε ἡ παρουσία ἀνάμεσά τους κείνου τοῦ παράξενου ξένου καὶ οἱ φωνές τους ἀντηχοῦσαν ἐκνευρισμένες καὶ ἐριστικές.

— Δυναμῶστε τὴ φωτιά. Δὲν ἔχει ἀκόμα ψηθεῖ ὅσο χρειάζεται, φώναξε ὁ Ζγκάμα καὶ πηδώντας ὀρθίος ἐμπῆξε ἕνα και-

νούργιο μακρὺ κούτσουρο στή θράκα. Ἀπὸ τοὺς ὑπόλοιπους δὲν κουνήθηκε μήτε ἕνας.

— Θὰ φάω τὴν καρδιά σου Ὀλγκορ μόλις τὴ δῶ νάχει ψηθεῖ γιὰ καλὰ ἀνάμεσα στὰ πλευρά. Καὶ θὰ φορέσω γι' ἀβασκαντήρα τὸ γαλάζιο σου πετράδι, συνέχισε νὰ οὐρλιάζει ὁ Ζγκάμα φρενιασμένος ἀπὸ τὸ σιωπηλὸ κοίταγμα ποὺ διμῶς εἶχε καταφέρει νὰ τ' ἀντέξει δυὸ δλόκληρες νύχτες. Ὅσο γιὰ τὰ μάτια σου, θὰ δεῖς γιὰ πότε θὰ στὰ κλείσω. Καὶ ἀρπάζοντας ἀπὸ κάτω ἕνα χοντρὸ μπαστοῦνι τὸ κατέβασε μὲ ὀρμὴ πάνω στὸ κεφάλι τοῦ Ράκανον πηδώντας συγχρόνως πρὸς τὰ πίσω σὰν τρομαγμένος ἀπὸ τὴν ἴδια του τὴν τόλμη. Τὸ μπαστοῦνι γλιστρήσε καὶ καρφώθηκε στή θράκα.

Τότε ὁ Ράκανον ἔπλωσε ἀργὰ τὸ δεξὶ του χέρι καὶ φουχιάζοντας τὸ μπαστοῦνι τὸ ἀνάσυρε χωρὶς διασύνη. Ἡ ἄκρη του εἶχε κιάλας ἀσπάζει φωτιά. Ὁ Ράκανον τὸ σήκωσε στὸ ὕψος τῶν ματιῶν τοῦ Ζγκάμα, τὸν σημάδεψε στρέφοντας κατὰ πάνω του τὴν ἀναμιμένη ἄκρη κι ἔκανε ἕνα σιωπηλὸ βῆμα πρὸς τὸ μέρος του. Οἱ ἀλυσίδες ἔπεσαν κροταλλίζοντας καὶ ἡ φωτιά γωρίστηκε στὴ δυὸ συντριβανίζοντας ἕνα πλήθος σπίθες καθὼς τὴν πάτησε τὸ γυμνὸ του πέλιμα.

— Ἐξω, εἶπε τραχιά, προχωρώντας ἴσια πάνω στὴν Ζγκάμα ποὺ ὑποχώρησε ἔντρομος. Δὲν εἶσαι ὁ ἀφέντης ἐδῶ μέσα. (Ὅ)στε καὶ μπορεῖς. Γιατὶ ὁ παράνομος εἶναι πάντα σκλάβος καὶ τὸ ἴδιο σκλάβος εἶναι πάντα καὶ ὁ ἀπάνθρωπος καὶ ὁ βλάκας. Βίτσι λοιπὸν σκλάβος μου καὶ θὰ σὲ σαλαγίσω ὅπως ἀκριδῶς σαλαγοῦν τὰ ζῶα. Ἐξω.

Ὁ Ζγκάμα πάσκισε ν' ἀρπαχτεῖ ἀπὸ τοὺς παραστάτες τῆς πόρτας ἀλλὰ τὸ ἀναμιμένο μπαστοῦνι κόντεψε ἐπικίνδυνα στὰ μάτια του κι ἀναγκάστηκε νὰ υποχωρήσει στὴν ἀδλή. Οἱ φρουροὶ οἷτε ποὺ σάλεψαν. Οἱ δαυλοὶ ποὺ ἀναβαν στίς δυὸ πλευρὲς τῆς ἐξωτερικῆς πύλης φώτιζαν τὴν ἐμίχλη μὲ τὴν πορφυρὴ τους ἀντιφειγιά κι ὁ μόνος θόρυβος ποὺ ἀκουγόταν ἦταν ὁ συρριστικὸς δαρμὸς τῆς θάλασσας πάνω στὰ ἐπάχθια βράχια καὶ τὸ μουρμουρητὸ τῶν κοπαδιῶν ποὺ βρῖσκονταν σταλιασμένα στοὺς στάβλους τους.

Ὁ Ζγκάμα ὑποχωρώντας ἀδιάκοπα ἔφτασε ὡς τὴν ἐξωτερικὴ πύλη. Τὸ ἀσπρόμαυρο πρόσωπό του ἔμοιαζε μὲ μάσκα καθὼς παρακλουθοῦσε ἔντρομος τὸ ζύγωμα τοῦ φλεγόμενου μπαστουνοῦ. Βουβὸς ἀπὸ φόβο ἀδράχτηκε ἀπὸ τὸ πορτόφυλλο φρά-

ζοντας με τον δγκο του τὸ ἀνοιγμα τῆς πόρτας, ἀλλὰ ὁ Ράκανον ἀπαυδημένος κι ἐκδικητικός, τὸν ἔσπρωξε με τῆ φλεγόμενη ἄκρη τοῦ μπαστουνιοῦ του, τὸν γκρέμισε κατὰ γῆς καὶ διαβαίνοντας πάνω ἀπὸ τὸ κορμί του πέρασε τὴν πύλη καὶ ὄγῃκε στὸ σκοτάδι καὶ τῆ σφυριχτὴ ὀμίχλη. Συνέχισε νὰ προχωρεῖ μὰ πρὶν καλὰ καλὰ κάνει πενήντα βήματα σκόνταψε κι ἔπεσε χωρὶς νάχει τῆ δύναμη νὰ σηκωθεί.

Εὐτυχῶς δὲν τὸν εἶχε ἀκολουθήσει κανεὶς γιατί κανεὶς δὲν εἶχε τολμήσει νὰ διακινδυνεύσει μιὰ ἔξοδο ἀπὸ τὸν οἰκισμό. Μισσαναίσθητος πιά ξακολούθησε νὰ κείτεται· καὶ πού εἶχε πέσει· κι αὐτε πού σάλεψε ἀκόμα κι ὅταν οἱ δαυλοὶ ἔσθησαν καὶ παντοῦ ἀπλώθηκε ἓνα βαθὺ σκοτάδι διασπαθισμένο ἀπὸ τὸ βουητὸ τ' ἀγέρα καὶ τὸ γόγγυσμα τῆς θάλασσας.

Ἡ ὀμίχλη εἶχε κιόλας ἀραιώσει ἀφήνοντας νὰ φανοῦν τὰ δυὸ φεγγάρια ὅταν ὁ Γιάχαν κατάφερε ἐπιτέλους νὰ τὸν βρεῖ κοντὰ στοῦξ βράχους. Τὸν ἀνασήκωσε, τὸν βοήθησε νὰ σταθεῖ στὰ πόδια του καὶ ξεκίνησαν. Στὴν ἀρχὴ προχώρησαν ἀνατολικά μὰ γρήγορα ἔστριψαν κατὰ τὰ νότια ἀφήνοντας πίσω τους τὴν παραλία. Καθὼς γύρω βασίλευε σκοτάδι καὶ δὲν γνώριζαν καθόλου τὰ κατατόπια, ἦταν φορές πού ἀναγκάζονταν νὰ πηγαίνουν σέρνοντας ἢ ἀρκουδιζοντας. Κάπου κάπου σταματοῦσαν γιὰ νὰ πάρουν ἀνάσα κι ὁ Ράκανον θυτιζόταν μονομιᾶς στὸν ὕπνο, ὅποτε ὁ Γιάχαν βρισκόταν ὑποχρεωμένος νὰ τὸν ξυπνᾷ καὶ νὰ τὸν ἀναγκάζει νὰ περπατήσει. Κόντευε ἡ αὐγὴ ὅταν δρέθηκαν στὴν ἄκρη μιᾶς δασοσκεπασμένης κοιλάδας. Κατηφόρισαν τὴν πλαγιὰ πηγαίνοντας ἀνάμεσα στὰ δέντρα της, ἐνῶ ἡ ὀμίχλη γύρω τους γινόταν βαθύτερη καὶ ἀκολουθώντας κάποιο ρυάκι πού δρέθηκε μπρὸς τους τρύπωσαν μὲς στὸ δάσος, μὰ δὲν μπόρεσαν νὰ προχωρήσουν καὶ πάρα πολὺ γιατί ξαφνικά ὁ Ράκανον σταμάτησε κι εἶπε στὴ γλώσσα του: «Δὲν μπορῶ ἄλλο». Ὁ Γιάχαν τότε βρῆκε μιὰ ἀμμουδερὴ κώχη πλάι στὸ ρυάκι ὅπου μπόρεσαν νὰ σταλιάσουν ἀθέατοι ἀπ' ὄσους θὰ περνοῦσαν ἀπὸ ψηλὰ καὶ ὁ Ράκανον σύρθηκε ὡς αὐτὴν με τὰ τέσσερα, σὰν ἀγρίμι πού τρουπώνει στὴ φωλιά του καὶ θυβίστηκε σὲ ὕπνο βαθύ. Ὅταν ξύπνησε δεκαπέντε ὥρες ἀργότερα, ἦταν σούρουπο καὶ δίπλα του βρισκόταν ὁ Γιάχαν με μιὰ ἀρμαθιά τρυφερὰ βλαστάρια καὶ ρίζες.

— Εἶναι πολὺ νωρὶς ἀκόμα γιὰ φρούτα, τοῦ ἐξήγησε ἡρεμα καὶ αὐτοὶ οἱ βλάχες τοῦ βλακόκαστρου μοῦ πῆραν τὸ τόξο

μου. Φρόντισα δέβαια νά στήσω μερικές παγίδες αλλά δέν θά πιάσουν τίποτα πριν νυχτώσει.

‘Ο Ράκαινον ἔφαγε τά χορταρικά μέ λαιμαργία κι ἔταν ξεδίψασε στό ρυάκι και ξάπλωσε και μπόρεσε πάλι νά συμμαζέψει τίς σκέψεις του, κοίταξε τόν Γιάχαν και τοῦ εἶπε.

— Γιὰ πές μου τήν ἀλήθεια! Πῶς ἔτυχε νά βρεθεῖς και σ’ σ’ αὐτό... τό... τό δλακόκαστρο, ὅπως τό ὑνόμασες.

‘Ο νεαρός ἀκόλουθος χαμήλωσε τό βλέμμα του κι ἔθαψε προσεχτικῶς μέσ στην ἄμμο κάμποσες ρίζες ποῦ δέν ἦταν γιά φάγωμα.

— “Ὅπως ξέρεις ἄρχοντά μου, παράκουσα και ἀντιμίλησα στόν Μόγκιεν, τόν κύριό μου. Σκέφτηκα λοιπόν νά πάω νά σμίξω μέ τοῦς παράνομους.

— “Ὡστε ἤξερες γι’ αὐτούς ἀπὸ πριν;

— Στην πατρίδα λένε ἱστορίες γιά τόπους ὅπου ἔμεις οἱ “Ὀλγκορ εἴμαστε και ἀφέντες και δούλοι. Λένε ἀκόμα πῶς στά παλιὰ χρόνια οἱ μόνοι κάτοικοι τοῦ “Αγγκαρ εἴμαστε μεῖς, οἱ παρακατιανοί, και πῶς ζούσαμε στά δάση σάν κυνηγοί χωρὶς νά ἔχουμε ἀφέντες πάνω ἀπ’ τό κεφάλι μας, ὡς τή στιγμή ποῦ ἔφτασαν ἀπὸ τά νότια οἱ “Αγγκιάρ μέ τά δρακόμορφα καράβια τους και μᾶς σκλάβωσαν... “Ὅταν βρῆκα τό κάστρο, οἱ ἄνθρωποι τοῦ Ζγκάμα νόμισαν ὅτι τόχα σκάσει ἀπὸ κάποιο ἄλλο παράκτισ μέρος. Μοῦ πήραν λοιπόν τό τόξο μου και μ’ ἔστρωσαν στή δουλειά, χωρὶς νά μέ ρωτήσουν τίποτα. “Ἔτσι σέ βρῆκα! Πάντως ἀκόμα κι ἂν δέν τύχαινε αὐτό μέ σένα πάλι θά τῶσκαγα, γιατί δέν θά μπορούσα γιά τίποτα στόν κόσμο νά μεῖνω μ’ αὐτούς τοῦς δλάκες, ἔστω κι ἂν μ’ ἔκαναν ἄρχοντά τους.

— Μήπως ξέρεις ποῦ μπορεῖ νά βρισκονται οἱ σύντροφοί μας;

— “Ὁχι ἄρχοντά μου! Λογάριαζες νά φάξεις νά τοῦς βρεις;

— Καλύτερα νά πάψεις νά μέ φωνάζεις ἄρχοντα και ν’ ἀρχίσεις νά μέ λές μέ τ’ ὄνομά μου. Ναι... “Αν ὑπάρχει και ἡ παραμικρή περίπτωση νά τοῦς βροῦμε πρέπει νά τό ἐπιχειρήσουμε. “Αλλωστε δέν εἶναι δυνατό νά διασχίσουμε μιᾶ δλόκληρη ἡπειρο μόνοι μας χωρὶς δπλα και ρούχα.

‘Ο Γιάχαν χωρὶς ν’ ἀποκριθεῖ ἴσως ἀπαλά τήν ἄμμο και ἀφαιρέθηκε νά παρακολουθεῖ τό ρυάκι ποῦ κυλοῦσε βαθύ, ἀθόρυβο και καθάριο κάτω ἀπὸ τά θαριά κλαδιά τῶν κωνοφόρων.

— Διαφωνεῖς;

— "Αν ὁ κύριός μου, ὁ Μόγκιεν, μὲ βρεῖ θὰ μὲ σκοτώσει, ὅπως ἔχει δικαίωμα.

Εἶχε δίκιο γιατί αὐτὸ ἔλεγε ὁ κώδικας τῶν Ἀγγικῶν καὶ ὁ Μόγκιεν ἦταν ὁ τελευταῖος ποῦ θὰ μπορούσε νὰ τὸν παραβεῖ.

— "Αν ὅμως βρεῖς ἕναν καινούργιο ἀφέντη, ὁ παλιὸς δὲν μπορεῖ νὰ σ' ἀγγίξει. Ἔτσι δὲν εἶναι Γιάχαν;

Τὸ ἀγόρι κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι του.

— "Ἐνας ἀνυπάκουος ὅμως σκλάβος δὲν εἶν' εὐκολο νὰ βρεῖ καινούργιο ἀφέντη.

— Ἐξαρτᾶται. Πρόσφερε μου τίς ὑπηρεσίες σου κι ἐγὼ θὰ σέ προστατέψω ἀπὸ τὸν Μόγκιεν — ἂν καὶ ὅταν τὸν βροῦμε. Βλέπεις δὲν ξέρω τίς λέξεις ποῦ χρησιμοποιοεῖτε!

— Λέμε — ἡ φωνὴ τοῦ Γιάχαν ἔγινε ψιθυριστὴ — Πρόσφέρω στὸν κύριό μου τίς ὥρες τῆς ζωῆς μου καὶ τὴ χρησιμότητά τοῦ θανάτου μου.

— Δέχομαι! Καὶ μαζί μ' αὐτὰ δέχομαι καὶ τὴν ἴδια μου τὴ ζωὴ ποῦ ἐσὺ μοῦ τὴν ξανάδωσες.

Τὸ μικρὸ ρυάκι γκρεμιζόταν μὲ βουητὸ ἀπὸ τὰ βράχια ποῦ κρέμονταν πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια τους καὶ ὁ οὐρανὸς ἀργοθυζόταν στὸ σκοτάδι. Ἄργα τὸ σούρουπο ὁ Ράκανον γδύθηκε τὴν ἀδιάδροχη στολή του καὶ πῆγε καὶ ξαπλώθηκε μὲς στὸ ρυάκι ἀφήνοντας τὸ κατάψυχρο νερὸ του νὰ ξεπλύνει τὸ κορμὶ του ἀπὸ τὸν ἰδρώτα καὶ τὴν κούραση καὶ τὸν ἴδιο ἀπὸ τὸ φόβο καὶ τὴν ἀνάμνηση τῆς φωτιᾶς ποῦχε γλύψει τὰ μάτια του. Ἡ στολή, ὅταν δὲν τὴ φοροῦσε δὲν ἦταν παρὰ μιὰ σταλιὰ ροῦχο διαφανὲς καὶ σχεδὸν ἀόρατο, φτιαγμένο ἀπὸ λεπτότατα σύρματα καὶ σωληνάρια. Ἦν συμπλήρωναν δυὸ διαφανεῖς κύβοι ποῦ καθένας τους δὲν ἦταν μεγαλύτερος ἀπὸ νύχι. Καθὼς ἄρχισε νὰ τὴν ξαναφορᾷ, μιᾶς καὶ δὲν εἶχε ἄλλα ροῦχα καὶ ὁ Γιάχαν εἶχε ἀναγκαστεῖ ἀπὸ τοὺς παράνομους ν' ἀνταλλάξει μαζί τους τὰ δικά του μὲ κάτι σκισμένες προδιές, ὁ νεαρὸς ἀκόλουθος τὸν ρώτησε ἄλο περιέργεια.

— Ἄρχοντα Ὀλγκορ, αὐτὸ τὸ δέριμα ἦταν ποῦ σέ φύλαξε ἀπ' τὴ φωτιά; Ἡ μήπως τὸ πετράδι;

Τὸ περιδέριμα θρισκόταν πιὰ κρυμμένο μὲς στὸ πέτσινο σακουλάκι τοῦ Γιάχαν, ποῦ ἦταν ὁμοῦς κρεμασμένο στὸ λαιμὸ τοῦ Ράκανον.

— Τὸ δέριμα, τοῦ ἀποκρίθηκε εὐγενικὰ. Δὲν ὑπάρχει τί-

ποτα μαγικό. Πρόκειται άπλώς για ένα είδος πολύ γερής πανοπλίας.

— Και τὸ ἄσπρο μπαστούνι;

Κοίταξε τὸ κομμάτι τὸ ξύλο ποὺ εἶχε μαζέψει στὴν παραλία λίγο πρὶν τοῦ ἐπιτεθοῦν οἱ ἄνθρωποι τοῦ Ζγκάμα καὶ ποὺ οἱ διώκτες του εἶχαν φροντίσει νὰ τὸ κουβαλήσουν ὡς τὰ καλύτερα τους λογαριάζοντας πὼς ἦταν τὸ μαγικό του ραβδί. Ἡ μιά του ἄκρη ἦταν καρβουνιασμένη πιά μὰ αὐτὸ φαινόταν νὰ μὴν πολυνοιάζει τὸν Γιάχαν.

— Δὲν εἶναι παρὰ ἓνα καλὸ μπαστούνι, ἀποκρίθηκε. Καὶ θὰ μᾶς φανεῖ χρήσιμο ἂν ἀναγκαστοῦμε νὰ ὁδοιπορήσουμε.

Ἐάπλωσαν καὶ πρὶν κοιμηθοῦν φρόντισαν νὰ γιομίσουν τὰ στομάχια τους μὲ τὸ σκοτεινὸ, κρύο καὶ γάργαρα νερὸ τοῦ ρυακιοῦ, μιᾶς καὶ δὲν εἶχαν νὰ φᾶνε τίποτα γιὰ δεῖπνο.

Ὅταν ὁ Ράκανον ξύπνησε ἡ μέρα ἦταν κίβλας κάμποσο προχωρημένη. Ἀνακάθισε νοιώθοντας γερὸς καὶ πεινασμένος. Ὁ Γιάχαν ποὺ τὸ δυνατὸ κρῦο τὸν εἶχε ξυπνήσει ἀπὸ τὰ χαράματα, ἔλειπε ἔχοντας πάει νὰ δεῖ τίς παγίδες του καὶ σὲ λίγο φάνηκε νὰ γυρίζει ἄπραχτος φέρνοντας μονάχα λίγα χόρτα καὶ δυσάρεστα νέα, γιὰτὶ ὅπως εἶπε στὸν Ράκανον, εἶχε φτάσει ὡς τὴν κορφὴ τῆς δασωμένης πλαγιάς κι εἶχε ἔτσι δεῖ πὼς ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά κατὰ τὰ νότια, ὑπῆρχε πάλι θάλασσα.

— Λές ἄρχοντά μου, κείνοι οἱ μισεροὶ φαροφάφοι τοῦ Τόλεν νὰ μᾶς παράτησαν σὲ κανένα νησί; Γκρίνιασε δύσθυμα ἔχοντας χάσει ἐξαιτίας τοῦ κρῦου, τῆς πείνας καὶ τῆς ἀμφιβολίας τὴ συνηθισμένη του αἰσιοδοξία.

Ὁ Ράκανον πάσκιζε νὰ θυμηθεῖ τί ἔδειχναν οἱ χαμένοι του χάρτες. Σύμφωνα μ' αὐτοὺς ὑπῆρχε ἓνας ποταμὸς ποὺ ξεκινοῦσε ἀπ' τὰ δυτικὰ καὶ χυνόταν στὰ βόρεια μιᾶς μεγάλης χερσόνησου ποὺ ἀποτελοῦσε μέρος τῆς ὄροσειρᾶς ποὺ διέσχιζε τὴν ἠπειρο κάθετα, ἀπὸ Δύση σ' Ἀνατολή. Ἀνάμεσα σ' αὐτὴ τὴ χερσόνησο καὶ τὴν κύρια ἠπειρο, μεσολαβοῦσε ἓνας κόλπος ἀρκετὰ φαρδύς ποὺ καὶ στὸ χάρτη ἦταν σημειωμένος καὶ ὁ εἶδος τὸν θυμόταν πολὺ καλά. Πόσο ὀμως ἦταν τὸ μᾶκρος τῆς χερσόνησου; Ἑκατὸ; Διακόσια χιλιόμετρα;

Κοίταξε τὸν Γιάχαν.

— Πόσο φαρδιά ἦταν ἡ θάλασσα ποὺ εἶδες;

— Πολὺ φαρδιά ἄρχοντά μου. Ἀδύνατο νὰ τὴν περάσει κανεὶς κολυμπώντας.

— Μπορούμε όμως να περπατήσουμε. Τούτη η γλώσσα της γης σμίγει με την ηπειρο στα δυτικά. Και κατά πάσα πιθανότητα προς την κατεύθυνση τούτη θα ψάχνει και ο Μόγκιεν.

Ήταν καθήκον του ν' αναλάβει πρωτοβουλία γιατί ο Γιάχαν είχε κάνει κιάλας παραπάνω απ' ό,τι μπορούσε να περιμένει κανείς απ' αυτόν. Όμως η ιδέα πώς θα ήταν υποχρεωμένοι να πορευτούν μέσα σε μια άγνωστη και πιθανόν έχθρική περιοχή τον αποκαρδίωσε. Ο Γιάχαν βέβαια δεν είχε συναντήσει ανθρώπους. Είχε όμως βρει μονοπάτια και ήταν σίγουρο πώς μέσα στα πυκνά δάση κατοικούσαν άντρες και γυναίκες αφού το κυνήγι ήταν τόσο σπάνιο.

Πάντως αν ήθελαν να βρουν τον Μόγκιεν — έφ' όσον βέβαια ο Μόγκιεν ήταν ζωντανός και ελεύθερος — θαπρεπε να πάνε δυτικά ξεγκαταλείποντας μάλιστα τα δάση και βγαίνοντας σε ξέσκεπη γη, γιατί χωρίς άλλο ο Μόγκιεν θαψάχνε να τους βρει στα νότια μιας και σκοπός του ταξιδιού τους ήταν να φτάσουν εκεί πέρα.

— Ξεκινάμε, είπε ο Ράκανον και μπήκαν στο δρόμο.

Λίγο μετά το μεσημέρι, επισκοπώντας την περιοχή από την κορφή της πλαγιάς, είδαν ν' απλώνεται μπροστά τους ως εκεί πού ξφτανε το μάτι τους ένας μολυβόχρωμος κόλπος και το μόνο πού μπόρεσαν να ξεχωρίσουν ήταν κάποιοι χαμηλοί σκοτεινοί λοφίσκοι πού υψώνονταν πέρα κατά τη νότια όχθη του. Βάλθηκαν να κατηφορίζουν πηγαίνοντας νότια παράλληλα με την παραλία σπρωγμένοι από ένα σαρωτικό και παγερό άνεμο. Ο Γιάχαν κοίταξε τα σύννεφα και έσχυψε το κεφάλι του ανασπώνοντας τους ώμους του.

— Θα χιονίσει, ανάγγειλε πένθιμα.

Πραγματικά σε λίγο άρχισε να πέφτει ένα υγρό πυκνό ανοιξιάτικο χιόνι πού έλυωνε μονομαές μόλις άγγιζε το χώμα. Ή στολή κρατούσε τον Ράκανον ζεστό αλλά ή πείνα και ή προσπάθεια ήταν άρκετες για να τον εξαντλήσουν και το ίδιο πεινασμένος, εξαντλημένος και επιπλέον παγωμένος ξνοιωθε ο Γιάχαν. Όστ'όσο συνέχισαν ν' άργασέρονται κι ήταν το μόνο πού τους έμενε πιά να κάνουν. Διέσχισαν ένα διάσελο, σκαρφάλωσαν μια πλαγιά οδεύοντας ανάμεσα σε σκληρά θάμνα και σβιλάδες χιονιού και φτάνοντας στην κορυφή της έπεσαν πάνω σ' έναν άνθρωπο.

— Χούφ, αναφώνησε ο άγνωστος ξαφνιασμένος. Μά γρή-

γορα ή κατάπληξή τω μετατράπηκε σέ δέος βλέποντας πώς από κείνους τούς δυό ανθρώπους πού είχαν ξεπροβάλλει μπρός του μέσ στή χιονοθύελλα ό ένας έτρεμε μέσα σέ ξεσκισμένες γούνες ενώ ό άλλος προχωρούσε δλόγυμνος.

— Χά, χούφ!.. Ξανάπε.

Ήταν ένας ψηλός, όστεωδής, καμπουριασμένος και γενειοφόρος άντρας με σκοτεινά άγριωπά μάτια.

— Έ, σεις... ξεφώνισε μιλώντας στή διάλεκτο τών "Ολγχορ. Θά ξεπαγιάσετε.

— Βρεθήκαμε στήν ανάγκη νά κολυμπήσουμε έπειδή άναποδογύρισε ή βάρκα μας, άυτοσχεδίασε μ' έτοιμότητα ό Γιαχαν. Κι ό,τι μ'ας χρειάζεται είναι ένα καλύδι και λίγη φωτιά. Βοσκόδ ή κυνηγός;

Ό άνθρωπος τόν κοίταξε δλότελα σαστισμένος.

— Θές νά πεις πώς έρχεστε άπ' τά νότια;

Ό Γιαχαν άποκριθήκε με μιá άσαφή χειρονομία.

— Άπ' τ' ανατολικά, είπε. Λογαριάζαμε ν' αγοράσουμε γουναρικά, αλλά ή πραιμιάτεια μας χάθηκε στό νερό.

— Άκου... άκου... θαύμασε ό άγριάνθρωπος πάντα σαστισμένος αλλά τελικά ή συμπόνια φάνηκε νά νικά τούς φόβους του.

— Έλάτε, είπε... Έχω τροφή και φωτιά και γυρίζοντας άπότομα προπορεύτηκε σκαμπανεβάζοντας μέσ στους στροβιλισιούς τού χιονοϋ. Τόν άκολούθησαν και δέν άργησαν νά βρεθούν στήν καλύδα του πού ήταν άγκριφωμένη σέ μιá πλαγιά ανάμεσα στή δασωμένη κοιλάδα και τόν κόλπο. Μέσα κι δξω ήταν άπαραλλάκτη με τίς χειμωνιάτικες καλύδες πού είχαν οι παρακατιανοί στα δάση και τούς λόγγους τού Άνγκαρ και ό Γιαχαν διάστηκε νά κουκουδίσει πλάι στή φωτιά μ' ένα στεναγμό ανακούφισης, λές κι είχε βρεθεί στό ίδιο του τό σπίτι. Τό κάμωμά του καθούχασε πέρα για πέρα τόν οικοδεσπότη τους.

— Δυνάμωσε τή φωτιά παλληκάρι μου, είπε δίνοντας στόν Ράχανον ένα χοντρούφασιμένο μανδύα και βγάζοντας τή δική του έφερε κι έβαλε πάνω στίς στάχτες μιá πιατέλλα με βραστό κρέας για νά ζεσταθεί. Ύστερα κάθισε κοντά τους όλο συντροφικότητα κοιτάζοντας πότε τόν έναν και πότε τόν άλλον.

— Πάντα χιονίζει τέτοια έποχή, δήλωσε. Και θά νιονίσει κι άλλο. Έδώ ύπάρχει τόπος για σας. Είμαστε τρεις. Συνηθίζουμε νά κυνηγούμε έδώ πέρα, στή διάρκεια τού χειμώνα. Οι

άλλοι θά γυρίσουν απόψε ή αύριο ή κάποια άπ' αυτές τις μέρες, αν βέβαια δέν τούς κλείσει ή χιονοθύελλα. Όπως βλέπετε και μόνοι σας από τις σφυρίχτρες μου, είμαστε κυνηγοί γούνας.

Άγγιξε τις ξύλινες σφυρίχτρες που κρέμονταν άρμαθιασμένες από τή ζώνη του και χαμογέλασε. Είχε κάτι τό άγριο και μαζί τρελλό, αλλά ή φιλοξενία του ήταν χειροπιαστή. Τούς χόρτασε μέ τό βραστό του κρέας κι όταν σκοτεινάσε τούς είπε πως ήταν ώρα πιά νά ξεκουραστούν. Ό Ράκανον δέν έχασε καιρό. Κύλησε πάνω στά δρώμικα γουναρικά τοῦ κρεβατιοῦ και κοιμήθηκε βαθιά σάν μωρό.

Τό πρωί τό χιόνι εξακολουθοῦσε νά πέφτει και ή γή ήταν πιά κατάσπρη και δμοιόμορφη. Οι σύντροφοι τοῦ οικοδεσπότη τους οὔτε πού φάνηκαν.

— Θά πέρασαν τή νύχτα τους στό Σπάιν, στό χωριό τῶν Τίμας, τούς ἐξήγησε. Θά περιμένουν νά ξανοίξει για νά ρθοῦν.

— Σπάιν; Ἔτσι λέγεται ὁ κόλπος;

— Όχι... ὄχι... Ό κόλπος εἶναι κόλπος και δέν ὑπάρχει χωριό πέρα άπ' αὐτόν. Σπάιν λέγεται τό βουνό, οἱ λόφοι που βρίσκονται πάνω από μᾶς. Ἀλήθεια όμως. Για πέστε μου από πού έρχεστε. Ἐσύ μιλάς ὅπως εἴμεῖς — ὄχι όμως κι ὁ θεῖος σου.

Ό Γιαχαν κοίταξε ἀπολογητικά κατά τόν Ράκανον που εἶχε ξαφνικά βρεθεῖ νάχει ἕναν ἀνηψιό χωρίς νά τό ξέρει.

— Ἐρχεται άπ' τὰ Μπάκλαντς και κει μιλάνε ἀλλιῶτικα, ἐξήγησε. Ὅσο για μᾶς, λέμε τόν κόλπο, κόλπο και τό νερό, νερό, ὅπως ἀκριῶς και σεῖς. Θάθελα νάδρισκα κάποιον για νά μᾶς περάσει ἀπέναντι.

— Θέλετε νά πᾶτε νότια;

— Τώρα πού ή πραγματεία μας χάθηκε, δέν είμαστε πρᾶς ζητιάνοι ἐδῶ πέρα. Καλύτερα λοιπόν νά γυρίσουμε στόν τόπο μας.

— Στήν παραλία ὑπάρχει μετ' ἄλλα. Εἶναι όμως κάμποσο μακριά άπ' ἐδῶ. Θά τό φροντίσουμε μόλις φτιάξει ὁ καιρός. Πάντως τί νά σοῦ πῶ παλληκάρι μου. Ὅταν σ' ἀκούω νά μιλάς τόσο ψύχραιμα για πηγαισμό σας στά νότια, νοιώθω τό αἷμα μου νά παγώνει. Ἄπ' ὅσο ξέρω ἀνάμεσα στόν κόλπο και τό βουνά δέν μένει ψυχή ἐκτός από Κείνους για τούς ὁποίους δέν πρέπει νά μιλά κανείς. Ὅμως ὄλ' αὐτά εἶναι παλιές ἱστορίες και στό κάτω κάτω ποῖός μπορεί νά δεβαιώσει πως ὑπάρχουν σ' ἀλήθεια βουνά; Ἐγῶ πάντως βρέθηκα μετ' ἄλλα στήν πέρα

μεριά του κόλπου — και πιστέψέ με δέν είναι πολλοί πού νά μπορούν νά καυχηθούν για κάτι τέτοιο. Ἐγώ ὅμως πῆγα για νά κυνηγήσω στούς λόφους, ἐπειδὴ ὑπάρχει ἄφθονο κυνήγι, στά παράλια ὁδοίαια. "Ὅμως δέν ἔβρηκα τίποτα ἄλλο. Οὔτε χωριά, οὔτε ἀνθρώπους. Ἴτιποτα. Καί δέν θάμνεγα ἐκεῖ τή νύχτα, μακάρι νά μοῦ χαρίζανε καί γώ δέν ξέρω τί.

— Θά πάμε ἀπλῶς ἀνατολικά, ἀκολουθώντας πάντα τή νότια παράλια, ἀποκρίθηκε ἀδιάφορα ὁ Γιάχαν. Μέσα του ὅμως ἡ ἀνησυχία ὄλο καί κορυφωνόταν, ὑποχρεωμένος καθὼς ἤταν νά ἐφευρίσκει καινούργια συνεχῶς ψέματα σέ κάθε ἐρώτηση πού τοῦ γινόταν.

Τελικά πάντως ἀποδείχτηκε πὼς τὸ ἔνστικτό του δέν τὸν εἶχε γελάσει.

— Ἐπιτάχιστον δέν ἔρχεστε ἀπὸ τὰ ἄρεια, ἀναφώνησε ὁ Μιάι, ὁ οἰκοδεσπότης τους, ἀκονίζοντας τὸ μακρὺ του μαχαίρι σέ μιὰ ἀκονόπετρα. Ἰατι ἂν πέρα ἀπὸ τὸν κόλπο δέν ζοῦν καθόλου ἀνθρωποι, πέρα ἀπὸ τή θάλασσα ζοῦν μονάχα κάτι συχαμερά δυντα πού δέν εἶναι παρὰ σκλάβοι τῶν κιτρινοκέφαλων. Τοὺς ἔχετε ἀλήθεια ἀκουστά; Πρόκειται για μιὰ ράτσα ἀνθρώπων πού ἔχουν κίτρινα κεφάλια καί μένουν στά ἄρεια, πέρα ἀπὸ τή θάλασσα. Εἶναι ἀλήθεια σοῦ λέω. Λένε πὼς κατοικοῦν σέ σπιτια ψηλά σάν δέντρα, πὼς ἔχουν ἀσημένια σπαθιά καί πὼς πετοῦν στὸν ἀέρα καθάλλα σέ φτερωτά ζῶα. Αὐτὸ τὸ τελευταῖο θά τὸ πιστέψω μονάχα δταν τὸ δῶ μέ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια. Ἡ γούνα τῶν φτερωτῶν ζῶων ἔχει καλὴ τιμὴ στά παράλια, μὰ τὰ θηρία τοῦτα εἶναι ἐπικίνδυνα καί τὸ κυνήγι τους δύσκολο. Φαντάσου λοιπὸν πόσο πιὸ δύσκολο καί πιὸ ἐπικίνδυνο θάναι νά τὰ ἡμερώσει κανεὶς καί νά τὰ καθαλλικέψει. Στὸ κάτω κάτω εἶναι κουτὸ νά κάθεσαι καί νά πιστεύεις τὰ παραμύθια πού ξεφουρνίζει ὁ κόσμος. Ἔτσι κ: ἀλλιῶς, δέν ἔχω παράπονο γιατι αὐτὰ πού θγάζω ἀπὸ τὰ ἔρματα τῶν Πέλιουμ μοῦ φτάνουν καί μοῦ περισσεύουν. Ἐχω τὸν τρόπο μου νά συνάζω τὰ ζωντανὰ ἔσο μακριὰ κι ἂν ἔρρισκονται. Ἄκου!

Βάζοντας μιὰ ἀπ' τίς σφυρίχτρες του στά μαλλιαρά του χεῖλη, ἄρχισε νά σφυρίζει στὴν ἀρχὴ πολὺ σιγαλά, ἕνα κυματιστό, σχεδὸν ἀνάκουστο σφύριγμα πού λίγο λίγο δυνάμωνε καί ἀλλάζε καί πού κατέληξε, πηδώντας δυὸ δυὸ τίς νότες, νά γίνει ἡ σχεδὸν μελωδικὴ κραυγὴ ἐνὸς ἄγριου ζώου. Δυνατὸ ρίγος διέτρεξε τὴ σπονδυλικὴ στήλη τοῦ Ράκαγον. Τὸ σφύριγμα αὐτὸ

τὸ εἶχε ἀκούσει καὶ ἄλλοτε στὰ δάση τοῦ Χάλλαν. Ὁ Γιάχαν ὁμως, ποῦ ἦταν ἐκπαιδευμένος γιὰ κυνηγός, μύρφασε ὄλο ἔξαψη κι ἐμπηξε τίς φωνές σὰ νὰ βρισκόταν σέ κυνήγι κι ἔδλεπε τὸ θήραμα.

— Σφύρα... σφύρα... Πιὸ δυνατά, κι ἄλλο.

Τὸ ὑπόλοιπο ἀπόγευμα αὐτὸς κι ὁ Πιάι τὸ ξόδεψαν ἱστορώντας ὁ ἕνας στὸν ἄλλον τίς κυνηγετικές τους περιπέτειες ἐνῶ ἔξω τὸ χιόνι συνέχισε νὰ πέφτει θαρὺ καὶ ἀκύμαντο.

Ἡ ἐπόμενη μέρα ξημέρωσε κατακάθαρη, φωτισμένη ἀπὸ τὴν πάλλευκη λαμπρότητα ἐνὸς ἡλίου ποῦ ἀστραποβολοῦσε τυφλωτικὸς πάνω ἀπὸ τοὺς χιονοσκεπαστοὺς λόφους λές κι ἦταν χειμῶνας. Κι αὐτὸ πρὶν τὸ μεσημέρι κατάφθασαν οἱ δυὸ σύντροφοι τοῦ Πιάι κουβαλώντας ἕνα πλῆθος γουναρικά. Ἦταν μελαχροῖνοι καὶ σκυθρωποὶ ὅπως ὄλο: οἱ νότιοι Ὀλγκορ, φαίνονταν ἀκόμα πιὸ ἄγριοι ἀπ' τὸν Πιάι κι ἀντιμετώπισαν τοὺς ξένους τους μὲ τὴν ἐπιφυλακτικὴ ἀγριμιοῦ ἀποφεύγοντας νὰ τοὺς πλησιάσουν καὶ ρίχνοντάς τους λοξὲς ματιές.

— Μᾶς λένε σκλάβους ἐμένα καὶ τοὺς δικούς μου, εἶπε ὁ Γιάχαν στὸ Ράκανον, κάποια στιγμή ποῦ ὁ Πιάι κι οἱ σύντροφοὶ του ἦταν ἔξω, ἀλλὰ καλύτερα νά'ναι κανεὶς ἄνθρωπος καὶ νὰ ὑπηρετεῖ ἄνθρώπους παρὰ ζῶο καὶ νὰ κυνηγᾷ ζῶα, ὅπως αὐτοὶ ἐδῶ.

Ὁ Ράκανον ὕψωσε προειδοποιητικὰ τὸ χέρι του κι ὁ Γιάχαν σώπασε καθὼς ἕνας ἀπ' τοὺς συντρόφους τοῦ Πιάι μπῆκε ἀμίλητος καὶ λοξοκοιτάζοντάς τους.

— Καιρὸς νὰ πηγαίνουμε, εἶπε ὁ Ράκανον στὴ διάλεκτο τῶν Ὀλγκορ ποῦ τοῦτες τίς δυὸ τελευταῖες μέρες εἶχε ἀρχίσει νὰ τὴ μιλᾷ πιὸ ἄνετα.

Κατὰ τὴ γνώμη του, εἶχαν κάνει ἄσχημα ποῦ εἶχαν μείνει νὰ περιμένουν τὸν ἐρχομὸ τῶν συντρόφων τοῦ Πιάι κι ὁ Γιάχαν συμμερίστηκε τὴν ἀνησυχία του. Ἔτσι, ὅταν στὴν καλύβα μπῆκε ὁ Πιάι τοῦ εἶπε.

— Ἔφτασε ἡ στιγμή νὰ φύγουμε. Ὁ καλὸς καιρὸς θὰ κρατῆσει ὥσπου νὰ κάνουμε τὸ γύρο τοῦ κόλπου. Ἄν δὲν μᾶς εἶχες δώσει καταφύγιο δὲν θάχαμε καταφέρει νὰ ἐπιζήσουμε τοῦτες τίς δυὸ παγερὲς νύχτες, κι οὔτε θάχα τὴν τύχη ν' ἀκούσω τὰ τραγούδια τῶν Πέλιουμ ποῦ ξέρεις καὶ παίζεις τόσο ὠραία. Ἄμποτε ὄλα σου τὰ κυνήγια νά'ναι ἐπιτυχημένα καὶ τυχερά.

Ὁ Πιάι τὸν ἄκουσε σιωπηλὸς καὶ ἀκίνητος. Τέλος ξερό-

δηξε, ἔφτυσε στή φωτιά, σεργάνισε πάνω και στους δυό τους τὰ μάτια του και εἶπε δραχνά.

— Τὸ γύρο τοῦ κόλπου; Μὰ σεις θέλατε νὰ τὸν διασχίσετε. Ἰπάρχει πάντως μιὰ δάρκα, ἡ δική μου και μπορῶ νὰ σᾶς περάσω ἀντίκρου.

— Κάτι τέτοιο θὰ σᾶς γλύτωνε ἀπὸ περπάτημα ἔξι τουλάχιστον ἡμερῶν, πρόσθεσε μπαίνοντας μέσα ἡ Κάρμικ, ὁ πιὸ μικρόσωμος ἀπὸ τοὺς δυὸ συντρόφους τοῦ Πιάι.

— Ἐξι μέρες ἀκριβῶς! Ἐπανέλαθε ὁ Πιάι. Θὰ σᾶς περάσουμε μὲ τὴ δάρκα. Και μποροῦμε νὰ ξεκινήσουμε ἀμέσως.

— Ἐντάξει, ἀποκρίθηκε ὁ Γιάχαν ἀνταλλάσσοντας μιὰ σύντομη ματιὰ μὲ τὸν Ράκανον.

Ἄλλωστε δὲν μποροῦσαν νὰ κάνουν και τίποτα ἄλλο.

— Πᾶμε λοιπόν, γρύλλισε ὁ Πιάι και ἀπότομα, χωρὶς νὰ κάνει τὴν παραμικρὴ νύξη γιὰ τίς προμήθειες ποὺ αἰγούρα θὰ χρειάζονταν στὸ ταξίδι τους ἐγγὺς ἔξω. Τὸν ἀκολούθησαν και μαζὶ κι οἱ σύντροφοί του. Ὁ ἄνεμος εἶχε πιά γλυκάνει, ὁ ἥλιος ἔφεγγε κατάλαμπρος και μ' ὄλο ποὺ ὑπῆρχαν ἀκόμα μεριές ποὺ δαστοῦσαν χιόνι τὸ ἔδαφος ἦταν ὑγρὸ και καθαρό, λαμπρυσμένο ἀπὸ τὴν τήξη. Ἀκολούθησαν τὴ γραμμὴ τῆς παραλίας πηγαίνοντας κατὰ τὴ Δύση και ὁ ἥλιος ἦταν κιόλας στὴ δύση του ὅταν ἔφτασαν σ' ἕνα μικρὸ κολπίσκο ὅπου τραβηγμένη ἔξω ἀπ' τὸ νερὸ και πλαγιασμένη πάνω σὲ καλάμια και βότσαλα βρέθηκαν νὰ τοὺς περιμένει μιὰ βαρκοῦλα. Ἡ φωτιά τοῦ ἡλιοδαιλέματος πυρπολοῦσε τὸν οὐρανὸ και τὰ νερὰ και μποροῦσε νὰ διακρίνει κανεὶς τὴ Χελίκη, τὸ μικρὸ φεγγάρι ποὺ ἔστιλθε κέρινο πάνω ἀπὸ τὸ δειλινὸ ἀπόφεγγο ἐνῶ κατὰ τὴν ἰσκιωμένη ἡδὴ ἀνατολὴ ξεχώριζε καθαρὸ και στραφτερὸ σὺν ὀπάλι τὸ Μεγαλάστερο, αὐτὸς ὁ μακρινὸς και πιστὸς σύντροφος τοῦ Φόμωλιωτ. Οἱ μακρινὲς ἀκτὲς μόλις ποὺ ξεχώριζαν στὸ πορφυρόφουτο τοῦ οὐρανοῦ καθὼς ὑψώνονταν πάνω ἀπ' τὸ λαμπρὸ νερὸ σκοτεινές, ἄμορφες και λοφώδεις.

— Νὰ ἡ δάρκα, εἶπε ὁ Πιάι, σταματώντας και γυρίζοντας πρὸς τὴ μεριά τους τὸ πορφυρωμένο ἀπὸ τὸ δειλινὸ φῶς πρόσωπό του. Οἱ ἄλλοι δυὸ πλησίασαν και στάθηκαν πλάι στὸν Ράκανον και τὸν Γιάχαν.

— Θὰ χρειαστεῖ νὰ γυρίσετε κωπηλατώντας στὰ σκοτεινά, εἶπε ὁ Γιάχαν.

— Ἄς εἶναι καλὰ τὸ φῶς τοῦ Μεγαλάστερου, ποὺ θὰ μᾶς

φέγγει. Και τώρα παλληκάρι μου μένει τὸ θέμα τῆς πληρωμῆς μας. Τί θὰ μᾶς δώσετε πού θὰ σᾶς περάσουμε ἀντίκρι;

— Ἄ! Εἶπε ὁ Γιάχαν.

— Ὁ Πιάι ξέρει πὼς δὲν ἔχουμε τίποτα. Ἀκόμα καὶ τοῦτος ὁ μανδύας πού φορῶ εἶναι δικός του, μπήκε στὴ μέση ὁ Ράκανον πού βλέποντας τὴν ἐξέλιξη πού εἶχαν ἀρχίσει νὰ παίρνουν τὰ πράγματα, ἀδιαφόρησε γιὰ τὸ ἀν θὰ τοὺς πρόδινε ἢ προφορὰ του.

— Δὲν εἶμαστε παρὰ φτωχοὶ κυνηγοὶ πού δὲν μᾶς περισσεύουν γιὰ νὰ κάνουμε καὶ δῶρα, εἶπε ὁ Κάρμικ πού εἶχε καὶ φωνὴ ἀπαλότερη καὶ ὕφος πρὸς ἡμερὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους δύο.

— Δὲν ἔχουμε τίποτα ἀπολύτως, ἐπαγάλαδε ὁ Ράκανον. Τίποτα πού νὰ μπορεῖ νὰ σᾶς πληρώσει τὸν κόπο σας. Καλύτερα λοιπὸν νὰ μᾶς ἀφήσετε ἐδῶ πέρα.

Ὁ Γιάχαν συμφώνησε λέγοντας ἀκριδῶς τὰ ἴδια ἀλλὰ πρὸς φλύαρα, ὅταν ὁ Κάρμικ τὸν διέκοψε:

— Στὸ λαιμό σου κρέμεται ἓνα σακουλάκι ξένε. Τί ἔχεις μέσα;

— Τὴν ψυχὴ μου, ἀποκρίθηκε μ' ἐτοιμότητα ὁ Ράκανον.

*Ὅλοι, ἀκόμα καὶ ὁ Γιάχαν τὸν κοίταξαν σαστισμένοι. Μὰ ἡ στιγμή δὲν ἦταν κατάλληλη γιὰ τεχνάσματα καὶ τὸ ξάφνισμα δὲν κράτησε παραπάνω ἀπὸ ἓνα λεπτό. Ὁ Κάρμικ ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὴ λαβὴ τοῦ κυνηγετικοῦ του μαχαιριοῦ κι ἔκανε ἓνα βῆμα μπρός. Ὁ Πιάι καὶ οἱ ὑπόλοιποι τὸν μιμήθηκαν.

— Ἐσύ ἦσουν πού πέρασες ἀπ' τὴ μονιὰ τοῦ Ζγκάμα, εἶπε. Στὸ χωριὸ τῶν Τίμας ἄκουσα ὀλόκληρη ἱστορία γιὰ τὸ πὼς ἔνας γυμνὸς ἄνθρωπος στάθηκε μὲς στὴ φωτιὰ χωρὶς νὰ καεῖ καὶ γιὰ τὸ πὼς ἔκαψε τὰ μάτια τοῦ Ζγκάμα μ' ἓνα ἄσπρο μπαστοῦνι κι ὕστερα ἔφυγε φορώντας ἓνα μεγάλο πετράδι πού κρεμόταν ἀπ' τὸ λαιμό του μὲ μιὰ χοντρή χρυσὴ ἀλυσίδα. Λένε πὼς πρόκειται γιὰ μαγεία καὶ μαγγανείες ἀλλ' ἐμένα δλ' αὐτὰ μοῦ φαίνονται βλακειές. Μπορεῖ ἐσύ νάσαι ἄτρωτος, δὲν ξέρω. *Ὅμως αὐτὸς ἐδῶ...

Μὲ μιὰ ἀστραπιαία κίνηση ἄρπαξε τὸν Γιάχαν ἀπ' τὰ μακριὰ του μαλλιὰ καὶ γέροντάς του τὸ κεφάλι πίσω καὶ πλάγια ἀκούμπησε τὴ λεπίδα τοῦ μαχαιριοῦ του στὸ λαιμό τοῦ ἀκόλουθου.

— Ἐ, ἀγοράκι! Τί λές! Θὰ συστήσεις στὸ φίλο σου νὰ μᾶς πληρώσει γιὰ τὴ φιλοξενία μας; Ἡ νὰ προχωρήσω;

Κανείς δὲν σάλεψε. Τὸ κόκκινο ἡλιοδασίλεμμα ξαχολουθοῦσε νὰ πυρπολεῖ τὸ νερό, τὸ Μεγαλάστερο νὰ φωτίζει τὴν Ἄνατολή καὶ ὁ κρύος ἄνεμος νὰ τοὺς προσπερνᾷ σαρώνοντας τὴν παραλία.

— Δὲν θὰ πειράξουμε τὸ παλληκάρι, γρύλλισε ὁ Πιάι κι ἕνας μορφασμὸς παραμόρφωσε τὸ ἀγριωπὸ του πρόσωπο. Θὰ κάνουμε ὅ,τι σοῦ ὑποσχεθήκαμε, θὰ σᾶς περάσουμε ἀπέναντι. Μόνο πού θὰ πρέπει νὰ μᾶς πληρώσετε. Δὲν σοῦ ζητᾶμε χρυσάφι γιατί ξέρουμε πῶς δὲν ἔχεις. Σᾶς δώσαμε ὁμῶς τόπο νὰ κοιμηθεῖτε. Πληρώστε μας καὶ θὰ σᾶς περάσουμε ἀντίκρου.

— Θὰ σᾶς πληρώσω — ἐκεῖ πέρα, ἀποκρίθηκε ὁ Ράκανον δείχνοντας τὴν ἀπέναντι ὄχθη τοῦ κόλπου.

— Ὅχι, ἀποκρίθηκε ὁ Κάρμικ.

Ὁ Γιάχαν, ἔρμαιο καθὼς ἦταν στὰ χέρια του δὲν εἶχε κυνηγεῖ ὅτε Ἰντζα. Ὁ Ράκανον εἶδε τὸ χτύπο τῆς ἀρτηρίας τοῦ λαιμοῦ του πού σημάδευε ἢ μύτη τοῦ μαχαυριοῦ.

— Θὰ σᾶς πληρώσω ὅταν φτάσουμε κεῖ πέρα, ἐπανάλαβε στυφὰ καὶ πρότεινε τὸ μπαστούνι του μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ θεὰ του θὰ τοὺς ἐντυπωσιάξῃ. Περάστε μας ἀπέναντι καὶ θὰ σᾶς δώσω αὐτὸ πού θέλετε. Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι. Μὰ ἔτσι καὶ πειράξετε τὸ παιδί θὰ πεθάνετε. Ὅλοι σας... Μ' ἀκούτε;

— Κάρμικ: τὸ νοῦ σου. Εἶναι ἕνας Πένταν, ψιθύρισε ὁ Πιάι. Κάνε ὅ,τι σοῦ λέει. Ἐμείναν δυὸ νύχτες μαζί μου κάτω ἀπὸ τὴν ἴδια στέγη. Ἄσε λεύτερο τὸ παιδί ἀφοῦ σοῦ ὑποσχέθηκε νὰ σοῦ δώσει αὐτὸ πού θέλεις.

Ὁ Κάρμικ κοίταξε περιφρονητικὰ μὲ αὐτὸν καὶ μὲ τὸν Ράκανον καὶ τελικὰ εἶπε.

— Πέταξε πρῶτα ἀπὸ τὰ χέρια σου τὸ μπαστούνι πού κρατᾷς καὶ θὰ σὲ πᾶμε ὅπου θέλεις.

— Ὅχι πρὶν ἀφήσεις τὸ παιδί, ἀποκρίθηκε ὁ Ράκανον κι ὅταν εἶδε τὸν Κάρμικ νὰ λευτερώνει τὸν Γιάχαν γέλασε κοροϊδευτικὰ καὶ πέταξε στὸν ἀγέρα τὸ μπαστούνι πού ἀφοῦ στριφογύρισε μετέωρο κᾶνα δυὸ φορές κατέληξε στὰ νερὰ τῆς θάλασσας ἔπου καὶ εὐθίστηκε.

Οἱ τρεῖς κυνηγοὶ γύμνωσαν τότε τὰ μαχαίρια τους καὶ τοὺς ὀδήγησαν στὴ δάρκα. Χρειάστηκε κόπος γιὰ νὰ σκαρφαλώσουν στὰ γλιστερά πλευρά της, πατώντας σὲ βράχους τὸ ἴδιο γλιστερούς, μὰ τελικὰ τὰ κατάφεραν. Ὁ Πιάι κι ὁ δεῦτερος ἀπὸ

τούς δυὸ συντρόφους του κάθισαν στὰ κουπιά ἐνῶ ὁ Κάρμικ μὲ τὸ μαχαίρι στὸ χέρι κάθισε πίσω ἀπὸ τοὺς ταξιδιωτές.

— Θὰ τὸ δώσεις στ' ἀλήθεια τὸ κόσμημα; ψιθύρισε ὁ Γιάχαν στὸν Ράκανον μιλώντας στὴν Κοινὴ διάλεκτο ποὺ οἱ Ὑργκορ τῆς χερσονήσου εἶχαν πάψει νὰ τὴ χρησιμοποιοῦν ἐδῶ καὶ πάρα πολλὰ χρόνια.

Ὁ Ράκανον κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι του.

Τὸ ψιθύρισμα τοῦ Γιάχαν ἔγινε ξαφνικὰ σκληρὸ καὶ σφουριχτό.

— Μόλις φτάσουμε στὴ νότια ὄχθη, πήδα στὴ θάλασσα καὶ κολύμπα. Ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ θὰ δοῦν διὰ τοὺς ξέφυγες δὲν θάχουν λόγο νὰ μὲ πειράξουν.

— Ἄν σὲ πειράξουν λέει! Θὰ σοῦ κόψουν χωρὶς ἄλλο τὸ λαιμό.

— Κάρμικ, τὸ νοῦ σου. Κάνουν μάγια, προειδοποίησε ὁ δεύτερος ἀπ' τοὺς συντρόφους τοῦ Πιάι. Λογαριάζουν νὰ βουλιάξουν τὴ θάρκα.

— Μπρός, τραβάτε τὰ κουπιά σαπιόψαρα. Καὶ σὺ κάτσε ἦσυχα, ἀλλιῶς πάει ὁ λαιμὸς τοῦ νεαροῦ.

Ὁ Ράκανον κάθισε ὑπομονετικὰ στὴν κουπαστὴ κι ἀφέθηκε νὰ κοιτᾷ τὰ νερὰ ποὺ εἶχαν ἀρχίσει νὰ παίρνουν ἓνα σκοῦρο μολυδὶ χροῶμα καθὼς ἡ νύχτα κατέβαινε καὶ πάνω στὶς ἀκτὲς ποὺ ἄφηναν καὶ πάνω στὶς ἀκτὲς πρὸς τὶς ὁποῖες πήγαιναν. Τὰ μαχαίρια τους ἐέθαια δὲν μποροῦσαν νὰ τὸν τραυματίσουν. Οἱ ἴδιοι ὅμως ἦταν ἱκανοὶ νὰ σκοτώσουν τὸν Γιάχαν πρὶν προλάβει νὰ κάνει τὴν παραμικρὴ κίνηση. Οὔτε καὶ ὑπῆρχε περίπτωση νὰ τοὺς ξεφύγουν πέφτοντας στὸ νερό, γιατί ἂν τὸ κολύμπι ἦταν γι' αὐτὸν παιχνίδι δὲν συνέβαινε τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὸ παιδί ποὺ δὲν ἤξερε κἄν νὰ ἐπιπλέει. Ἐπομένως ἡ λύση ἦταν μιὰ. Νὰ τοὺς πληρώσει μ' αὐτὸ ποὺ τοῦ ζητοῦσαν ἀφοῦ στὸ κάτω κάτω τοὺς μετέφεραν ἐκεῖ ποὺ ἤθελαν.

Λίγο λίγο οἱ θαμποὶ λόφοι τῆς δυτικῆς ἀκτῆς ἄρχισαν ν' ἀναδύονται μπρὸς τους καὶ νὰ παίρνουν ὑπόσταση. Ἀλαφριῆς μολυδόχρωμες σκιὲς γλίστρησαν κι ἀπλώθηκαν κατὰ τὴ δύση καὶ στὸν γκριζο οὐρανὸ σπύθισαν κάποια ἀστέρια. Ἡ ἀπόμακρη ἠλιακὴ λαμπρότητα τοῦ Μεγαλάστερου θάμπωσε ἀκόμα καὶ τὴ λάμψη τῆς Χελίκης ποὺ βρισκόταν στὴ χάση τῆς καὶ σὲ λίγο ἔφτασε ἴσαμε αὐτοὺς ὁ ἦχος τῶν κυμάτων ποὺ ἔσπαγαν πάνω στὰ βράχια τῆς ἀκτῆς.

— Σταματήστε τὰ κουπιά, διέταξε ὁ Κάρμικ και γυρίζοντας στὸν Ράκανον ἄπλωσε τὸ χέρι. Καὶ τώρα δὸς μου το, εἶπε.

— Δὲν φτάσαμε ἀκόμα, τοῦ ἀποκρίθηκε ἤρεμα ἐκεῖνος.

— Μπορῶ κι ἀπὸ δῶ ἄρχοντά μου, ψιθύρισε τρέμοντας ὁ Γιάχαν. Ἐχει καλὰμα γιὰ νὰ πιασῶ και θὰ τὰ καταφέρω.

Ἡ θάρκα προχώρησε μιὰ δυὸ κουπιές ἀκόμα και ξανασταμάτησε.

— Μόλις μὲ δεις και βουτήξω, ἀκολούθα με, εἶπε ὁ Ράκανον στὸν Γιάχαν.

Σηκώθηκε ἄργά, στάθηκε ὄρθιος καταμεσῆς τῆς θάρκας, ξεκούμπωσε χυρὶς νὰ διαίξεται τὸ λαιμὸ τῆς στολῆς του, ἔσπασε μὲ μιὰ ἀπότομη κίνηση τὸ δερμάτινο κορδόνι ποῦ ἔξωγε τὸ λαιμὸ του, πέταξε στὸ βάθος τῆς θάρκας τὸ σακουλάκι ποῦ μέσα του βρισκόταν τὸ ζαφείρι και ἡ ἀλυσίδα και ξανακουμπώνοντας, βιαστικὰ τυύτη τῆ φορὰ, τῆ στολή του, βούτηξε ὀλομεμιὰς στὴ θάλασσα.

Μερικὰ λεπτὰ ἀργότερα, στεκόταν μαζί μὲ τὸν Γιάχαν στὰ βράχια τῆς παραλίας παρακολουθώντας τῆ θάρκα ποῦ μάκραινει, μαῦρο σημαδάκι: πάνω στὰ γκρίζα μισοφωτισμένα νερά.

— Ὡ ποῦ νὰ σαπίσετε, ὦ ποῦ νὰ γεμίσουν σκουλίκια τὰ σωθικά σας και τὰ κόκκαλά σας νὰ λιώσουν σὰν τὸν ἀσδέστη, καταράστηκε ὁ Γιάχαν κι ἄρχισε νὰ κλαίει χάνοντας ξαφνικὰ τὸν αὐτοέλεγχό του, ὄχι μονάχα ἐξαιτίας τῆς τρομάρας ποῦ εἶχε περάσει, ἀλλὰ κυρίως ἐξαιτίας τῶν ὅσων εἶχε δεῖ, γιὰτι πραγματικὰ τὸ θέαμα ἐνὸς «ἄρχοντα» ποῦ δέχεται νὰ δώσει σὰν λύτρο γιὰ τῆ ζωὴ ἐνὸς σκλάβου ἕνα πετράδι ἀκριβὸ ὅσο ἕνα βασίλειο, ἦταν γι' αὐτὸν κάτι τρομερὸ, κάτι ποῦ ἀντιπροσώπευε τὴν ὀλοκληρωτικὴ ἀνατροπὴ μιᾶς τάξης πραγμάτων ποῦ εἶχε μάθει νὰ σέβεται, κάτι ποῦ κοντὰ στ' ἄλλα τὸν ἔκανε νὰ νοιώθει φταίχτης και ὑπόλογος.

Ἦταν λάθος, ἄρχοντά μου, κλαψούρισε, ἦταν λάθος. Δὲν ἔπρεπε.

— Λάθος ποῦ ἀντάλλαξα τῆ ζωὴ σου μ' ἕνα κομμάτι βράχο; Ἔλα, Γιάχαν. Σύνελθε. Ἄν δὲν φροντίσουμε νὰ φτιάξουμε μιὰ φωτιὰ τὸ γρηγορώτερο, μᾶς βλέπω νὰ ξεπαγιάζουμε. Ἔχεις μαζί σου τὴν ἀκονόπετρά σου; Ὡραία. Ἐκεῖ κάτω εἶναι ἕνα σωρὸ θάμνοι. Ἄς δάλουμε μπρός.

Τελικὰ κατάφεραν νὰ στήσουν μιὰ καλὴ φωτιὰ κοντὰ στὴν παραλία και τὴν τροφοδότησαν τόσο ἐπιδέξια ποῦ ἡ ζέστα τῆς

και τὸ φῶς τῆς δὲν ἄργησαν νὰ ἡμερέψουν τὸ σκοτάδι και νὰ μαλακώσουν τὸ διαπεραστικὸ κρῦο. Ὁ Ράκανον ἔδωσε στὸν Γιάχαν τὸ μανδύα ποὺ τοῦχε χαρίσει ὁ κυνηγὸς και σὲ λίγο τὸ ἀγόρι εἶχε ἀποκοιμηθεῖ τυλιγμένο μέσα σ' αὐτό. Ὁ Ράκανον κάθισε πλάι στὴ φωτιά φροντίζοντας νὰ τὴν τροφοδοτεῖ ἀκατάπαυτα, χωρὶς νὰ νοιώθει τὴν παραμικρὴ διάθεση γιὰ ὕπνο. Ἦταν ἀνήσυχος και συνάμα λυπημένος ποὺ εἶχε ἀναγκαστεῖ νὰ δώσει τὸ περιδέραμο, ὄχι γιατί ἦταν πολύτιμο, ἀλλὰ γιατί ἦταν αὐτὸς ποὺ τὸ εἶχε ἐπιστρέψει στὴ Σήμλυ, ἡ θύμηση τῆς ὁμορφιάς τῆς ὁποίας τὸν εἶχε σπρώξει νάρθει σὲ τοῦτον ἔδῳ τὸν πλανήτη ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια. Λυπόταν ἀκόμα γιατί τοῦ τὸ εἶχε ἐμπιστευτεῖ ἡ ἴδια ἡ Χάλλντρε μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς αὐτὸς τουλάχιστον θὰ ἔβρισκε τρόπο νὰ ἐξαγοράσει μ' αὐτὸ τὴ σικιά τοῦ παράκαιρου θανάτου ποὺ ἀπειλοῦσε τὸ μοναχογιό τῆς. Μπορεῖ ὅμως και νὰ ἦταν καλύτερα ποὺ τὸχε ξεφορτωθεῖ γλιτώνοντας ἔτσι μιὰ γιὰ πάντα ἀπ' τὸ βάρος και τὸν κίνδυνο τῆς ὁμορφιάς του. Ἐξάλλου ὑπῆρχε πάντα ἡ περίπτωση — ἀν λάχαινε τὸ χειρότερο — νὰ μὴ μάθει ποτὲ τὴν ἀπώλειά του ὁ Μόγκιεν, ἀφοῦ δὲν ἦταν καθόλου βέβαιο πὼς θὰ τὸν ἔβρισκαν — ἀν δὲν ἦταν κιόλας φυσικὰ νεκρός.

Παραμέρισε τὴ σκέψη μ' ἀγανάκτηση. Ὁ Μόγκιεν ἔφαχνε νὰ τοὺς βρεῖ. Ἐπρεπε νὰ τὸ θυμᾶται αὐτό. Καὶ θάφαχνε γι' αὐτοὺς στὰ νότια. Γιατὶ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ αὐτὸ ἦταν τὸ μόνο σχέδιο ποὺ εἶχαν. Νὰ πᾶνε νότια, ἐκεῖ ὅπου βρισκόνταν — ὅπως λογάριάζαν — οἱ ἐχθροὶ ποὺ ἔφαχναν νὰ βροῦν. Ἐπομένως ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ συνεχίσει τὴν πορεία ποὺ εἶχε χαράξει εἴτε μαζὶ μὲ τὸν Μόγκιεν εἴτε και χωρὶς αὐτόν.

Ξεκίνησαν νωρὶς πρὶν ἀκόμα φέξει και τὸ χάραμα τοὺς βρῆκε νὰ σαρφαλώνουν τὶς πλαγιές τῶν παράλληλων λόφων. Ὄταν ὁ ἥλιος ἀνέτειλε εἶχαν ὅγει κιόλας στὴν κορυφὴ κι ἀπὸ κεῖ μπόρεσαν νὰ δοῦν τὴν ἀπέραντη ἔρημη πεδιάδα ποὺ ἀπλωνόταν μπρὸς τωὺς ἀδιάσπαστη ὡς τὸ φρούδι τοῦ ὀρίζοντα ἰσκιωμένα μονάχα ἀπὸ τὶς σκοτεινὲς κοφιές τῶν θάμνων. Ἦταν φανερό πὼς ὁ Πιάι δὲν κορόιδευε ὅταν τοὺς ἔλεγε πὼς δὲν ὑπῆρχαν ἄνθρωποι δυτικὰ ἀπ' τὸν κόλπο. Τουλάχιστον ὅμως σὲ κείνη τὴν παντέρημη ἀπλωσιὰ θὰ ἦταν ὄρατοὶ ἀπὸ μίλια μακριὰ, πράγμα ποὺ θὰ διευκόλυνε τὸν Μόγκιεν νὰ τοὺς ἐντοπίσει. Ξανάρχισαν νὰ περπατοῦν πηγαίνοντας πάντα νότια. Ἐκανε κρῦο μὰ ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν διάφανη. Ὅ,τι ροῦχα εἶχαν τὰ φοροῦσε

ὁ Γιάχαν, ἐνῶ ὁ Ράκανον δὲν εἶχε παρὰ τὴ στολή του. Τὰ ρυάκια ποὺ συναγοῦσαν κάπου κάπου τοὺς βοηθοῦσαν νὰ μὴ διψήσουν. Ὁλόκληρη κείνη τὴν ἡμέρα καὶ τὴν ἐπόμενη δὲν σταμάτησαν νὰ περπατοῦν ἔχοντας γιὰ μοναδική τους τροφή τὰ φύλλα καὶ τὶς ρίζες ἐνὸς φυτοῦ ποὺ ὀνομαζόταν πέγια καθὼς καὶ κάτι μικρὰ φτερωτὰ ζώακια ποὺ ὁ Γιάχαν τὰ σκότωνε στὸν ἀέρα μ' ἓνα μπαστούνι καὶ τᾶψηνε σὲ μικρὲς φωτιὲς ποὺ ἔστηνε μὲ κλαδάκια καὶ ποὺ τὶς ἀναβε μὲ τὴ βοήθεια τῆς τσακμακόπετράς του.

Σ' ὀλόκληρη τὴν πορεία τους δὲν συνάντησαν κανένα ἄλλο ζωντανὸ πλάσμα καὶ ἡ πεδιάδα ξακολούθησε ν' ἀπλώνεται μπρὸς τους πάντα ἰσόπεδη καὶ πάντα ἀδεντρη, πάντα σιωπηλὴ καὶ πάντα ἀχάρακτη ἀπὸ δρόμους καὶ ἔχνη ἀνθρώπινης παρουσίας.

Τὸ δειλινό, οἱ δύο ἄντρες ἀπαυδημένοι ἀπ' τὴ μεγαλωσύνη ποὺ τοὺς τριγύριζε, κούρνιασαν σιωπηλοὶ δίπλα στὴ φωτιά τους καὶ ἀπόμειναν ν' ἀφουγκράζονται τὴ μαλακὴ καὶ προσκαλεστικὴ φωνὴ τῶν μπάριλор ποὺ ἔφτανε ἴσαμ' αὐτοὺς ρυθμικὴ καὶ σὲ ἰσόχρονα διαστήματα σὰν χτύπος σφυγμοῦ ποὺ μετροῦσε λὲς τὴν ἴδια τὴ νύχτα. Ἦταν ἐποχὴ ποὺ τὰ κοπάδια τῶν πουλιῶν αὐτῶν — ἄγρια πρωτοξάδελφα τῶν ἐξημερωμένων χέριλор — ἔκαναν τὸ ἀνοξιάτικο μεταναστευτικὸ τους ταξίδι καὶ μ' ὄλο ποὺ κάθε κοπάδι ἦταν ἀρκετὰ μεγάλο γιὰ νὰ καλύπτει μὲ τὸ πέρασμά του μιὰ φούχτα ἀστέρια, ἀπὸ τὰ τέσσα τους δὲν φώναζε παρὰ ἓνα μανάχα τὴν κάθε φορά.

— Ἀπὸ ποῖο ἄστρο ἔρχεσαι Ἀστραφέντη; ρώτησε ἤρεμα ὁ Γιάχαν κοιτάζοντας ψηλά.

— Γεννήθηκα σ' ἓναν πλανήτη ποὺ οἱ συγγενεὶς τῆς μητέρας μου τὸν ὀνόμαζαν Χάιν, ἐνῶ οἱ συγγενεὶς τοῦ πατέρα μου Ντάδεναντ. Ἔχει γιὰ ἥλιο του αὐτὸ ποὺ ἐσεὶς λέτε χειμωνιάτικο στέμμα. Λεῖπω ὅμως ἀπὸ κεῖ χρόνια.

— Δηλαδή ἐσεὶς οἱ ἀστράνθρωποι δὲν εἰσαστε ὄλοι σας ἀπὸ τὴν ἴδια ράτσα;

— Εἴμαστε χιλιάδες ράτσες. Ἐγὼ προσωπικὰ εἶμαι ἀπὸ τὴ ράτσα τῆς μητέρας μου. Ὁ πατέρας μου ὅμως ποὺ ἦταν γῆινος φρόντισε καὶ μὲ υιοθέτησε. Εἶναι βλέπεις συνήθειο νὰ γίνεταί κάτι τέτοιο, ὅταν παντρεύονται δύο ἄνθρωποι ποὺ ἐπειδὴ εἶναι ἀπὸ διαφορετικὲς ράτσες δὲν μποροῦν νὰ κάνουν παιδιὰ. Ὅπως, ἂς ποῦμε, θὰ κάνατε σεῖς στὴν περίπτωση ποὺ κάποιος ἀπὸ σᾶς θὰ παντρευόταν μιὰ γυναίκα τῶν Φία.

— Κάτι τέτοιο αποκλείεται: να συμβεί ποτέ, αποκρίθηκε στυφά ο Γιάχαν.

— Το ξέρω. Άλλα οι γήινοι και οι κάτοικοι του Ντάβεναντ μοιάζουν μεταξύ τους όσο έμεις οι δυο. Υπάρχουν ελάχιστοι πλανήτες που κατοικούνται από πολλές και διάφορες ράτσες όπως συμβαίνει εδώ πέρα σε σας. Συνήθως υπάρχει μια μόνο ράτσα που είναι: σαν και μας ενώ τα υπόλοιπα όντα είναι άπλως ζώα χωρίς λογική και όμιλία.

— Θα πρέπει να χεις δει πολλούς πλανήτες, είπε ο νεαρός χαμηλόφωνα και όνειροπόλα, προσπαθώντας να νοιώσει τί άκριθώς μπορούσε να σημαίνει αυτό.

— Πάρα πολλούς, αποκρίθηκε ο Ράκανον. Σύμφωνα με τα δικά σας μέτρα είμαι σαράντα χρονών, αλλά στην πραγματικότητα έχω γεννηθεί πριν από εκατό σαράντα χρόνια. Έκατό απ' αυτά τάχιστα χωρίς να τα ζήσω ταξιδεύοντας από πλανήτη σε πλανήτη. Δεν μπορώ να ξαναγυρίσω στο Ντάβεναντ ή στη Γ' ή γιατί οι άνθρωποι που γνώριζα κει πέρα είναι νεκροί εδώ κι εκατό χρόνια. Το μόνο που μου μένει λοιπόν είναι να συνεχίσω τις περιπλανήσεις μου σταματώντας κάπου κάπου σε όρισμένα μέρη που μ' άρξουν. Μά... τί ήταν αυτό;

Η αίσθηση κάποιας παρουσίας φάνηκε να βουβαίνει ακόμα και τον ψίθυρο του ανέμου μες στα χόρτα. Κάτι σκοτεινό και μεγάλο σαν πελώρια σκιά, σάλεψε στην άκρη του φωτεινού κύκλου που έγγραφε ή λάμψη της φωτιάς κι ενώ ο Ράκανον άπόμεινε γονατιστός κοιτάζοντας προς τα κει έντατικά, ο Γιάχαν έδωσε έναν πήδο και βρέθηκε μακριά απ' τή φωτιά.

Τίποτα δεν κινήθηκε. Το θροϊτό του ανέμου άνέδηκε πάλι εϊρηνικό μες απ' τα χόρτα και στον καθαρό δριζόντα ένα γύρω τους τ' άστέρια έλαμπαν όπως και πριν άνεμπόδιστα από κάθε λογής ίσκιο. Ξανακάθισαν πλάι στην φωτιά και κοιτάχτηκαν.

— Τί μπορεί να ήταν άραγε; Άπόρησε ο Ράκανον.

Ο Γιάχαν κούνησε το κεφάλι του.

— Ο Πιά έλεγε πως υπάρχει κάτι.

Κουμψήθηκαν με θάρδιες φυλάγοντας διαδοχικά ο καθένας τους τον ύπνο του άλλου έτσι που ή άργόσυρτη αύγή τους δρηκε και τους δυο κατάκοπους. Έψαξαν για σημάδια ή ίχνη στην μεριά πουχαν δει τή σκιά αλλά το τρυφερό χορτάρι δεν τους φανέρωσε τίποτα. Έσβησαν τή φωτιά τους ποδοπατώντας την και κίνησαν πάλι: κατά τή Νοτιά με όδηγό τους τον ήλιο.

Είχαν λογαριάσει πώς άργά ή γρήγορα θάπεφταν πάνω σέ κάποιο ρυάκι, μιά κάτι τέτοιο δέν συνέβη είτε γιατί όσα ρυάκια ύπήρχαν σέ κείνη τή μεριά κυλοσσαν πιά βορειοδυτικά είτε γιατί δέν ύπήρχαν καθόλου ρυάκια. "Άλλωστε ή πεδιάδα πού διέσχιζαν και πού φαινόταν νά μήν αλλάζει ποτέ και σέ τίποτα είχε άρχισει νά γίνεται όλοένα και πιό ξερή, όλοένα και πιό γκριζα. Κείνο μάλιστα τό πρωί δέν κατάφεραν νά δοϋν ούτε ένα θάμνο πέγια και τά μόνα πού συνέχιζαν ν' άφθονοϋν ήταν τά γνωστά σκληρόφυλλα χόρτα. Κοντά στο μεσημέρι ό Ράκανον σταμάτησε.

— Είναι άνώφελο Γιάχαν, ειπε.

‘Ο Γιάχαν ξετριψε τό σβέρκο του, κοίταξε όλόγυρά του κι ύστερα γύρισε τή χλωμό, κουρασμένο νεανικό του πρόσωπο κατά τή μεριά τοϋ Ράκανον.

— "Αν θές νά συνεχίσουμε άρχοντά μου, έγώ είμαι: έτοιμος.

— Χωρίς νερό και τροφή δέν μπορούμε νά κάνουμε τίποτα. "Ετσι τό μόνο πού μας μένει είναι νά γυρίσουμε στην παραλία νά κλέψουμε μία θάρρα και νά πάμε πίσω στο Χάλλαν. "Ελα.

Γύρισε και πήρε τό δρόμο κατά τά βορεινά. ‘Ο Γιάχαν τόν άκολούθησε. ‘Ο λαμπρός άνοιξιάτικος οϋρανός σπίθιζε καταγάλανος πάνω από τά κεφάλια τους, ένω ό άνεμος συνέχιζε τό αιώνιο τραγούδι του μέσ στα αιώνια θάμνα. ‘Ο Ράκανον προχωρούσε σταθερά μέ τούς ώμους άλαφρογερμένους και τό κεφάλι σκυφτό, όδεύοντας δήμα βήμα τό δρόμο τής έξορίας και τής ήττας του. Δέν γύρισε καν όταν ό Γιάχαν σταμάτησε.

— Φτερωτά ζώα.

Ξαφνιασμένος κοίταξε προς τά πάνω και μόνο τότε είδε τούς τρεις μεγάλους γρύπες πού κυκλόφερναν στον άέρα πάνω άπ' τά κεφάλια τους μέ τά νύχια τους γυμνωμένα και τά φτερά τους όλόμαυρα μέσ στο καυτό γαλάζιο τοϋ οϋρανοϋ .

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

Ο ΠΕΡΙΠΛΑΝΗΤΗΣ

VI

Πριν ακόμη τὰ πόδια τοῦ γρύπα του ἀκουμπήσουν στή γῆ ὁ Μόγκιεν εἶχε κιόλας ξεπεζέψει κι εἶχε ἀρπάξει στήν ἀγκαλιά του τὸν Ράκανον, σὰν ἀδελφός.

— Μὰ τὴ λόγγη τοῦ Χεντίγ, Ἄστραφέντη μου!.. ἀναφώνησε μὲ φωνὴ ποῦτρεψε ἀπὸ συγκίνηση κι ἀνακούφιση. Ποῦ πᾶς ἔτσι θεόγυμνος μὲς στήν ἐρημιὰ καὶ πῶς κατάφερες νὰ προχωρήσεις τόσο θαθιὰ νότια, περπατώντας κατὰ τὸ βορρῆ; Μήπως...

Κόπηκε ἀπότομα βλέποντας τὸν Γιάχαν ἀλλὰ ὁ Ράκανον τὸν πρόλαβε.

— Ὁ Γιάχαν εἶναι πιά δικός μου δούλος.

Ὁ Μόγκιεν ἀπόμεινε δουδὸς παλεύοντας μὲ τὸν ἴδιο του τὸν ἑαυτὸ καὶ τὰ αἰσθήματά του καὶ ξαφνικὰ ἓνα θροντερό γέλιο τὸν ζωντάνεψε.

— Ὡστε γι' αὐτὸ σπούδασες τὴ ξοιμά μας, Ράκανον; Γιὰ νὰ μάθεις πῶς νὰ μᾶς παίρνεις τοὺς δούλους μας; Καὶ τὰ ροῦχα σου; Τί ἔγιναν; Ποιὸς στᾶκλεψε;

— Ὁ Ὀλγκορ ἔχει παραπάνω ἀπὸ ἓνα δέρμα, εἶπε ὁ Κίο ζυγώνοντας ἀλαφροπάτητος. Χαῖρε Πυραφέντη, συνέχισε. Χτὲς δρᾶδου σ' ἄκουσα μὲ τὸ νοῦ μου!

— Να!... Ὁ Κίο εἶναι ποῦ μᾶς ὁδήγησε ὡς ἐδῶ, ἐπιβεβαίωσε ὁ Μόγκιεν. Ἀπὸ τὴ στιγμή ποῦ πατήσαμε τὸ πόδι μας στή Φέρν ἐδῶ καὶ δέκα μέρες, δὲν τὸν ἀκούσαμε νὰ πει λέξη, ἀλλὰ χτὲς τὴ νύχτα καθὼς εἴμασταν στήν ὄχθη τοῦ κόλπου καὶ βλέπαμε τὴ Λιόκα ν' ἀνατέλλει στὸν οὐρανό, ἀφουγκράστηκε σὴ φεγγαρόφωτο καὶ μᾶς εἶπε. «Ἐκεῖ». Ἔτσι μόλις χάραξε

πετάξαμε πρὸς τὴν κατεύθυνση πού μᾶς εἶχε δείξει καὶ νὰ πού σέ θρήκαμε!

— Καὶ ὁ Ἴοτ; Ποῦ εἶναι; ρώτησε ὁ Ράκανον βλέποντας πῶς μόνο ὁ Ράχο στεκόταν παράμερα, κρατώντας τὰ χαλινάρια τῶν ζώων.

Ὁ Μόγκιεν ἀποκρίθηκε χωρὶς ν' ἀλλάξει ὄφρος.

— Νεκρὸς Στὴν παραλία δεχτήκαμε ἐπίθεση ἀπὸ τοὺς Ὀλγκορ πού μᾶς χτύπησαν κρυμμένοι μὲς στὴν δμίγλη. Γιὰ ὄπλα εἶχαν μονάχα πέτρες ἀλλὰ ἦταν πολυάριθμα. Ὁ Ἴοτ σκοτώθηκε κι ἐσὺ χάθηκες. Ἀναγκαστήκαμε νὰ κρυφτοῦμε σὲ κάτι σπηλιές κοντὰ στὴ θάλασσα ὅπου καὶ μείναμε περιμένοντας νὰ συνέλθουν τὰ ζῶα μας. Στὸ μεταξὺ στείλαμε τὸν Ράχο νὰ μαζέψει πληροφορίες κι αὐτὸς γύρισε μὲ μιὰ ἱστορία πού ἔλεγε γιὰ κάποιον ξένο πού εἶχε σταθεῖ μὲς στὴ φωτιά χωρὶς νὰ καεῖ καὶ πού κουβαλοῦσε κρεμασμένο στὸ στήθος του ἓνα γαλάζιο πετράδι. Ἔτσι μὲν τ' ἔλογά μας ἀνάλαβαν δυνάμεις κι ἦταν πιὰ σὲ θέση νὰ πετάξουν, πήγαμε ὡς τὴ μονιὰ τοῦ Ζγκάμα καὶ μὴ δρῖσκοντάς σε ἐκεῖ, κάψαμε τὰ θρωμοκάλυβά του καὶ διασκορπίσαμε τὰ κοπάδια του, διώχνοντάς τα σὰ δάση καὶ μετὰ ἀρχίσαμε νὰ ψάχνουμε γιὰ σένα σ' ὄλο τὸ μῆκος τῆς παραλίας.

— Μόνο πού δὲν ἔχω πιὰ τὸ πετράδι, διέκοψε ὁ Ράκανον, γιατί χρειάστηκε νὰ ἐξαγοράσω μ' αὐτὸ τὴ ζωὴ καὶ τῶν δυὸ μας — τὴ δική μου καὶ τοῦ Γιάχαν.

— Ἔδωσες τὸ Μάτι τῆς Θάλασσας; Εἶπε ὁ Μόγκιεν κοιτάζοντάς τον κατάματα. Τὸ κόσμημα τῆς Σήμιλυ; Γιὰ λύτρα παινοῦ Ράκανον; Ὁχι βέβαια δικὰ σου ἀφοῦ ἐσὺ ἴσαι ἄτρωτος! Ἄξιζε ὅμως τὸν κόπο νὰ πετάξεις ἔτσι τὴν κληρονομιά μου γιὰ νὰ σώσεις αὐτὸν τὸν ἄχρηστο καὶ ἀνυπάκουο σκλάβο; Ἄς εἶναι ὅμως! Πάρτο! Εὐτυχῶς δὲν εἶναι ἀπὸ τὰ πράγματα πού χάνονται εὐκολὰ!

Καὶ μ' ἓνα γέλιο πέταξε στὸν ἀγέρα κάτι, τὸ ξανάρπαξε καὶ τῶσσε ἀστραποδόλο στὸ χέρι τοῦ Ράκανον πού ἀπόμεινε ἐκθαμβὸς βλέποντας νὰ λάμπει μὲς στὴ φούχτα του τὸ γαλάζιο πετράδι, περασμένο πάντα στὴ χρυσὴ ἀλυσίδα του.

— Χτὲς συναντηθήκαμε στὴν ἄχθη τοῦ κόλπου μὲ τρεῖς Ὀλγκορ — ὁ ἓνας τους ἦταν νεκρὸς. Τοὺς ρωτήσαμε ἂν εἶχαν δεῖ κάποιον γυμνὸ ταξιθευτὴ καὶ τὸν ἀνάξιο σκλάβο του. Ὁ πρῶτος τους μωφάζοντας ὄλο κακία προθυμοποιήθηκε νὰ μᾶς

πει δλόκληρη τήν ιστορία κι έτσι πήρα πίσω τὸ κόσμημα ἀπὸ τὸ δεύτερο. Μόνο πὸν μαζὶ μ' αὐτὸ χρειάστηκε νὰ τοῦ πάρω και τὴ ζωὴ του γιατί ἀντιστάθηκε. Ἔτσι μάθαμε πὼς εἶχατε περάσει ἀντίκρου. Ὅμως γιατί κατευθύνεσαι βόρεια;

— Γιά... γιά νὰ θρῶ νερό!

— Ἐπάρχει ἓνα ποταμάκι στὰ δυτικά, μπήκε στὴ μέση ὁ Ράχο. Τὸ εἶδα λίγο πρὶν σὰς βροῦμε.

— Τί καθόμαστε τότε; Ὁ Γιάχαν κι ἐγὼ ἔχουμε νὰ πιούμε ἀπὸ χτὲς τὴ νύχτα.

Καβάλλησαν τοὺς γρύπες τους, ὁ Γιάχαν μὲ τὸν Ράχο κι ὁ Κίο στὴν παληὰ του θέση, πίσω ἀπὸ τὸν Ράκανον, κι ἀφήνοντας πίσω τους τ' ἀνεμόδαρτα θάμνα ὑψώθηκαν γοργὰ στὸν οὐρανὸ και ξηνοίχτηκαν κατὰ τὴ δύση πετώντας ἀνάμεσα στὴν πεδιάδα και τὸν ἥλιο.

Στάλιασαν πλάι στὸ ποταμάκι πὸν κυλοῦσε ἤσυχο και διάφανο ἀνάμεσα σὲ ἀνανθα χορτάρια. Ὁ Μόγκιεν ἔδωσε στὸν Ράκανον ροῦχα κι ἔτσι αὐτὸς μπήρεσε νὰ εἰσέλθει ἐπιτέλους τὴν ἀδιάδροχη στολὴ πὸν φοροῦσε. Ἐυμάτισαν μὲ σκληρὸ ψωμὶ ἀπὸ τὸ Τόλεν, ρίξες πέγιας και τὸ κρέας τεσσάρων μικρῶν φτερωτῶν ζώων πὸν σκότισαν ὁ Ράχο και ὁ καταχαρούμενος, γιατί ξαναβρέθηκε μὲ τόξο στὰ χέρια του, Γιάχαν. Θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ πει πὼς τὰ φτερωτὰ ζώακια τούτης τῆς πεδιάδας πήγαιναν κι ἐπεφταν ἀπὸ μόνον τους πάνω στὰ βέλη και τὰ στόματα τῶν σαρχοθήρων θηρίων πὸν χρησιμοποιοῦσαν γι' ἄλογα οἱ ἄνθρωποι. Ὅσο γιὰ τὰ πιὸ μικρὰ ἀπ' αὐτὰ, τὰ κίτρινα και μαβιά κιλάρ, πὸν ἂν και μαρσίποδα οἱ μικρὲς διάφανες φτερουγες τους τὰ ἔκαναν νὰ μοιάζουν μὲ ἕντομα, δὲν δισταζαν νὰ πετοῦν ὄλο περιέργεια και ἀφοβία γύρω ἀπ' τοὺς ἀθρώπους φτάνοντας ἀκόμα και νὰ προσγειώνονται στὰ χέρια τους κοιτάζοντάς τους μὲ τὰ μικρὰ χρυσαφένια τους μάτια ὡς τὴ στιγμή πὸν κάτι ἄλλο τραβοῦσε τὴν προσοχὴ τους κι ἔσπευδαν τὸ ἴδιο ἀφοβὰ πρὸς τὰ κει. Ἄλλωστε τὰ πάντα γύρω φανέρωναν πὼς ἐκεῖνος ὁ τόπος ἦταν πέρα γιὰ πέρα ἀπάτητος ἀπὸ ὄντα κάποιας ἀνώτερης πνευματικῆς ἐξέλιξης και ὁ Μόγκιεν ἐπιβεβαίωσε πὼς σ' ὄλη τὴ διάρκεια τῆς πτήσης τους πάνω ἀπ' τὴν πεδιάδα δὲν εἶχαν παρατηρήσει οὔτε τὸ παραμικρὸ ἴχνος ἀθρώπου.

— Κάποια στιγμή χτὲς τὴ νύχτα μὰς φάνηκε πὼς κάτι εἶδαμε, εἶπε ὁ Ράκανον δισταχτικὰ και σταμάτησε μὴ ξέρον-

τας πῶς νὰ συνεχίσει μᾶς καὶ δὲν μποροῦσε νὰ πεῖ μὲ θεοαδ-
τητα ἂν εἶχαν δεῖ στ' ἀλήθεια τίποτα.

Ὁ Γιάχαν τοῦρριξε μιὰ σύνταμη ματιὰ σκυμμένος πάνω ἀπ'
τὴ φωτιὰ καθὼς ἦταν, ἐνῶ ὁ Μόγκιεν προτιμῶντας νὰ μὴ δώ-
σει συνέχεια στὴ συζήτηση, περιορίστηκε νὰ ξεθιλυκώσει τὴ
ζώνη του.

Ξεπίνησαν μὲ τὸ πρῶτο χάραμα κι ἡ πτήση τους κράτησε
ὅλη τὴν ἡμέρα. Ἐὸ πέταγμα πάνω ἀπ' τὴν πεδιάδα ἦταν τόσο
εὐκόλο πού καταντοῦσε πιά διασχεδαστικὸ καὶ τὸ συνέχισαν καὶ
τὴν ἐπόμενη μέρα. Ὅμως γύρω στὸ ἠλιοθασιέλιμμα κι ἐνῶ ἔφα-
χαν νὰ δοῦν κάποιο ποταμάκι γιὰ ν' ἀπαγγιάσουν, ὁ Γιάχαν,
γέροντας πάνω στὴ σέλλα τους, ἔμπηξε μιὰ φωνή.

— Ὅλγορ! Κόλτα μπροστά σου!

Στοάφηκαν ὅλοι μαζί καὶ κεῖ μακρῶς, κατὰ τὰ νότια, εἶ-
δαν κάτι σκοτεινόχρωμους ἔγκους ν' ἀμαυρῶνουν τὸν ἀπαλόχρω-
μο καὶ διάφανο δριζόντα.

— Ἐὰ θουνά, εἶπε ὁ Ράκανον καὶ καθὼς πρόφερε τὴ λέξη
ἄκουσε τὸν Κίο νὰ κυριεύεται ἀπὸ κοντανάσασμα φόβου.

Συνέχισαν τὸ πέταγμά τους ὀλόκληρη τὴν ἐπόμενη μέρα
καὶ παρατήρησαν ὅτι λίγο λίγο ἡ μέχρι τότε ἐπίπεδη πεδιάδα
εἶχε ἀρχίσει νὰ ρυτιδώνεται: ἀπὸ λοφίσκους καὶ ὑψωματάκια καὶ
ἀναδιπλώσεις τοῦ ἐδάφους πού θύμιζαν μεγάλα πετρωμένα κύ-
ματα. Κάπου κάπου πάνω ἀπ' αὐτοὺς διάβαιναν βαριὰ καὶ ἐγ-
κώδη σύννεφα ἐνῶ ἡ γῆ κάτωθι τους συνέχιζε ν' ἀναδιπλώνε-
ται: σκοτεινόχρωμη καὶ διασπασιμένη δις ἐκεῖ πού ἔφτανε ἡ μα-
τιὰ τους. Ἐὸ δράδου τὰ θουνά γράφτηκαν πιά ξεκάθαρα κι ὅταν
ὀλόκληρη ἡ πεδιάδα θυθίστηκε στὸ σκοτάδι οἱ δικές τους κορ-
φές ἔξακολουθοῦσαν νὰ λάμπουν γιὰ πολλὴ ὥρα φεγγερὲς σὰν
χρυσάφι. Κι ἦταν πίσω ἀπ' αὐτὲς πού πρόβαλλε σὲ λίγο τὸ
φεγγάρι Λιόκα κι ἄρχισε τὸ ἀρμένισμά του στὸν οὐρανὸ λάμ-
ποντας σὰν μεγάλο, ἄγριο καὶ πεινασμένο κίτρινο ἄστρο. Ἐὰ
ἄλλα δυὸ φεγγάρια, ὁ Φένη καὶ ὁ Φέλι, ἦταν κιόλας ψηλά συ-
νεχίζοντας τὴν καθημερινή τους πορεία ἀπὸ Ἀνατολὴ σὲ Δύση
καὶ πρὶν περάσει πολλὴ ὥρα πρόβαλλε τὸ τέταρτο καὶ τελευ-
ταῖο φεγγάρι, ἡ Χελίκη, πού βάλθηκε ν' ἀκολουθεῖ τ' ἄλλα
λάμποντας καὶ θαμπώνοντας διαδοχικὰ κάθε μιστὴ ὥρα. Ὁ Ρά-
κανον πλάγιασε τ' ἀνάσκελα κι ἀφαιρέθηκε νὰ κοιτᾷ μὲς ἀπ'
τὸ πλέγμα τῶν σκοτεινῶν χόρτων τὸν ἄργὸ καὶ φεγγοδόλο χορδ
τῶν φεγγαριῶν.

Τὸ ἐπόμενο πρωὶ ὅταν αὐτὸς καὶ ὁ Κίο πῆγαν νὰ καβαλλή-
σουν τὸ γκρίζο ραβδωτὸ ζῶο τους ὁ Γιάχαν πού στεκόταν πα-
ραδίπλα τοὺς προειδοποίησε.

— Νάσαι προσεχτικὸς σήμερα ᾠολγκορ.

Τὸ γρύλλισμα τοῦ ζώου καὶ τ' ἀντίστοιχο πού ἄφησε, σ'
ἀπάντησῃ θαρρεῖς, τὸ ζῶο τοῦ Μόγκιεν ἐπιβεβαίωσαν τὰ λόγια
του.

— Ἴτ' τρέχει;

— Ἰᾶχει τρελλάνει ἢ πείνα, ἐξήγησε ὁ Ράχο, χαλιναρώ-
νοντας σφιχτὰ τὸν ἄσπρο γρύπα του. Καλόφαγαν γιὰ τελευταία
φορὰ στοῦ Ζγκάμα ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ὥρα πού μπήκαμε στὴν πε-
διάδα τρέφονται μόνο μ' αὐτὰ τὰ φτερωτὰ ζώακια πού εἶναι πολὺ
μικρὰ γιὰ νὰ χορτάσουν. Κούμπωσε λοιπὸν καλὰ τὸ χιτῶνα σου
ᾠρχοντα ᾠολγκορ γιὰτὶ ἔτσι καὶ τὸν φυσήξει ὁ ἀγέρας κατὰ
τὰ σαγόνια τοῦ ζώου σου σὲ δλέπω νὰ γίνεσαι μεζές του.

Ἐο Ράχο, πού τὰ καστανὰ μαλλιά του καὶ τὸ κάπως σκουρο
δέρμα του φανέρωναν τὴ γοητεία πού θὰ πρέπει νὰ εἶχε ἀσκήσει
κάποτε ἢ γιὰγιά του σὲ κάποιον ἄρχοντα τῶν ᾠαγκιάρ, ἦταν
πιδ ζωηρὸς καὶ παιχνιδιάρης ἀπ' ὅ,τι ἦταν συνήθως οἱ περισ-
σότεροι ἀκόλουθοι. Ἐο Μόγκιεν δὲν τοῦκανε ποτὲ παρατήρησῃ
ἐνῶ ἢ τραχύτητα τοῦ ἀκόλουθου δὲν ἔφτανε γιὰ νὰ κρύφει τὴν
πιστὴ ἀφοσίωσῃ πού αὐτὸς ἔτρεφε γιὰ τὸν κύριό του. ᾠοντας
κοντὰ μεσήλικας, ἔδειχνε φανερὰ πὼς θεωροῦσε ὅλο ἐκεῖνο τὸ
ταξίδι καθαρὴ τρέλλα, ἀλλὰ συνάμα δὲν τοῦχε περάσει ποτὲ
ἀπ' τὸ μυαλὸ ἔτι μποροῦσε ν' ἀφήσει τὸν ἀφέντη του νὰ διακιν-
δυνεύσει μόνος του.

Ἐο Γιάχαν ἄφησε τὰ χαλινάρια στὰ χέρια τοῦ Ράχανο καὶ
μύλις τὸν εἶδε νὰ στερεώνεται στὴ σέλλα θιάστηχε ν' ἀπομα-
κρυνθεῖ ἀπὸ τὸ ζῶο πού πήδησε στὸν ἀέρα σὰν λευτερωμένο
δαιμόνιο. Ἐολόκληρη τὴν ἡμέρα καὶ οἱ τρεῖς γρύπες πετοῦσαν
ἀγριεμένοι καὶ ἀκούραστοι κατὰ τοὺς κυνηγότοπους πού δι-
κισθάνονταν πὼς ὑπῆρχαν στὰ νότια καὶ τὴν πτήσῃ τους τὴ βοη-
θοῦσε ἕνας ἄνεμος. Δασωμένοι λοφίσκοι ὑψώνονταν ὅλο
καὶ πιδ σκοτεινοί, ὅλο καὶ πιδ εὐδιάκριτοι, στὸ κυματιστὸ φόντο
τῶν δουνῶν. Ἐ πεδιάδα κάτωθὲ τους ἦταν τώρα διάσπαρτη ἀπὸ
δέντρα καὶ μικρὲς δασωμένες συστάδες, πού ξεχώριζαν σὰν νη-
σίδες μέσα σὲ κείνη τὴ θάλασσα τοῦ χορταριοῦ καὶ πού ὅσο προ-
χωροῦσαν πλήθαιναν καὶ πλάταιναν δημιουργώντας δάση πού τὰ
διέκοπταν ἀπλῶς κομμάτια χορτόφυτης ἔκτασης. Λίγο πρὶν τὸ

ήλιοδασίλεμμα προσεδαφίστηκαν πλάι σέ μιά λιμνούλα άπλωμένη ανάμεσα σέ δασωμένους λόφους. Οι δυο άκόλουθοι χωρίς νά χάσουν ούτε στιγμή λευτέρωσαν τούς γρύπες άπό κάθε τί πού κουβαλούσαν πάνω και τούς άφησαν λεύτερους. Έφυγαν σαν βολίδες, μουγκρίζοντας και χτυπώντας τις φτεροδuges τους και σέ μιά στιγμή είχαν κιόλας χαθεί σέ τρεις διαφορετικές κατευθύνσεις κατά τούς γύρω λόφους.

— Θα ξαναγυρίσουν μόλις χορτάσουν ειπε ό Γιάχαν στόν Μόγκιεν. Ή μόλις τούς σφυρίζει ό Άρχοντας.

— Καμιά φορά μάλιστα κουβαλουν μαζί τους άγρια ταιρια συμπλήρωσε κοροϊδευτικά ό Ράχο.

Ό Μόγκιεν και οι άκόλουθοι σκόρπισαν για νά κυνηγήσουν μικρά φτερωτά ζώακια ή ό,τι άλλο ύπήρχε. Ό Ράκανον άνάσυρε μερικά χοντρά φύλλα πέγιας και τάβαλε νά ψηθούν σφλουδα στις στάχτες της φωτιάς πού είχαν άνάψει. Ήταν μαθημένος νά βολεύεται μ' ό,τι έξγαζε ή κάθε γής πού λάχαινε νά βρεθεί κι αυτό ήταν κάτι πού και τόν ευχαριστούσε και τόν διασκέδαζε. Έξάλλου όλες αυτές οι μέρες των άσταμάτητων πτήσεων πού κρατούσαν άπ' την άνατολή ως τή δύση, όλη αυτή ή άπροσημάτιστη άπειλή πείνας πού δέν είχε πάψει ούτε στιγμή νά τούς παρακολουθεί, όλες αυτές οι νύχτες τοσ άναγκαστικού ύπνου στήν ύπαιθρο, τοσ είχαν δξύνει τις αισθήσεις και τόν είχαν προετοιμάσει για κάθε έμπειρία και συναπάντημα. Σηκώνοντας τά μάτια άπό τή φωτιά ειπε πώς ό Κίο ειχε ζυγώσει τή λιμνούλα στήν όχθη της όποιας και στεκόταν, έλάχιστος κι άσήμαντος, μήν ξεπερνώντας στο μπόι τά μικροκάλαμα πού πρόσβαλλαν μέσα άπ' το νερό. Ειχε τό βλέμμα του στραμμένο κατά τά βουνά πού πυργώνονταν στα νότια συμμαζεύοντας όλόγυρα στις κορφές τους τά σύννεφα και τή σιωπή των οδρανών. Ό Ράκανον τόν ζύγωσε, στάθηκε πλάι του και τόν κοίταξε. Το πρόσωπό του έδειχνε άπελπισία και προσμονή. Χωρίς καν νά στρέψει ειπε μέ τήν άπαλή και δισταχτική του φωνή.

— Νά λοιπόν πού τό πετράδι είναι πάλι στα χέρια σου, Όλγορ!

— Τούτη τή φορά θέχω τό νοσ μου νά τό φυλάξω καλύτερα, άποκρίθηκε ό Ράκανον μορφάζοντας.

— Κεί πάνω, ειπε ό Φιάν, θα χρειαστεί νά δώσεις κάτι πιό πολύτιμο άπό χρυσάφι και πετράδια... Τι θα ειχες άλήθεια νά προσφέρεις Όλγορ, μιās και βρεθείς στόν παγερό και ψηλό

τῆσπο, στήν γκρίζα χώρα; Ἄπ' τῆ φωτιά στήν παγωνιά...

Ὁ Ράκανον τὸν ἄκουγε χωρὶς νὰ τὸν ἀφήνει ἀπὸ τὰ μάτια του κι ὅμως δὲν εἶχε δεῖ ἀκόμα τὰ χεῖλια του νὰ κινουῦνται. Ἔνοιωσε νὰ τὸν διαπερνᾷ ἓνα ρίγος καὶ πάσκιζε, δγάζοντας ἀπὸ τὸ νοῦ του κάθε τί ἄλλο, νὰ δχυρωθεῖ πίσω ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη ιδιότητά του, τὴν ἴδια του τὴν ταυτότητα. Τὸ ἐπόμενο μόλις λεπτὸ εἶδε τὸν Κίλο νὰ γυρίζει ἡρεμὸς καὶ χαμογελαστός ὅπως πάντα πρὸς τὸ μέρος του.

— Πίσω ἀπ' αὐτοὺς τοὺς λοφίσκους ζοῦν Φία, τὸν ἄκουσε νὰ τοῦ λέει μὲ τὴ συνηθισμένη ἀπαλὴ φωνή του. Φία πού ζοῦν πέρα στὰ δάση καὶ τὶς πράσινες κοιλάδες. Ἀκόμα κι ἐδῶ πέρα, ἡ ράτσα μου ἐξακολουθεῖ πάντα ν' ἀγαπᾷ τὶς κοιλάδες, τὸ ἡλιόφωτο καὶ τὰ χαμηλά. Πιθανὸν νὰ βροῦμε τὰ χωριά τους σὲ λίγες μέρες.

Ἀκούγοντας ὅλα τούτα ἀπὸ τὸν Ράκανον οἱ ὑπόλοιποι χάρηκαν.

— Πίστευα πὼς δὲν θᾶδρισκα πλάσματα πού νὰ μιλοῦν, εἶπε ὁ Ράχο. Καὶ θὰ ἦταν κρίμα νάσαι ἀκατοίκητη μιά τόσο πλούσια γῆ.

— Δὲν ἦταν πάντα ἀκατοίκητη, εἶπε ὁ Μόγκκιεν παρακολουθώντας δυὸ κιλάρ πού χόρευαν στὸν ἀέρα πάνω ἀπὸ τὴ λίμνη λαμποκοπώντας σὰν φτερωτοὶ ἀμέθυσοι. Ἔμεναν σ' αὐτὴν οἱ ἀνθρώποι τῆς ράτσας μου. Πολύ, πολὺ παλιὰ ὅμως, πρὶν ἀπὸ τὰ χρόνια τῶν ἡρώων καὶ τὸ χτίσιμο τοῦ Χάλλαν καὶ τοῦ ἀφηλοῦ Ὀϊνχλώρ ἢ τῆ μεγάλης μάχῃ ὅπου θαυματούργησε ὁ Χέντιν καὶ τὸ θάνατο τοῦ Κίρφελντ στὸ λόφο Ὀρεν. Ἀπὸ ἐδῶ ξεκίνησαν μὲ τὰ δρακόπλωρα καράδια τους κι ἔφτασαν στὸ Ἄγγκαρ ὅπου ὄρηκαν μιά λευκοπρόσωπη ράτσα πού ζοῦσε στὰ δάση καὶ τὶς θαλασσοσπηλιές. Θυμᾶσαι τὸ τραγοῦδι τῆς Ἀρχόντισσας τοῦ Ὀρογκιεν, Γιάχαν;

Ἰππεύοντας στὸν ἄνεμο
πατώντας τὴ χλόη
σκίζοντας τὴ θάλασσα
κατὰ τὸ ἄστρο τοῦ Μπρέγεν
στὸ μονοπάτι τῆς Λιόκα

Ὅμως τὸ μονοπάτι τῆς Λιόκα πάει ἀπ' τὸ Νότο στὸ Βορρά. Καὶ τὸ τραγοῦδι ἀνιστορεῖ τὶς μάχες πού ἔδωσαν οἱ Ἄγγκιάρ

μέ τους άγριους κυνηγούς "Όλγκορ πού είναι οί μόνοι άπ' τή οική μας ράτσα πού υπάρχουν ακόμα στο "Λγγκαρ. Γιατί κι αυτοί κι έμεις ανήκουμε όλοι στην ίδια τή φυλή των Λιούαρ. Όμως τò τραγούδι δέν αναφέρει λέξη για τούτα δω τά θουνά. Έπειδή όμως είναι πολύ παληό μπορεί άπλως νάχει χαθεί ή άρχή του. "Η μπορεί ο λαός μου νά ξεκίνησε άπό τούτους έδω τους λόφους. Άλλωστε είναι έμορφος τόπος μέ δάση για κυνήγι, λειβάδια για βοσκή, κορφές για τò πύργωμα κάστρων. Παρ' όλ' αυτά φαίνεται πώς δέν κατοικείται... κι αυτό είναι στ' άλλη-θεια παράξενο...

Κείνη τή νύχτα ο Γιάχαν άπόφυγε νά παίξει τήν άσημό-χορδη λύρα του και όλοι τους κοιμήθηκαν ύπνο άνήσυχο και γιατί έλειπαν τά φτερωτά τους ζώα και γιατί οί λόφοι πού τους τριγύριζαν ήταν τόσο θανατερά ήσυχοι λές και κανένα ζωντανό πλάσμα δέν τολμούσε νά κινηθεί όσο βαστούσε τò σκοτάδι.

Τήν επόμενη μέρα βρίσκοντας πώς ή λίμνη ήταν τόπος ά-βολος για κατασκήνωση, μετακινήθηκαν και προτίμησαν νά συ-νεχίσουν μέ τά πόδια, χωρίς νά διάζονται, σταματώντας κάθε λίγο και λιγάκι για νά κυνηγήσουν ή νά μαζέψουν φρέσκα χόρ-τα. Τò ηλιοβασιλέμμα έρέθηκαν στά ριζά ενός λόφου πού ή κορφή του ήταν άνωμαλη και όλο έξογκώματα λές και κάτω άπ' τή χλόη πού τή σκέπαζε κρύβονταν τά έρείπια κάποιου κτίσματος. Μολονότι δέν σωζόταν τίποτα άπολύτως, μόρρεσαν νά ίχνηλατήσουν ή τουλάχιστον νά μαντέψουν τή θέση τού προαύλιου τού μικρού κάστρου πού θά έπρεπε νά ήταν κάποτε κτισμένο εκεί πέρα και πού σίγουρα θά ήταν κάτι παραπάνω άπό παληό άφού ή ύπαρξή του δέν μνημονευόταν σε κανένα άπό τά τραγούδια πού ήξεραν. Τελικά άποφάσισαν νά κατασκηνώ-σουν εκεί έτσι πού νά τους βρουν εύκολα οί γρούπες τους όταν θά επέστρεφαν.

Η μακριά νύχτα ήταν κίελας προχωρημένη όταν ο Ράκα-νον ξύπνησε κι ανακάθισε. Τò μόνο φεγγάρι πού άρμένιζε στον αύρανό ήταν ή μικρή Λιόκα και ή φωτιά είχε πιά σβήσει. Δέν είχαν βάλει φρουρούς αλλά διέκρινε τόν Μόγκκιεν πού στεκό-ταν δεκαπέντε περίπου μέτρα μακριά του, γράφοντας μιá ψηλή άβέβαιη σκιά μέσ στο άστερόφωτο σκοτάδι. Ό Ράκανον κοιτά-ζοντάς τον νυσταγμένα άναρωτήθηκε γιατί ο μανδύας του τόν έκανε νά φαίνεται τόσο ψηλός και στενοθώρακος, πράγμα πού κανονικά δέν έπρεπε άφού οί μανδύες των Άγγκιάρ άνοιγαν

ἀπ' τοῦς ὤμους καὶ κάτω σὰν παγόδες κι ἀφοῦ ὁ Μόγκιεν κι ὅταν ἀκόμα δὲν φοροῦσε τὸ μανδύα του ἦταν χτυπητὰ φαρδύστερνος καὶ πλατύς στοὺς ὤμους.

Μὰ τότε γιατί στεκόταν ἐκεῖ πέρα φαντάζοντας ψηλός, λεπτός κι ἀλαφρόσχυφος;

Τὸ πρόσωπο γύρισε ἀργὰ ἀλλὰ δὲν ἦταν τοῦ Μόγκιεν!

— Ἴί εἶναι αὐτό; Ἰνᾶχτηκε ὁ Ράκανον καὶ ἡ φωνή του καμπάνισε βροντερῆ μὲς στὴν ἀπόλυτη σιγή. Ὁ Ράχο πού κοιμήταν πλάι του ἀναπήδησε, ἔρριξε μιὰ ματιὰ γύρω του, ἄρπαξε τὸ τόξο του καὶ τινάχτηκε ὀρθίος. Πίσω ἀπὸ τὴν πρώτη ψηλόκορμη σκιά κάτι σάλεψε λαφριά. Ἦταν μιὰ δευτέρα σκιά, ὁμοια μὲ τὴν πρώτη κι ὀλόγυρά τους, γύρω ἀπ' τὰ χλοισμένα ἐρεΐπια, ἀθώρητες μὲς στὸ ἀστερόφωτο σκοτάδι, ἄλλες σκιές, τὸ ἴδιο λεπτές, ψηλές, ἐλαφρόσχυφες, τυλιγμένες σὲ βαριούς μανδύες μὲ τὰ κεφάλια τους χαμηλωμένα.

— Ἀρχοντα Μόγκιεν! Φώναξε ὁ Ράχο.

Καμιὰ ἀπάντηση.

— Ποῦ εἶναι ὁ Μόγκιεν; Ποιοὶ εἶστε; Μιλεῖστε!

Ἄντι ν' ἀπαντήσουν ἀρχισαν νὰ προχωροῦν ἀργὰ πρὸς τὸ μέρος τους. Ὁ Ράχο ξαπόλυσε ἓνα θέλος. Οἱ σκιές ἀπόμειναν καὶ πάλι σιωπηλές καὶ ξαφνικὰ ἀνοίγοντας διάπλατα τοὺς μανδύες τους, τοὺς ἐπιτέθηκαν ἀπ' ὄλες τὶς μεριές κι ὄλες μαζὶ μ' ἀργόσυρτα, μεγάλα δράσκαλα. Καθὼς ὁ Ράκανον τὶς ἀντιπάλευε, εἶχε τὴν ἐντύπωση πὼς στὴν πραγματικότητα πάλευε μ' ἓναν ἐφιάλτη, γιατί ἔπρεπε νάναί ἓνας ἐφιάλτης. Ἡ βραδύτητα κι ἡ σιωπή τους ἦταν ὀλότελα ἐξωπραγματικές κι ἐπιπλέον δὲν ἔνοιωθε τὰ χτυπήματά τους. Ὅμως φοροῦσε τὴ στολή του κι ἴσως αὐτὸς νάταν ὁ λόγος. Ἄκουσε τὴν ἀπελπισμένη φωνή τοῦ Ράχο πού καλοῦσε τὸν Μόγκιεν, μὰ δὲν ἦταν σὲ θέση νὰ τοῦ προσδράμει γιατί οἱ σκιές τὸν εἶχαν καταβάλλει κιόλας μὲ τὸ βάρος τοῦ ἀριθμοῦ τους καὶ πρὶν προφτάσει ν' ἀντιδράσει αἰσθάνθηκε νὰ τὸν σγκώνουν στὸν ἀέρα καὶ νὰ τὸν σέρνουν μὲ τὸ κεφάλι κάτω μὲ μιὰ ταχύτητα πού τοῦφερε ναυτία. Καθὼς συσπειρώθηκε καὶ στριφογύρισε πασκίζοντας νὰ λευτερωθεῖ ἀπὸ τὰ πολυάριθμα ζευγάρια χέρια πού τὸν κρατοῦσαν, εἶδε νὰ περνοῦν κάτωθι του μὲ ζαλιστικὰ στριφογυρίσματα ἀστρόφωτοι λῶφοι καὶ δάση. Ἰὸ κεφάλι του ταλαντεύτηκε καὶ ζαλισμένος γραπώθηκε καὶ μὲ τὰ δύο του χέρια ἀπὸ τὰ ἀδύνατα πόδια τῶν πλασιμάτων πού τὸν εἶχαν σγκώσει: στὸν ἀέρα καὶ τὸν κουβαλοῦσαν

και πού σμαριασμένα γύρω του, τόν κρατούσαν γερά γιομίζοντας τή σκοτεινή νύχτα μέ τό πλατάγισμα τών μεγάλων φτερών τους.

Ἡ πτήση συνεχίστηκε ἀδιάκοπη και κάθε τόσο ἔκανε και μιὰ καινούργια προσπάθεια ν' ἀποκολληθῆι ἀπό κείνη τή μονοτονία τοῦ φόβου, τό χαμηλόφωνο συριστικό βουητό τών φωνῶν πού τόν τριγύριζαν και τό πολλαπλό πλατάγισμα τών ἀθώρητων φτερῶν πού ἐπενεργούσαν πάνω του ὑπνωτιστικά. Μιᾶς, ἐντελῶς ἀπροειδοποίητα, τό πέταγμα ἄλλαξε σέ μακρόσυρτη προσγείωση. Λαμπερό ξημέρωμα μαστίγωσε τὰ μάτια του, προσπερνώντας τον σ' ὄδυνηρά κοντινή ἀπόσταση, τό ἔδαφος ἀνέβηκε ἀπότομα πρὸς αὐτόν, τὰ πολυάριθμα μαλακά χέρια χαλάρωσαν τό κράτημά τους και τόν ἄφησαν νὰ καταρακυλήσει. Σῶος ἀλλά φοβερά ζαλισμένος και ἀνίκανος ν' ἀνασηκωθεί, ἀπόμεινε μπρουμισμένος. Διακινδύνευσε μιὰ ματιὰ γύρω του.

Βρισκόταν πεσμένος πάνω σ' ἓνα δάπεδο ἀπό γυαλιστερὰ πλακάκια. Δεξιά κι ἀριστερά του ὑψώνονταν τοῖχοι ἀσημόχρωμοι στό φῶς τῆς αὐγῆς και τόσο ψηλοί, ἴσοι και στιλπνοί πού ἔδιναν τήν ἐντύπωση πὼς ἦταν καμωμένοι ἀπό ἀτσάλι. Πίσω του ὑψωνόταν ὁ πελώριος θόλος ἑνὸς οἰκοδομήματος και μπροστά του, μέσα ἀπό τό ἀνοιγμα μιᾶς πύλης χωρὶς ἐπίθυρο ἀντίχρυσε ἓνα δρόμο πλαισιωμένο ἀπό τυφλά ἀσημόχρωμα σπίτια, τέλεια εὐθυγραμμισμένα, πού φάνταζαν ὀλόδια και τέλεια γεωμετρημένα μέσ στην ἀνίσκιωτη λαμπρότητα τῆς αὐγῆς. Ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ ὀλόκληρη πόλη κι ὄχι γιὰ κάποιο χωριό τῆς λίθινης ἐποχῆς, ἢ ἓνα φρούριο τῆς ἐποχῆς τοῦ χαλκοῦ, μιὰ μεγάλη πόλη, αὐστηρή και μεγαλόπρεπη, δυνατὴ και σίγουρη, ἐπίτευγμα μιᾶς προηγμένης τεχνολογίας. Ὁ Ράκανον ἀνακάθισεν ἐνῶ τό κεφάλι του ἔξακολουθοῦσε νὰ γυρίζει.

Καθὼς τό φῶς πλήθαινε, μπόρεσε και ξεχώρισε κάποια σχήματα πού διαγράφονταν στό μισόφωτο τῆς αὐγῆς, κάτι περιέργους ὄγκους. Στήν κορυφή τοῦ ἑνὸς ἔλαμπε κάτι κίτρινο. Μ' ἀνατρίχιασμα πού τόν ἔβγαλε ἀπό τή μισονάρκωσή του εἶδε κι ἀναγνώρισε κάτω ἀπό τό θάμνο τών ξανθῶν μαλλιῶν τό σκοτεινόχρωμο πρόσωπο τοῦ Μόγκιεν. Κεϊτόταν ἀκίνητος και τὰ καρφωμένα στόν οὐρανὸ μάτια του οὔτε πού βλεφάριζαν. Οἱ ὑπόλοιποι τέσσερις σύντροφοί του βρίσκονταν κι αὐτοί στην ἴδια κατάσταση, ξαπλωμένοι ἀνάσκελα μέ τὰ μάτια πετρωμένα κι ὀρθάνοιχτα. Ἡ ὄψη τοῦ Ράχο ἦταν ὄδυνηρά κι ἀποκρουστικά

συσπασμένη κι ακόμα και ο Κίλο που μέχρι τότε έδινε την εντύπωση του άτρωτου μες στη θραυστότητά του, κειτόταν άπαράλλαχτα με τους άλλους με τον ουρανό να καθρεφίζεται μες στα μεγάλα ορθανοιγμένα του μάτια. Εύτυχως πάντως που δλοι τους φαίνονταν ν' αναπνέουν άργά αλλά σταθερά κι ο Ράκανον άκουμπώντας τ' αὐτί του στο στήθος του Μόγκιεν μπόρεσε ν' άκούσει τὸ χτύπο τῆς καρδιάς του άργά κι άδύνατο λές κι έργύταν από πολύ μακριά.

Ένα περίεργο άνασάλειμμα στον άγέρα που σημειώθηκε πίσω του τον έκανε να διαστει να πέσει ένστικτωδώς τὰ μπρούμυτα πλάι στους συντρόφους του και να μιμηθεί τῆ δική τους άκίνησια. Ένοιωσε χέρια να τον άδράχνουν από τὰ πόδια και τὰ μπράτσα και να τον γυρίζουν. Βρέθηκε τ' άνάσκελα αντιμετώπος μ' ένα πρόσωπο, ένα πρόσωπο φαρδύ, μακρύ, σοβαρό κι άμυρο. Τὸ σκοδρο κεφάλι ήταν άτριχο, χωρίς καν φρύδια και μεγάλα καθαρά μάτια τον κοίταζαν κάτω από πλατιά χωρίς τσίνορα βλέφαρα. Τὸ στόμα, μικρό και λεπτογραμμμένο ήταν κλειστό. Τ' άπαλά, δυνατά χέρια σύρθηκαν στα μάγουλά του και τὸ σαγόνι του άναγκάζοντάς τον ν' άνοίξει τὸ στόμα του, μιá καινούργια ψηλόκορμη μορφή έσκυφε πάνω του και μονομιὰς άρχισε να δῆγει μισοπνιγμένος καθὼς κάτι σά νερό αλλά χλιαρό κι άηδιστικό άρχισε να ρέει μες στο λαρύγγι του. Τὰ δυὸ μεγαλόσωμα δντα άποτραβήχτηκαν. Μισοπνιγμένος πετάχτηκε δρθως φτύνοντας και προσπαθώντας να ξανακερδίσει τὴν άνάσα του.

— Έντάξει... Παρατάτε με, είπε.

Όμως τοδχαν κιόλας στρέψει τὴν πλάτη καθὼς συμμενοί πάνω από τον Γιάχαν, πάσιζαν να τοῦ άνοίξουν τὸ στόμα και νῆ τον ποτίσουν με τὸ νερό που κουβαλοῦσε ὁ ένας τους μέσα σ' ένα μακρόστενο άσημιόχρωμο λαγήνι.

Ήταν δντα ἡμιανθρωποειδή, ψηλά κι άδύνατα, σκληρόπετα και λεπτοκαμμημένα που κινιόνταν μάλλον άργά και δύσκολα κάνοντας φανερό πὼς τὸ έδαφος δέν ήταν τὸ στοιχείο τους. Τὸ στήθος τους ήταν στενὸ κι έξογκωμένο πρὸς τὰ μπρός, θαρρείς και πιεζόταν από τους ίσχυρούς μυῶνες τῶν ὤμων τους άπ' ὅπου ξεκινούσαν μακριές και μαλακές φτεροῦγες που διέτρεχαν ὀλόκληρη τὴν καιπύλη τῆς ράχης τους κι έφταναν ἴσαμε κάτω σάν μακριοί γκρίζοι μανδύες ένῶ τὰ πόδια τους ήταν κοντά και λεπτά και τὸ μεγαλόπρεπο κεφάλι τους έμοιαζε νάνα: πάντα ά-

λαφροσκυμιμένο έξαιτίας τῶν φτερούγων τους πού τὸ ξεπερνοῦσαν σὲ ὕψος.

Ὁ «Ὀδηγός» τοῦ Ράκανον βρισκόταν πιά κάτω ἀπὸ τὰ ὀμιχλώδη νερὰ τῆς θάλασσας ἀλλὰ κεῖνα πού ἔγραφε ἦταν ζωντὰ ἀποτυπωμένα στὴ μνήμη του: «Μορφές Ἀνώτερης Πνευματικῆς Ἀνάπτυξης», ἔλεγε, «Ἀνεπιβεβαίωτα εἶδη 4 (4;). Λέγεται ὅτι ὑπάρχουν μεγαλόσωμα ἀνθρωπόμορφα ὄντα πού κατοικοῦν σὲ μεγάλες πόλεις (!)» Νά λοιπὸν πού εἶχε πέσει σ' αὐτὸν ὁ κλῆρος νὰ τὸ ἐπιβεβαιώσει πρῶτος, ν' ἀνακαλύψει ἕνα καινούργιο εἶδος, ἕναν καινούργιο πολιτισμὸ, ἕνα καινούργιο μέλος γιὰ τὴν Ἑνωσι. Ἡ καθαρὴ, ἀκριθῆς ὀμορφιὰ τῶν κτισμάτων, ἡ ἀπρόσωπη φιλανθρωπία τῶν δυὸ μεγάλων ἀγγελικῶν μορφῶν πού τοῦ εἶχαν φέρει νερὸ νὰ πιεῖ, ἡ μεγαλειώδης σιωπὴ τους τοῦ εἶχαν προκαλέσει δέος. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ πού ἐρχόταν ἀντιμέτωπος μὲ μιά τέτοια ράτσα. Πλησίασε τὸ ζευγάρι πού ἐκείνη τὴν ὄρα ἔδινε νερὸ στὸν Κίο καὶ ρώτησε ὅσο πιδ εὐγενικὰ μπορούσε.

— Μήπως μιλάτε τὴν Κοινὴ Διάλεκτο, φτερωτοὶ Ἀρχόντες;

Δὲν γύρισαν κἀν νὰ τὸν δοῦν. Συνέχισαν ἀπλῶς τὴ δουλειὰ τους καὶ ζυγώνοντας τὸν Ράχο προσπάθησαν νὰ τὸν ποτίσουν μὲ τὸ νερὸ τους, μὰ κεῖνο πλημμυρίζοντας τὸ συστραμιμένο του στόμα ξεχύθηκε πάνω στὰ μάγουλα καὶ τὸ πηγούνι του. Ἀφθόνοντας τὸν προχώρησαν πρὸς τὸν Μόγκιεν κι ὁ Ράκανον τοὺς ἀκολούθησε.

— Ἀκοῦστε με! Φώναξε μπαίνοντας μπροστὰ τους καὶ κόβοντας τὸ δρόμο τους, δταν ξαφνικὰ τὸν κυρίεψε ἕνα αἶσθημα ναυτίας ἀνακαλύπτοντας πῶς ἐκεῖνα τὰ μεγάλα χρυσαφιά μάτια ἦταν τυφλά, πῶς ἐκεῖνα τ' ἀγγελικὰ πλάσματα οὔτε ἔδλεπαν οὔτε ἔκουγαν.

Κι ἦταν πραγματικὰ τυφλά καὶ κουφὰ γιὰτὶ ψηλόκορμα κι ἀέρινα στράφηκαν ἀπλῶς καὶ μάκρυναν, τυλιγμένα στοὺς μαλακοὺς μανδύες τῶν φτερῶν τους πού τὰ σκέπαζαν ἀπ' τὴν κορφὴ ὡς τὰ νύχια χωρὶς νὰ τοῦ ρίξουν μιά ματιὰ ἢ νὰ τοῦ δώσουν τὴν ἐλάχιστη ἀπόκριση. Ἡ πόρτα ἔκλεισε μαλακὰ πίσω τους.

Ἐχοντας πιά συνέλθει ἐντελῶς ὁ Ράκανον, ζύγωσε τοὺς συντρόφους του καὶ τοὺς ἐξέτασε προσεχτικὰ ἕναν ἕναν ἐλπί-

ζοντας να δρει κάποιο τρόπο να τους ξυπνήσει από τη νάρκη τους.

Ήταν μάταιο. Διαπίστωσε σ' όλους τα ίδια συμπτώματα άργόσυρτης αναπνοής και σιγανών χτύπων καρδιάς και μόνο το στήθος του Ράχο ήταν ασάλευτο και το άσχημα συσπασμένο πρόσωπό του κατάψυχο, ενώ τα μάγουλά του ήταν ακόμα υγρά από το νερό που είχαν χύσει στο στόμα του.

Άγριο κύμα θυμού συνεπήρε τον Ράκανον σαρώνοντας το θαυμασμό και το δέος που κρατούσε μέχρι κείνη τη στιγμή. Γιατί κείνοι οι άνθρωπόμορφοι άγγελοι μεταχειρίζονταν τον ίδιο και τους συντρόφους του σαν άγρια ζώα; Αφήνοντας τα κορμιά των φίλων του διέσχισε την αύλη και περνώντας από τη δίχως έπιθυρο πύλη δγήκε στο δρόμο της άπίστευτης εκείνης πολιτείας.

Καμιά κίνηση. Όλες οι πόρτες έμνεσκαν καλονλεισιμένες και στο πρώτο φως του ήλιου που τις έλουζε κόνοντάς τις να σπιθίζουν. οι ψηλές, τυφλές, άσημόχρωμες προσόψεις των σπιτιών διαδέχονταν ή μιá την άλλη, όμοιόμορφα σιωπηλές.

Ό Ράκανον μέτρησε έξη διασταυρώσεις πριν φτάσει στο τέρμα του δρόμου. Βρέθηκε μπροστά σ' έναν τοίχο ψηλό πέντε μέτρα που έκτεινόταν δεξόζερβα, χωρίς ίχνος ανοίγματος και διαπιστώνοντας με την πρώτη ματιά πως δέν υπήρχε κανενός είδους πύλη απόφυγε να τον ακολουθήσει. Άλλωστε τί να την έκαναν την πύλη οι φτερωτοί κάτοικοι εκείνης της πολιτείας; Ξαναγύρισε στο κεντρικό κτίριο που φαινόταν να είναι και το μόνο άλλιώτιχο απ' όλα τ' άλλα παίρνοντας τον ίδιο δρόμο που τον είχε φέρει ως το σημείο εκείνο και ξαναμπήκε στην αύλη. Τα άσημόχρωμα σπίτια φανερά χαμηλότερα από το οικοδόμημα δπου είχε πιá ξαναβρεθεί έξακολουθούσαν να σωμαίνουν κατάκλειστα, οι πεντακάθαροι δρόμοι να λάμπουν πάντα άδειοι, ο ούρανός να φέγγει άδειος κι αυτός και ο μόνος ήχος να είναι αυτός που έκαναν τα πατήματά του.

Πήγε και χτύπησε την πόρτα της έσωτερικής πλευράς της αύλης μά δέν πήρε καμιά απάντηση. Την έσπρωξε κι αυτή ύποχώρησε. Στο έσωτερικό βασίλειε ένα ζεστό σκοτάδι, ένα άπαλό και άκατάπαυτο σούρουπο, μιá αίσθηση άπλοχωριάς και ύψους. Μιá ψηλόκορμη μορφή αλωρήθηκε πλάι του, στάθηκε και άκινήτησε. κι ο Ράκανον είδε τα κίτρινα μάτια της ν' ανοιγοσφαλοδν άργά καθώς έπεφτε πάνω τους ή δέσμη του ήλιου που

είχε τρυπώσει ως εκεί μέσα από το άνοιγμα της πόρτας που αυτός είχε διαπλατώσει. Ήταν φανερό πως δεν μπορούσαν ν' αντέξουν το φως κι επομένως θαπρεπε να σεριανούν στους άσημους δρόμους της πόλης τους ή να διακινδυνεύουν έξω απ' αυτήν μονάχα τις νύχτες.

Αντικρύζοντας το άπύθμενο βλέμμα κείνου του όντος ο Ράκανον, αποφάσισε να υιοθετήσει τον τρόπο "Αμεσης Έπικοινωνίας που σύστηναν τα διάφορα εκπαιδευτικά βιβλία και παίρνοντας την ανάλογη στάση και το ανάλογο ύφος ρώτησε σε Γαλαξιακή διάλεκτο.

— Ποιός είναι ο αρχηγός σας;

Συνήθως ή φράση τούτη ειπωμένη κατάλληλα προκαλούσε μια σχετική αντίδραση. "Όχι όμως και τούτη τή φορά. Το φτερωτό όν απέμεινε να κοιτά τον Ράκανον κατάματα, άνοιγοσφάλισε με νωθρότητα ίκανή να προκαλέσει άγανάκτηση τα βλέφαρά του και τελικά σφαλώντας έριστικά τα μάτια του θυθίστηκε σε θαθύ, όπως έδειχναν τα φαινόμενα, ύπνο.

Τα μάτια του είχαν συνηθίσει πιά στο μισοσκόταδο κι έτσι ο Ράκανον μπόρεσε να ξεχωρίσει εκατοντάδες δλόκληρες φτερωτών όντων που άκίνητα και με τα μάτια κλειστά κρέμονταν αρμαθιασμένα σε κάθε μεριά κείνου του άπαλοφωτισμένου χώρου.

Προχώρησε ανάμεσά τους μά δεν άλεψε ούτε ένα τους.

Κάποτε, εδώ και πάρα πολλά χρόνια στον Ντάδεναντ, τον γενέθλιο πλανήτη του είχε λάχει να επισκεφθεί ένα μουσειο γιομάτο άγάλματα και να σεριανίσει ανάμεσά τους χαζεύοντας τα άτάλευτα πρόσωπα των αρχαίων Χαϊνικών θεών.

Συμιαζεύοντας όλο του το κουράγιο, πλησίασε κι άγγιξε ένα από κείνα τα φτερωτά πλάσματα στο μπράτσο. Είδε τα χρυσά μάτια να μισανοίγουν και το όμορφο πρόσωπο να γυρίζει προς το μέρος του, ίσκιερό μες στο θαμπόφωτο.

— Χάσα!.. ψιθύρισε άπαλά και σκύδοντας γρήγορα τον φίλησε στον ώμο κι ύστερα μακραίνοντας από κοντά του δυο τρία βήματα ξαναδιπλώθηκε μες στον μανδύα των φτερών του και άκινήτησε πάλι με τα μάτια κλειστά.

Ό Ράκανον παρατώντας κάθε προσπάθεια να ρθει σε μιá κάποια έπικοινωνία μαζί τους, συνέχισε να προχωρεί ψάχνοντας να βρει το δρόμο του μέσα στον ειρηνικό, σιωπηλό, άπαλοφωτισμένο εκείνο χώρο. ώσπου έφτασε σε μιá καινούργια πόρτα που άρχιζε απ' το πάτωμα και τέλειωνε στο ταβάνι. Ό χώ-

ρος πού άνοιγόταν πέρ' άπ' αύτήν ήταν κάπως πιό έντονα φωτισμένος καθώς ή στέγη του ήταν διάτρητη άπό μικρά ανοίγματα πού άφηναν νά γλιστρά ή χρυσόσκονη τοῦ ήλιου, ενώ οί κυρτοί του τοίχοι κατέληγαν σ' έναν άψιδωτό θόλο δίνοντας τήν έντύπωση πώς πρόκειται για κάποιο ένδιάμεσο πέραςμα πού περιτρεχε τόν κεντρικό θόλο ό όποιος και άποτελοῦσε τήν καρδιά τῆς άκτινωτῆς πολιτείας. 'Ο έσωτερικός τοίχος ήταν έξοχα στολισμένος σέ μιá περίπλοκη σύνθεση άλληλένδετων τριγώνων και έξαγώνων πού έπαναλαμβάνονταν ως άπάνω τό θόλο. 'Ο Ράκωνον έννοιωσε τόν έθνολογικό του ένθουσιασμό ν' αναζωπυρώνεται. Τά πλάσματα εκείνα ήταν στ' άλλῃθεια μεγάλοι μαστόροι. Κάθε έπιφάνεια τοῦ πελώριου οίκοδομήματος ήταν τέλεια έπεξεργασμένη και λειασμένη και κάθε άρμός του άπόλυτα συμμετρικός. Βρισκόταν άναμφισβήτητα μπροστά σέ μιá μεγαλειώδη σύνθεση, άψογα έκτελεσμένη πού φανέρωνε τό ύψηλό έκπολιτιστικό επίπεδο εκείνων πού τήν είχαν έπιτελέσει. Μόνο πού ήταν δλωγδιόλου άκοινώνητοι. Μά τότε για ποιό λόγο είχαν κουδάλῃσει έδῶ τόν ίδιο και τοῦς συντρόφους του; Μήπως τυχόν τοῦς είχαν διασώσει μ' άγγελική ύπεροφία άπό κάποιον νυχτερινό κίνδυνο και δέν καταδέχονταν νά τό κουδεντιάσουν; "Η μήπως και συνήθιζαν νά χρησιμοποιοῦν για σκλάβους τους κάθε άλλο πλάσμα πού δέν τοῦς έμοιαζε. 'Αλλά πάλι, αν αύτή ήταν ή πρόθεσή τους πώς έξηγίόταν ή άδιαφορία μέ τήν όποία είχαν αντιμετώπισει τῆ φανερή άντοχή του στίς διάφορες ύπνωτιστικές τους άπόπειρες; Φυσικά δέν αποκλειόταν νάχουν άλλους τρόπους για νά συνεννοοῦνται μεταξύ τους και τό πιθανότερο ήταν πώς διέθεταν μιá νόηση πολ'ύ άλλιώτικη άπό τήν ανθρώπινη. Προχωρώντας κι άλλο θρῆκε στόν έσωτερικό τοίχο εκείνου τοῦ ένδιάμεσου διάδρομου μιá τρίτη πόρτα τόσο χαμηλή όμως πού χρειάστηκε νά σκύψει για νά τήν περάσει και πού για νά κάνει τό ίδιο κάποιο άπό κείνα τά φτερωτά πλάσματα θάπρεπε νά συρθεί.

Βρέθηκε σ' ένα γῶρο ἔπου βασίλευε τό ίδιο ζεστό, κυτρινωπό, γλυκομύριστο μισόφωτο αλλά συνάμα κυριαρχοῦσε ένx ύπόκωφο, άδιάκοπο, συρτό μουρμουρητό και μιá άκατάπαυτη κίνηση σωματίων πού σάλευαν και φτερῶν πού σέρνονταν. 'Η κορυφή τοῦ θόλου γυάλιζε χρυσαφιá και ένα φαρδῶ πεζούλι διέτρεχε σπειροειδῶς τοῦς τοίχους φτάνοντας ως τήν κορυφή τοῦ τυμπάνου της. 'Εδῶ κι εκεί πάνω στό πεζούλι φαίνονταν νά σαλεύουν κάποια ὄντα και μιá δυό φορές είδε νά ξεκολλοῦν άπ' αύτό μι-

κροσκοπικά πλασματάκια και να διασχίζουν χαμοπετώντας τον κύλινδρο που σχημάτιζε στον αέρα το χρυσαφένιο φως έτσι όπως έπεφτε κατακόρυφα απ' τα ψηλά. Καθώς προχώρησε προς τη βάση του σπειροειδούς πεζουλιού κάτι έπεσε απ' αυτό κι ήρθε να συντριβεί μπρός στα πόδια του με ξερό ήχο. Έσκυψε και κοίταξε. Ήταν το πτώμα ενός από τα φτερωτά πλάσματα. Μ' δλο που ή πτώση τουχε συντρίψει το κρανίο, δέν υπήρχε ίχνος αίματος. Το κορμί του ήταν μικρό και οι φτερούγες του άσχημάτιστες.

Συνέχισε πεισματικά το δρόμο του κι άρχισε ν' άνευαίνει το σπειροειδές πεζούλι.

Βρισκόταν πιά σέ ύφος δέκα περίπου μέτρων από το πάτωμα όταν συνάντησε μιá τριγωνική φωλιά κατασκευασμένη, μές στον τοίχο, που μέσα της σέρνονταν μικρά φτερωτά όντα με ζαρωμένες φτερούγες. Ήταν έννιά, χωρισμένα σέ τρεις ομάδες από τρία ή κάθε μιá τους και μαζεμένα γύρω από έναν ώχρό δγκώ που ο Ράκανον χρειάστηκε να τον κοιτάξει κάμποση ώρα για να καταλάβει — από το μουσούδι και τ' άνοιχτά άδεια μάτια που αντίκρυσε — πώς έπρόκειτο για ένα ζωντανό αλλά παραλυμένο γρύπα. Τα μικρά λεπτογραμμμένα στόματα των έννιά φτερωτών όντων έσκυβαν άδιάκοπα πάνω του φιλώντας τον, φιλώντας τον.

Άκουσε κάτι καινούργιο να πέφτει στο πάτωμα. Καθώς ύποχωρούσε κατεβαίνοντας το πεζούλι όσο πιό άργά και προσεχτικά γινόταν, έρριξε μιá ματιά. Ήταν το άποικυζημένο και ξερό πτώμα ενός μπάριλορ.

Διέσχισε το περίτεχνα διακοσμημένο πέρασμα και διάδηκε όσο πιό γρήγορα μπορούσε τή σάλλα με τα κοιμισμένα όντα. Ξαναβρέθηκε στην αύλή μα τή δρήκε άδεια. Τα σώματα των συντρόφων του έλειπαν. Χωρίς άλλο θά τα είχαν κιόλας μεταφέρει στο καταραμένο θολωτό δωμάτιο για να γίνουν τροφή των νεοσών.

VII

Τὰ γόνατα τοῦ Ράκανον λύγισαν καὶ καθίζοντας στὸ κόκκινο γυαλιστερὸ δάπεδο πάσκιζε νὰ κατανικήσει τὸ φόβο τοῦ καὶ νὰ σκεφτεῖ τί μποροῦσε νὰ κάνει. Πρὶν ἀπ' ὅλα βέβαια θάπρεπε νὰ ξαναπάει ὡς τὸ θολωτὸ δωμάτιο καὶ νὰ προσπαθήσει νὰ ἐγάλει ἀπὸ κεῖ μέσα τὸν Μόγκιεν, τὸν Γιάχαν καὶ τὸν Κλο. Καὶ μόνο ἢ σκέψη πὼς θὰ ἦταν ἀναγκασμένος νὰ διασχίσει γιὰ μιὰ ἀκόμα φορά ἐκείνη τὴ σάλλα μὲς τὴς ψηλῆς ἀγγελικῆς μορφῆς ποὺ ἔκρυβαν μὲς στὰ ἐξαισία κεφάλια τους ἕνα μυαλὸ ἐκφυλισμένο στὸ ἐπίπεδο τοῦ ἐντόμου, τοῦ προκαλοῦσε ρίγος. Κι ὡστόσο ἔπρεπε νὰ τὸ κάνει. Οἱ φίλοι του βρισκόνταν σὲ θανάσιμο κίνδυνο κι ἦταν χρέος του νὰ τοὺς γλιτώσει. Ἄραγε οἱ νεοσσοὶ καὶ οἱ τροφοὶ τους ποὺ γιόμιζαν τὸ θόλο θὰ τὸν ἀφήναν; Ἦταν μάταιο νὰ ἐξακολουθήσει τὰ ρωτήματα καὶ τὴς ἀπορίες. Ἀντίθετα, τὸ πρῶτο ποὺ ἔπρεπε νὰ κάνει ἦταν νὰ ἐξετάσει τὸν ἐξωτερικὸ τοῖχο γιατί ἀν δὲν ὑπῆρχε πόρτα σ' αὐτὸν ὅλα τὰ ὑπόλοιπα ἦταν χωρὶς νόημα, ἀφοῦ δὲν τοῦ ἦταν δυνατό νὰ περάσει τοὺς φίλους του ἀπὸ ἕναν τοῖχο ὕψους δεκαπέντε μέτρων.

Καθὼς κατηφόριζε τὸν ἀπόλυτα σιωπηλὸ δρόμο σκεφτόταν πὼς θὰ πρέπει νὰ ὑπῆρχαν τρεῖς τάξεις. Οἱ τροφοὶ γιὰ τοὺς νεοσσοὺς στὸ θόλο, οἱ κτίστες καὶ οἱ οἰκοδόμοι ποὺ ἔμεναν στὴς ἐξωτερικῆς σάλλες καὶ οἱ γεννήτορες ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ μένουν σὲ ξέχωρα σπίτια. Οἱ δύο ποὺ τοῦχαν δώσει νερὸ θὰ πρέπει νὰ ἦταν τροφοὶ ἔχοντας σὰν ἀποστολὴ τους νὰ συντηροῦν ζωντανοὺς τοὺς ὑπνωτισμένους ὥσπου νὰ τοὺς ἀπομυζήσουν ἐντελῶς οἱ νεοσσοί. Εἶχαν ὁμοίως δώσει νερὸ καὶ στὸν ἤδη νεκρὸ Ράχο, πράγμα

πού φανέρωνε πώς δέν είχαν κρίση. Άλλο άν ό ίδιος ήθελε νά πιστεύει τό αντίθετο έξαιτίας τής άγγελικής τους εμφάνισης.

— Έχεις κάνει λάθος, μουρμούρισε σά νά άπαντούσε στο δουλιαγμένο πιά «Όδηγό» του. Τά είδη δέν είναι μόνο τέσσερα ζπως λές... Όμως τήν ίδια στιγμή τό μάτι του πήρε κάτι πού διέσχιζε τό επόμενο σταυροδρόμι. Ήταν ένα χαμηλόσωμο καφετί πλάσμα μιά ή άφύσικη προοπτική τήν οποία δημιουργούσαν οι ήμοιόμορφες προσόψεις των σπιτιών του άφαιρούσε τή δυνατότητα νά ξεχωρίσει και νά κρίνει τό άληθινό του μέγεθος. Πάντως ήταν φανερό πώς επρόκειτο για κάτι άλλιώτικο, κάτι πού δέν αποτελούσε μέρος του συστήματος εκείνης τής πολιτείας και ή σκέψη πώς ή τέλεια κυψέλη κελίων των άγγελόμορφων εντόμιων είχε κι αυτή τά σκουλήκια της τόν έκανε νά νοιώσει μιά παράξενη ανακούφιση. Τάχυνε τό βήμα του κατηγορίζοντας πάντα μέσ στην άπόλυτη σιωπή και φτάνοντας στον έξωτερικό τοίχο στάθηκε και γύρισε απότομα στ' άριστερά του.

Όχι και πολύ μακριά του, στη βάση του χωρίς άρμούς άσημόχρωμου τοίχου, είδε νά σέρνεται ένα άκόμα καφετί πλασματάκι. Πήγαινε μέ τά τέσσερα και τό ύψος του μόλις κι έφτανε στά γόνατά του. Σ' αντίθεση μέ τά υπόλοιπα άλογα πλάσματα εκείνου του πλανήτη, δέν είχε φτερά. Συνέχισε νά έρπει, δείχνοντας τριασυκρατημένο και ό Ράκανον μή θέλοντας νά τό τρομάξει άπόμμενε άκίνητος παρακολουθώντας άπλως μέ τό βλέμμα του. Άπ' όσο μπορούσε νά ξεχωρίσει ό τοίχος δέν σημαδεύταν πουθενά από άνοιγμα πόρτας.

— Άφέντη, άκούστηκε μιά αδύνατη φωνή πού φωνίζταν νάργεται από πουθενά. Άφέντη.

— Κίε, φώναξε γυρίζοντας απότομα και χτυπώντας μέ τίς παλάμες του τόν τοίχο.

Τίποτα δέν κινήθηκε. Άσπροι τοίχοι, μαύρες σκιές, ίδιες γραμμές άδιάσπαστες, σιωπή.

Τό καφετί πλασματάκι ήρθε μπρός του πεδακίζοντας.

— Άφέντη, φώναξε μ' αδύνατη φωνή. Άφέντη... Έλα... Έλα... Ό Έλα... Άφέντη.

Ό Ράκανον άπόμμενε νά τό κοιτάξει. Τό πλασματάκι ήρθε και κάθισε ανακούρκωδα μπρός του. Βαριανάσαινε και οι βιαστικοί χτύποι τής καρδιάς του έκαναν τό μαλλιαρό του στήθος νά πηγαينوέρχεται. Είχε μικρά μαύρα χέρια πού τά κρατούσε

πλεγμένα και ένω τά μαύρα του μάτια κοίταζαν περίτρομο τόν Ράκανον, επανέλαβε τρέμοντας στην Κοινή Διάλεκτο:

‘Ο Ράκανον γονάτισε. Καθώς κοίταζε τὸ πλασματάκι τὸ μυαλό του δούλευε πυρετικά. ‘Γελικά, εἶπε ὅσο πιὸ εὐγενικά μπορούσε.

— ‘Αφέντη...

— Δὲν ξέρω πῶς νὰ σ’ ὀνομάσω.

— ‘Ω ἔλα... εἶπε τὸ πλασματάκι τρέμοντας... ‘Αφέντες... ‘Αφέντες... ἔλα.

— ‘Αφέντες; Θές νὰ πεις γιὰ τοὺς φίλους μου;

— Φίλοι, εἶπε τὸ πλασματάκι. Φίλοι... Κάστρο... ‘Αφέντες... Κάστρο, φωτιά, γρύπες, νύχτα, μέρα... φωτιά... ‘Ω ἔλα...

— ‘Εντάξει, θάρθω, ἀποκρίθηκε ὁ Ράκανον.

Σηκώθηκε καὶ τὸ ἀκολούθησε. Ξαναπήραν τὸν ἀκτινωτὸ δρόμο πὸ εἶχε κατεδεῖ καὶ στρίβοντας σ’ ἓνα παραδρόμι, ἔβρεθησαν σὲ μὰ ἀπ’ τὴς δώδεκα πύλες τοῦ θόλου. Ξαφνιάστηκε βλέποντας τοὺς φίλους του νὰ κείτονται πάνω στὸ κόκκινο πλακίστρωτο τῆς αὐλῆς, ὅπως ἀκριβῶς τοὺς εἶχε ἀφήσει καὶ μόνον ἀργότερα, ὅταν ἔβηκε καιρὸ νὰ σκεφτεῖ, συνειδητοποίησε πῶς στὴν ἐξοδὸ του ἀπὸ τὸ θόλο θὰ πρέπει νάχε βγεί σὲ διαφορετικὴ αὐλὴ καὶ γιὰ τοῦτο δὲν τοὺς εἶχε βρεῖ. Μὰ δὲν ἦταν μόνον. Κοντὰ τους ἔστεκαν πέντε ἀκόμα καφετιά πλασματάκια συμμαζεμένα σ’ ἓνα εἶδος ἐπιτροπῆς πλάι στὸν Γιάχαν. ‘Ο Ράκανον γονάτισε γιὰ νὰ ἐλαττώσει ὅσο γινόταν τὴ διαφορά ὕψους ἀνάμεσα σ’ αὐτὰ καὶ τὸν ἴδιο καὶ ὑποκλίθηκε ὅσο μπορούσε καλύτερα.

— Σὰς χαιρετῶ μικροὶ ἄρχοντες, εἶπε.

— Χαῖρε... χαῖρε... χαῖρε ἀποκρίθηκαν τὰ μαλλιαρὰ πλασματάκια. ‘Υστερα τὸ ἓνα τους, πὸ τὸ τρίχωμα τοῦ προσώπου του ἦταν κατάμαυρο εἶπε.

— Κιερρίρ!

— ‘Ωστε εἰστε οἱ Κιερρίρ;

‘Υποκλίθηκαν μὲ ὑπόκλιση παρόμοια μὲ τὴ δική του.

— Εἶμαι ὁ Ράκανον ‘Ολγκορ. Κι ἐγὼ καὶ οἱ ἄλλοι ἐρχόμαστε ἀπὸ τὰ Βόρεια, ἀπ’ τὸ ‘Ανγκαρ, ἀπὸ τὸ Κάστρο τοῦ Χάλλαν.

— Κάστρο, εἶπε τὸ μαυροπρόσωπο πλασματάκι.

‘Η λεπτὴ ἀδύναμη φωνούλα του ἔτρεμε ἀπὸ ἀληθινὴ προθυμία. ‘Απόμεινε γιὰ μὰ στιγμὴ κι ὕστερα ἔξυσε μ’ ἀμηχανία τὸ κεφάλι του.

— Οί Ἀφέντες φύγαν... χρόνια... χρόνια... χρόνια... Οί Κιεμρίρ ὄχι φύγαν.

Κοίταξε ὄλο ἐλπίδα τὸν Ράκανον.

— Δηλαδή οἱ Κιεμρίρ ἔμειναν ἐδῶ; ρώτησε ὁ Ράκανον.

— Ἔμειναν! Φώναξε τὸ μαυροπρόσωπο πλασματάκι μὲ ἀπρόσμενα ἰσχυρὴ φωνή. Ἔμειναν... Ἔμειναν.

— Ἔμειναν, ἐπανελάσαν σὰν ἡχώ μὲ φανερὴ εὐχαρίστηση καὶ τὰ ὑπόλοιπα.

— Μέρα... ἔλεπε ἀποφασιστικὰ τὸ μαυροπρόσωπο πλασματάκι δείχνοντας τὸν ἥλιο. Οἱ Ἀφέντες ἔρχονται. Φεύγουν.

— Ναί... θὰ φύγουμε. Θέλουμε νὰ φύγουμε! Ἄλλὰ πῶς; Μήπως ἐσεῖς μπορεῖτε νὰ μᾶς βοηθήσετε;

— Βοήθεια, πρόσφερε ὄλο ἡδονὴ τὸ Κιεμρίρ... Βοήθεια φύγετε. Ἀφέντη. Μείνε.

Ὁ Ράκανον ἔμεινε καὶ καθίζοντας καταγής ἀφέθηκε νὰ παρακολουθεῖ τὰ Κιεμρίρ καθὼς αὐτὰ διάστηκαν νὰ στρωθοῦν στὴ δουλειά. Τὸ μαυροπρόσωπο σφύριξε καὶ πολὺ σύντομα φάνηκαν μὰ ντουζίνα ἀκόμα πού πρόβαλαν πηδακίζοντας προσεχτικά. Ὁ Ράκανον ἀναρωτήθηκε πῶς εἶχαν καταφέρει νὰ δημιουργήσουν κρυφῶνες μέσα σ' αὐτὴν τὴ μαθηματικὴς ἀκρίβειας πολιτεία. Ὅμως φαίνεται πῶς πράγματι εἶχαν καὶ μάλιστα πῶς διέθεταν καὶ ἀποθηκευτικούς χώρους γιατί ἕνα ἀπ' αὐτὰ πρόβαλε κουδάλωντας στὴν ἀγκαλιά του μὰ ἄσπρη σφαῖρα πού ἔμοιαζε μ' αὐγό. Στὴν πραγματικότητα ὅμως δὲν ἦταν παρὰ ἕνα τσόφλι αὐγοῦ πού τὸ μεταχειρίζονταν γιὰ λαγήνι. Τὸ μαυροπρόσωπο πλασματάκι τὸ ἀνέλαβε αὐτὸ τὸ ἴδιο καὶ τὸ ξεσκέπασε προσεχτικά. Ἦταν γιομάτο ἀπὸ ἕνα καθάριο παχύρευστο ὑγρὸ πού μ' αὐτὸ τὸ πλασματάκι νότισε τίς μικροσπληγγές πού σημάδευαν τὰς ὤμους τῶν ἀναίσθητων ἀνθρώπων. Μετά, μὲ τὴ βοήθεια τῶν ὑπόλοιπων, σήκωσε ἀπαλὰ καὶ προσεχτικά τὰ κεφάλια τῶν τριῶν ἀντρῶν καὶ γέρνοντας τὸ παράξενο λαγήνι του ἔρριξε λίγο ἀπὸ τὸ ἴδιο αὐτὸ ὑγρὸ στὰ στόματά τους. Τὸν Ράχο ὅμως οὔτε τὸν ἀγγίξε. Τὰ Κιεμρίρ δὲν μιλοῦσαν καθόλου μεταξύ τους καὶ ἡ συνεννόησή τους γινόταν μὲ σφυρίγματα καὶ γενικά μ' ἕναν τρόπο ἡρεμο καὶ ὄλο εὐγένεια. Τὸ μαυροπρόσωπο ζύγωσε τὸν Ράκανον καὶ εἶπε καθησυχαστικά.

— Ἀφέντη, μένει.

— Νὰ περιμένω. Ἀσφαλῶς.

— Ἀφέντη, εἶπε τὸ Κιεμρίρ κι ἔδειξε μὲ τὸ χέρι του τὸν Ράχο.

— Ναι, εἶναι νεκρός, τὸ ξέρω, εἶπε ὁ Ράκανον.

— Νεκρός, νεκρός, ἐπανέλαβε τὸ πλασματάκι κι ἀγγιξε τὴ δάση τοῦ σῆρκου του.

ἌΟ Ράκανον ἔγνεψε καταφατικά. Ἡ περίκλειστη ἀπὸ τὸν ἀσημόχρωμο τοῖχο αὐτὴ ἔβραζε ἀπὸ ζεστὸ φῶς. ἌΟ Γιάχαν πού ἦταν κονύτερα στὸν Ράκανον πῆρε βαθιὰ ἀναπνοή.

Τὰ Κιεμρίρ κάθισαν ἀνακούρκουκα σὲ ἡμικύκλιο πίσω ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸ τους καὶ σ' αὐτὸν ἦταν πού στράφηκε ὁ Ράκανον.

— Μικρὲ ἀφέντη, μπορῶ νὰ μάθω τ' ὄνομά σου;

— Ὅνομα, ψιθύρισε τὸ μαυροπρόσωπο πλασματάκι.

Τὰ ὑπόλοιπα οὔτε πού σάλεψαν.

— Λιούαρ, εἶπε τελικά.

Ἦταν ἡ ἀρχαία λέξη πού μεταχειρίζοταν ὁ Μόγκιεν ὅταν μιλοῦσε γενικά γι' ἀρχοντες καὶ δούλους ἢ μᾶλλον γι' αὐτοὺς πού ὁ «Ὑδηγός» χαρακτήριζε εἶδος Β.

«Λιούαρ, Φία, Γ'κντεμιάρ: ὀνόματα Κιεμρίρ, σημασία ἄγνωστη». ἌΟ Ράκανον κούνησε τὸ κεφάλι του. Ἦταν φανερό πῶς ἡ λέξη Κιεμρίρ δὲν ἦταν παρὰ ἓνα ἐπίθετο πού θὰ πρέπει νὰ σῆμαινε γρήγορος ἢ εὐέλκτος.

ἌΟ Κίο πού βρισκόταν πεσμένος πίσω του, πῆρε κι αὐτὸς βαθιὰ ἀνάσα, σάλεψε κι ἀνακάθισε. ἌΟ Ράκανον τὸν ζύγωσε ἐνῶ τὰ μικρὰ ἀνώσυμα πλασματάκια, παρακολουθοῦσαν προσεχτικά καὶ πάντα ἀσάλευτα τὴν κάθε του κίνηση. Δεύτερος σηκώθηκε ὁ Γιάχαν καὶ τελευταῖος ὁ Μόγκιεν πού φαίνεται πῶς τοῦ εἶχαν δώσει μιὰ ὑπερβολικά μεγάλη δόση ναρκωτικοῦ γιατί στὴν ἀρχὴ δὲν εἶχε τὴ δύναμη νὰ σηκώσει κᾶν τὸ χέρι του. Ἐνα ἀπὸ τὰ Κιεμρίρ ὑπόδειξε δειλὰ στὸν Ράκανον πῶς μπορούσε νὰ βοηθήσει τὸ νεαρὸ κληρονόμο τοῦ Χάλλαν κάνοντάς του μιὰ καλὴ ἐντριπὴ σὲ χέρια καὶ πόδια, πράγμα πού αὐτὸς διάστηχε νὰ ἐφαρμόσει ἐξηγώντας συγχρόνως σ' ὅλους τους τί εἶχε συμβεῖ καὶ ποῦ βρισκόνταν.

— Οἱ κουρτίνες, ψιθύρισε ὁ Μόγκιεν.

— Ἰὲ θὰ πεῖ πάλι αὐτό; Ξαφνιάστηκε ὁ Ράκανον, νομίζοντας ὅτι ὁ νέος ἐξακολουθοῦσε νὰ βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὴν ἐπήρεια τοῦ ναρκωτικοῦ.

— Οἱ κουρτίνες, στὸ Χάλλαν, ἐκείνες μὲ τοὺς φτερωτοὺς γ'γαντες συμπλήρωσε ὁ Μόγκιεν καὶ τότε ξαφνικά ὁ Ράκανον

θυμιάθηκε κείνες τὲς ὕφαντες κουρτίνες στὸ μεγάλο προθάλαμο τοῦ Χάλλαν, κοντὰ στὲς ὁποῖες εἶχε σταθεῖ μὲ τὴ Χάλλντρε καὶ οἱ ἑποῖες ἀπεικόνιζαν ξανθόμαλλους πολεμιστὲς νὰ πολεμοῦν μὲ φτερωτοὺς γίγαντες.

Ὁ Κίο πού δλεῖ αὐτὴ τὴν ὥρα παρακολουθοῦσε προσεχτικὰ τὰ Κιεμρίρ, ἄπλωσε τὸ χέρι του καὶ μονομιᾶς τὸ μαυροπρόσωπο πλασματάκι πῆδησε πρὸς τὸ μέρος του καὶ ἀκούμπησε πρόθυμα μὲς στὴ λεπτὴ παλάμη τοῦ Κίο τὸ μικρὸ μαῦρο καὶ δίχως ἀντίχειρα, χέρι του.

— Λεξαφέντες, εἶπε ἀπαλὰ ὁ Φιάν, Λεξεραστὲς, Λεξοδόροι καὶ Λεξόδοιοι, ἀνώνυμοι, εὐκίνητοι καὶ ἀξέχαστοι. Θυμιάτε λοιπὸν ἀκόμα τὴ γλῶσσα τῶν Μεγαλδσωμων;

— Ἀκόμα! Ἀποκρίθηκε τὸ μαυροπρόσωπο πλασματάκι.

Τελικὰ, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Ράκανον, ὁ Μόγκιεν κατάφερε νὰ σταθεῖ στὰ πόδια του. Χλωμὸς ἀλλὰ ἀποφασιστικὸς ἄφησε τὸ βλέμμα του νὰ περιπλανηθεῖ γιὰ λίγο πάνω στὸν Ράχο, πού τὸ συσπασμένο του πρόσωπο φάνταζε ἀληθινὰ τρομαχτικὸ στὸ δυνατὸ ἠλιόφωτο καὶ ὕστερα γυρνώντας χαιρέτησε μὲ τὴ σειρά του τὰ Κιεμρίρ καὶ ἀπαντώντας στὸ ρῶτημα τοῦ Ράκανον, τὸν διαβεβαίωσε πὼς ἔνοιωθε μιὰ χαρά.

— Ἐν δὲν ὑπάρχουν πύλες θὰ χρειαστεῖ νὰ σκάψουμε πατήματα στὸν τοῖχο γιὰ νὰ σκαρφαλώσουμε, εἶπε ὁ Ράκανον.

— Καλύτερα νὰ καλέσετε τοὺς γρύπες, Ἄρχοντά μου, μουρμούρισε ὁ Γιάχαν.

Βέβαια ὑπῆρχε ὁ φόβος ὁ ἦχος τοῦ σφυρίγματος νὰ ξυπνήσει τὰ φτερωτὰ ἐκεῖνα πλάσματα ἀλλὰ μιᾶς καὶ φαίνονταν τόσο βαθιὰ ἀποκοιμισμένα ἀποφάσισαν νὰ τὸ διακινδυνεύσουν μιᾶς καὶ τὸ πρῶτο βήμα ἦταν ἐξαιρετικὰ περίπλοκο γιὰ νὰ ζητήσουν τὰ φῶτα τῶν Κιεμρίρ. Ὁ Μόγκιεν τράβηξε μιὰ ἀλυσιδίτσα, κάτω ἀπὸ τὸ μανδύα του καὶ τὴν ἔφερε στὸ στόμα του. Ὁ Ράκανον δὲν μπόρεσε ν' ἀκούσει τὸ σφυρίγμα μὰ εἶδε πὼς ὁ ἦχος του ἔκανε τὰ Κιεμρίρ νὰ ριγῆσουν. Εἴκοσι λεπτὰ ἀργότερα πάνω ἀπ' τὸ θόλο γράφτηκε μιὰ μεγάλη σκιά, στριφογύρισε, χύθηκε κατὰ τὸ βορρῆ καὶ πρὶν περάσει πολλὴ ὥρα ξεναγύρισε μὲ συντροφιά. Ἦταν ὁ γκρίζος γρύπας τοῦ Μόγκιεν καὶ ὁ ραβδωτὸς πού δὲν ἄργησαν νὰ προσεδαφιστοῦν στὴ μέση τῆς αὐλῆς μ' ἓνα δυνατὸ πλατάγισμα τῶν φτερῶν τους. Ὅσο γιὰ τὸν λευκὸ οὔτε πού τὸν ξαναεἶδαν καὶ χωρὶς ἄλλο θὰ ἔπρεπε νὰ ἦταν αὐτὸς πού εἶχε συναντήσει ὁ Ράκανον ριγμένο τροσφὴ στοὺς νεσσοὺς τῶν φτε-

ρωτών πλασμάτων, πάνω στο σπειροειδές πεζούλι του χρυσοφωτισμένου θόλου.

Ἡ ἐμφάνιση τῶν ζώων κατατρόμαξε τὰ Κιεμπίρ κι ἦταν τόσοσ ὁ πανικός τους πού δταν ὁ Ράκανον προσπάθησε νὰ τὰ εὐχαριστήσῃ καὶ νὰ τὰ ἀποχαιρετήσῃ, τὸ μαυροπρόσωπο, ἀφήνοντας κατὰ μέρος τὴν εὐγένεια πού εἶχε δείξει ὡς τὰ τότε, τραύλισε τρέμοντας ἐνῶ συνάμα προσπαθοῦσε νὰ θρεθεῖ ὅσο πιὸ μακριὰ γινόταν ἀπὸ τὰ γαμψόγυχα πόδια τῶν γρουπῶν.

— Ὡ... πέταξε Ἀφέντη... Πέταξε.

Δὲν ἔχασαν καιρό.

Μιάσ ὥρας πτήση ἀπὸ τὴν πόλη-κυφέλη, στάθηκε ἀρκετὴ γιὰ νὰ ξαναθρεθοῦν πλάι στὴ μισόσθηστη φωτιά τῆς περασμένης νύχτας. Ἰῶρω ἀπ' αὐτὴν κείτονταν σκορπισμένα κι ἄθικτα τὰ ὑπάρχοντά τους — ρούχα, τρόφιμα, γοῦνες, σκεπάσματα — ἐνῶ μεσοδρομῆς στὴν πλαγιά τοῦ λόφου συναπάντησαν τὰ πτώματα τριῶν φτερωτῶν ὄντων. Πλάι στὸ ἓνα ἀπ' αὐτὰ γυάλιζαν τὰ σπαθιά τοῦ Μόγκιεν, τὸ ἓνα τους σπασμένο κοντὰ στὴ λαβή.

Ὅπως ἐξήγησε ὁ ἴδιος ὁ Μόγκιεν, εἶχε ξυπνήσει τὴ στιγμή πού τὰ φτερωτὰ ὄντα ἔσκυβαν πάνω ἀπὸ τὸν Γιάχαν καὶ τὸν Κίο. Ἐνα ἀπ' αὐτὰ τὸν εἶχε δαγκάσει καὶ δὲν μπορούσε νὰ μιλήσει. Ὅμως εἶχε παλέψῃ κι εἶχε σκοτώσει τρία ἀπ' αὐτὰ πρὶν κατανικηθεῖ ὀλοκληρωτικὰ ἀπὸ τὴν παράλυση. «Ἄκουσα τὸν Ράχο νὰ μὲ φωνάζει» κατέληξε. «Τὸν ἄκουσα νὰ μὲ φωνάζει τρεῖς φορές ἀλλὰ δὲν ἤμουν σὲ κατάσταση νὰ τὸν βοηθήσω».

Σταμάτησε ἀπότομα καὶ καθίζοντας πάνω στὰ χλοισμένα ἐρείπια πού εἶχαν ἐπιζήσει πέρ' ἀπ' ὄλους τοὺς μύθους κι ὅλα τὰ ὀνόματα, ἀκούμπησε τὸ σπασμένο του σπαθὶ πάνω στὰ πόδια του καὶ δὲν ξαναμίλησε. Μαζεύοντας θάμνους καὶ κλαδιὰ ἔφτιαξαν μιὰ ψηλὴ φωτιά καὶ πάνω της ξάπλωσαν τὸ σῶμα τοῦ Ράχο πού τὸ εἶχαν πάρει μαζί τους καὶ πλάι του ἀκούμπησαν τὸ κυνηγετικὸ του τόξο καὶ τὰ βέλη του. Ὁ Γιάχαν ἔφτιαξε μιὰ δευτέρη φωτιά καὶ ὁ Μόγκιεν ἄναψε τὰ ξύλα. Ἰππευσαν τοὺς γρύπες τους, ὁ Κίο μαζί μὲ τὸν Μόγκιεν καὶ ὁ Γιάχαν μὲ τὸν Ράκανον καὶ ὑψώθηκαν στὸν οὐρανὸ διαγράφοντας μεγάλους κύκλους γύρω ἀπὸ τὸν καπνὸ καὶ τὴν πυράδα πού ἀνέδαζε ἡ φωτιά, καθὼς ἔκαιγε στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου.

Συνέχισαν τὴν πτήση τους καὶ γιὰ πολὺ ὦρα κάθε πρὸ ἔστριδαν πίσω τὸ βλέμμα τους μπορούσαν νὰ δοῦν τὴν κολώνα τοῦ καπνοῦ πού ἀνάδρουζε ἀκατάπαυτα κατὰ τὸν οὐρανὸ. Τὰ

Κιεμρίρ τούς είχαν προειδοποιήσει πώς έπρεπε γά διαστούν γά βρεθούν όσο πιό μακριά μπορούσαν κι ακόμα γά φροντίζουν γά μήν περνούν τις νύχτες τους σέ ξέσκεπα μέρη, μήπως και ζαναπέσουν στά χέρια εκείνων τών Φτερωτών Όντων. Έτσι μόλις δειλίνεψε γνοιάστηκαν γά σταλιάσουν κοντά σ' ένα ποταμάκι στό βάθος μιās δασωμένης κοιλάδας, στά πόδια σχεδόν ένός καταρράχτη. Ίύρω τους βασίλευε ή ύγρασία αλλά ό άέρας γλυκομύριστος και γιομάτος από τή μουσική τών νερών ήταν ό,τι χρειάζονταν γιά γά γαληνέψουν οι καρδιές τους. Δείπνησαν μ' ένα μεζέ πού τους πρόσφερε τό ίδιο τό ποτάμι — κάτι μικρά ύδρόβια ζωάκια πολύ γευστικά. Ό μόνος πού δέν μπόρεσε γά φάει ήταν ό Ράκανον επειδή τό τρίχωμα πού είχαν ανάμεσα στις κλειδώσεις και κάτω από τήν ούρά τους τοῦ θύμιζε τά Κιεμρίρ.

— Δέν ξέρω τί κάνεις εσύ Γιάχαν. Πάντως έγώ δέν μπορώ γά φάω κάτι πού ίσως και γά μπορεί γά μου μιλήσει, είπε σκυθρωπά αποκρούοντας τήν προσφορά τοῦ νεαροῦ ακόλουθου και νευριασμένος από τήν πείνα πήγε και κάθισε πλάι στόν Κίο.

Ό άνθρωπάκος τοῦ χαμογέλασε τρίβοντας τόν πονεμένο του ώμο.

— Άν μποροῦσε κανείς ν' ακούσει όλα τά ὄντα πού μιλοῦν... είπε.

— Άκόμα κι ένα αν ακουγα θα ἔφτανε γιά γά λιμνοκτονήσω.

— Εὐτυχῶς τότε πού τά πράσινα ὄντα δέν μιλοῦν ποτέ, άποκρίθηκε ό Κίο αλαφροχτυπώντας μέ τήν παλάμη του τόν σκληρόφλοδο κορμό ένός δέντρου πού ἔγεργε πάνω από τό ποτάμι.

Έδῶ στό Νότο, τά δέντρα, όλα κωνοφόρα, βρίσκονταν πιά στήν άνθισή τους και όλα τά δάση ήταν πασαλειμμένα μέ τή γλυκιά σκόνη τής γύρης τους. Μιās και δέν υπήρχαν έντομα, όλα τά λουλούδια δέν ἔκαναν άλλο άπ' τό γά ἐμπιστεύονται τή γύρη τους στόν άνεμο κι έτσι ή ανοιξη σέ τοῦτο τόν δίχως ὄνομα κόσμο, ήταν μονάχα πράσινη, καταπράσινη διάστικτη από χρυσαφένια γύρη.

— Χαιρέτησες τά Κιεμρίρ σά γά τά γνώριζες, είπε ό Ράκανον στόν Κίο.

— Στά χωριά μας κείνο πού θυμάται ό ένας τή θυμούνται όλοι, άποκρίθηκε ό Φιάν. Και κυκλοφοροῦν τόσοι μύθοι, τόσα φέματα και τόσες αλήθειες πού κανείς δέν ξέρει οὔτε τί γά πιστέφει, οὔτε πόσο παληά είν' ὄλ' αὐτά.

— Δέν ἤξερες ὅμως τίποτα γιὰ τὰ Φτερωτὰ ὄντα.

Γιὰ μιὰ στιγμή φάνηκε σάμπως ὁ Κίο νὰ θελε νὰ παρακάμψει τὴν παρατήρησή του. Μὰ τελικὰ εἶπε.

— Οἱ Φίια δὲν συνηθίζουν νὰ θυμούνται τὸ κακό, Ὅλγκορ. Πῶς θὰ μπορούσαμε ἄλλωστε ἀφοῦ τέτοια στάθηκε ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς ἢ ἐκλογὴ μας; Ὅταν χωρίσαμε μὲ τοὺς Πηλανθρώπους, ἀφίσαμε σ' αὐτοὺς τὴ νύχτα καὶ τὰ σπήλαια καὶ τὰ σπαθιά ἀπὸ μέταλλο καὶ προτιμήσαμε τὶς πράσινες κοιλάδες, τὸ ἠλιόφωτο καὶ τὸ πράσινο πινάκι. Γι' αὐτὸ εἴμαστε Μισερωμένοι. Καὶ ξεχάσαμε! Ξεχάσαμε πολλά.

Ἄποψε γιὰ πρώτη φορὰ ἡ φωνὴ του ἤχουσε ἀσυνήθιστα ἀποφασιστικὴ καὶ ξεκάθαρη ξεπερνώντας καὶ τὸ μούρμουρο τοῦ νεροῦ ποῦ ἔτρεχε μπρὸς στὰ πόδια τους καὶ τὸ βρόντημα τοῦ καταρράχτη ποῦ κατακρημιζόταν λίγο πῶς πάνω ἀπ' ἐκεῖ ποῦ δρίσκοταν.

— Κάθε μέρα ποῦ ταξιδεύουμε ὄλο καὶ πὸ δυτικά, συνέχισε, ἐπιθεοαίωνονται οἱ μῦθοι ποῦ ἀκουγα νὰ λένε οἱ δικοί μου ἐκεῖ κάτω στὰ χωριά τους, στὴ χώρα τοῦ Ἄνγκαρ. Καὶ φαίνεται πῶς ὅλοι, μὰ ὅλοι οἱ μῦθοι αὐτοί, εἶναι πέρα γιὰ πέρα ἀληθινοί. Μόνο ποῦ ἔχουμε ξεχάσει τοὺς μισοὺς. Τὰ τραγούδια ποῦ μαθαίνουμε τηλεπαθητικὰ ὁ ἓνας ἀπ' τὸν ἄλλον, ἀναφέρουν τὰ Κιεμρίρ, αὐτοὺς τοὺς μικρόσωμους ὀνοματοφάγους. Ὅχι ὅμως καὶ τὰ Φτερωτὰ ὄντα. Μ' ἄλλα λόγια ἀναφέρουν τοὺς φίλους, ὄχι τοὺς ἐχθροὺς, μνημονεύουν ὄχι τὸ σκοτάδι ἀλλὰ τὸ φῶς. Ὅσο γιὰ μένα, νὰ ποῦ βρίσκομαι σύντροφος τοῦ Ὅλγκορ ποῦ ταξιδεύει δυτικά, ἔπως ἀκριδῶς λένε οἱ θρύλοι, ἄσπλος, χωρὶς καὶ ἓνα σπαθὶ καὶ ἰππεύω τὸν ἴδιο γρύπα μ' αὐτὸν ποῦ ψάχνει ν' ἀκούσει τὴ φωνὴ τοῦ ἐχθροῦ, εἶμαι συνταξιδιώτης αὐτοῦ ποῦ ἔχει ἔρθει μέσα ἀπ' τὴ μεγάλη νύχτα κι ἔχει δεῖ τὸν κίσιμο νὰ κρέμεται καὶ νὰ λάμπει μὲς στὸ σκοτάδι σὰν γαλάζιο πετράδι. Εἶμαι ἓνα ἄτομο μισερωμένο ὅμως καὶ γι' αὐτὸ καὶ δὲν μπορῶ νὰ προχωρήσω πέρα ἀπ' τοὺς λόφους, μήτε ν' ἀνέβω στὶς ψηλὲς κορφὲς ποῦ κατευθύνεσαι σύ, Ὅλγκορ.

Ὁ Ράκανον ἀκούμπησε ἀπάλαφρα τὸ χέρι του στὸν ὦμο τοῦ Κίο καὶ ὁ μικρόσωμος ἀνθρωπάκος σῶπασε μονομιᾶς. Ἀπόμειναν ν' ἀκοῦν τὸ μούρμουρο τοῦ ρυακιοῦ καὶ τὸ βουητὸ τοῦ καταρράχτη ποῦ γιόμιζε τὴ νύχτα ἐνῶ ἡ ἀστροφεγγιὰ ἔσπερνε μὲ τὴ λάμψη της τὸ νερό, ποῦ κατακυλοῦσε δλόδροσο ἀπὸ τὰ

βουνά, δδεύοντας κατά τὸ νότιο μέσα ἀπὸ στρόβιλους χρυσωμένης γύρης.

Στὴ διάρκεια τῆς πτήσης τους τὴν ἐπόμενη μέρα εἶδαν ἐπανελημμένα νὰ ὑψώνονται στ' ἀνατολικά τους οἱ θόλοι ἀπὸ πόλεις-κυψέλες, γι' αὐτὸ ὅταν κατασκήνωσαν γιὰ τὴ νύχτα γνοιάστηκαν νὰ ὀάλουν διπλοσκοπιές. Ὅμως τὸ ἐπόμενο βράδυ τοὺς ἔβηκε πιά ψηλὰ πάνω στοὺς λόφους ὅπου καὶ τοὺς ἔδειρε, μιά μαστιγωτὴ παγερὴ βροχὴ ποὺ κράτησε ἀδιάλειπτα ὡς τὸ ἄλλο πρωὶ ποὺ ξαναπέταξαν. Ὅταν τὰ σύγγεφα ἀραιώσαν κάπως εἶδαν πῶς οἱ λόφοι πάνω ἀπὸ τοὺς ἕπολους πετοῦσαν ζώνοντας ὀλοῦθε ἀπὸ ψηλόκορφα βουνά. Πέρασαν ἀκόμα μιά ἀνεμὸδαρτη καὶ βροχερὴ νύχτα στοὺς λόφους, στὴ σκέπη κάποιου ἀρχαίου ἐρειπωμένου πύργου καὶ νωρὶς τ' ἀπόγεμα τῆς ἐπόμενης νύχτας κατάφεραν καὶ ἐβρέθηκαν ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά τῆς διάβασης καὶ στὸ ἡλιόφωτο ποὺ κυριαρχοῦσε σὲ κείνη τὴ μεριά. Μπροστὰ τοὺς ἀνοίγονταν μιά φαρδιά καταπράσινη κοιλάδα ποὺ ἐκτεινόταν κατὰ τὴ δύση καὶ κατέληγε σὲ ὀμιχλώδη ἀπόμακρα βουνά. Χαμηλώσαν πρὸς τὴν κοιλάδα ἀφήνοντας δεξιὰ τους τὶς ψηλὲς κορφές ποὺ φάνταζαν κάτασπρες, αὐστηρές, ἀπόμακρες καὶ σχεδὸν ἀπαγορευτικές. Ἦταν σὰ νὰ κυλοῦσαν σὲ μιά πράσινη λεωφόρο. Ὁ ἀγέρας ἦταν πιπεράτος καὶ χρυσοῦς καὶ οἱ γρύπες τους ταξίδευαν σὰν φύλλα ποὺ ἀρμενίζουν στὸ ἡλιόφωτο, σπρωγμένα ἀπὸ τὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου. Πάνω ἀπὸ τὰ ἡμερα πράσινα χωράφια ποὺ ἀπλώνονταν κάτωθι τους διάστικτα ἀπὸ συστάδες θάμνων καὶ δέντρων πλανιόταν ἓνα ἀχνὸ γκριζο πέπλο. Ὁ γρύπας τοῦ Μόγκιεν ἄρχισε νὰ διαγράφει μεγάλους κύκλους, ὁ Κίλο κάτι ἔδειξε κι ὄλοι μαζί βάλθηκαν νὰ χαμηλώνουν μὲς στὸ χρυσαφένιο ἀέρα κατὰ τὸ χωριὸ ποὺ ἄσπριζε ἀνάμεσα στοὺς λόφους καὶ τὸ ποτάμι, ἡλιόδλητο καὶ μὲ τὶς μικρές του καιμνάδες νὰ καπνίζουν. Στὴ λοφοπλαγιά πάν' ἀπ' αὐτὸ ἔβασκε ἓνα κοπάδι χέριλοιρ καὶ στὸ κέντρο τοῦ ἀκανόνιστου κύκλου ποὺ σχημάτιζαν τὰ σχόρπια σπίτια του — ὅλα τους χαριτωμένα καὶ ἀνοιχτόκαρδα μὲ φαρδιά παράθυρα καὶ ἡλιόλουστα μπαλκόνια — πυργώνονταν πέντε μεγάλα δέντρα. Οἱ ταξιδιώτες ἀποφάσισαν νὰ προσεδαφιστοῦν κοντὰ σ' αὐτὰ καὶ πρὶν προλάβουν νὰ πατήσουν τὸ πόδι τους στὸ ἔδαφος βρέθηκαν κυκλωμένοι ἀπὸ τοὺς Φία ποῦχαν προστρέξει νὰ τοὺς ὑποδεχτοῦν ὀλο ντροπαλοσύνη καὶ χαμόγελα.

Βέβαια παρ' ὄλο ποὺ κείνοι οἱ χωρικοὶ μίλαγαν ἐλάχιστα

τήν Κοινή Διάλεχτο κι ήταν όλότελα άσυνήθιστοι νά κουδεν-
τιάζουν μεγαλόφωνα, γιά τόν Ράκανον και τούς συντρόφους του
τό ότι είχαν θρεθεί πάλι ανάμεσα σ' ανθρώπους πρόθυμους νά
τούς προσφέρουν ένα πιάτο φαί μέσα σέ καλογουαλισμένα ξύλινα
πινάκια κι ένα καταφύγιο γιά μιá ανέμελη νύχτα άποτελοΰσε
ένα είδος γυρισμοΰ. Τί παράξενοι, εύαίσθητοι, εύέλκτοι, ρευ-
στοί και χαριτωμένοι άνθρωποι πού ήταν οί οικοδεσπότες τους.

Ό Κίο όνόμαζε τή ράτσα του μισερωμένη. Κι ώστόσο ό
ίδιος ό Κίο είχε πάψει πιά νά ναι ένας άπ' αύτούς. Μολονότι
ντυμένος μέ τά ρούχα πού τού είχαν δώσει ήταν όλόιδιός τους,
μολονότι κινιόταν και χειρονομούσε μέ τόν ίδιο μέ κείνους τρό-
πο. όταν κανείς τόν έβλεπε μαζί τους, αντιλαμβάνονταν άμέσως
ότι ήταν έντελώς άλλιώτικός τους. Άραγε αύτό όφειλόταν στό
ότι σαν ξένος πού ήταν δέν είχε τήν άνεση νά μιλήσει τηλε-
παθητικά μαζί τους ή μήπως κι ή φίλια του μέ τόν Ράκανον
τόν είχε μεταμορφώσει σ' ένα άλλο όν πολύ πιό μοναχικό, ελιμι-
μένο κι όλοκληρωμένο;

Εύτυχώς ήταν σέ θέση νά τούς περιγράψουν τήν περιοχή
και τούς πληροφόρησαν πώς πέρα άπ' τή δυτική όροσειρά δέν
ύπήρχε παρά σκέτη έρημος. Συνάμα τούς ύπόδειξαν πώς άν ή-
θελαν νά έξακολουθήσουν σωστά τήν πορεία τους κατά τή νότο
ή άπρεπε ν' ακολουθήσουν τήν κοιλάδα, φροντίζοντας νά χουν τά
δουνά πάντα σ' άνατολικά τους ώς τή στιγμή πού αύτά έστρεβαν
κατά τή δύση.

— Υπάρχουν περάσματα; Ρώτησε ό Μόγκιεν και οί μι-
κρόσωμοι Φία διάστηχαν νά τόν διαβεβαιώσουν.

— Μά άσφαλώς... άσφαλώς.

— Μήπως άλήθεια ξέρετε και τί βρίσκειται πίσω άπό τά
δουνά;

— Τά περάσματα είναι πολύ ψηλά και ύπερβολικά παγερά
γιά μας. τού άποκρίθηκαν εύγενικά.

Άφοΰ έμειναν στό χωριό δυό μέρες και δυό νύχτες και ξε-
κουράστηκαν έντελώς, μπήκαν πάλι στό δρόμο μέ τά διαάκια
τους ξέχειλα άπό σκληρό ψωμί και ξεραμμένο κρέας πού φρόν-
τισαν νά τούς προμηθεΰσουν οί Φία, καταχαρούμενοι γιατί τούς
είχαν δώσει τήν εύκαιρία νά τούς συντρέξουν. Μετά άπό μιá
διήμερη πτήση έφτασαν σ' ένα άλλο χωριό τών Φία όπου και
πάλι τούς καλοδέχτηκαν μέ τόν ένθουσιασμό πού ύποδέχεται κα-
νείς τούς ξενητεμένους του κι όχι τούς τυχαίους περαστικούς τα-

ξιδευτές. Ἔτσι μόλις οἱ γρύπες προσεδάφιστηκαν, μιὰ ομάδα ἀντρῶν καὶ γυναικῶν προστρέξαν νὰ τοὺς χαιρετήσουν καὶ πρῶτα πρῶτα τὸν Ράκανον ποὺ ἦταν καὶ ὁ πρῶτος ποὺ ξεπέζεψε.

— Χαίρε Ὀλγκορ, τοῦ φώναξαν, ξαφνιαζόντάς τον, ἰὰ ὕστερα ἀπὸ λίγο σκέφτηκε πῶς ἡ λέξη αὐτὴ σήμαινε Περιπλανητής, ὅποτε καὶ κατάλαβε πῶς τοῦ τὴν εἶχαν ἀπευθύνει μ' αὐτὴ ἀκριβῶς τὴν ἔννοια, πράγμα ποὺ τὸν μπερδεψε ἀκόμα περισσότερο ἀφοῦ ἐκεῖνος ποὺ τοῦχε δώσει αὐτὸ τὸ ὄνομα ἦταν ὁ Κίο καὶ κανεὶς ἄλλος.

Ἄργότερα, μετὰ ἀπὸ μιὰ ἀργόσυρτη καὶ ἡρεμὴ πτήση πάνιν ἀπὸ τὴν κοιλάδα εἶπε στὸν Κίο.

— Ποῖο εἶναι τ' ὄνομα ποὺ σέ φώναζαν οἱ δικοί σου; Ἦ μήπως καὶ δὲν εἶχες;

— Οἱ δικοί μου μὲ φώναζαν «βοσκός», «μικρὸ ἀδελφός», ἢ «δρομέα». ἐπειδὴ ἤμουν πολὺ καλὸς στὸ τρέξιμο.

— Μ' αὐτὰ δὲν εἶναι ὀνόματα ἀλλὰ σκέτα ἐπίθετα ὅπως ἡ λέξη «Ὀλγκορ» ἢ Κιεμρίρ. Σεῖς οἱ Φίια ἄλλωστε εἰστε μοναδικοὶ στὸ νὰ δίνετε ὀνόματα. Ὀλ' αὐτὰ τὰ διάφορα Ἀστραφέντης, Σπαθοφόρος, Ἡλιομάλλης, Λεξαφέντης, εἶναι δικές σας ἐφευρέσεις καὶ ἀρχίζω νὰ πιστεύω πῶς ἐσεῖς μάθατε τοὺς Ἄνγκιάρ τὰ διάφορα ὑποκοριστικὰ μὲ τὰ ὅποια φαίνεται νὰ χουν ἀληθινὴ μανία. Παρ' ὅλ' αὐτὰ ἐσεῖς οἱ ἴδιοι δὲν ἔχετε δικό σας ὄνομα.

— Ναι, ἀποκρίθηκε ὁ Κίο. Ὀλ' αὐτὰ τὰ διάφορα Ἀστραφέντης, Μαχροταξιδευτής, Σταχτομάλλης, Διαμαντοκουβαλητής, εἶναι δικὰ μας δημιουργήματα, χαμογέλασε ὁ Κίο. Ὅμως ἂν αὐτὰ δὲν εἶναι ὀνόματα, τότε λοιπὸν τί εἶναι ἓνα ὄνομα;

— Σταχτομάλλης: Ὅστε λοιπὸν ἄσπρισα, ἔ; Ὅσο γιὰ τὸ τί εἶναι ἀκριβῶς ἓνα ὄνομα, μακάρι νὰ τῆξερα. Πάντως τ' ὀνομά μου, ἐκεῖνο δηλαδή ποὺ μοῦδωσαν ὅταν γεννήθηκα εἶναι Γκάβερελ Ράκανον. Βέβαια τ' ὄνομα αὐτὸ ἀπὸ μόνο του δὲν σημαίνει τίποτα. Λέγοντάς το καθορίζομαι. Καὶ κάθε φορὰ ποὺ βλέπω ἓνα καινούργιο δέντρο σπεύδω νὰ ρωτήσω τὸν Γιάχαν ἢ τὸν Μόγκιεν πῶς λέγεται γιὰτι ἐσὺ σπάνια ἀπαντᾷς. Κι οὔτε ἡσυχάζω θν δὲν τὸ μάθω.

— Τὸ δέντρο δὲν εἶναι παρὰ ἓνα δέντρο, ὅπως ἐγὼ δὲν εἶμαι παρὰ ἓνας Φιάν καὶ σύ... Ἀλήθεια τί ἀκριβῶς εἶσαι σύ;

— Μὲ ὑπάρχουν διαφορὲς Κίο. Κάθε φορὰ ποὺ ρωτάω στὰ χωριὰ ποὺ περνᾶμε πῶς ὀνομάζονται: κεῖνα τὰ βουνὰ ποὺ ὑψώ-

νονται δυτικά και πού στον Ισκιο τους ζουν δλόκληρη τή ζωή τους. μού άπαντοῦν: «Μά δέν είναι παρά τά βουνά, "Ολγορα».

— Κι έτσι είναι, άποκρίθηκε ό Κίο.

— Σύμφωνα. Μόνο πού υπάρχουν κι άλλα βουνά — ή χιμιγλή, ἄς ποῦμε, ὀροσειρά πού άπλώνεται στ' ανατολικά τής κοιλάδας. Πώς είναι: λοιπόν δυνατό νά ξεχωρίσει κανείς τό ένα βουνό άπ' τ' άλλο ἢ τούς διάφορους ανθρώπους άν δέν τούς δώσει ὀνόματα;

‘Ο Φιάν άγκάλιασε τά γόνατά του και κοίταξε τίς βουνοκορφές πού φλέγονταν άπ' τὸ ἡλιοδασίλεμμα, άφήνοντας τὸν Ράκανον νά καταλάβει πώς δέν ἦταν διατεθειμένος ν' άπαντήσει.

Καθώς προχωροῦσαν ὀλο και πιό δυτικά και ἡ άνοιξη φούντωνε οί άνεμοί γίνονταν ὀλο και πιό ζεστοί ἐνώ οί μέρες μακρύναν άκατάπαυτα. Οί γρύπες ὄντας διπλοφορτωμένοι δέν πετοῦσαν άρκετά γρήγορα και πολλές φορές αναγκάζονταν νά σταματοῦν μετ' και δυό μέρες γιά νά τούς δώσουν τήν εὐκαιρία νά κυνηγήσουν και νά ξεκουραστοῦν. Τέλος εἶδαν τά βουνά νά γράφονται ὀλοκάθαρα μπρός τους κλείνοντας τους τὸ δρόμο και σμίγοντας μετ' τήν παράκτια ὀροσειρά πού άπλωνόταν στ' ανατολικά τους. Τὸ χορτάρι τοῦ κάμπου ἔφτανε ὄς τούς πρόποδες τῶν λόφων κι ἐκεἶ σταματοῦσε. Ψηλότερα δέν ὑπῆρχαν παρά ἄλπικές κολάδες λεκιασμένες μετ' πράσινα και καφετιά μπαλλιώματα, ἐνώ ἀκόμα ψηλότερα τὸ μόνο πού μπορούσε κανείς νά βρεἶ ἦταν γρανίτης και λειχῆνες. Πάν' άπ' ὀλα κρεμασμένες μεσοῦρανα ἄστραφταν οί πάλλευκες άνεμοδαρμένες κορυφές τῶν βουνῶν.

Κόυεψαν σ' ένα χωριό τῶν Φία, γαντζωμένο ψηλά στήν κορυφή ἐνός λόφου, ἐνώ ὁ παγερός άνεμος πού κατέβαινε άπό τίς κορυφές σάρωνε τίς εὐθραυστες σκιές και σκόρπιζε γαλάζιο καπνό πάνω στίς μακριές σκιές τοῦ άπογεύματος. Οί κάτοικοί του τούς προσδέχτηκαν μετ' χαρά. τούς πρόσφεραν νερό και κρέας και βρασιμένα χόρτα μέσα σέ ξύλινα πινάκια, τούς χάρισαν τή θάλπιωρή τῆς στέγης τους. τούς καθάρισαν τά ροῦχα τους και ἔδωκαν τά άδύνατα και εὐκίνητα σάν τὸν ὕδραργυρο παιδιά τους νά φροντίσουν γιά τούς γρύπες τους. Μετά τὸ δείπνο τέσσερα κορίτσια τοῦ χωριοῦ, χόρεψαν γιά χάρη τους χωρὶς μουσική και μετ' κινήσεις τόσο άπάλαφρες πού ἔδιναν τήν ἐντύπωση πὺς ἦταν ἄυλα. μετ' ὀνειροφαντασία, ένα σκέτο παιχνίδι άπό Ισκιο και φύς, άπιαστο και φευγαλέο στή λάμψη τῆς φωτιᾶς. ‘Ο Ράκανον κοίταξε χαμογελαστά τὸν Κίο πού ὀπως συνήθως καθόταν πλάι του.

Ὁ Φιάν τοῦ ἀνταπόδωσε τὸ βλέμμα του χωρὶς ἴχνος χαμόγελου καὶ εἶπε.

— Θὰ μείνω ἔδῳ, Ὀλγκορ.

Κρύβοντας τὸ ξάφνιασμα ποῦ τοῦ εἶχε προκαλέσει ἡ δόγλωσή του ὁ Ράκανον ἀπόφυγε νὰ μιλήσει καὶ γύρισε γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ τὰ μάτια του στὰ κορίτσια ποῦ συνέχιζαν τὸν ἀπόκοσμο χορὸ τους. Καθὼς στριφογύριζαν μὲς στὸ μισόφωτο, ἡ κίνησή τους μετέλλαξε τὴ σιωπὴ σὲ μουσικὴ, μαγνητίζοντας μὲ περίεργο τρόπο τὸ μυαλό, ἐνῶ ἡ ἀντιφεγγιὰ τῆς φωτιᾶς ἔγραφε πάνω στοὺς ξύλινους τοίχους τῆς καλύδας ρευστὰ καὶ ἀδιάκοπα μεταβαλλόμενα σχέδια.

— Ἔχει εἰπωθεῖ πῶς ὁ Περιπλανητὴς θὰ διαλέξει τοὺς συντρόφους του. Μὰ αὐτὸ θάναι πρόσκαιρο.

Δὲν θὰ μπορούσε νὰ πει ἂν κείνος ποῦχε μιλήσει: ἦταν ὁ Κίλο ἢ ἡ Ἰδία του ἢ μνήμη. Τὰ λόγια βρισκόνταν ριζωμένα στὸ μυαλό καὶ τῶν δυὸ τους. Οἱ χορεύτριες χώρισαν, οἱ σκιές τους χοροπήδησαν στοὺς τοίχους, τὰ μαλλιά κάποιας τους λύθηκαν καὶ ἀντιλάμπησαν. Ὅταν ὁ χωρὶς μουσικὴ χορὸς τέλειωσε οἱ ἀνώνυμοι, ὅσο τὸ φῶς καὶ ὁ ἴσκιος κοπέλλες, ἀκινήτησαν. Κι ἔτσι ἀκριβῶς ἦταν ποῦ τέλειωσε καὶ ἡ σχέση τοῦ Ράκανον μὲ τὸν Κίλο σβήνοντας μὲς στὴ γαλήνη.

VIII

Ὁ Ράκκνον ξεχωρίζοντας μέσα ἀπὸ τὸ πλατάγισμα τῶν φτερῶν τοῦ γρύπα του τίς ὄλο πέτρα πλαγιές, τοὺς κατακόρυφους γκρεμοὺς καὶ τὰ ζαλιστικά βάραθρα ποὺ ἀπλώνονταν κάτωθι του, ἔσπρωξε τὸ ζῶο του νὰ κερδίσει ὕψος τόσο ἀπότομα ποὺ σχεδὸν ἄγγιξε τὰ τοιχώματα τοῦ παραγγιοῦ ὅπου πετοῦσαν. Βέβαια, γιὰ νὰ κρατιέται ζεστὸς εἶχε φορέσει πάλι τὴν ἀδιάδροχη στολή του μὰ ἐπειδὴ στὸ σημεῖο ἐκεῖνο κυριαρχοῦσαν ἰσχυρὰ ρεύματα ἀέρα ποὺ ἔκαναν καμιά φορά τὸ γρύπα νὰ χάνει τὴν ἰσορροπία του καὶ νὰ λοξοδρομίζει, εἶχε λογαριάσει φρόνιμος νὰ περάσει στὰ πῦδια του σπιρούνια, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ νῆαι σὲ θέση νὰ ἐπαναφέρει μ' αὐτὰ τὸ ζῶο στὴ σωστή του πορεία. Ὁ Γιάχαν φορώντας ὅσα ροῦχα εἶχαν καὶ οἱ δυὸ μαζί βρισκόταν καθισμένος πίσω του, τρέμοντας τόσο πολὺ ἀπ' τὸ κρύο, ποὺ μὴν ἔχοντας ἐμπιστοσύνη στὴ δύναμη τῶν χειρῶν του εἶχε προτιμήσει νὰ τὰ δέσει μὲ λουριά πάνω στὴ σέλλα. Ὅσο γιὰ τὸν Μόγκιεν, αὐτὸς πετοῦσε ἀρκετὰ πρὸ μπρὸς μᾶς κι ὁ γρύπας του ἦταν λιγότερο φορτωμένος κι ἔδειχνε ν' ἀντέχει τὴν παγωνιά καὶ τὸν Γλιγγο πολὺ καλύτερα ἀπὸ τὸν Γιάχαν, διεξάγοντας τὴ μάχη τοῦ ὕψους μ' ἄγριο ἐνθουσιασμό.

Εἶχαν περάσει κιόλας 15 μέρες ἀπὸ τότε ποὺ εἶχαν ἀφήσει τὸ στερνὸ χωριὸ τῶν Φία καὶ ἀποχαιρετώντας τὸν Κίο εἶχαν ξανοιχτεῖ πάνω ἀπὸ τοὺς λόφους κατὰ τὴν ὁροσειρὰ ὅπου βρισκόταν κατὰ τὰ φαινόμενα ἡ φαρδύτερη διάβαση.

Φυσικὰ οἱ Φία δὲν εἶχαν μπορέσει νὰ τοὺς προσφέρουν τὴν παραμικρὴ βοήθεια γιὰ τὸ ποῖα κατεύθυνση ἔπρεπε ν' ἀκολου-

θήσουν γιατί κάθε φορά που αναφέρονταν στο πέρασμα των βουνών που λογάριαζαν να κάνουν, σούπαιναν και περιοριζόνταν να χαμηλώνουν δειλιασμένοι τα μάτια τους.

Τις πρώτες μέρες τὰ είχαν πάει μιὰ χαρά, ἀλλὰ ὅσο ἀνέβαιναν ψηλότερα, τόσο εὐκολότερα κουράζονταν οἱ γρούπες τους μιᾶς καὶ ἡ ὀλοένα καὶ πιὸ ἀρχιὴ ἀτμόσφαιρα τοὺς πρόσφερε ὀλο καὶ λιγότερο τὸ δευγόνο πού τοὺς χρειαζόταν γιὰ νὰ κρατοῦν σὲ σταθερὸ ρυθμὸ τὴν πτήση τους. Ὅταν μάλιστα ἀνέστηκαν ἀκόμα πιὸ ψηλά, εἶχαν βρεθεῖ ὑποχρεωμένοι ν' ἀντιμετωπίσουν κοντὰ στ' ἄλλα τὴν παγωνιά καὶ τὸν ἄστατο ὕπουλο καιρὸ πού ἐπικρατεῖ συνήθως σὲ τέτοια ὑψόμετρα. Τις τελευταίες τρεῖς μέρες δὲν θάπρεπε νὰ εἶχαν καλύψει παραπάνω ἀπὸ δεκαπέντε χιλιόμετρα κι αὐτὰ πετώντας στὰ τυφλά κι ἦταν τόσο πεινασμένοι οἱ ἴδιοι πού δὲν εἶχαν τὸ παραμικρὸ περιθώριο γιὰ νὰ δῶσουν μιὰ ἐπιπλέον μερίδα ξεραμένου κρέατος στὰ ζῶα τους. Ὅμως ἐκεῖνο τὸ πρωὶ ὁ Ράκανον τὰ εἶχε ἀφήσει νὰ φαῖνε δι,τι ἀπόμεινε μὲς στὰ σακούλια τους γιατί ἤξερε πὼς ἂν δὲν τὰ κατάρφερναν νὰ περάσουν ὡς τὸ ἀπόγευμα τὴ διάβαση, τὰ ζῶα θὰ γύριζαν ἀπὸ μόνα τους πίσω, στὰ δασωμένα φαράγγια ὅπου ὑπῆρχε γι' αὐτὰ τροφή, πράγμα πού σήμαινε πὼς θὰ ἦταν ὑποχρεωμένοι νὰ ξαναρχίσουν τὴν πορεία τους ἀπ' τὴν ἀρχή. Πάντως γιὰ τὴν ὥρα φαινόταν πὼς ὀρίσκονταν σὲ καλὸ δρόμο γιὰ τὸ πέρασμα ἔν καὶ ἀπὸ τις ἀνατολικὲς κορυφὲς φουσοῦσε ἕνας παγερός καὶ κορτερός ὄαν μαχαίρι ἀγέρας πού τοὺς ἔκανε νὰ τρέμουν ἐνῶ ὁ οὐρανὸς πάνωθὲ τους κρεμόταν βαρὺς καὶ κάτωσπρος.

Ὁ Μόγκιεν ἐξακολουθοῦσε πάντα νὰ προπορεύεται κι ὁ Ράκανον ἀναγκαζόταν νὰ διάζει ἀδιάκοπα τὸν γρούπα του γιὰ νὰ τὸν προλαβαίνει μιᾶς καὶ στὴ σκληρὴ τούτη πορεία στὰ ὕψη κείνος πού ὀδηγοῦσε δικαιοματικὰ πιὰ ἦταν ὁ Μόγκιεν κι ὄχι αὐτός. Εἶχε σχεδὸν ξεχάσει γιὰ ποιὸ λόγο ἤθελε νὰ περάσει πάνω ἀπ' τὰ βουνά. Τὸ μόνον πού θυμόταν ἦταν πὼς εἶχε καθῆκον νὰ κάνει κάτι τέτοιο, νὰ φτάσει στὰ Νότια. Μὰ γιὰ νὰ τὸ καταφέρει χρειαζόταν τὸν Μόγκιεν ἢ μᾶλλον ἐξαριτόταν ἀπ' αὐτόν.

— Θαρρῶ πὼς ἐδῶ ὀρίσκεσαι: στὸ στοιχεῖο σου, εἶχε πεῖ στὸν νεαρὸ κληρονόμο τῶν Χάλλαν τὴν τελευταία βραδυὰ πού εἶχαν κουβεντιάσει γιὰ τὸ ποιὰ κατεύθυνση θάπρεπε νὰ πάρουν καὶ κείνος κοιτάζοντας τὸ πλατὺ πανόραμα τῶν παγωμένων κο-

ρυφών και των σκοτεινών αδύστων που απλώνονταν προκλητικά, απαγορευτικά μπρός τους είχε αποκριθεί με μεγαλόπρεπη βεβαιότητα.

— Ναί... Είναι το στοιχείο μου!

Ο Ράκανον τον άκουσε να τον φωνάζει και πάσκισε να ένθαρρύνει το γρύπα του ενώ συγχρόνως προσπαθοῦσε να διακρίνει μέσα από τις παγωμένες του βλεφαρίδες κάποιο άνοιγμα μέσου σε κείνο το άτέρμινο και έπισφαλές χάος. Ξαφνικά το πήρε το μάτι του. Σε μιὰ γωνιά γραφτηκε κάτι σαν άκρη δοκαριού δταν απότομα ένας δράκος υποχώρησε κι είδε μπρός του ν' ανοίγεται άσπρη και πλατιά ή διάδαση. Δεξόξερθα ύψώνονταν πάντα κοφτερές και πάντα ανεμόδαρτες βουνοκορφές που χάνονταν μέσ στα σύννεφα, μιὰ τώρα πιὰ ο Ράκανον ήταν αρκετά κοντά στον Μόγκιεν για να μπορεί να δει το άτάραχο πρόσωπό του και ν' ακούσει την παράφωνη πολεμόχαρη κραυγή του. Ξακολούθησε να τον ακολουθεί σε κείνη την πτήση του πάνω απ' την άσπρη κοιλάδα και κάτω απ' τ' άσπρα σύννεφα και σε λίγο βρέθηκαν κυκλωμένοι από χιόνι, που όντας στο γενέθλιο χώρο του δέν ξεπεφτε αλλά χόρευε δλόγυρά τους ένα ζαλιστικό και άπιαστο χορό. Οι γρύπες τους πεινασμένοι και παραφορτωμένοι βριανάσαιναν σε κάθε τους πήδημα, χτυπώντας με κόπο τὰ φτερά τους. Ο Μόγκιεν για να μην τον χάσουν μέσ στη χιονοθύελλα, έκοψε κάπως ταχύτητα, χωρίς όμως και να πάψει να πηγαίνει πρώτος.

Ξαφνικά μέσ στη σπινθιριστή δμίχλη των χιονοφιάδων κάτι στίθισε που λίγο λίγο μετάλλαξε σε αδύναμη αλλά ξεκάθαρη γουσταφένια λόμπη που φώτισε άκέρια με την ώχρα της τις χιονισμένες εκτάσεις κι απότομα ο κόπιος δλάκερος φάνηκε να διαλύεται καθώς οι γρύπες βούλιαξαν σ' ένα στρόβιλο. Μακρυά, πολύ μακρυά, φάνηκαν ν' απλώνονται κοιλάδες, λίμνες, σπινθιριστοί παγετώνες και πράσινα κομμάτια δασών. Το ζωο του Ράκανον έχασε την ίσορροπία του κι άρχισε να πέφτει σαν πέτρα, με τὰ φτερά του άνορθωμένα, τόσο γρήγορα που ο Γιάχαν δέν μπόρεσε να κρατήσει μιὰ κραυγή τρέμου ενώ ο Ράκανον κλείνοντας τὰ μάτια του συγκρατήθηκε, δράχνοντας όσο πιό σιαιχτά μποροήσε τή σέλλα του. Οι φτεροδγες του ζωού πλατάνισαν και Ενανόμισαν να σαλεύουν πυρετικά, ο ρυθμός της πτώσης άνακόπηκε δίνοντας τή θέση του σ' ένα σταθερό γλιστροήμα μέχρι που κι αυτό σταμάτησε. Το ζωο είχε προσεδάφιστεί τρέμοντας

σὲ μιὰ βραχώδη κοιλάδα. Σιμά του ὁ γκρίζος γρύπας τοῦ Μόγκκιεν πάσκιζε κι αὐτὸς νὰ στεριωθεῖ στὰ πόδια του μὰ ὁ νεαρὸς ἀρχοντας τοῦ Χάλλαν εἶχε κιόλας ξεπεζέψει γελώντας.

—Τὰ καταφέραμε, τοὺς φώναξε. Τὰ καταφέραμε.

Τοὺς ζύγωσε καὶ τὴ μελαψὸ του πρόσωπο ἔλαμπε ἀπὸ τὴν ἀναγάλλια τοῦ θριάμβου.

— Τώρα πιά κι οἱ δυὸ μεριές τοῦ βουνοῦ εἶναι δικές μας, Ράκανον... Λέω νὰ μείνουμε ἐδῶ ἀπόψε. Αὐριο οἱ γρύπες θὰ μπόρρουν νὰ κυνηγήσουν ἐκεῖ κάτω ποὺ ἔχει δέντρα καὶ μεῖς θὰ πᾶμε ὡς ἐκεῖ μὲ τὰ πόδια. Ἔλα Γιάχαν.

Ὁ Γιάχαν πάσκιζε νὰ κατέβει ἀπὸ τὴ σέλλα, μὰ στάθηκε ἀδύνατο νὰ κινηθεῖ. Ὁ Μόγκκιεν τὸν ἀναστήκωσε καὶ τὸν ἔσυρε ὡς τὸ ἀπάγγελιο κάποιων βράχων γιατί μ' ὄλο πού γύρω τους ἔλαμπε ὁ ἥλιος τοῦ ἀπογεύματος ἢ ζέστη του δὲν ξεπερνοῦσε τὴ ζέστη τοῦ Μεγαλάστερου ποὺ φαινόταν νὰ σπιθίξει κατάκορφα τ' οὐρανοῦ σὰν ἓνα λεπτὸ κομμάτι κρύσταλλου καὶ ὁ ἀγέρας ξακολουθοῦσε νὰ σαρώνει φασμακερὰ παγερός. Ἐνῶ ὁ Ράκανον ξεσέλλωνε τοὺς γρύπες, ὁ Μόγκκιεν πάσκιζε νὰ βοηθήσει τὸν ἀκλόουθο κάνοντας ὅτι περνοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι του γιὰ νὰ τὸν ζεστάνει. Ἐπειδὴ ὁμως δὲν εἶχαν μὲ τί ν' ἀνάφουν φωτιά θντας ἀκόμα μακριὰ ἀπὸ τὸν τόπο ὅπου θὰ μπορούσαν νὰ βροῦν ξύλα, ὁ Ράκανον ἔθραλε τὴν ἀδιάδροχη στολή του καὶ παρ' ὄλες τίς ἀδύναμες καὶ ἔντρομες διαμαρτυρίες τοῦ Γιάχαν, τὸν ἔντυσε μ' αὐτὴν μένοντας γυμνὸς ὁ ἴδιος καὶ προσπαθώντας στὴ συνέχεια νὰ ζεσταθεῖ μόνο μὲ τίς γοῦνες.

Ἄφοῦ μοιράστηκαν τὸ λίγο νερὸ ποὺ τοὺς εἶχε ἀπομείνει καὶ ὅσο ἀπὸ τὸ ψωμί τῶν Φίλια τῶς βρισκόταν ἀκόμα, γρύπες καὶ ἄνθρωποι κουκούθισαν ὁ ἓνας κοντὰ στὸν ἄλλο γιὰ ζέστη. Ἡ νύχτα ἀνάδρυσε ἀπὸ τὰ χαμηλὰ καὶ τοὺς κύκλωσε, ἢ σκοτεινιά γιόμισε τὸν οὐρανὸ ἄστρα καὶ τὰ δυὸ πιδ λαμπερὰ φεγγάρια φάνηκαν ν' ἀρμενίζων τόσο κοντὰ τους ποὺ θάλεγε κανεὶς πὼς ἀρκοῦσε ἐν' ἀπλωμα τοῦ χεριοῦ τους γιὰ νὰ τ' ἀγγίξουν.

Θάταν μεσονύχτι ὅταν ὁ Ράκανον ξύπνησε ἀπ' τὸ δύθος τοῦ ὕπνου του. Κάθε τί γύρω του σάπαινε θανάσιμα παγερὸ καὶ ἀστρόφωτο. Ἔνοιωσε τὸν Γιάχαν νὰ τοῦ σφίγγει τὸ μπράτσο καὶ νὰ τοῦ ψιθυρίζει πυρετικὰ κάτι ἀκατάληπτο προτρέποντάς τον νὰ κοιτάξει σ' ἓνα ὀρισμένο σημεῖο. Ἐπάκουσε καὶ στρέφοντας τὰ μάτια του κατὰ τὴ μεριά ποὺ τοῦ ὑπόδειχνε ἀκατάπαντα ὁ τρεμάμενος ἀκλόουθος εἶδε ἓνα σκοτεινὸ ἴσκιο ποὺ στεκόταν ὁ-

λόφος στην άμέσως παραπάνω απ' αυτούς πατωσιά, λεικιάζοντας με τή μαυρίλα του τόν ουρανόν και σθήνοντας κάμποσα άστέρια.

Άπαράλλακτος με τή σκιά πού αυτός και ό Γιάχαν είχαν συναντήσει κάποτε στην πεδιάδα, φάνταζε πλατώς μά και τόσο ρευστός πού καθώς τόν παρατηρούσε μπόρεσε νά ξεχωρίσει πίσω απ' τή σκοτεινιά του τήν αδύναμη λάμψη τών άστρων ώσπου χάθηκε κι αυτή μεταλλάζοντας τελικά σέ μαύρο διαφανή άγέρα. Στ' άριστερά ή Χελίκη μόλις πού ξεχώριζε λαμπυρίζοντας ξέφυγα σέ τελευταίο της τέταρτο.

— Δέν ήταν παρά ένα παιχνίδιασμα τού φεγγαρόφωτου Γιάχαν, ψιθύρισε ό Ράκανον. Κοιμήσου τώρα γιατί φαίνεται πώς έχεις πυρετό.

— "Όχι, άκούστηκε πλάι του ή ήρεμη φωνή τού Μόγκιεν. Δέν ήταν φεγγαροπαιχνίδιασμα Ράκανον. Ήταν ό θάνατός μου.

Ό Γιάχαν τινάχτηκε έρθός τρέμοντας σύγκορμος από πυρετό.

— "Όχι, Άρχοντά μου! "Όχι, δέν μπορεί νάχει σχέση με σένα γιατί εγώ κι ό "Όλγκορ τόν έχουμε ξαναδει, έχει κάτω στην πεδιάδα, όταν έσύ δέν ήσουν μαζί μας.

Συμμαζεύοντας όλη τή λογική της επιστημονικής του γνώσης ό Ράκανον διάστηκε νά τόν υποστηρίξει μιλώντας έμφαντικά.

— Μή γίνεισαι παράλογος.

Ό Μόγκιεν τόν άγνόησε.

— Τόν πρωτοσυνάντησα νά ψάχνει για μένα στις πεδιάδες και τόν ξαναείδα, δυό φορές μάλιστα, στους λόφους καθώς γυρεύαμε τή διάδαση. Ποιανού ό θάνατος μπορεί νάνα: αν έχει ό δικός μου; Μήπως ό δικός σου, Γιάχαν; Μά έσύ δέν είσαι άρχοντας, δέν είσαι ένας Άγκιάρ. Δέν φοράς τά διπλά σπαθιά.

Ό Γιάχαν άπελπισμένος κι άρρωστος έχανε μά προσπάθεια νά τόν διακόψει, μά ό Μόγκιεν συνέχισε.

— Ούτε μπορεί νάνα τού Ράκανον γιατί αυτός τραβάει άπλωσ τó δρόμο πού ταΰχει όρίσει ή μοίρα του. "Ένας άνθρωπος μπορεί νά πεθάνει όπουδήποτε. "Όχι όμως κι ένας άρχοντας, γιατί αυτός τόν άληθινό του θάνατο δέν μπορεί νά τόν συναντήσει άλλου παρά μόνο μέσ στο δικό του χώρο. Τόν προσμένει εκεί πού τού πρέπει, στην καθορισμένη του θέση, στο πεδίο της μάχης, στη μεγάλη σάλλα τού κάστρου, στο τέλος τού δρόμου του. Και τούτη έδώ είναι ή θέση τού δικού μου θανάτου.

Ὁ λαός μου ξεκίνησε ἀπὸ τούτα ἐδῶ τὰ βουνὰ καὶ νὰ πού ἐγὼ ξαναγύρισα σ' αὐτά. Ὅμως ἄκουσέ με χάρε μου! Εἶμα: ὁ Μόγκιεν, ὁ κληρονόμος τοῦ Χάλλαν. Μὲ νοιώθεις;

Ὁ καψτερός παγωμένος ἄνεμος σάρωσε τοὺς βράχους, πέτρες κατρακύλησαν γύρω τους καὶ μακρὰ τους ἄστρα σπινθηροδόλησαν μ' ἔντονη λάμψη. Ἐνας ἀπὸ τοὺς γρύπες μετακινήθηκε καὶ γρύλλισε.

— Σταμάτα, εἶπε αὐστηρὰ ὁ Ράκανον. Ὅλ' αὐτὰ εἶναι σκέτες ἀνοησίες. Σύχασε καὶ κοιμήσου.

Ὅμως μετὰ ἀπ' ὅλ' αὐτὰ οὔτε ὁ ἴδιος μπόρεσε νὰ κλείσει μάτι καὶ κάθε φορά πού ἀνασηκωνόταν ἀντίκρυζε τὸν Μόγκιεν νὰ κάθετα ἤρεμος κι ἔτοιμος στὸ πλευρὸ τοῦ κοιμισμένου του γρύπα, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὴ νυχτωμένη ἀπλωσιά.

Μὲ τὸν ἐρχομὸ τῆς αὐγῆς ἀπόλυσαν τοὺς γρύπες νὰ κυνηγήσουν στὰ δάση πού ἀπλώνονταν κάτωθι τους κι οἱ ἴδιοι ξεκίνησαν κατὰ κει μὲ τὰ πόδια. Βρίσκονταν ἀκόμα ψηλὰ καὶ μακρὰ ἀπὸ τὴ δεντρωμένη περιοχὴ κι ἡ ἀσφάλειά τους ἐξαρτιόταν ἀποκλειστικὰ ἀπὸ τὴ διάθεση καὶ μόνο τοῦ καιροῦ. Ὅμως πρὶν περᾶσει πολλὴ ὥρα κατάλαβαν ὅτι ὁ Γιάχαν δὲν θὰ τὰ κατὰφερε, ἔχι γιατί ἡ κατάβαση ἦταν δύσκολη, ἀλλὰ γιατί ἡ ἐξάντλησή του ἦταν τόσο μεγάλη πού δὲν τοῦ εἶχε ἀφήσει τίς δυνάμεις πού χρειάζονταν γιὰ κείνη τὴν πορεία. Ἴσως μᾶς μέρας ἀνάπαυση μὲς στὴ ζέστη τῆς στολῆς τοῦ Ράκανον νὰ τὸν βοηθοῦσε νὰ ξαναβρεῖ τὴ χαμένη του ἀντοχή. Ὅμως κάτι τέτοιο θὰ σήμαινε πῶς θὰ ἔπρεπε νὰ περάσουν μὰ ἀκόμα νύχτα σὲ κείνα τὰ ὕψη χωρὶς φωτιά, κατάλληλο ἀπάγγειο καὶ ἀρκετὴ τροφή. Ὁ Μόγκιεν φάνηκε ν' ἀναμετρᾷ τοὺς κινδύνους καὶ τελικὰ πρότεινε στὸν Ράκανον νὰ μείνει μὲ τὸν Γιάχαν σὲ κάποιο προφυλαγμένο ἀπὸ τὸν ἄνεμο καὶ ἠλιόλουστο γώνιασμα τῶν βράχων μέχρι νὰ θρεῖ κάποιο πέρασμα ἀρκετὰ εὐκολο γιὰ νὰ τὸ κατεβεῖ ὁ ἀκόλουθος ἢ κάποια μεριά πού νὰ μπορεῖ νὰ τοὺς προφυλάξει ἀπὸ τὸ χιόνι, ἂν χρειαζόταν ν' ἀναβάλλουν τὸ κατέβασμά τους.

Εἶχε πιά φύγει, δταν ὁ Γιάχαν πού κειτόταν μισοναρκωμένος γύρεψε λίγο νερό. Τὸ φλασκί τους ὅμως ἦταν ἄδειο καὶ ὁ Ράκανον συμβουλεύοντας τὸν ἀκόλουθο νὰ μὴν κινηθεῖ τὸν ἄφησε καὶ σκαρφάλωσε μιά βραχώδη ἀνηφοριὰ πού σ' ἓνα κώχημα τῆς κορφῆς τῆς, δεκαπέντε περίπου μέτρα ψηλότερά τους, εἶχε δεῖ νὰ σπιθοβολᾷ λίγο χιόνι. Τὸ σκαρφάλωμα στάθηκε

δυσκολότερο απ' ό,τι είχε φανταστεί κι ήταν κατάφερε τελικά να φτάσει ως άπάνω ήταν πνιγμένος στο λαχάνιασμα και στο καρδιοχτύπι.

Άκούγοντας κάποιο θόρυβο νάρχεται ως τ' αϋτιά του θάρρεψε στην άρχή πώς δέν ήταν παρά τó ταμπούρισμα τού ίδιου τού αιματός του, ώσπου κοιτάζοντας προσεχτικότερα ανακάλυψε πώς έπρόκειτο για τρεχούμενο νερό. Άνακάθισε. "Ένα μικρό ρυάκι, άχνίζοντας καθώς κυλούσε έτρεχε στά ριζά τού πετρωμένου χιονιού. Ψάχνοντας να θρει τήν πηγή του, είδε ξαφνικά ν' άνοιγεται μπρός του τó σκοτεινό άνοιγμα μιās σπηλιās. Ήταν ό,τι άκριθώς τούς χρειαζόταν για να περάσουν μιá ασφαλής νύχτα μά μοναμιās τή λογική τούτη σκέψη τήν ίσκιωσε ένα παράξενο αίσθημα πανικού. Άπόμεινε ασάλευτος, πλημμυρισμένος από ένα ανεξίτητο φόβο πού παρόμοιό του δέν είχε νοιώσει ποτέ άλλοτε.

Όλόγυρά του, τó ανεμπόδιστο ήλιόφως στραφτοκοπούσε πάνω σέ γκρίζους βράχους. Οι κορφές τών βουνών ήταν κρυμμένες πίσω από τούς βράχους πού ύψώνονταν πάνωθέ του ενώ ή πεδιάδα χαμηλά του παράμενε άόρατη χαμένη πίσω από μιá άδιάσπαστη συννεφιά. Σέ κείνη τήν γκρίζα βραχώδη έρημιá δέν ύπήρχε τίποτα άλλο έκτός από τόν ίδιο και τó σκοτεινό άνοιγμα τής σπηλιās.

Μετά από κόμηση ώρα κατάφερε έπιτέλους να σταθει στα πόδια του και προχωρώντας κατά μήκος τού μικρού ρυακιού είπε μεγαλόφωνα μιλώντας στο άβώρητο δν πού έναιωθε πώς τόν περιέμενε στόν ίσκιο τού σκοτεινού ανοίγματος.

— Ήρθα!

Κάτι τις ανασάλεψε μέσ στη σκοτεινιά ζωντανεύοντάς την και στο άνοιγμα τής σπηλιās πρόβαλε ό κάτοικός της.

Ήταν κοντόσωμος και ώχρος σαν Πηλάνθρωπος, εϋθραυστος και καθαρισμάτης σαν Φιάν. Όμως αν και θύμιζε και τις δυό ράτσες δέν ήταν όμοιος με καμιά τους. Τά μαλλιά του ήταν κάτασπρα κι ή φωνή του δέν ήταν πραγματική φωνή γιατί μιλούσε κατ' εϋθειαν στο μυαλό τού Ράκανον ενώ τ' αϋτιά του δέν άκουγαν παρά τó άπαλό θρόισμα τού άνέμου. "Όστόσο παρ' όλο πού δέν μεταχειρίστηκε λέξεις τόν ρώτησε τί γύρευε.

— Δέν ξέρω, άποκρίθηκε δυνατά, όλο τρόμο, ό άνθρωπος, μά τήν ίδια στιγμή ή ριζωμένη του άπόφαση ανάγγελε σιωπηλά

για λογαριασμό του: «Πηγαίνω στα Νότια για να δω και να καταστρέψω τον έχθρό».

Ο άνεμος φύσηξε σφυρίζοντας και ο κελαρυσμός του ρυακιού που κυλούσε στα πόδια του ύψώθηκε τραγουδιστός. Ο κάτοικος της σπηλιάς, κινούμενος αργά κι απάλαφρα παραμέρισε κι ο Ράκανον άλαφροσχύφτοντας πέρασε μέσα.

«Τί θα μου δώσεις για ό,τι θα σου δώσω;
Τί πρέπει να σου δώσω Προαιώνιε;
Ό,τι αγαπᾶς περισσότερο κι ό,τι
θ' άποχωρίζουσιν πιδ δύσκολα.
Δέν έχω τίποτα δικό μου σέ τούτο τόν κόσμο
τί μπορώ λοιπόν να σου δώσω;
Ότιδήποτε, μιᾶ ζωή, μιᾶ εὐκαιρία,
ένα μάτι, μιᾶ ἐλπίδα, μιᾶ ἐπιστροφή.
Δέν χρειάζεται να τ' ὀνομάσεις ἀπό τώρα
μᾶ ἀπό τή στιγμή πού θᾶ τό χωριστείς
θα πρέπει να φωνάζεις δυνατά τ' ὄνομά του.
Εἶσαι ἔτοιμος να τό δώσεις λεύτερα;
Εἶμαι Προαιώνιε».

Ἀκολούθησε σιωπή και τό σφύριγμα τοῦ ἀγέρα. Ὁ Ράκανον ἔγειρε τό κεφάλι του και ἐγῆκε ἀπ' τό σκοτάδι. Καθώς ἀνορθώθηκε ἕνα κόκκινο φῶς χτύπησε τά μάτια του ἐνῶ ἡ πορφυρή ἀνατολή πρόβαινε πάνω ἀπό μιᾶ γκριζοκόκκινη θάλασσα σύννεφων.

Ἐρῆκε τόν Μόγκιεν και τόν Γιάχαν να κοιμούνται κουκουδιασμένοι: ὁ ἕνας πλάι στόν ἄλλον κάτω ἀπό ἕνα σωρό ρούχων και γουναρικῶν, χωρίς κἄν να σαλεύουν.

— Ἐυπνεῖστε, εἶπε ἀπαλά.

Ὁ Γιάχαν ἀνασηκώθηκε και ἡ ὄψη του ἔλαμψε παιδιάστικη στό κόκκινο φῶς τῆς σκληρῆς αὐγῆς.

— Ὅλγορο... Νόμισα πῶς ἔφυγες, πῶς ἔπεσες...

— Καλῶς ὄρισες πίσω Σύντροφε Ἀστραφέντη, εἶπε τέλος μέ δραχνή κι εὐγενική φωνή. Σέ περιμέναμε.

— Συναπαντήθηκα... Μίλησα μέ...

Ὁ Μόγκιεν ὕψωσε τό χέρι του.

— Φτάνει πού γύρισες. Θᾶ συνεχίσουμε νότια;

— Ναί.

— Μιά χαρά, είπε ο Μόγκιεν και του Ράκανον δὲν τοῦ φάνηκε καθόλου παράξενο πὸ ἐκείνη τὴ στιγμή ὁ Μόγκιεν ἐνῶ ὡς τὴν ὥρα ἐκείνη ἀρχήγευε τώρα τοῦ μιλοῦσε σὰ νὰ ἦταν ἐκείνος ὁ ἀρχηγὸς κι αὐτὸς ὁ ἀκόλουθός του.

Βάζοντας τὴ σφυρίχτρα στὸ στόμα του ὁ νεαρὸς κληρονόμος τοῦ Χάλλαν κάλεσε τοὺς γρύπες, μὰ παρ' ὅλο πὸν περίμεναν κάμποσο, αὐτοὶ δὲν φάνηκαν. Ἀποτέλειωσαν τὸ στεργνό, σκληρὸ καὶ χορταστικὸ ψωμί τῶν Φία καὶ ξεκίνησαν μὲ τὰ πόδια. Ἡ ζέστη τῆς ἀδιάδροχης στολής εἶχε ὠφελήσει τὸν Γιάχαν καὶ ὁ Ράκανον ἐπέμενε νὰ συνεχίσει νὰ τὴ φορᾷ. Ὁ νεαρὸς ἀκόλουθος χρειαζόταν βέβαια τροφή καὶ πραγματικὴ ξεκούραση γιὰ νὰ ξαναβρεῖ ἀπόλυτα τὶς δυνάμεις του, πάντως γιὰ τὴν ὥρα ἦταν σὲ θέση νὰ συνεχίσει κι αὐτὸ ἦταν πὸν εἶχε σημασία. Ἐξάλλου ἦταν ὑποχρεωμένοι νὰ προχωρήσουν γιατί ἡ πορφυρὴ αὐγὴ θὰ μπορούσε νὰ γινεὶ προμήνυμα κακοκαιρίας. Τὸ κατέβασμα δὲν ἦταν εὐτυχῶς ἐπικίνδυνο μὰ δὲν ἔπαυε νὰ γινεὶ ἀργὸ καὶ κουραστικὸ. Κατὰ τὸ μεσημέρι φάνηκε νὰ προβάλλει ἀπὸ τὸ δάσος πὸν μαύριζε κάτωθι τοὺς ὁ γκριζὸς γρύπας τοῦ Μόγκιεν. Τοὺς ζύγωσε κι ἀφοῦ τὸν φόρτωσαν μ' ὅσα κουβαλοῦσαν ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή αἱ ἴδιοι — γοῦνες, σέλλες, χαλινάρια καὶ ροῦχα — τὸν ἄφησαν λεύτερο κι αὐτὸς τοὺς ἀκολούθησε πότε χαμποπετώντας καὶ πότε ψηλώνοντας γράφοντας κύκλους κατὰ τὸ κέφι του, γρυλλίζοντας ἀπὸ εὐχαρίστηση καὶ καλώντας κάπου κάπου τὸ ταῖρι του πὸν κατὰ τὰ φαινόμενα ξακολουθοῦσε νὰ εὐφραίνεται κυνήγι μὲς στὸ δάσος.

Τ' ἀπομεσήμερο ἕνας βαθὺς γκρεμὸς τοὺς ἔφραξε τὸ δρόμο. Γιὰ νὰ τὸν ξεπεράσουν θάπρεπε νὰ τὸν κατέβουν χρησιμοποιοῦντας σκοινί.

— Ἀπὸ ψηλὰ θὰ μπορούσαμε νὰ δοῦμε εὐκολότερα ποῖο δρόμο θάταν καλύτερα ν' ἀκολουθήσουμε, εἶπε ὁ Ράκανον. Πόσο θάθελα νὰ γύριζε κι ὁ ἄλλος γρύπας, συμπλήρωσε νοιώθοντας ξαφνικὰ νὰ τὸν κυριεύει ἕνα αἶσθημα ἀνυπομονησίας καὶ μὴ ἀκατανίκητη ἐπιθυμία νὰ βρεθεῖ μὴ ὥρα ἀρχίτερα ἀνάμεσα στὰ δέντρα, μακριὰ ἀπὸ τὴν γκριζὰ γύμνια τοῦ δουνοῦ.

— Τὸ ζῶο ἦταν κουρασμένο ὅταν τ' ἀφήσαμε νὰ φύγει. Μπορεῖ νὰ μὴν ἔχει βρεῖ ἀκόμα κυνήγι. Αὐτὸ πὸν γύρισε ἦταν τὸ λιγότερο φορτωμένο ἀπὸ τὰ δύο. Θὰ διῶ πόσο φαρδὺς εἶναι αὐτὸς ὁ γκρεμὸς. Μπορεῖ ὁ γρύπας νὰ γινεὶ σὲ θέση νὰ κουβαλήσει καὶ τοὺς τρεῖς μας — ἂν ἡ ἀπόσταση δὲν εἶναι καὶ πολὺ μεγάλη.

Σφύριξε και μονομιάς ό γκριζος γύπας του πέταξε κοντά τους πειθήνιος και γράφοντας ένα δυό κύκλους ήρθε να προσεδάφιστεί λίγα θήματα παραπέρα. Ό Μόγκιεν σαλτάρισε πάνω του κι απογειώθηκε βιάζοντας μια κραυγή, ενώ τό ξανθό του κεφάλι αντίλαμπε χρυσό στό στεργό φως του ήλιου πού χύθηκε ξαφνικά πάνω του μέσα από κάποιο ρήγμα των πυκνών σύννεφων.

Ό κοφτερός παγερός άγέρας έξακολουθούσε να φυσά άκατάπαυτα. Ό Ιάχαγ σύρθηκε σ' ένα γώνιασμα του βράχου κι έκει κουκουδίσσε με τά μάτια κλειστά. Απομένοντας μόνος ό Ράκανον κάθισε κι άφησε τό βλέμμα του να χαθεί στην απόσταση κοιτάζοντας κατά κει πού ένοιωθε να σαλεύει ή απόσβηστη λαμπρότητα της θάλασσας. Αδιαφορώντας για την άπέραντη, άκαθόριστη έκταση πού μια μισοφαινόταν μες άπ' τά σύνεφα και μια σκεπαζόταν άπ' αυτά, κρατούσε τά μάτια του επίμονα σ' ένα σημείο στα νότια. Χαμήλωσε τά δέφαρά του. Αφουγκράστηκε και άκουσε. Ήταν ένα παράξενο δώρο πού του τόχε χαρίσει ό κάτοικος της σπηλιās, κείνος ό φύλακας της θερμοπηγής των άνώνυμων βουνών, ένα δώρο πού αντιπροσώπευε άκριθώς ότι λαχταρούσε πιδ πολύ. Γιατί έκει, μες στό σκοτάδι, κοντά στη θερμοπηγή είχε διδαχτεί μια ίκανότητα πού οί άνθρωποι της γής είχαν παρατηρήσει και μελετήσει σ' άλλες ράτσες μά πού έλειπε δλότελα από τους ίδιους, έκτός θέβαια από όρισμένες πολύ σπάνιες στιγμές και περιπτώσεις. Κι αύτη άκριθώς ή προσκόλληση στην έντελώς ανθρώπινη φύση του ήταν πού τον είχε έμποδίσει ν' άποδεχτεί ολοκληρωτικά τη δύναμη πού ό φύλακας της θερμοπηγής κάτεχε και του πρόσφερε. Έτσι δέν είχε μάθει παρά να άφουγκράζεται τις σκέψεις μιας μόνο ράτσας, ενός είδους όντων και μια μόνο φωνή από τό πλήθος των φωνών του κόσμου. Τη φωνή του έχθροδ του.

Ό Κίο τον είχε βοηθήσει να κάνει μια κάποια αρχή σ' αύτό τό είδος διμιλίας, μά δέν ήθελε να ξέρει τί σκέφτονταν οί σύντροφοί του, τη στιγμή μάλιστα πού εκείνοι δέν ήταν σε θέση να κάνουν τό ίδιο μ' αύτόν, άφού όταν υπάρχει αγάπη και έμπιστοσύνη ή κατανόηση πρέπει να είναι άμοιβαία.

Όμως αύτους πού είχαν σκοτώσει τους φίλους του και είχαν καταπατήσει τους όρκους ειρήνης, έπρεπε να τους άφουγκραστεί και άφού έπρεπε, μπορούσε. Έτσι καθισμένος στην άκρη του άχάραγού βουνού τους άκουσε, άκουσε τις σκέψεις ανθρώπων πού κάτι οίκοδομούσαν ανάμεσα στους κυματιστούς λόφους, χιλιάδες

μέτρα χαμηλότερά του κι εκατοντάδες χιλιόμετρα μακρύτερά του, άκουσε τὸ δουητὸ καὶ τὸ κουδεντολὸ τους, τὸν ὀρυμαγδὸ πὸ ἐκάναν καὶ τὴν ἀπόμακρη, ἐραθιστικὴ γιὰ τὶς αἰσθήσεις δραστηριότητά τους. Μόνο πού δὲν ἤξερε πῶς νὰ ξεχωρίσει τὴ μιὰ φωνὴ ἀπὸ τὴν ἄλλη, πῶς νὰ ξεκρίνει καὶ νὰ κατασταλάξει ἀνάμεσα σὲ χίλιες διαφορετικὲς θέσεις καὶ στάσεις, μοιάζοντας μὲ δρέφος πού ἀπλῶς ἀκούει χωρὶς ὅμως καὶ νὰ μπορεῖ νὰ διακρίνει. Ὅσοι γεννιοῦνται μ' αὐτὰ καὶ μάτια, ἔχουν νὰ μάθουν καὶ πῶς νὰ τὰ μεταχειρίζονται, πῶς νὰ ξεχωρίζουν τὰ διάφορα πρόσωπα πού σκύβουν ἀνεστραμμένα πάνω τους, πῶς νὰ ξεκρίνουν τὸν κάθε θόρυβο καὶ τί αὐτὸς σημαίνει. Ὁ φύλακας τῆς θερμοπηγῆς διέθετε τὸ δῶρο πού γι' αὐτὸ ὁ Ράκανον εἶχε ἀπλῶς ἀκούσει νὰ μιλοῦν. Διέθετε τὴν ἰκανότητα νὰ ἐλευθερώνει τὴν αἴσθησή τῆς τηλεπάθειας. μὰ ἐνῶ τὸν εἶχε διδάξει πῶς νὰ τὴν κατευθύνει καὶ πῶς νὰ τὴν ὀρίζει, δὲν εἶχε ἀρκετὸ καιρὸ γιὰ νὰ τοῦ μάθει καὶ τὴν πρακτικὴ τῆς ἐφαρμογῆς. Ἔνοιωσε τὸ κεφάλι του νὰ βουλίζει ἀπὸ ξένες σκέψεις, ξένα συναισθήματα καὶ ξένες ὀμιλίες χωρὶς ὅμως νὰ ξεχωρίσει τελικὰ ἔστω καὶ μιὰ λέξη. Νοσηγνώσια ἦταν ὁ ὕρος πού μεταχειρίζονταν οἱ Ἄγγικιὰρ γιὰ νὰ καθορίσουν αὐτὴ τὴν αἴσθησή. Ὅτι ὅμως αὐτὸς «ἄκουγε» κείνη τὴ στιγμή, δὲν ἦταν ὀμιλίες, ἀλλὰ προθέσεις, πόθοι, συγκινήσεις, οἱ θέσεις ὅπου ἔβρισκονταν καὶ οἱ ψυχικὲς διαθέσεις πού κυβερνοῦσαν πολλοὺς καὶ διαφορετικοὺς ἀνθρώπους ἔτσι καθὼς ἀναπηδοῦσαν καὶ χόρευαν μὲς στὸ ἴδιο του τὸ νευρικὸ σύστημα, ἦταν αἰσθήματα φόβου καὶ ζήλειας, ριπὲς ἰκανοποίησης καὶ ἄδυσσοι ὕπνου, ἄγρια ἰλιγγοὶ καὶ μσοαισθήσεις πού κυκλοφοροῦσαν μέσα στὸ αἷμα του ὥσπου ξαφνικὰ μὲς ἀπ' αὐτὸ τὸ χάος πρόβαλε κάτι τόσο ἀπόλυτα καθάριο, μιὰ σχέση τόσο ἄμεση ὅσο καὶ ἡ ἐπαφὴ ἐνός χερσιὸ πού ἀγγίζει μιὰ γυμνὴ σάρκα. Ἔνοιωσε πῶς κάτι ἐρχόταν πρὸς τὸ μέρος του κι αὐτὸ τὸ κάτι δὲν ἦταν παρὰ ἓνας ἄντρας πού τὸ μυαλό του καταλάβαινε τὸ δικό του. Κι ὅσο ἡ διαίσθηση τούτη ἐνδυνάμυνε καὶ σταθεροποιόταν τόσο γλώμαιναν οἱ ὑπόλοιπες ἐντυπώσεις τῶν λόγων καὶ τῆς ἀναστάτωσης, τῆς περιέργειας καὶ τοῦ φόβου.

Ἄνοιξε τὰ μάτια του καὶ κάρφωσε τὸ βλέμμα του ἴσα μπροστά του λὲς καὶ θάβλεπε νὰ ξεπροβάλει τὸ πρόσωπο τοῦ ὄντος πού εἶχε διαισθανθεῖ. Θᾶπρεπε νὰναὶ κοντά. Πολὺ κοντά. Ὁ Ράκανον ἦταν σίγουρος γι' αὐτό. Ἄντικρυσε τὸ κενὸ τοῦ ἀέρα καὶ τὸν ὄγκο τῶν σύννεφων πού χαμήλωναν ἀκατάπαυτα. Μικρὲς νιφάδες χιονιοῦ στροβιλίστηκαν στὸν ἄνεμο. Στ' ἀριστερά

του πυργωνόταν ο θράχος που έκλεινε το δρόμο τους και ανακάλυψε τον Γιάχαν να χει συρθεί πλάι του και να τον παρακολουθεί προσεχτικά μ' έντρομο βλέμμα. "Όμως δεν ήταν σε θέση να τον καθησυχάσει πως ή παρουσία που την έλευσή της ένοιωθε δεν ήταν γι' αυτόν, χωρίς όμως και να μπορεί να διασπάσει την έπαφή που τον έδεγε κιόλας μαζί της.

— Πρό... πρόκειται για κάποιον... αερόπλοιο, ψιθύρισε με δυσκολία σά να μιλούσε μές απ' όνειρο... Νά... εκεί πέρα...:

"Όμως στο σημείο που έδειξε δεν υπήρχε τίποτα άλλο από άστραπή και σύννεφα.

— Νά... εκεί πέρα... επανάλαβε ψιθυριστά.

Ό Γιάχαν ξανακοίταξε προς τη μεριά που σημάδευε το χέρι του κι άφησε μιá κραυγή. Ό Μόγκιεν καθάλλα στον γκρίζο γρύπα του άρμένιζε στον άνεμο κάμποσο μακριά απ' τον γκρεμό, όταν ξαφνικά προβάλλοντας από κάποιο ρήγμα των σύννεφων έκανε την εμφάνισή της μιá μεγάλη σκιά που ζυγιάστηκε σχεδόν από πάνω του αιγανοπετώντας, ενώ αυτός χωρίς καν να την άντιληφθεί συνέχισε την πτήση του προς τα κάτω με το πρόσωπό του γυρισμένο κατά το θουνό και ψάχνοντας για τους συντρόφους του, δυό μικροσκοπικές φιγοδρες σε κάποια ασήμαντη γωνιά εκείνου τοῦ από σύννεφα και θράχους κόσμου.

Η μαύρη σκιά μεγάλωσε κι άλλο, ζυγώνοντας, σφυροκοπώντας με τις φτεροδρες της τη σιωπή τοῦ ὕψους. Ό Ράκανον διαισθανόμενος τις προθέσεις τοῦ ανθρώπου που κυβερνούσε τη μηχανή, πολὺ καλύτερα απ' ὅτι έδλεπε την ίδια τη μηχανή, ένοιωσε να κυριεύεται από φόβο.

— Καλύψου, ψιθύρισε στον Γιάχαν, χωρίς όμως να μπορεί να κινηθεί ο ίδιος. Τό ελικόπτερο άρχισε να χαμηλώνει σκαμπανεδιάζοντας, σκορπίζοντας τα σύννεφα που πιάνονταν στα πτερύγια τοῦ ελικά του κι ο Ράκανον ακόμα και τώρα που τῶδλεπε καθαρά να τον ζυγώνει εξακολουθοῦσε να θρίσκεται νοερά μέσα σ' αυτό και να παρακολουθεί μέσα απ' τα τζάμα της καμπίνας του τον έαυτό του και το σύντροφό του, δυό μικροσκοπικές φιγοδρες που έτρεμαν, έτρεμαν από φόβο στην άκρη κάποιου μεγάλου γκρεμοῦ. Άκολούθησε μιá άστραπή, ένα πυρακτωμένο αίσθημα πόνου, ή οδύνη της ίδιας του της σάρκας. Μονομίας ή διανοητική έπαφή έσδησε διαλυμένη για τα καλά. Την άλλη κιόλας στιγμή ξαναβρήκε τον έαυτό του, στην άκρη τοῦ γκρεμοῦ, να σφίγγει το στήθος του με το δεξί του χέρι βαριανασαί-

νοντας ὄλο ἀγωνία καθὼς ἔβλεπε τὸ ἐλικόπτερο νᾶρχεται ὄλο καὶ κοντύτερα του γιομίζοντας τὸν ἀέρα μὲ τὸ μεταλλικὸ θόρυβο τοῦ ἑλικᾶ του καὶ σημαδεύοντάς τον μὲ τὴν κἀνή τοῦ ἀκτινικοῦ του πολυβόλου.

Ξαφνικᾶ μὲς ἀπὸ κάποιον ἀνοίγμα τῶν σύννεφων ξετινάχτηκε ἕνας γκρίζος γρύπας, κουβαλώντας στὴ ράχη του ἕναν ἀντρα πού ἐμπηξε μὲ κραυγὴ θμια μὲ στριγγὸ θριαμβευτικὸ γέλιο. Κάθε χτύπημα τῶν φτερῶν τοῦ γρύπα ἔφερνε ζῶο κι ἀναβάτη ὄλο καὶ κοντύτερα στὴν ἰπτάμενη μηχανὴ μὲ ταχύτητα πού ἀδῆξε ὄλοένα. Ἀκούστηκε ἕνας διαπεραστικὸς ἤχος, κάτι πού ἔμοιαζε μὲ τὸ τριριχτὸ κορύφωμα μιᾶς κραυγῆς καὶ ὕστερα ὁ οὐρανὸς ἄδειασε. ἰ

Οἱ δύο ἀνθρώποι ἀπόμειναν νὰ κοιτοῦν ἀγκριφημένοι στὴν ἀκρὴ τοῦ θάραβρου, μὰ ἀπ' τὰ βάθη του δὲν ἀνέβηκε ὁ παραμικρὸς ἤχος. Σύννεφα μονάχα ἀρμένιζαν στεφανώνοντας τὴν ἄβυσσο.

— Μόγκιεν!..

Ἦταν ὁ Ράκανον πούχε φωνάξει δυνατᾶ. Δὲν τοῦ δόθηκε ἀπάντηση. Τὰ πάντα ἦταν πιά μονάχα πόνος καὶ φόβος καὶ σιωπὴ.

IX

Ἡ βροχὴ ἔδερνε ἄγρια τὴν ξύλινη στέγη καὶ ὁ ἀέρας μὲς στὸ δωμάτιο ἦταν σκοτεινὸς καὶ καθάριος.

Κοντὰ στὸ στρώμα ἔπου ἦταν πλαγιασμένος στεκόταν μιὰ γυναίκα ποὺ τὸ μελαχροινὸ, στεφανωμένο μὲ χρυσὰ μυχλιὰ, πρόσωπό της τοῦ ἦταν πάρα πολὺ γνωστὸ.

Μ' ἔλο ποὺ ἔνοιωθε πὼς θάπρεπε νὰ τῆς πει ὅτι ὁ Μόγκιεν ἦταν πιὰ νεκρὸς δὲν ἔβρισκε τίς ἀνάλογες λέξεις γιατί θυμόταν πὼς ἡ Χάλλντρε τοῦ Χάλλαν ἦταν μιὰ γριὰ μ' ἄσπρα μαλλιά καὶ πὼς ἡ χρυσόμαλλη γυναίκα ποὺ εἶχε γνωρίσει κάποτε, ἦταν νεκρὴ ἀπὸ καιρὸ. "Ἄλλωστε, ὅπως καὶ νάχε τὸ πράγμα, δὲν τὴν εἶχε δεῖ παρὰ μιὰ μονάχα φορὰ ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια, σ' ἓναν ἄλλο πλανήτη ποὺ ἀπείχε ὀκτώ χρόνια φωτὸς, ὅταν αὐτὸς ἦταν κάποιος ποὺ τὸν ὀνόμαζαν Ράκανον. "Ἐκανε ἀκόμα μιὰ προσπάθεια νὰ μιλήσει μὰ ἡ γυναίκα σκύβοντας πάνω του τοῦ ψιθύρισε ἔλο ἀπαλωσύνη μιλώντας στὴν Κοινὴ Διάλεκτο μὲ διαφορετικὴ προφορά.

— Ἦσύχασε ἀφέντη μου.

Ἄλαφρογεριμένη πάντα πάνω του συνέχισε μὲ τὴν ἴδια μαλακὴ φωνή.

— Βρίσκεσαι στὸ κάστρο Μπρέγκνα. "Ἐφτασες συντροφιά μὲ κάποιον ἄλλον, μὲς στὴ χιονοθύελλα, ἀπ' τὰ βουνά. "Ἦσουν σχεδὸν νεκρὸς κι ἐξακολουθεῖς νάσαι πληγωμένος. Μὴ διάζεσαι...

Πραγματικὰ δὲν ἔπρεπε νὰ διαάζεται. Ἰπῆρχε ἄλλωστε καιρός. ἀπέραντος χρόνος ποὺ γλιστροῦσε ὀλοῦθε μαζὶ μὲ τὸν ἦχο τῆς βροχῆς.

Τὴν ἐπόμενην μέρα (ἢ μήπως ἦταν ἡ μεθεπόμενη;) δέχτηκε τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Γιάχαν, ἐνὸς Γιάχαν πού κούτσαινε ἀδύνατος κι ἐξαντλημένος μὲ τὸ πρόσωπό του φαγωμένο ἀπ' τὰ χρυσοπαγήματα. Τὸ μόνο πού δὲν βρῆκε νάχει ἀλλάξει σ' αὐτὸν ἦταν ἡ συμπεριφορά του πού παράμενε πάντα ἴδια, ὑποτακτικὴ καὶ πρόσθυμη. Μετὰ ἀπὸ μιὰ λιγδλεπτη κουβέντα ὁ Ράκανον τὸν ρώτησε.

— Μήπως μὲ φοβάσαι ἀλήθεια Γιάχαν;

— Προσπαθῶ γιὰ τὸ ἀντίθετο ἀφέντη μου, τραύλιζε ὁ ἄντρας.

Ὅταν μπόρεσε ἐπιτέλους καὶ κατέβηκε στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ κάστρου, εἶδε μπαίνοντας νὰ γράφεται στὰ πρόσωπα, δισων ἦταν ἐκεῖ μέσα, ὁ ἴδιος φόβος καὶ τὸ ἴδιο δέος πού εἶχε διακρίνει στὴν ἔκφραση τοῦ Γιάχαν, μ' ὅλο πού ὄλοι τους φαίνονταν γενναῖοι καὶ σίγουροι. Ξανθομάλληδες καὶ μελαψοὶ καὶ ψηλόκορμοι ἦταν φανερό πῶς ἀνῆκαν στὴν παλιὰ ράτσα πού οἱ Ἀνγκιάρ δὲν ἦταν παρὰ ἓνα παρακλάδι της, ἓνα κομμάτι της, πού εἶχαν μεταναστεύσει πρὶν ἀπὸ ἀμέτρητα χρόνια πέρα ἀπὸ τὴ βόρεια θάλασσα. Ναι. Βρισκόταν μπροστὰ στοὺς ἀληθινούς Λιούαρ, τοὺς κυρίαρχους τῆς γῆς πού ζοῦσαν σὲ τούτα δῶ τὰ μέρη τοῦ νότου ἀπὸ ἀμνημόνευτους χρόνους.

Στὴν ἀρχὴ νόμισε πῶς κεῖνο πού τοὺς εἶχε ξαφνιάσει ἦταν ἡ τόσο διαφορετικὴ ἀπὸ τὴ δική τους ἐμφάνισή του, τὰ μαῦρα του μαλλιά καὶ τὸ ανοιχτόχρωμο δέρμα του. Ὅμως ἔστερα σκέφτηκε πῶς παρ' ὅλο πού ὁ Γιάχαν ἦταν ἀκοιδῶς ὅπως αὐτὸς ὄχι μόνο δὲν εἶχαν δεῖξει νὰ τὸν φοβοῦνται ἀλλὰ καὶ τοῦ συμπεριφέρονταν σὰ νὰ ἦταν ἀληθινὸς ἄρχοντας, πράγμα πού φυσικὰ εἶχε τρομάξει καὶ συνάμα γοητεύσει τὸν παλιὸ δουλοπάροικο τοῦ Χάλλαν. Ὅσο γιὰ τὸν ἴδιο τὸν Ράκανον, αὐτὸν πιά τὸν ἀντιμετώπιζαν σὰ νὰ ἦταν κάτι παραπάνω ἀπὸ ἄρχοντας, κάτι ὀλωσδιόλου ξεχωριστό.

Μονάχα ἓνας τους τοῦ μιλοῦσε ἀπλά, ἀνθρώπινα κι αὐτὸς ἦταν ἡ Ἀργόντισσα Γκάνι, νύφη καὶ κληρονόμος τοῦ γερο-ἀφέντη τοῦ κάστρου. Εἶπε χηρέψει μόλις πρὶν λίγους μῆνες καὶ σχεδὸν ὅλη τὴ μέρα τὴν ἐξόδευε μὲ τὸν ξανθομάλλο γιό της, πού ἂν καὶ ντροπαλός, δὲν εἶδεινε νὰ φοβᾶται τὸν Ράκανον. Ἀντίθετα, τοῦ ἄρεσε νάναί μαζί του καὶ νὰ τὸν ρωτᾶ διάφορα πράγματα γιὰ τὰ βουνά, τίς βόρειες χῶρες καὶ τὴ θάλασσα. Ὁ Ράκανον τοῦ ἀπαντοῦσε σ' ὅτι τὸν ρώταγε ἐνῶ ἡ μητέρα ἀκουγε γαλήνια

κι εὐγενικά σὰν τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, γυρνώντας κάπου κάπου τὸ χαμογελαστὸ της πρόσωπο κατὰ τὸν Ράκανον ποὺ αὐτὸς τῶχε ἀναγνωρίσει καὶ τὸ θυμόταν ἀπὸ τὴν πρώτη κιόλας στιγμή ποὺ τὸ εἶχε ἀντικρύσει.

Τελικὰ ἀποφάσισε νὰ τὴ ρωτήσῃ τί νόμιζαν γι' αὐτὸν οἱ κάτοικοι τοῦ κάστρου.

— Σὲ θαρροῦν γιὰ Θεό, τοῦ ἀποκρίθηκε μ' ἀφέλεια.

Ἀκούγοντάς τὴν νὰ μεταχειρίζεται τὴ λέξη πένταν ποὺ τὴν εἶχε πρωτακούσει πρὶν πολὺ καιρὸ στὸ χωριὸ τῶν Τόλεν, κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Κι ὁμως δὲν εἶμαι, εἶπε συψά.

Ἡ γυναῖκα μισογέλασε.

— Μὰ γιατί τὸ νομίζουν; ἐπέμεινε. Ἔτσι λοιπὸν εἶναι οἱ θεοὶ τῶν Λιούαρ; Γκριζομάλληδες καὶ σακάτηδες! Καὶ τῆς εἰδειξε τὸ δεξιὸ του χέρι ποὺ ἡ ἀκτίνα λέηξερ τοῦ ἐλικόπτερου τῶχε ἀχρηστέψῃ σχεδὸν ἐντελῶς.

— Γιατί ὄχι; Ἀποκρίθηκε ἡ Γκάνι, μ' ἓνα χαμόγελο ὄλο ἀθωότητα καὶ περηφάνεια. Ἐξάλλου ἔρχεσαι ἀπὸ τὰ βουνά, ἔτσι δὲν εἶναι;

Ἔμεινε νὰ τὴν κοιτᾷ ἀπορημένος.

— Γιὰ πὲς μου ἀρχόντισσα Γκάνι, ἔχεις ἀκούσει ποτὲ νὰ μιλοῦν γιὰ τὸ φύλακα τῆς πηγῆς;

Τὴν εἶδε νὰ σοβαρεύει.

— Δὲν ξέρουμε παρὰ ὅσα λένε οἱ διάφοροι μῦθοι, τοῦ ἀποκρίθηκε. Ἔχουν περάσει πολλὰ, πάρα πολλὰ χρόνια, ἐννιά ὀλόκληρες γενιὲς ἀρχόντων, ἀπὸ τότε ποὺ ὁ Γιόλε ὁ Τολμηρὸς ἀνέβηκε κεῖ πάνω καὶ γύρισε ἀλλαγμένος. Καὶ ξέρουμε πὼς ἐσὺ συνάντησες τὸν Προσιώνιο.

— Πὼς τὸ ξέρετε;

— Μὲς στὸν ὕπνο σου μιλοῦσες ἀδιάκοπα γιὰ τὸ τίμημα ποὺ χρειᾶστηκε νὰ πληρώσεις ὅταν πῆρες τὸ δῶρο του... Ὁ Γιόλε εἶχε πληρώσει καὶ κείνος... Μὰ πὲς μου Ἄρχοντά μου! Τὸ τίμημα αὐτὸ ἦταν τὸ δεξιὸ σου χέρι; Ρώτησε ξαφνικὰ σηκώνοντας τὰ μάτια τῆς σ' αὐτόν.

— Θαῦδινα καὶ τὰ δυὸ μου χέρια γιὰ νὰ σώσω αὐτὸ ποὺ ἔχασα.

Σηκώθηκε ἀπότομα καὶ πῆγε καὶ στάθηκε μπρὸς στὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο τοῦ πύργου ἀφήνοντας τὴ ματιὰ του νὰ πλανηθεῖ στὸν ἀπλόχωρο τόπο ποὺ ἀνοιγόταν ἀνάμεσα στὰ βουνά

και τή μακρινή θάλασσα. Τό κάστρο τοῦ Μπρέγκνα στεκόταν στή στροφή ἑνὸς ποταμοῦ πού κυλοῦσε πότε φαρδαίνοντας και πότε στενεύοντας ανάμεσα σέ χαμηλοὺς λόφους και πού τελικά χανόταν μέσα σέ μιὰ μακρινή ἀχλὺ ὅπου μάντευε κανεὶς τήν ὕπαρξη χωριῶν, χωραφιῶν, κάστρων και ὅπου κάπου κάπου ἔβλεπε κανεὶς τὸν ποταμὸ νὰ σπιθίζει ανάμεσα σέ γαλάζιες καταιγίδες και ξαφνικοὺς χειμάρρους ἡλιόφωτος.

— Εἶνα: ἡ ὀμορφότερη χώρα πού εἶδαν ποτὲ τὰ μάτια μου, εἶπε, μὲ τὸ νοῦ του καρφωμένο πάντα στὸ χαμένο Μόγκιεν πού δὲν ἔμελε νὰ τὸν ξαναπαρῶσει.

— Γιὰ μένα ἔχει πάψει πιά νὰναί τόσο ὀμορφη ὅσο ἦταν.

— Γιατί; ἀρχόντισσα Γκάνι;

— Ἐξαιτίας τῶν ξένων.

— Μὴλῆσέ μου γι' αὐτούς.

— Ἐφτασαν τὸν περασμένο χειμῶνα πολλοὶ μαζί, μὲ μεγάλα ἀερόπλοια, ὀπλισμένοι μὲ ὅπλα πού πυρπολοῦν. Κανεὶς δὲν ξέρει ἀπὸ ποῦ ἦρθαν. Οὔτε ὑπάρχουν μύθοι πού νὰ λένε γι' αὐτούς. Τώρα ὅλος ὁ τόπος ανάμεσα στὸν ποταμὸ Βιάνε και τή θάλασσα εἶναι δικὸς τους. Σκότωσαν ἢ ἐδιώξαν τοὺς κατοίκους ὀχτῶ περιοχῶν και μεῖς ἐδῶ πάνω στοὺς λόφους εἴμαστε αἰχμάλωτοί τους. Δὲν τολμοῦμε νὰ κατεβοῦμε κἀν στὰ παληὰ βοσκοτόπια μας. Στὴν ἀρχὴ πολεμήσαμε τοὺς ξένους. Ὁ ἀντρας μου Γκάνινγκ σκοτώθηκε ἀπ' αὐτούς, καμένος ἀπὸ τὰ ὅπλα τους.

Τὸ βλέμμα της σταμάτησε πάνω στὸ σακατεμένο χέρι τοῦ Ράκανον και γιὰ μιὰ στιγμή σταμάτησε νὰ μιᾶ.

— Σχο... σκοτώθηκε τὴν ἐποχὴ πού λιώνουν οἱ πάγοι, συνέχισε ἀμέσως μετὰ και ὁ θάνατός του ἐξακολουθεῖ νὰ μένει ἀνεκδίκητος. Ναί, Ἄρχοντά μου. Ἐμεῖς οἱ Ἀφέντες τῆς Γῆς ἐγουμε σκύψει τὰ κεφάλια μας και τὸ μόνο πού κάνουμε εἶναι νὰ φροντιζοῦμε νὰ μένοῦμε μακριὰ ἀπὸ τὰ χῶματα πού κρατοῦν αὐτοί. Καί δὲν ὑπάρχει κανεὶς, μὲ κανεὶς, πού νὰ μπορεῖ νὰ πάρει ἐκδίκηση γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Γκάνινγκ.

Ἦ θαυμαστὴ ὀργή, σκέφτηκε ὁ Ράκανον, ἀκούγοντας νὰ ἤχοῦν μὲς στή φωνή της οἱ σάλπιγγες τοῦ χαμένου Χάλλαν.

— Θὰ πληρώσουν, ἀρχόντισσα Γκάνι, και θὰ πληρώσουν ἀκριδὰ. Μ' ὄλο πού ξέρεις πῶς δὲν εἶμαι θεός. Φαντάζεσαι ἀλήθεια πῶς δὲν εἶμαι παρὰ ἑνας συνηθισμένος ἀνθρωπος;

— Ὅχι Ἄρχοντά μου, ἀποκρίθηκε. Ὅχι ἀκριδῶς...

Οἱ μέρες, οἱ μακριὲς μέρες τοῦ καλοκαιριοῦ τραβοῦσαν τὸ

δρόμο τους. Οι άσπρες πλαγιές τών βουνών που ύψώνονταν πάνω άπ' τή κάστρο του Μπρέγκνα γίνηκαν γαλάζιες. οί σοδειές στα χωράφια του Μπρέγκνα ώριμασαν, θερίστηκαν και τή χωράφια ξανασπάρθηκαν με καινούργιες που είχαν άρχισει κι αυτές νά ώριμάζουν. Ήταν ο Ράκανον ήρθε και κάθισε πλάι στην Γιαχαν, στην αυλή του κάστρου, όπου εκπαίδευαν ένα ζευγάρι νεαρούς γρύπες.

— Θα φύγω πάλι για τή Νότο Γιαχαν, είπε. Έσύ όμως θα πρέπει νά μείνεις έδω.

— Όχι. Όλγκορ... Άσε με νάρθω... Έκανε νά διαμαρτυρηθεί ο Γιαχαν μή σταματήσει. θυμούμενος ίσως τί του ειγε κοστίσει ή άνυπακοή του στον Μόγκιεν, κει κάτω στην διμεχλώδη παραλία.

Ο Ράκανον κατάλαβε και χαμογέλασε.

— Θα τή καταφέρω καλύτερα μόνος μου, είπε. Άλλωστε έτσι κι άλλιώς δέν πρόκειται νά λείψω πολύ.

— Μά είμαι δεμένος μ' όρκο νά σέ υπηρετώ Όλγκορ. Άσε με σέ παρακαλώ νάρθω μαζί σου.

— Οί όρκοι παύουν νά ισχύουν μόλις χαθούν τή όνόματα. Όρκίστηκες νά υπηρετείς τόν Ράκανον και τόν όρκο αυτόν τόν έδωσες στην πέρα μεριά τών βουνών. Έδώ που δρισκόμαστε τώρα δέν υπάρχουν σκλάβοι και δέν υπάρχει κανένας που νά λέγεται Ράκανον. Για τούτο και σέ παρακαλώ, σαν φίλο πιά Γιαγαν, νά μήν πεις λέξη παραπάνω. ούτε σέ μένα ούτε σέ κανέναν άλλον. Φρόντισε μόνο αύριο τή χαράματα νά μούχεις σελωμένο τή γρύπα του Χάλλαν.

Τήν επόμενη μέρα, πριν τήν άνατολή, ο Γιαχαν στεκόταν και τόν περίμενε ύπάκουος, στο μέρος άπ' όπου άπογειώνονταν οί γρύπες, κρατώντας άπ' τή χαλινάρια τή μογαδική άπό τούς γρύπες τους που είχε καταφέρει νά έπιζήσει. Ήταν ο γκριζός και ραβδωτός που ειγε φτάσει μισοπαγωμένος κι έτοιμοθάνατος άπ' τήν πείνα στο κάστρο του Μπρέγκνα λίγες μέρες μετά άπ' αυτούς. Μά τώρα ήταν πιά έντελώς καλά και ευέλικτος και γιοιάτος ζυθοάδα γούλλιζε μαστιγώνοντας άνυπόμονα τόν άγέρα με τή μακριά ραβδωτή ούρά του.

— Φρόντισε νά φορέσεις τή δεύτερο δέρμα σου. Όλγκορ; ρώτησε ψιθυριστά ο Γιαχαν, δένοντας στα πόδια του Ράκανον τίς πολεμικές περικημιδες. Λένε πως οί ξένοι ρίχνουν φωτιά σ' όποιον πλησιάσει τή χώματά τους.

— Καὶ θέβαια τὰ φόρεσα.

— Δὲν ἔχεις ἕμως σπαθί.

— Δὲν θὰ μοῦ χρειαστεῖ. Καὶ τώρα ἀκουσέ με προσεχτικά. Ἄν δὲν γυρίσω ψάξε τὸ δισάκι πού ἔχω ἀφήσει στὴν κάμαρά μου. Μέσα σ' αὐτὸ θὰ βρεῖς ἕνα κομμάτι ὄφασμα μὲ σχέδια καὶ γάστες αὐτῆς ἐδῶ τῆς γῆς. Ἄν ποτὲ φτάσει ὡς ἐδῶ κάποιος ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τῆς ράτσας μου, φρόντισε νὰ τοῦ τὸ δώσεις. Στὸ ἴδιο δισάκι βρισκεται καὶ τὸ περιδέραιο.

Τὸ πρόσωπό του σκοτεινίαισε καὶ τὸ βλέμμα του πλανήθηκε μακριά.

— Δῶσ' το στὴν ἀρχόντισσα Γκάνι, ἂν δὲν γυρίσω. Ἔχε γειὰ Γιάγαν. Εὐχῆσου μου νὰ πετύχω.

— Ἄμποτες οἱ ἐχθροί σου νὰ πεθάνουν ἀκλήροι. ἀποκρίθηκε σφοδρὰ ὁ Γιάγαν μὲ δάκρυα στὰ μάτια κι ἄφησε τὰ χαλινάκια τοῦ γρύπα πού σάλταρε μονομαῶς στὸν ἀγέρα. ὕψώθηκε στὸ ζεστὸ ἀχρωμο καλοκαιριάτικο οὐρανὸ, πῆρε στροφὴ λάμνοντας γρήγορα τὰ φτερά του καὶ κροδίζοντας τὸ θόρειο ἀνεμὸ χάθηκε πάνω ἀπὸ τοὺς λόφους. Ὁ Γιάγαν ἀπόμεινε νὰ κοιτᾷ ἐνῶ σὲ κάποιον παράθυρο ψηλά στὸν πύργο τοῦ Μπρέγκνα μὰ ἀπαλή μελαχροινὴ μορφή ἐξακολούθησε γιὰ ὦρα νὰ μένει ἀκίνητη, ἀκόμα καὶ μετὰ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου, ὅταν ὁ Ράκανον οὔτε πού φαινόταν πιά.

Ἦταν τὸ πιὸ παράξενο ταξίδι πού εἶπε κάνει ποτὲ ὁ Ράκανον ἀφοῦ πήγαινε σὲ μιὰ χώρα πού δὲν τὴν εἶχε δεῖ ποτὲ του νὰ πού τὴν ἤξερε ἀπ' ἔξω κι ἀνακατωτὰ μέσα ἀπ' τὶς ποικίλες ἐντυπώσεις ἑκατοντάδων διαφορετικῶν πνευμάτων. Μολονότι δὲν τὴν εἶβλεπε, νοητικὰ εἶχε ἤδη μαζί της μιὰ ἀπτή ἐπαφή καὶ ἀντίληψη νόου, γρόνου, κίνησης, θέσης καὶ χωροταξικῶν σχέσεων. Μὲ τὴν πολύωρη καὶ καθημερινὴ του ἐξάσκηση γιὰ ἑκατὸ δλόκληρες μέρες, μὲς στὴν κάμαρὴ του στὸ κάστρο τοῦ Μπρέγκνα σὲ τέτοιου εἶδους διαισθητικὰ ἀνιγνεύσεις, εἶχε καταφέρει ν' ἀποκτήσει μιὰ πλήρη, ἔστω καὶ γωρὶς εἰκόνας, γνώση, γιὰ κάθε κτίριο καὶ κάθε περιοχὴ τῆς ἐχθρικής δάσης, σὲ βαθμὸ πού νὰ ξέρει πιά ἐπακριδῶς τί ἀντιπροσώπευε αὐτὴ ἡ δάση, γιὰ ποιὸ σκοπὸ εἶχε ἐγκατασταθεῖ ἐκεῖ πέρα, πῶς μπορούσε κανεὶς νὰ μπεῖ καὶ σὲ ποιὸ σημεῖο της βρισκόταν αὐτὸ πού γύρευε.

Ὅμοιος τὸ δυσκολότερο ἦταν πῶς τώρα πού τὴ ζύγωνε, θάπρεπε, μετὰ ἀπὸ ὅλη αὐτὴ τὴ σκληρὴ ἐξάσκηση, νὰ πάψει νὰ μεταχειρίζεται τὴ νοογνωστικὴ του ἱκανότητα, νὰ τὴν ἀπο-

κλείσει και να περιοριστεί αυστηρά σ' ό,τι έθλεπαν τὰ μάτια του κι άκουγαν τ' αυτιά του γιατί κείνο ποῦχε γίνει πάνω στα βου-νά τούχε δώσει να καταλάβει πώς ή χρησιμοποίησή της λειτουργούσε σαν προμήνυμα ή προαισθηση πάνω σ' όρισμένα υπερευαίσθητα ίσως άτομα, ήταν αυτά βρίσκονταν σ' άρκετά κοντινή απόσταση από τον ίδιο. Αυτός άλλωστε ήταν και ο λόγος πουχε έλκύσει προς τὸ μέρος του τον πιλότο του έλικόπτερου, τραβώντας τον όπως ακριβώς ο ψαράς τραβάει τὸ ψάρι πουχει άγκιστρώσει στην άκρη της πετονιάς του. Δέν αποκλειόταν φυσικά ο πιλότος να μην είχε καταλάβει ούτε για μιὰ στιγμή τί ήταν εκείνο που τον είχε κάνει να πετάξει προς τή μεριά που τελικά πέταξε, ή τον είχε αναγκάσει να χτυπήσει τούς ανθρώπους που είχε δει. Όμως τώρα που ο Ράκανον έτοιμαζόταν να μπει στην έχθρική βάση ολομόναχος, δέν είχε τήν παραμικρή διάθεση να τραβήξει τήν προσοχή κανενός απολύτως, μιὰς κι έπρεπε να τρυπώσει σ' αυτήν σαν τον κλέφτη.

Τὸ ήλιοβασιλευμια έδωσε τον γρύπα του σ' ένα ξέφωτο μιὰς δασωμένης λοφοπλαγιάς κι ύστερα από περπάτημα κάμποσων ώρων βρέθηκε αντίκρυ σ' ένα πλέγμα κτιρίων που ύψωνόταν κατά μήκος ενός πελώριου πεδίου για τήν εκτόξευση πυραύλων που ήταν πιά σχεδόν άχρησιμοποίητο, τώρα που είχε ολοκληρωθεί ή μεταφορά ανθρώπων και υλικού, πράγμα πολὺ φυσικό άλλωστε, αφού δέν ήταν δυνατό να εξαπολύσει κανείς πόλεμο με πυραύλους φωτονικής ταχύτητας, όταν ο πλησιέστερος πλανήτης θρισκόταν σ' απόσταση όχτώ φωτονικών έτων. Η βάση ήταν πελώρια, τρομαχτικά ίσως μεγάλη για όποιον τήν πρωτόβλεπε. Όμως τὰ περισσότερα από τὰ κτίριά της χρησιμοποιεσαν για στρατωνισμό. Όλος σχεδόν ο στρατός των αντιπάλων θρισκόταν πιά εγκαταστημένος εκεί πέρα. Ένω ή Ένωση σπαταλούσε τον καιρό της ψάχνοντας και υποτάσσοντας τὸ γενέθλιο πλανήτη τους οι ίδιοι συνέχιζαν τὸ παιχνίδι τους κρυμμένοι σέ τοῦτο τον ανώνυμο κόσμο όπου οι πιθανότητες να τούς ανακαλύψουν ήταν ελάχιστες. Ο Ράκανον ήξερε πώς κάμποσοι από τούς γιγάντιους στρατώνες θάπρεπε ναυαι άδειοι αφού όρισμένες μονάδες στρατιωτών και τεχνιτών είχαν φύγει έδω και μερικές μέρες σταλμένες να κατακτήσουν ή να εξαναγκάσουν όπως υπέθετε, κάποιον άλλο πλανήτη σέ προσχώρηση σ' αυτούς σαν σύμμαχος. Και οι μονάδες αυτές δέν θά ξαναγύριζαν πριν από τὸ πέραςμα δέκα τουλάχιστον χρόνων, πράγμα που σήμαινε πώς οι Φαρανταινοί

τά πήγαιναν μιὰ χαρὰ μὲ τὸν πόλεμο ποὺ εἶχαν ἀρχίσει καὶ πῶς αὐτὴ ἀκριβῶς ἢ ἐπιτυχία τους τοὺς εἶχε κάνει νὰ νοιώθουν σιγουριά κι αὐτοπεποιθὴση. Εἶχαν ἄλλωστε κάθε λόγο ἀφοῦ ἢ πελώρια θάση τους καὶ τὰ ἔξι πανίσχυρα ὅπλα τους ἦταν ὅ,τι ἀκριβῶς τοὺς χρειάζόταν γιὰ νὰ τσακίσουν τὴν ἀσφάλεια τῆς Ἐνωσῆς ὅλων τῶν πλανητῶν.

Γιὰ νὰ εἰσχωρήσει διάλεξε μιὰ νύχτα ποὺ ἀπὸ τὰ τέσσερα φεγγάρια τοῦ Φόμαλωτ II, μονάχα ἓνα, ὁ μικρὸς ἀστεροειδῆς ποὺ λεγόταν Χελίκη, θὰ ὀρισκόταν στὸν οὐρανὸ πρὶν ἀπ' τὰ μεσάνυχτα. Πράγματι, ἦταν τὸ μόνο ποὺ ἔλαμπε μὲς στὴ σκοτεινιά καθὼς ζύγωνε μιὰ σειρὰ ὑπόστεγων ποὺ ξεκόρμιζαν σὰν μαυροὶ θράχοι μὲς ἀπ' τὴν γκρίζα θάλασσα τοῦ τοιμέντου. Κανεὶς δὲν τὸν εἶδε κι ἔνωισε καὶ πῶς κανεὶς δὲν ὀρισκόταν ἐκεῖ γύρω. Δὲν ὑπῆρχαν φράχτες καὶ οἱ φρουροὶ ἦταν ἐλάχιστοι. Ἐνῆ φρούρηση τὴν εἶχαν ἀναλάβει μηχανήματα ποὺ διερευνοῦσαν ἀδιάκοπα τὸ διάστημα γύρω ἀπὸ τὸ Φόμαλωτ σὲ βάθος κάμποσων φωτονικῶν ἐτῶν, ἀφοῦ ἔτσι κι ἄλλιῶς οἱ ἰθαγενεῖς κάτοικοι τοῦ μικροῦ ἐκείνου πλανήτη ποὺ θρῖσκονταν ἀκόμα στὴν ἐποχὴ τοῦ χαλκοῦ, δὲν ἦταν δυνατὸ ν' ἀπειλήσουν μὲ κανέναν τρόπο τὴν ἀσφάλειά τους.

Ἡ Χελίκη ὀρισκόταν στὸ ἀποκορύφωμα τῆς λάμπης τῆς ὄταν ὁ Ράκανον ἐγκατέλειψε τὴν προστατευτικὴ σκιά τῶν ὑπόστεγων. Ὅ,τι ἔφαχνε νὰ βρεῖ — τὰ ἔξη FTL διαστημόπλοια — στεκόταν μισοδρόμῃς τοῦ ἑλλειπτικοῦ κύκλου τῆς πυραυλικῆς πίστεας. Ἐμοιάζαν πελώρια ἐβένινα αὐγά κι ἦταν ἀραγμένα τὸ ἓνα πλάι στὸ ἄλλο κάτω ἀπὸ μιὰ σκέπη, ἓνα δίχτυ καμουφλάζ. Ὅλογυρὰ τους ὑψώνονταν μικροσκοπικὰ κι ἐλάχιστα, μοιάζοντας μὲ παιχνιδάκια, σκόρπια δέντρα, ἢ παρυφὴ τοῦ δάσους τοῦ Βιάρεν.

Ἦταν πιὰ ἀναγκασμένος νὰ μεταχειριστεῖ τὴν τηλεπαθητικὴ του ἱκανότητα — ἄσχετα ἂν αὐτὸ ἦταν ἀσφαλὲς ἢ ὄχι. Κρυμμένος στὴ σκιά τῶν δέντρων καὶ κρατώντας αὐτιά καὶ μάτια ὀρθάνοιχτα πάσκιζε νὰ δεῖ μὲ τὸ νοῦ του τί ἀκριβῶς συνέβαινε, γύρω ἀπὸ τὰ διαστημόπλοια, πάνω σ' αὐτά, μέσα σ' αὐτά. Ὅπως τοῦ εἶχαν πεῖ στὸ κάστρο τοῦ Μπρέγκνα σὲ καθένα τους ὀρισκόταν μέρα νύχτα ἓνας πιλότος ἕτοιμος πάντα ν' ἀπογειωθεί — πιθανὸν γιὰ τὸ Φαρανταῖη — σὲ περίπτωσι ἀνάγκης.

Γιὰ τοὺς πιλότους, μονάχα ἢ καταστροφή ἢ ἢ ὑπονόμειση τοῦ κέντρου ἐλέγχου ποὺ ὀρισκόταν τέσσερα μίλια μακριὰ στὴν

ανατολική άκρη τής θάλασσης μπορούσε να δημιουργήσει κατάσταση ανάγκης όποτε καθένας τους ήταν έπιφορτισμένος να οδηγήσει τó διαστημόπλοίο του σε ασφάλεια χρησιμοποιώντας τά δικά του μέσα έλέγχου άφού τά ΓΤΛ ήταν όλα τους έφοδιασμένα με παρόμοια όργανα, όπως κάθε άλλο διαστημόπλοιο, πράγμα πού τούς έδινε τή δυνατότητα να δρούν από μόνα τους ανεξαρτητοποιημένα από όποιοδήποτε έξωτερικό και εύρωτο ήλεκτρονικό ύπολογιστή ή πηγή ενέργειας. Όμως ή άπαγείωσή τους αποτελούσε ένα είδος αυτοκτονίας μιάς και κανένα ανθρώπινο όν δέν ήταν δυνατό να επιζήσει σε μιά πτήση υπερφωτονικής ταχύτητας. Έτσι οί πιλότοι δέν ήταν μόνο άριστα έξασκημένοι μαθηματικοί αλλά και ειδικά έπιλεγμένοι για τó φανατισμό τους, έτοιμοι άκρίμα και να θυσιαστούν. Όσόσο αυτό δέν τούς έμπόδιζε να νοιώθουν πλήξη ύποχρεωμένοι καθώς ήταν να κάθονται και να περιμένουν τήν άπίθανη στιγμή τής φλεγόμενης δόξας τους. Ό Ράκανον ένοιωσε σ' ένα από τά διαστημόπλοια τήν παρουσία δυό ανθρώπων, βαθιά άπορροφημένων σε κάτι. Έντείνοντας τήν προσπάθειά του κατάφερε να δει, τηλεπαθητικά πάντα, ένα μικρό λείο πίνακα χωρισμένο σ' άσπρα και μαύρα τετράγωνα. Ήταν ανάμεσά τους κι ήταν σκυμμένοι πάνω του. Κάτι παρόμοιο είχε δει και τίς προηγούμενες νύχτες.

«Σκάκι» σημείωσε τó μυαλό του ενώ ή τηλεπαθητική του αίσθηση διερευνούσε τó επόμενο διαστημόπλοιο. Τό βρήκε άδειο.

Διέσχισε με γρήγορα θήματα τó γκρίζο πλάτωμα πού άνογόταν μέσ στα σκόρπια δέντρα, έφτασε ως τó πέμπτο διαστημόπλοιο, σκαρφάλλισε στο ίκρίωμά του και μπήκε. Τό έσωτερικό του δέν θύμιζε καθόλου διαστημικό όχημα. Ήταν γεμάτο άποθήκες πυραύλων και έκτοξευτήρες, δέκτες ήλεκτρονικών έγκεφάλων και αντιδραστήρες κι ένα πλέγμα διαδρόμων, άρκετά φαρδιών για να έπιτρέπουν τή διακίνηση πελώριων πυραύλων δημιουργούσε άληθινό λαβύρινθο. Έπειδή δέν ήταν καμωμένο για να κινείται σε διαστημικό χρόνο δέν είχε πλώρη ή πρύμη. Ή κατασκευή και ή έσωτερική του διαρρύθμιση φαινόταν να μήν ακολουθεί μιά λογική σειρά και ό Ράκανον δέν ήταν σε θέση να διαβάσει τίς διάφορες καθοδηγητικές πινακίδες. Καθώς μάλιστα δέν ύπήρχε κάποιος πού να μπορέσει διαβάζοντας τó μυαλό του να χρησιμοποιήσει τή σκέψη του σαν όδηγό του αναγκάστηκε να ξοδέψει είκοσι δλόκληρα λεπτά έρευνώντας μεθοδικά τó κέντρο έλέγχου τού διαστημόπλοιου και πασχίζοντας άδιάκο-

πα να μην επιτρέψει στο μυαλό του τηλεπαθητικές προεκτάσεις μήπως και αυτές προκαλέσουν οποιαδήποτε άνησυχία στον ά-
πδντα πιλότο.

Μονάχα για μιὰ στιγμή, όταν είχε πιά έντοπίσει τή συσκευή άμεσης έπαφής και είχε καθίσει μπροστά της έτοιμος να τή δά-
λει σε λειτουργία, άφησε τή νόησή του να γλιστρήσει ώς τδ
πλαϊνό διαστημόπλοιο πδν στεκόταν στα δεξιά αύτου πδν θρι-
σκόταν δ ίδιος και αντίληφθηκε ένα χέρι πδν άγγιζε δλο άμφι-
βολία ένα πιόνι τδν σκακιδ. Βιάστηκε να διακόψει τήν τηλε-
παθητική διερεύνηση. Σημειώνοντας τις συντεταγμένες πδν ή-
ταν συγχρονισμένη ή συσκευή επικοινωνίας, τις άλλαξε συγχρο-
νίζοντας τδ μηχανήμα στις συντεταγμένες τής Βάσης Έπίθλε-
ψης τής 8ης Ιαλαξιακής Περιοχής πδν διατηρούσε ή Ένωση
στο Κέργκλεν, τήν πρωτεύουσα τδν πλανήτη Νέα Νότια Γεωρ-
γία. Ήταν οί μόνες πδν ήξερε άπ' έξω. Άμέσως μετά έδαλε σε
λειτουργία τή μηχανή. Καθώς τά δάχτυλά του (τδν άριστεροδ
μονάχα χεριδ και γι' αύτδ άδέξια) χτυπούσαν τά διάφορα
πλήκτρα, τά αντίστοιχα γράμματα έμφανίζονταν σε μιὰ μικρή
δθόνη σ' ένα θάλαμο πδν θρισκόταν σε μιὰ πόλη ένδς πλανήτη
δχτώ φωτονικά χρόνια μακριά.

«ΚΑΤΕΠΕΙΓΟΝ ΓΙΑ ΤΟ ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ ΤΗΣ ΕΝΩΣΗΣ.

Ή βάση τδν πολεμικδν διαστημοπλοιδν τδν έπαναστατδν
τδν Φαρανταίη θρίσχεται στον πλανήτη Φόμαλωτ II, στη Νο-
τιοδυτική Ήπειρο 28 μοίρες και 28 πρδτα λεπτά θόρεια και
121 μοίρες 40 πρδτα λεπτά Δυτικά, 3 περίπου χιλιδμετρα Βο-
ρειοανατολικά ένδς μεγάλου ποταμδ. Ή βάση είναι παραλλαγιμέ-
νη και συσκοτισμένη άλλά όρατή σαν ένα τετράγωνο άποτελού-
μενο άπδ 4 κτίρια, 28 συγκροτήματα στρατδνων και μιὰ σειρά
ύπδστεγων πδν πλαισιώνουν τδ πεδίο εκτόξευσης πυραύλων τδ
δποίο έχει κατεύθυνση άπδ Άνατολή πρδς Δύση. Τά 6 FTL
δέν θρίσχονται στη βάση άλλά είναι σταθμευμένα στο ύπαιθρο.
Στά Νοτιοδυτικά τδν πεδίου εκτόξευσης πυραύλων, στις παρυφές
ένδς δάσους και καλύπτονται άπδ ένα δίχτυ παραλλαγής και ά-
πορροφητήρες φωτδς. Μή χτυπήσετε άδιακρίτως γιατί οί γηγε-
νείς δέν έχουν τήν παραμικρή άνάμειξη. Είμαι δ Γκάδερελ Ρά-
κανον τής Έθνογραφικής Έξερευνητικής Άποστολής τδν Φό-
μαλωτ και δ μόνος πδν επέζησα. Τδ σήμα τδντο σάς τδ στέλνω

από τη συσκευή άμεσης επικοινωνίας που βρίσκεται σ' ένα από τα προσγειωμένα διαστημόπλοια FTL του έχθρου. Πέντε ώρες πριν από την έδω 'Ανατολή».

Είχε σκοπό να προσθέσει «Δώστε μου δυό ώρες καιρό για ν' απομακρυνθώ» αλλά την τελευταία στιγμή το μετάνοισε. "Αν οι Φαρανταινοί τον έπιαναν καθώς θάδβαινε θά καταλάβαιναν τί είχε γίνει και θά φρόντιζαν ν' απογειώσουν τὰ FTL τους. Έσβησε τόν πομπό και έπανασυντόνισε τή συσκευή στις προηγούμενες συντεταγμένες. Καθώς προχωρούσε μ' άθόρυβο, έθήματα κατά τήν έξοδο μέσα από τούς λαβυρινθώδεις διαδρόμους, έλεγξε για μιá φορά ακόμα τί γινόταν στο πλαινό διαστημόπλοιο. Το παιχνίδι του σκακιού είχε τελειώσει και οί παίχτες σηκώνονταν. Άρχισε να τρέχει μέσα στους μισοφωτισμένους θαλάμους και διαδρόμους. Για μιá στιγμή του φάνηκε πώς είχε στρίψει λάθος γωνιά, μά ό δρόμος του τον έφερε ίσια στην έξοδο. Κατέθηκε λαχανιασμένος τó Ικρίωμα και τρέχοντας πάντα ξεπέρασε τó διαστημόπλοιο, διάδηκε τó πλαινό του και χώθηκε μές στή σκοτεινιά του δάσους.

Βρέθηκε ανάμεσα στα δέντρα του ξέπνοος, χωρίς δύναμη να συνεχίσει τó τρέξιμό του. Το λαχάνιασμα έκαιγε τó λαρύγγι του και τὰ πυκνά κλαδιά, έμποδίζοντας τó φώς του φεγγαριού, δημιουργούσαν ένα πηχτό σκοτάδι. Προχωρούσε όσο πιο γρήγορα μπορούσε και μακραίνοντας αδιάκοπα από τó πεδίο εκτόξευσης τών πυραύλων πήρε τó δρόμο του γυρισμού. Βγήκε στο ξέφωτο και συνέχισε βοηθαύμενος από τή φωτεινή λαμπράδα τής Χελήκης και μετά από μιá ώρα και από τó φώς του Φένι που άρχισε ν' ανατέλει άργά. Το φάνηκε πώς σχεδόν δέν προχωρούσε καθόλου μέσα σέ κείνο τó σκοτεινό τόπο. Στο μεταξύ ή ώρα περνούσε. "Αν ό δομβαρδισμός τής θάσης γινόταν όσο βρισκόταν τόσο κοντά της τó ωστικό κύμα και ή φλόγα θά τόν σκότωναν κι αυτόν. Κυριευμένος από τόν πανικό τής αύγης που τó φώς της μπορεί να στεκόταν ή καταστροφή του αποκαλύπτοντάς τον, συνέχισε να τρέχει και ν' αγωνίζεται μές στο σκοτάδι.

Μά γιατί δέν έρχονταν; Γιατί άργούσαν τόσο; Δέν είχε ακόμα χαράξει όταν βρέθηκε έπιτέλους στο δίκορφο λόφο όπου είχε αφήσει τó γρύπα του. Το ζωό άγριεμένο που είχε μείνει δεμένο όλη νύχτα, ένω γύρω του υπήρχε άφθονο κυνήγι γρύλλισε άντικρύζοντάς τον. Ακούμπησε στο ζεστό του κορμί και

βάλθηκε να το ξύνει απαλά τ' αὐτί ὅπως εἶχε δεῖ να κάνει ὁ Κλο.

Ξαναβρίσκοντας τὴν ἀνάσα του τὸν καβάλλησε καὶ τὸν κέντρισε νὰ περπατήσει. Στὴν ἀρχὴ σερνόταν μὴν κάνοντας τὴν παραμικρὴ προσπάθεια γιὰ νὰ πετάξει. Τελικά, ἀπογειώθηκε μ' ἓνα μακρόσυρτο παραπονετικὸ γρύλλισμα καὶ βάλθηκε νὰ πετᾷ κατὰ τὰ βόρεια μὲ ἐκνευριστικὴ βραδύτητα. Χωράφια καὶ λόφοι, παρατημένα χωριά καὶ ρηγμαγμένα δέντρα, ἔσθηναν λίγο λίγο μακριὰ τους ἀλλὰ ὁ γρύπας δὲν πετοῦσε μὲ τὴν καρδιά του, ὡς τὴ στιγμὴ τουλάχιστον πού τὸ ἄσπρο ἠλιόφωτο περιλούσε τους ἀνατολικούς λόφους, ὅποτε καὶ μονομιᾶς ξεχύθηκε γιὰ τὰ ψηλά καὶ βρίσκοντας εὐνοϊκὸ ἄνεμο, ἄρχισε νὰ ταξιδεύει μὲς στὸ λαμπρὸ καὶ ἄχρωμο φῶς τῆς αὐγῆς. Κάπου κάπου ὁ Ράκανον γύριζε κι ἔρριχνε μιὰ ματιὰ πίσω του, ὅμως τὸ μόνο πού ἀντίκρουζε ἦταν τὸ θέαμα τοῦ εἰρηνικοῦ τόπου πού ἀπλωνόταν ὁμορφος καὶ σιωπηλὸς ὅπως πάντα, ἀλαφροσκέπαστος ἀπὸ τὴν ὀμίχλη τοῦ πρωινοῦ στίς ὄχθες τοῦ σπινθιριστοῦ ποταμοῦ. Ὅσο γιὰ τὴ νοσηρία του κάθε φορὰ πού πάσκιζε ν' ἀκούσει μὲς ἀπ' αὐτὴν τὸ μόνο πού ἔφτανε ὡς αὐτὸν ἦταν σκέψεις καὶ κινήσεις ἀνθρώπων πού μόλις στηλώνονταν ἀπὸ τὸ βραδινό τους ὕπνο κι ἔτοιμάζονταν ν' ἀρχίσουν μιὰ μέρα ὅμοια μ' ὅλες τίς ἄλλες.

Εἶχε κάνει ὅ,τι περνοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι του κι ἦταν ἀνοησία του πού εἶχε πιστέψει πῶς θὰ μπορούσε νὰ καταφέρει κάτι. Στὸ κάτω κάτω τί μπορεί νὰ κάνει ἓνας ἄνθρωπος μόνος του ἐναντία σ' ἓνα λαὸ ξεσηκωμένο γιὰ πόλεμο; Ἐξαντλημένος, σταχτωμένος ἀπὸ τὴν αἰσθησιὴ τῆς ἤττας, συνέχισε τὴν πτήση του κατὰ τὸ κάστρο τοῦ Μπρέγκνα, τὸ μόνο τόπο πού τοῦ ἀπόμεινε πιά νὰ πάει. Δὲν ἀποροῦσε ἄλλο γιὰτὶ ἡ Ἐνωσιὴ ἀργοποροῦσε νὰ ἐξαπολύσει τὴν ἐπίθεσή της. Ἦταν βέβαιος πῶς δὲν θὰ ἔκαναν τίποτα ἀπολύτως. Τὸ μήνυμά του εἶχε πάει χαμένο, εἴτε γιὰτὶ θὰ τὸ εἶχαν πάρει καὶ θὰ τὸ εἶχαν θεωρήσει σκέτο τέχνασμα, εἴτε γιὰτὶ θὰ εἶχε κάνει λάθος ὁ ἴδιος στίς συντεταγμένες καὶ θὰ τὸ εἶχε στείλει στὸ κενό, ἔχει ὅπου δὲν ὑπῆρχε οὔτε χώρος, οὔτε χρόνος.

Γι' αὐτὸ λοιπὸν εἶχε πεθάνει ὁ Ράχο, γι' αὐτὸ εἶχε πεθάνει ὁ Ἴοτ, γι' αὐτὸ εἶχε πεθάνει ὁ Μόγκιεν; Γιὰ ἓνα μήνυμα στὸ κενό; Ὅσο γιὰ τὸν ἴδιο, ἡ μοίρα του εἶχε κιόλας γραφτεῖ. Τὸ ριζικὸ του ἦταν νὰ ζήσει ἐξόριστος γιὰ πάντα ἀπὸ τὸν πλα-

νήτη του, άχρηστος και ξένος σ' έναν κόσμο που του ήταν άγνωστος.

Όμως δέν ήταν αυτό που είχε σημασία. Ή μοίρα ενός άτομου δέν μετράει ποτέ πολύ. Κι αυτός δέν ήταν παρά ένα μονάχα άτομο. «Άν δέν πρόκειται γι' αυτό, τότε γιατί πρόκειται;» Του ήταν αδύνατο ν' άντέξει τή θύμηση τούτων τών λέξεων. Καί γυρίζοντας για μιá ακόμα φορά τó κεφάλι του προς τά πίσω σά νάθελε νά ξεφύγει από τήν ανάμνηση του Μόγκιεν και του προσώπου του, άφησε νά του ξεφύγει μιá κραυγή καθώς διάστηκε νά σκεπάσει τά μάτια του μέ τó σακατεμένο του χέρι, σέ μιá ένστικτώδη προσπάθεια νά τά προστατέψει από τήν άνυπόφορη λαμπράδα τής πανύψηλης κολώνας τής άσπρης φωτιás που είχε αναδυθεί άθόρυβα στήν πεδιάδα που άπλωνόταν χαμηλά πέρα κει κάτω.

Ό θρόνος και τó ωστικό κύμα που τον άκολούθησε έκαναν τó γρύπα νά σούρλιάσει και νά χοροπηδήσει παλαβά, ώσπου κι αυτός κι ó αναβάτης θρέθηκαν γκρεμισμένοι καταγής. Ό Ράκανον παρατώντας τή σέλλα του κουβαριάστηκε στό έδαφος σκεπάζοντας τó κεφάλι του και μέ τά δυό του χέρια. Όμως δέν μπόρεσε ν' άποφύγει μήτε τή λάμψη μήτε τó σκοτάδι, που τύφλωσε μονομιás τó μυαλό του, μήτε τó βαθύ ρίγος τής ίδιás του τής σάρκας που σπάραζε από γνώση για τó θάνατο μέσα σέ μιá και μόνη στιγμή, χιλίων ανθρώπων. Θάνατος, θάνατος, θάνατος παντού δλόγυρά του, παντού μέσα στό ίδιο του τó κορμί. Καί άμέσως μετά τó άπόλυτο τίποτα.

Σήκωσε τó κεφάλι του και άφουγκράστηκε προσεχτικά. Δέν άκουσε παρά τή σιωπή.

Ε Π Ι Λ Ο Γ Ο Σ

Με τὸ ἡλιοδασίλειμμα ἤρθε καὶ προσγειώθηκε στὴν αὐλὴ τοῦ κάστρου τοῦ Μπρέγκνα καὶ ξεπεξεύοντας στάθηκε πλάι στὸ γρῦπα του, κουρασμένος καὶ γκριζομάλλης ἐνῶ δλόγυρά του διάστηκαν νὰ σμαριάσουν μονομιᾶς οἱ χρυσομάλληδες κάτοικοι τοῦ κάστρου ρωτώντας τον τί ἦταν ἐκεῖνη ἡ μεγάλη φωτιὰ ποὺ εἶχαν δεῖ στὰ νότια κι ἂν ἦταν ἀλήθεια τὰ ὅσα τοὺς εἶχαν ἱστορήσει πρόσφυγες ἀπὸ τίς κοιλάδες σχετικὰ μὲ τὴν ὀλοκληρωτικὴ καταστροφὴ τῶν ξένων. Ὁ τρόπος ποὺ εἶχαν σπεύσει νὰ συνταχτοῦν γύρω του σίγουροι πῶς ξέρει τὸν παραξένεψε. Ἐψάξε μὲ τὸ δλέμμα του γιὰ τὴν Γκάνι καὶ δλέποντάς την ἀνάμεσά τους ξαναδρῆξε μονομιᾶς τὴ μιλιὰ του.

— Ὁ τόπος τῶν ἐχθρῶν καταστράφηκε. Δὲν θὰ ξαναγυρίσουν ποτὲ πιά. Πάρθηκε ἐκδίκηση καὶ γιὰ τὸν ἀφέντη σας, τὸν Ἄρχοντα Γκάνινγκ καὶ γιὰ τὸν Ἄφέντη μου Ἄρχοντα Μόγκιεν καὶ γιὰ τὰ ἀδελφία σου Γιάχαν καὶ γιὰ τὸ λαὸ τοῦ Κίο. Τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τοὺς φίλους μου. Ὅλοι οἱ ἐχθροὶ εἶναι πιά νεκροί.

Παραμέρισαν κἀνοντάς του δρόμο νὰ περάσει. Προχώρησε καὶ μπῆκε στὸ κάστρο ὀλομόναχος. ¹

Κάμποσες μέρες ἀργότερα, ἓνα γαλάζιο ἀποδροχάρικο ἀπόγευμα καθὼς αὐτὸς κι ἡ Γκάνι σεριάνιζαν στὸ νοτιομένο ἀπὸ τὴ βροχὴ ἐξώστη τοῦ πύργου, ἡ γυναίκα τὸν ρώτησε πότε σκόπευε νὰ φύγει ἀπ' τὸ Μπρέγκνα. Ἀπόμεινε γιὰ λίγο σκεφτικός.

— Δὲν ξέρω, εἶπε τελικὰ. Ὁ Γιάχαν λογαριάζει νὰ φύγει γιὰ τὰ βορεινά. Ὑποθέτω πῶς θὰ ξαναγυρίσει στὸ Χάλλαν κι ὑπάρχουν ἀρκετοὶ νεαροὶ ἐδῶ πέρα ποὺ θὰ θέλαν νὰ ταξιδέψουν

μαζί του και να γνωρίσουν τη θάλασσα. "Ύστερα υπάρχει κι η Κυρά του Χάλλαν που περιμένει τα νέα του γιοῦ της... "Όμως τὸ Χάλλαν δὲν εἶναι τὸ σπίτι μου... Καὶ δὲν ἔχω κανέναν ἐκεῖ... Δὲν εἶμαι βλέπεις ἕνας ἀπὸ σᾶς...

"Όμως τώρα πιά ἐκείνη ἤξερε καὶ ποῦς ἦταν καὶ ἀπὸ ποῦ ἐρχόταν γι' αὐτὸ καὶ ρώτησε.

— Ὑπάρχει περίπτωση νὰρθουν καὶ νὰ σὲ πάρουν οἱ δικοί σου;

"Άφησε τὸ βλέμμα του νὰ πλανηθεῖ στὸν ἄμορφο τόπο ποῦ ἀπλωνόταν μπρὸς του καὶ στὸ ποτάμι ποῦ σπιθίριζε στὰ νότια, μὲς στὸ λυκόφωτο τοῦ δειλινοῦ.

— Μπορεῖ, ἀποκρίθηκε. Σὲ ὀχτῶ χρόνια. Μποροῦν νὰ στείλουν τὸ θάνατο ἀκαριαῖα... μὰ ἡ ζωὴ πάει πολὺ πιὸ ἀργά... Εἶναι ὅμως ἄραγε πιά δικοί μου; "Έχω πάφει νὰ εἶμαι αὐτὸ ποῦ ἤμουν· ἔχω ἀλλάξει. "Έχω πιεῖ τὸ νερὸ τῆς πηγῆς τῶν βουνῶν... καὶ τὸ μόνο ποῦ εὐχαμαι εἶναι νὰ μὴν τύχει νὰ ξανακοῦσω τίς φωνές τῶν ἐχθρῶν μου.

Περπάτησαν σιωπηλοὶ ὁ ἕνας πλάι στὸν ἄλλον τὰ ἑπτὰ ἡμέματα ποῦ τοὺς χωρίζαν ἀπὸ τὸ τειχογύρισμα καὶ ἡ Γκάνι, κοιτάζοντας τὰ μακρινὰ βουνὰ εἶπε.

— Τότε γιατί δὲν μένεις μαζί μας;

"Ο Ράκανον ἔμεινε γιὰ μιὰ στιγμή σιωπηλός.

— Ναί, εἶπε τέλος. Αὐτὸ θὰ κάνω. Θὰ μείνω. Γιὰ λίγο.

"Όμως αὐτὸ τὸ λίγο ἐμελλε νὰ κρατήσει ὡς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του. Γιατὶ ὅταν τὰ διαστημόπλοια τῆς "Ενωσης ἔφτασαν στὸν πλανήτη καὶ ὁ Γιαχαν ὀδηγήσει μιὰ ομάδα ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτες τους ὡς τὸ κάστρο τοῦ Μπρέγκνα ἐκεῖνος ἦταν πιά νεκρός καὶ ἀντὶ γι' αὐτὸν δὲν βρήκαν παρὰ ἕνα λαὸ ποῦ πενθοῦσε τὸ θάνατο τοῦ ἀφέντη του καὶ τὴν ψηλόκορμη, χρυσομαλλη χήρα του ποῦ τοὺς ὑποδέχτηκε καὶ τοὺς χαιρέτησε ἔχοντας κρεμασμένο στὸ λαιμὸ τῆς ἀπὸ μιὰ χοντρή ἀλυσίδα ἕνα μεγάλο γαλάζιο πετράδι.

"Ἔτσι ὁ Ράκανον δὲν ἔμαθε ποτὲ πῶς ἡ "Ενωσις γιὰ νὰ τὸν τιμῆσει εἶχε δώσει σὲ κείνο τὸν πλανήτη τὸ ὄνομά του.

ΣΕΙΡΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΑΑΚ ΑΣΙΜΟΦ

- Έγώ, τὸ ρομπὸτ
- Ἐρχονται τὰ ρομπὸτ
- Σήμερα αὐριο καί...
- Σηλιτς ἀπὸ ἀτσάλι
- Γυμνὸς ἥλιος
- Γαλαξιακὴ αὐτοκρατορία I
- Γαλαξιακὴ αὐτοκρατορία II
- Γαλαξιακὴ αὐτοκρατορία III

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

- Ἴκορομένιππος

ΙΒΑΝ ΕΦΡΑΙΜΟΦ

- Ὁ ἀστερισμὸς τῆς Ἄνδρομέδας

ΡΑΙΗ ΜΠΡΑΝΤΜΠΕΡΥ

- Τὸ τέλος τοῦ κόσμου

ΟΥΡΣΟΥΛΑ ΛΕ ΓΚΕΝ

- Πλανήτης ἐξορίας
- Ἡ πόλη τῆς οὐτοπίας
- Ὁ κόσμος τοῦ Ράκανον

ΑΛΦΡΕΝΤ ΜΠΕΣΤΕΡ

- Ὁ ὑπεράνθρωπος
- Τὸ περωμένο μου εἶναι τ' ἄστρα

ΑΡΘΟΥΡ ΚΛΑΡΚ

- 2001 ὀδύσσεια διαστήματος
- Ἡ αὐτοκρατορία τῆς γῆς
- Πρόβλεψη στὸ μέλλον
- Ἡ πάλι καὶ τ' ἄστρα
- Ραντεβού μετ' τὸν Ράμα

ΚΟΥΡΤ ΒΟΝΕΓΚΑΤ

- Ὁ πιανίστας

ΡΟΜΠΕΡΤ ΧΕΝΛΑΪΝ

- Διάστημα 1999
- Μεθαύρια
- Χαμένοι ὀρίζοντες
- Ζωὴ καὶ θάνατος

ΒΑΝ ΒΟΓΚ

- Θύελλα στὸ διάστημα
- Τὸ τέρας τῆς σελήνης

ΣΤΑΝΙΣΛΑΒ ΛΕΜ

- Συνέδριο γιὰ τὸ μέλλον
- Σολάρις
- Κυβεριόδα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΚΤΟΣ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 57 & ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ
ΑΘΗΝΑΙ Τ.Τ. 131 ΤΗΛ. 3241200 — 3241958